Vor Herres og Frelsers

Jesu Christi

Nye Testament,

ved

Kong Frederik den Sjettes

christelige Omsorg

med Flid efterseet og rettet efter Grundtexten.

Kjøbenhavn.
Paa det Kongelige Vaisenhuses Forlag.
Bekostet af det Britiske Bibelselskab.
Trykt hos J. H. Schultz.
1868.

afw

Fortegnelse

over

det Nye Testamentes Bøger.

Side.

St. Matthæi Evangelium.

1. Capitel.

(I) Christi Slægt-Register, 1-17. (II) Hans Undfangelse af den Hellig Aand, hans Navn, og Fødsel af Jomfru Maria, 18-25.

Jesu Christi, Davids Søns, Abrahams Søns, Slægte-Bog.

2. Abraham avlede Isaak; og Isaak avlede Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre;

3. og Juda avlede Phares og Zara med Thamar; og Phares avlede Esrom; og Esrom avlede Aram;

4. og Aram avlede Aminadab; og Aminadab avlede Naasson; og Naasson avlede Salmon;

5. og Salmon avlede Booz med Rachab; og Booz avlede Obed med Ruth; og Obed avlede Jessai;

6. og Jessai avlede Kong David; og Kong David avlede Salomon med Urias Hustru;

7. og Salomon avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa;

8. og Asa avlede Josaphat; og Josaphat avlede Joram; og Joram avlede Ozias;

9. og Ozias avlede Joatham; og Joatham avlede Achas; og Achas avlede Ezechias;

10. og Ezechias avlede Manasse; og Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias;

11. og Josias avlede Jechonias og hans Brødre, ved den babyloniske Udlændigheds Tid.

12. Men efter den babyloniske Udlændighed avlede Jechonias Salathiel; og Salathiel avlede Zorobabel;

13. og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud avlede Eliakim; og Eliakim avlede Azor;

14. og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Achim; og Achim avlede Eliud;

15. og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan avlede Jakob;

16. og Jakob avlede Joseph,

Marias Mand; af hende er
Jesus født, som kaldes Chri-
stus.
17. Altsaa ere alle Led fra
Abraham indtil David fjorten
Led, og fra David indtil den
babyloniske Udlændighed fjor-
ten Led, og fra den baby-
loniske Udlændighed indtil
Christus fjorten Led.
18. Men Jesu Christi Fødsel
gik saa til. Der Maria, hans
Moder, var Joseph trolovet,
befandtes hun, førend de kom
sammen, at være frugtsom-
melig af den Hellig Aand.
19. Men Joseph, hendes
Mand, efterdi han var ret-
sindig og ikke vilde offentlig
beskæmme hende, besluttede
hemmelig at skille sig fra hende.
20. Men idet han tænkte
derpaa, see, da aabenbaredes
Herrens Engel for ham i en
Drøm og sagde: Joseph, Da-
vids Søn! frygt ikke at an-
namme din Hustru Maria;
thi det, som er avlet i hende,
er af den Hellig Aand.
21. Men hun skal føde en
Søn, og du skal kalde hans
Navn Jesus; thi han skal
frelse sit Folk fra deres Syn-
der.
22. Men dette skete alt-
sammen, at det skulde fuld-
kommes, som er talet af Her-
ren ved Propheten, som siger:
23. see, en Jomfru skal
blive frugtsommelig og føde
en Søn, og man skal kalde
hans Navn Immanuel, hvil-
ket er udlagt: Gud med os.
24. Men der Joseph vaag-
nede op af Søvnen, gjorde
han, som Herrens Engel havde
befalet ham, og han annam-
mede sin Hustru.
25. Og han kjendte hende
ikke, indtil hun havde født
sin Søn den førstefødte, og
han kaldte hans Navn Jesus.

2. Capitel.

(I) Christus tilbedes af de Vise, 1-12. (II) Flyer til Ægypten, 13-15. (III) Herodes lader de bethlehemitiske Børn dræbe, 16-18. (IV) Jesus kommer til Nazareth, 19-23.

1. Men der Jesus var født
i Bethlehem i Judæa, udi
Kong Herodes' Dage, see, da
kom Vise af Østerland til
Jerusalem, og sagde:
2. hvor er den Jødernes
Konge, som er født? thi vi
have seet hans Stjerne i
Øster, og ere komne at til-
bede ham.
3. Men der Kong Herodes
det hørte, blev han forfærdet,
og al Jerusalem med ham;
4. og der han havde for-
samlet alle de Ypperstepræster
og Skriftkloge iblandt Folket,
adspurgte han dem, hvor
Christus skulde fødes.
5. Men de sagde til ham:
i Bethlehem i Judæa; thi
der er saa skrevet ved Pro-
pheten:
6. og du, Bethlehem i Judæ

Land! er ingenlunde den mindste iblandt Judæ Fyrster, thi af dig skal udgaae en Fyrste, som skal være mit Folks Israels Hyrde.
7. Da kaldte Herodes de Vise hemmelig og udspurgte nøie Tiden af dem, naar Stjernen havde ladet sig tilsyne.
8. Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: gaaer hen og udspørger flittelig om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynder mig det, at jeg og kan komme og tilbede det.
9. Men der de havde hørt Kongen, droge de bort; og see, Stjernen, som de havde seet i Øster, gik hen for dem, indtil den kom og stod ovenover, hvor Barnet var.
10. Men der de saae Stjernen, bleve de saare meget glade.
11. Og de gik ind i Huset, og fandt Barnet med dets Moder Maria, og faldt ned og tilbade det, og oplode deres Liggendefæ og offrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrrha.
12. Og der de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de skulde ikke vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vei bort til deres Land.
13. Men der de vare bortfarne, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm, og sagde: staa op og tag Barnet og dets Moder, og fly til Ægypten, og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet, for at omkomme det.
14. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder om Natten, og veg hen til Ægypten.
15. Og han blev der, indtil Herodes var død, at det skulde fuldkommes, som var talet af Herren ved Propheten, som siger: fra Ægypten kaldte jeg min Søn.
16. Der Herodes da saae, at han var skuffet af de Vise, blev han saare vred, og sendte hen og lod ihjelslaae alle Børn, som vare i Bethlehem og i al dens Egn, fra to Aar og derunder, efter den Tid, som han havde udspurgt af de Vise.
17. Da blev det fuldkommet, som talet er af den Prophet Jeremias, som siger:
18. en Røst blev hørt udi Rama, Graad og Skrig og megen Hylen; Rachel begræd sine Børn, og vilde ikke lade sig husvale, thi de ere ikke mere.
19. Men der Herodes var død, see, da aabenbaredes Herrens Engel i en Drøm for Joseph i Ægypten, sigende:
20. staa op, og tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land; thi de ere

døde, som søgte efter Barnets Liv.

21. Men han stod op, og tog Barnet og dets Moder, og kom til Israels Land.

22. Men der han hørte, at Archelaus regjerede i Judæa i sin Fader Herodes' Sted, frygtede han at komme derhen; men han blev advaret af Gud i en Drøm, og veg hen til Galilæas Egne.

23. Og han kom og boede i en Stad, som kaldes Nazareth, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne: han skal kaldes Nazaræer.

3. Capitel.

(I) Johannes prædiker, døber, formaner, 1-12. (II) Jesus døbes af Johannes, 13-17.

1. Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som prædikede i Judæas Ørk, og sagde:

2. omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.

3. Thi han er den, om hvilken den Prophet Esaias haver talet, sigende: det er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vei, gjører hans Stier jævne.

4. Men Johannes havde sit Klædebon af Kameelhaar og et Læderbelte om sin Lænd; men hans Mad var Græshopper og vild Honning.

5. Da udgik Jerusalem til ham, og det ganske Judæa og alt Landet omkring Jordanen.

6. Og de døbtes af ham i Jordanen, og bekjendte deres Synder.

7. Men der han saae mange Pharisæer og Sadducæer komme til hans Daab, sagde han til dem: I Øgleunger! hvo viste Eder at flye fra den kommende Vrede?

8. Bærer da Omvendelsens værdige Frugter;

9. og mener ikke at ville sige ved Eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene.

10. Men Øxen ligger allerede ved Roden af Træerne; derfor, hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges og kastes i Ilden.

11. Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse; men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Skoe jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Hellig Aand og Ild.

12. Hans Kasteskovl er i hans Haand, og han skal igjennemrense sin Lo, og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.

13. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes, at døbes af ham.

14. Men Johannes for-

meente ham det og sagde: jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig!

15. Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham.

16. Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due og komme over ham.

17. Og see, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed.

4. Capitel.

(I) Jesus fristes af Djævelen, 1-11. (II) Undviger fra Judæa, og boer i Capernaum, 12-16. (III) Prædiker, 17; kalder sine Apostler, 18-22. (IV) Lærer og helbreder, 23-25.

1. Da blev Jesus ført af Aanden i Ørken, at fristes af Djævelen.

2. Og der han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, hungrede han omsider.

3. Og Fristeren gik til ham og sagde: er du Guds Søn, da siig, at disse Stene blive Brød.

4. Men han svarede og sagde: der er skrevet: Mennesket lever ikke alene af Brød, men ved hvert Ord, som udgaaer igjennem Guds Mund.

5. Da tog Djævelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templet, og sagde til ham:

6. er du Guds Søn, da kast dig selv herned; thi der er skrevet: han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen.

7. Da sagde Jesus til ham: der er atter skrevet: du skal ikke friste Herren din Gud.

8. Atter tog Djævelen ham op med sig paa et saare høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed, og sagde til ham:

9. Alt dette vil jeg give dig, om du vil falde ned og tilbede mig.

10. Da sagde Jesus til ham: vig bort, Satan! thi der er skrevet: du skal tilbede Herren din Gud, og tjene ham alene.

11. Da forlod Djævelen ham, og see, Englene gik til ham og tjente ham.

12. Men der Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, veg han hen til Galilæa.

13. Og han forlod Nazareth, og kom og boede i Capernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons og Naphthalis Grændser;

14. at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten Esaias, som siger:
15. Sebulons Land og Naphthalis Land, langs Søen paa denne Side Jordan, Hedningernes Galilæa,
16. det Folk, som sad i Mørke, haver seet et stort Lys, og dem, som sadde i Dødens Land og Skygge, dem er opgaaet et Lys.
17. Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og at sige: omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.
18. Men der Jesus vandrede ved den galilæiske Sø, saae han to Brødre, Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder, som kastede Garn i Søen; (thi de vare Fiskere).
19. Og han sagde til dem: følger efter mig, saa vil jeg gjøre Eder til Menneske-Fiskere.
20. Men de forlode strax Garnene, og fulgte ham.
21. Og der han gik frem derfra, saae han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus' Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, at de bødte deres Garn; og han kaldte dem.
22. Men de forlode strax Skibet og deres Fader, og fulgte ham.
23. Og Jesus gik omkring i det ganske Galilæa, lærte i deres Synagoger, og prædikede Rigets Evangelium, og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed iblandt Folket.
24. Og hans Rygte kom ud over al Syria; og de førte til ham alle dem, som lede ilde, som med adskillige Sygdomme og Piner vare beheftede, Besatte og Maanesyge og Værkbrudne; og han helbredede dem.
25. Og der fulgte ham meget Folk fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra hiin Side Jordan.

5. Capitel.

(I) Jesus lærer paa Bjerget, hvilke Mennesker der ere salige, 1-12. (II) Formaner Apostlerne, 13-16. (III) Lærer om Loven, 17-20. (IV) Forklarer Noget af det femte Bud, 21-26. (V) Af det sjette, 27-32. (VI) Af det andet, 33-37. (VII) Indskærper Kjærlighed til Fjender, 38-48.

1. Men der han saae Folket, steg han op paa et Bjerg, og der han havde sat sig, gik hans Disciple til ham.
2. Og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:
3. Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres.
4. Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales.
5. Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.

6. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle mættes.
7. Salige ere de Barmhjertige, thi dem skal vederfares Barmhjertighed.
8. Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud.
9. Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn.
10. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.
11. Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det.
12. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for Eder.
13. I ere Jordens Salt; men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet Andet, end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker.
14. I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules.
15. Man tænder og ikke et Lys, og sætter det under en Skjeppe, men paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset.
16. Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de see Eders gode Gjerninger, og ære Eders Fader, som er i Himlene.
17. Mener ikke, at jeg er kommen at opløse Loven eller Propheterne; jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme.
18. Thi sandelig siger jeg Eder: indtil Himmelen og Jorden forgaae, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaae af Loven, indtil det skeer altsammen.
19. Derfor, hvo som løser eet af disse mindste Bud, og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo som dem gjør og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige.
20. Thi jeg siger Eder: uden Eders Retfærdighed overgaaer de Skriftkloges og Pharisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.
21. I have hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke ihjelslaae, men hvo som ihjelslaaer, skal være skyldig for Dommen.
22. Men jeg siger Eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen, men hvo som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet: men hvo som siger: du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild.

23. Derfor, naar du offrer din Gave paa Alteret, og kommer der ihu, at din Broder haver Noget imod dig,
24. saa lad blive din Gave der for Alteret, og gak hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offre din Gave.
25. Vær snart velvillig mod din Modstander, medens du er med ham paa Veien, at Modstanderen ikke skal overantvorde Dommeren dig, og Dommeren skal overantvorde Tjeneren dig, og du skal kastes i Fængsel.
26. Sandelig siger jeg dig: du skal slet ikke komme derudfra, førend du betaler den sidste Hvid.
27. I have hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke bedrive Hoer.
28. Men jeg siger Eder, at hver den, som seer paa en Kvinde for at begjere hende, haver allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte.
29. Men dersom dit høire Øie forarger dig, saa riv det ud og kast det fra dig; thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer fordærves, og ikke dit ganske Legeme skal kastes i Helvede.
30. Og om din høire Haand forarger dig, hug den af og kast den fra dig; thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer fordærves, og ikke dit ganske Legeme skal kastes i Helvede.
31. Der er sagt, at hvo som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev.
32. Men jeg siger Eder, at hvo som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Sag, gjør, at hun bedriver Hoer, og hvo som tager en Adskilt tilægte, bedriver Hoer.
33. I have fremdeles hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke gjøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder.
34. Men jeg siger Eder, at I skulle aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Stol,
35. ei heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ei heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad.
36. Du skal og ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gjøre eet Haar hvidt eller sort.
37. Men Eders Tale skal være ja, ja, nei, nei; men hvad der er over dette, er af det Onde.
38. I have hørt, at der er sagt: Øie for Øie, og Tand for Tand.
39. Men jeg siger Eder, at I skulle ikke sætte Eder imod det Onde; men dersom Nogen giver dig et Slag paa dit høire Kindbeen, vend ham det andet ogsaa til.
40. Og dersom Nogen vil gaae i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham og beholde Kappen.

41. Og dersom Nogen tvinger dig til at gaae een Miil, gak to med ham.
42. Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig.
43. I have hørt, at der er sagt: du skal elske din Næste, og hade din Fjende.
44. Men jeg siger Eder: elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder;
45. paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaae over Onde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige.
46. Thi dersom I elske dem, som Eder elske, hvad have I da for Løn? Gjøre ikke ogsaa Toldere det Samme?
47. Og dersom I hilse Eders Brødre alene, hvad Stort gjøre I da? Gjøre ikke Toldere ligesaa?
48. Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen.

6. Capitel.

(I) Jesus taler om Almisse, 1-4. (II) Bønnen, 5-15. (III) Fasten, 16-18. (IV) At samle Liggendefæ i Himmelen, 19-23. (V) Ei at tjene Mammon, 24-34.

1. Vogter Eder, at I ikke gjøre Eders Almisse for Menneskene, for at ansees af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himlene.
2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal du ikke lade blæse i Basune for dig, som Dienskalkene gjøre i Synagoger og paa Gader, paa det de kunne æres af Mennesker; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte.
3. Men naar du gjør Almisse, lad din venstre Haand ikke vide, hvad din høire gjør,
4. paa det din Almisse kan være i Løndom; og din Fader, som seer i Løndom, han skal betale dig aabenbare.
5. Og naar du beder, skal du ikke være som Dienskalkene; thi de staae gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte.
6. Men du, naar du beder, gak ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.
7. Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord, som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ord.
8. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader

veed, hvad I have behov, førend I bede ham.

9. Derfor skulle I saaledes bede: Vor Fader, du som er i Himlene! helliget vorde dit Navn;

10. komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

11. giv os i Dag vort daglige Brød;

12. og forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere;

13. og led os ikke ind i Fristelse; men fri os fra det Onde; thi dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed! Amen.

14. Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder;

15. men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser.

16. Naar I faste, da seer ikke bedrøvede ud, som Øienskalkene; thi de forvende deres Ansigt, paa det Menneskene kunne see dem faste; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte.

17. Men naar du faster, da salv dit Hoved og to dit Ansigt,

18. at ikke Menneskene skulle see dig faste, men din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

19. Samler Eder ikke Liggendesæ paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve, og hvor Tyve igjennembryde og stjæle;

20. men samler Eder Liggendesæ i Himmelen, hvor hverken Møl, ei heller Rust fordærver, og hvor Tyve ikke igjennembryde, ei heller stjæle.

21. Thi hvor Eders Liggendesæ er, der vil og Eders Hjerte være.

22. Øiet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øie er sundt, bliver dit ganske Legeme lyst;

23. men dersom dit Øie er ondt, bliver dit ganske Legeme mørkt. Dersom derfor det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da Mørket!

24. Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

25. Derfor siger jeg Eder: bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for Eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?

26. Seer til Himmelens Fugle; de saae ikke, og høste ikke, og sanke ikke i Lader, og

Eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget Mere end de?

27. Men hvo iblandt Eder kan lægge een Alen til sin Bært, enddog han bekymrer sig derfor?

28. Og hvi bekymre I Eder for Klæderne? Betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, spinde ikke;

29. men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem.

30. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I lidet Troende?

31. Derfor skulle I ikke bekymre Eder og sige: hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller: hvormed skulle vi klæde os?

32. Efter alt saadant søge Hedningerne; thi Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov.

33. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.

34. Bekymrer Eder derfor ikke for den anden Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sit Eget. Hver Dag haver nok i sin Plage.

7. Capitel.

(I) Jesus taler om at dømme og laste Andre, 1-6. (II) Om at bede, 7-11; om Lovens Hoved-Sum, 12. (III) Om Veien til Livet, 13. 14; om falske Propheter og Hyklere, 15-23. (IV) Slutter denne Prædiken, 24-29.

1. Dømmer ikke, at I skulle ikke dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes,

2. og med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales.

3. Men hvi seer du Skjæven, som er i din Broders Øie, men Bjelken i dit Øie bliver du ikke vaer?

4. Eller hvorledes siger du til din Broder: lad mig drage Skjæven ud af dit Øie; og see, der er en Bjelke i dit Øie!

5. Du Øienskalk! drag først Bjelken ud af dit Øie, og da kan du see til at uddrage Skjæven af din Broders Øie.

6. Giver ikke Hunde det Hellige, kaster ikke heller Eders Perler for Sviin, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder, og vende sig og sønderrive Eder.

7. Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades.

8. Thi hver den, som beder, han faaer, og den, som søger, han finder, og den, som banker, ham skal oplades.

9. Eller hvilket Menneske er iblandt Eder, dersom hans

Søn beder ham om Brød, mon han give ham en Steen?
10. Og dersom han beder ham om en Fisk, mon han give ham en Slange?
11. Dersom da I, som ere onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som ham bede!
12. Derfor, alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre mod Eder, det gjører I ogsaa mod dem; thi saadan er Loven og Propheterne.
13. Gaaer ind ad den snevre Port; thi den Port er vid, og den Vei er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere mange, som gaae ind igjennem den;
14. thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den.
15. Men vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Faareklæder, men ere indvortes rivende Ulve.
16. Af deres Frugter skulle I kjende dem. Kan man og sanke Viindruer af Torne, eller Figen af Tidsler?
17. Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raaddent Træ bærer onde Frugter.
18. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter.
19. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.
20. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.
21. Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene.
22. Mange skulle sige til mig paa hiin Dag: Herre! Herre! have vi ikke propheteret ved dit Navn? og have vi ikke uddrevet Djævle ved dit Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved dit Navn?
23. Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte Eder paa Uret!
24. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord, og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Huus paa en Klippe.
25. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Veirene blæste og faldt an paa samme Huus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe.
26. Og hver, som hører disse mine Ord, og gjør ikke efter dem, skal lignes ved en

daarlig Mand, som byggede sit Huus paa Sand.

27. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Veirene blæste og stødte an paa samme Huus, og det faldt, og dets Fald var stort.

28. Og det begav sig, der Jesus havde fuldendt disse Ord, forundrede Folket sig saare over hans Lærdom;

29. thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.

8. Capitel.

(I) Christus helbreder en Spedalsk, 1-4. (II) Høvedsmandens Dreng, 5-13. (III) Peters Svigermoder og Andre, 14-17. (IV) Taler om sin Efterfølgelse, 18-22. (V) Stiller Veir og Sø, 23-27. (VI) Uddriver Djævle, 28-34.

1. Men der han gik ned af Bjerget, fulgte ham meget Folk.

2. Og see, en Spedalsk kom, faldt ned for ham og sagde: Herre! om du vil, saa kan du rense mig.

3. Og Jesus udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: jeg vil; vorde reen! Og hans Spedalskhed blev strax renset.

4. Og Jesus sagde til ham: see til, at du siger Ingen det; men gak hen, betee dig selv for Præsten, og offre den Gave, som Moses haver befalet, dem til et Vidnesbyrd.

5. Men der Jesus gik ind i Capernaum, traadte en Høvedsmand til ham, bad ham og sagde:

6. Herre! min Dreng ligger hjemme værkbrudden og pines svarligen.

7. Og Jesus sagde til ham: jeg vil komme og helbrede ham.

8. Og Høvedsmanden svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd, at du skal gaae ind under mit Tag; men siig ikkun et Ord, saa bliver min Tjener helbredet.

9. Thi jeg er og et Menneske, som staaer under Øvrighed, og haver Stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: gak! saa gaaer han; og til den anden: kom! saa kommer han; og til min Tjener: gjør det! saa gjør han det.

10. Men der Jesus det hørte, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte: sandelig siger jeg Eder, end ikke i Israel haver jeg fundet saadan Tro.

11. Men jeg siger Eder, at Mange skulle komme fra Øster og Vester, og sidde tilbords med Abraham og Isaak og Jakob i Himmeriges Rige;

12. men Rigets Børn skulle udkastes i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

13. Og Jesus sagde til

Høvedsmanden: gak bort, og dig skee, som du troede! Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time.

14. Og Jesus kom i Peters Huus og saae, at hans Hustrues Moder laae og havde Feber.

15. Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og tjente dem.

16. Men der det var blevet Aften, førte de mange Besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord, og helbredte dem alle, som vare syge;

17. at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten Esaias, som siger: han tog vore Skrøbeligheder, og bar vore Sygdomme.

18. Men der Jesus saae meget Folk omkring sig, befoel han at fare over til hiin Side.

19. Og der gik en Skriftklog frem og sagde til ham: Mester! jeg vil følge dig, hvor du gaaer hen.

20. Og Jesus sagde til ham: Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskens Søn haver ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.

21. Men en anden af hans Disciple sagde til ham: Herre! tilsted mig, at jeg først maa gaae hen og begrave min Fader.

22. Men Jesus sagde til ham: følg mig, og lad de Døde begrave deres Døde.

23. Og han gik i Skibet, og hans Disciple fulgte ham.

24. Og see, der blev en stor Storm paa Søen, saa at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov.

25. Og hans Disciple gik til ham, vakte ham op og sagde: Herre, frels os! vi forgaae.

26. Og han sagde til dem: hvi ere I frygtagtige, I lidet Troende? Da stod han op, og truede Veirene og Søen, og det blev ganske blikstille.

27. Men Menneskene forundrede sig og sagde: hvo er dog denne, at baade Veirene og Søen ere ham lydige?

28. Og der han kom paa hiin Side til de Gergeseners Land, mødte to Besatte ham, som kom ud fra Gravene, og vare saare vilde, saa at Ingen kunde vandre ad den Vei.

29. Og see, de raabte og sagde: Jesus, du Guds Søn! hvad have vi med dig at gjøre? er du kommen hid for Tiden at pine os?

30. Men der var langt fra dem en stor Hjord Sviin, som græssede.

31. Men Djævlene bade ham og sagde: dersom du uddriver os, da tilsted os at fare i Svinehjorden.

32. Og han sagde til dem: farer hen! Men der de vare udfarne, fore de hen i Svinehjorden; og see, den ganske Svinehjord styrtede sig af Brinken i Søen, og døde i Vandet.

33. Men Hyrderne flyede, og gik hen i Staden, og kundgjorde det altsammen, og hvorledes det var gaaet til med de Besatte.

34. Og see, den ganske Stad gik ud at møde Jesus; og der de saae ham, bade de ham, at han vilde vige fra deres Grændser.

9. Capitel.

(I) Christus helbreder en Værkbrudden, 1-8. (II) Kalder Matthæus, og forsvarer sig og Disciplene, 9-17. (III) Helbreder en blodsottig Kvinde, opvækker Jairus' Datter, 18-26. (IV) Helbreder to Blinde og en Besat, 27-34. (V) Ynkes over Folket, 35-38.

1. Og han traadte ind i Skibet, og foer over, og kom til sin egen Stad.

2. Og see, de førte en Værkbrudden til ham, som laae paa en Seng; og der Jesus saae deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn! vær frimodig, dine Synder ere dig forladne.

3. Og see, nogle af de Skriftkloge sagde ved sig selv: denne bespotter Gud.

4. Og der Jesus saae deres Tanker, sagde han: hvi tænke I saa ondt i Eders Hjerter?

5. Thi hvilket er lettere, at sige: dine Synder ere dig forladne? eller at sige: staa op og vandre?

6. Men at I skulle vide, at Menneskens Søn haver Magt paa Jorden at forlade Synder, da siger han til den Værkbrudne: staa op, og tag din Seng op, og gak til dit Huus.

7. Og han stod op og gik bort til sit Huus.

8. Men der Folket det saae, forundrede de sig og prisede Gud, som havde givet Menneskene saadan Magt.

9. Og der Jesus gik bort derfra, saae han et Menneske sidde i Toldboden; han hed Matthæus; og han siger til ham: følg mig! Og han stod op og fulgte ham.

10. Og det skete, der han sad til Bords i Huset, see, da kom og mange Toldere og Syndere, og sadde til Bords med Jesus og hans Disciple.

11. Og der Pharisæerne saae det, sagde de til hans Disciple: hvi æder Eders Mester med Toldere og Syndere?

12. Men der Jesus det hørte, sagde han til dem: de Karske have ikke Lægen behov, men de, som lide ilde.

13. Men gaaer hen og lærer,

hvad det er: jeg vil Miskunds-
hed, og ikke Offer; thi jeg er
ikke kommen at kalde Ret-
færdige, men Syndere til
Omvendelse.
14. Da kom Johannes'
Disciple til ham og sagde:
hvi faste vi og Pharisæerne
meget; men dine Disciple
faste ikke?
15. Og Jesus sagde til dem:
kunne Bryllups-Folkene sørge,
saalænge Brudgommen er hos
dem? Men de Dage skulle
komme, naar Brudgommen
skal borttages fra dem, og
da skulle de faste.
16. Men Ingen sætter en
Klud af nyt Klæde paa et
gammelt Klædebon; thi Klu-
den river noget fra Klæde-
bonnet, og Hullet bliver værre.
17. Man lader og ikke ny
Viin i gamle Læderflasker,
ellers briste Læderflaskerne, og
Vinen spildes, og Læderfla-
skerne fordærves; men man
lader ny Viin i nye Læder-
flasker, saa blive de begge be-
varede.
18. Der han dette talede til
dem, see, da kom en Øverste
og faldt ned for ham og sagde:
min Datter er just nu død;
men kom og læg din Haand
paa hende, saa bliver hun
levende.
19. Og Jesus stod op, og
fulgte ham med sine Disciple.
20. Og see, en Kvinde, som
havde tolv Aar havt Blod-
flod, traadte til bagfra og
rørte ved Sømmen af hans
Klædebon;
21. thi hun sagde ved sig
selv: dersom jeg ikkun rører
ved hans Klædebon, da bliver
jeg helbredet.
22. Men Jesus vendte sig
om, og da han saae hende,
sagde han: Datter! vær fri-
modig, din Tro haver frelst
dig. Og Kvinden blev hel-
bredet fra den samme Stund.
23. Og der Jesus kom i
den Øverstes Huus, og saae
Piberne og Folket, som bul-
drede, sagde han til dem:
24. viger bort, thi Pigen
er ikke død, men hun sover.
Og de beloe ham.
25. Men der Folket var ud-
drevet, gik han ind og tog
hende fat ved Haanden; da
stod Pigen op.
26. Og dette Rygte kom ud
i det ganske Land.
27. Og der Jesus gik frem
derfra, fulgte ham to Blinde,
som raabte og sagde: du Da-
vids Søn! forbarme dig over
os.
28. Men der han kom i
Huset, gik de Blinde til ham;
og Jesus siger til dem: troe
I, at jeg kan gjøre dette?
De sige til ham: ja, Herre!
29. Da rørte han ved deres
Øine og sagde: Eder skee efter
Eders Tro!
30. Og deres Øine bleve
aabnede. Og Jesus bød dem

strengeligen og sagde: seer til, at Ingen faaer det at vide.
31. Men da de gik ud, udspredte de hans Rygte i det ganske Land.
32. Men der disse vare udgangne, see, da førte de et stumt Menneske til ham, som var besat.
33. Og der Djævelen var uddreven, talede den Stumme. Og Folket forundrede sig og sagde: aldrig er Saadant seet i Israel.
34. Men Pharisæerne sagde: han uddriver Djævle ved Djævlenes Øverste.
35. Og Jesus gik omkring i alle Stæder og Byer, lærte i deres Synagoger, og prædikede Rigets Evangelium, og helbredte al Sygdom og al Skrøbelighed iblandt Folket.
36. Men der han saae Folket, ynkedes han inderligen over dem; thi de vare forsmægtede og adspredte som Faar, der ikke have Hyrde.
37. Da sagde han til sine Disciple: Høsten er vel stor, men Arbeiderne faa;
38. beder derfor Høstens Herre, at han udsender Arbeidere i sin Høst.

10. Capitel.

(I) Christus udsender de tolv Apostler at prædike og gjøre Mirakler, 1-15. (II) Lærer dem, at de skulle tage imod Forfølgelse og Døden, og ei fornegte ham, 16-39. (III) Lover Naade til hver, som modtager dem, 40-42.

1. Og han kaldte sine tolv Disciple til sig, og gav dem Magt over de urene Aander, at uddrive dem, og at helbrede al Sygdom og al Skrøbelighed.
2. Men disse ere de tolv Apostlers Navne: den første, Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder; Jakobus, Zebedæus' Søn, og Johannes, hans Broder;
3. Philippus, og Bartholomæus; Thomas, og Matthæus den Tolder; Jakobus, Alphæus' Søn, og Lebbæus med Tilnavn Thaddæus;
4. Simon Cananites, og Judas Ischarioth, som og forraadte ham.
5. Disse Tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: gaaer ikke hen paa Hedningernes Vei, og gaaer ikke ind i de Samaritaners Stad.
6. Men gaaer hellere hen til de fortabte Faar af Israels Huus.
7. Og naar I gaae ud, da prædiker og siger, at Himmeriges Rige er kommet nær.
8. Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde, uddriver Djævle. I have anammet det for Intet, giver det for Intet.
9. I skulle ikke have Guld, ei Sølv, ei Kobber i Eders Belter;

10. ei Taske til at reise med, ei heller to Kjortler, ei heller Skoe, ei heller Stav; thi en Arbeider er sin Føde værd.

11. Men hvilken Stad eller By I komme ind udi, udspørger, hvem der er i den, som er det værd, og bliver der, indtil I drage bort.

12. Men naar I gaae ind i et Huus, da hilser det;

13. og dersom samme Huus er det værd, da komme Eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende Eders Fred til Eder igjen.

14. Og dersom Nogen ikke vil annamme Eder og ei høre Eders Taler, gaaer ud af det Huus eller den Stad, og afryster Støvet af Eders Fødder.

15. Sandelig siger jeg Eder, det skal gaae de Sodomiters og Gomorriters Land lideligere paa Dommens Dag, end denne Stad.

16. See, jeg sender Eder som Faar midt iblandt Ulve, vorder derfor snilde som Slanger, og eenfoldige som Duer.

17. Vogter Eder for Menneskene; thi de skulle overantvorde Eder til Raadet, og hudstryge Eder i deres Synagoger.

18. I skulle og føres for Fyrster og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.

19. Men naar de overantvorde Eder, da bekymrer Eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives Eder i den samme Time, hvad I skulle tale.

20. Thi I ere ikke de, som tale; men det er Eders Faders Aand, som taler i Eder.

21. Men en Broder skal forraade den anden til Døden, og en Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op mod Forældre og aflive dem.

22. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

23. Men naar de forfølge Eder i een Stad, da flyer til en anden; thi sandelig siger jeg Eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, førend Menneskens Søn kommer.

24. Disciplen er ikke over Mesteren, ei heller Tjeneren over sin Herre.

25. Det er Disciplen nok, at han bliver som hans Mester, og Tjeneren som hans Herre; have de kaldet Huusbonden Beelzebul, hvor meget mere hans Huusfolk?

26. Frygter derfor ikke for dem; thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som man jo skal faae at vide.

27. Hvad jeg siger Eder i

Mørket, det taler i Lyset; og hvad der siges Eder i Øret, det prædiker paa Tagene.
28. Og frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, men kunne ikke slaae Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede.
29. Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke een af dem falder paa Jorden uden Eders Faders Villie.
30. Ja, endog alle Eders Hovedhaar ere talte.
31. Frygter derfor ikke; I ere bedre end mange Spurve.
32. Derfor, hvo som vil bekjende mig for Menneskene, den vil jeg og bekjende for min Fader, som er i Himlene.
33. Men hvosomhelst vil negte mig for Menneskene, den vil jeg og negte for min Fader, som er i Himlene.
34. I skulle ikke mene, at jeg er kommen at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen at bringe Fred, men Sværd.
35. Thi jeg er kommen, at tvistiggjøre et Menneske imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod hendes Mands Moder;
36. og en Mands Huusfolk skulle være hans Fjender.
37. Hvo som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd, og hvo som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd;
38. og hvo som ikke tager sit Kors, og følger efter mig, er mig ikke værd.
39. Hvo som finder sit Liv, skal miste det; og hvo som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.
40. Hvo som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som haver udsendt mig.
41. Hvo som annammer en Prophet, fordi han er en Prophet, skal faae en Prophets Løn; og hvo som annammer en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faae en Retfærdigs Løn.
42. Og hvo som giver een af disse Ringe ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg Eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.

11. Capitel.

(I) Johannes sender to Disciple til Jesus, som beviser sig at være den forjættede Messias, 1-6. (II) Og taler om Johannes, 7-15; klager over Folkets Egensindighed, 16-19. (III) Raaber Vee over Nogle, 20-24. (IV) Priser Guds Veie, 25-27; kalder til sig de Besværede, 28-30.

1. Og det skete, der Jesus havde fuldendt denne Befaling til sine tolv Disciple, gik han

frem derfra at lære og prædike i deres Stæder.

2. Men der Johannes hørte i Fængslet Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple, og lod ham sige:

3. er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: gaaer hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og see:

5. Blinde see og Halte gaae, Spedalske renses og Døve høre, Døde staae op, og Evangelium prædikes for Fattige;

6. og salig er den, som ikke forarges paa mig.

7. Men der disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: hvad ere I udgangne i Ørken at skue? et Rør, som bevæges hid og did af Veiret?

8. Eller hvad ere I udgangne at see? et Menneske, iført bløde Klæder? See, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongers Huse.

9. Eller hvad ere I udgangne at see? en Prophet? Ja, jeg siger Eder, endog langt mere end en Prophet.

10. Thi han er den, om hvem der er skrevet: see, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som skal berede din Vei for dig.

11. Sandelig siger jeg Eder: iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen Større opstanden end Johannes den Døber; men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han.

12. Men fra Johannes den Døbers Dage indtil nu trænger man med Vold ind i Himmeriges Rige, og de, som trænge ind, rive det til sig.

13. Thi alle Propheter og Loven spaaede indtil Johannes.

14. Og dersom I ville troe det: han er Elias, som skal komme.

15. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!

16. Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den er lig de smaa Børn, som sidde paa Torvene og raabe til deres Staldbrødre, og sige:

17. vi fløitede for Eder, og I vilde ikke dandse; vi sang klagelig for Eder, og I vilde ikke græde.

18. Thi Johannes kom, som hverken aad eller drak, og de sige: han haver Djævelen.

19. Menneskens Søn kom, som æder og drikker, og de sige: see, en Fraadser og en Viindranker, Tolderes og Synderes Ven! Dog, Viisdommen er retfærdiggjort af sine Børn.

20. Da begyndte han at skamme de Stæder ud, i hvilke hans fleste kraftige Gjernin-

ger vare gjorte, fordi de ikke
havde omvendt sig.
21. Vee dig, Chorazin! vee
dig, Bethsaida! thi havde de
kraftige Gjerninger været gjorte
i Tyrus og Sidon, som ere
gjorte i Eder, da havde de
længe siden omvendt sig i
Sæk og Aske.
22. Men jeg siger Eder:
det skal gaae Tyrus og Si-
don lideligere paa Dommens
Dag, end Eder.
23. Og du, Capernaum!
som er ophøiet indtil Him-
melen, du skal nedstødes ind-
til Helvede; thi dersom de
kraftige Gjerninger havde væ-
ret gjorte i Sodoma, som
ere gjorte i dig, var den ble-
ven indtil denne Dag.
24. Men jeg siger Eder:
det skal gaae Sodomas Land
lideligere paa Dommens Dag,
end dig.
25. Paa den samme Tid ud-
brød Jesus og sagde: jeg priser
dig, Fader, Himmelens og
Jordens Herre! at du haver
skjult dette for de Vise og
Forstandige, og aabenbaret
det for de Umyndige.
26. Ja, Fader! thi det var
saaledes behageligt for dig.
27. Alle Ting ere mig over-
givne af min Fader; og In-
gen kjender Sønnen uden
Faderen, og Ingen kjender
Faderen uden Sønnen, og
den, som Sønnen vil det
aabenbare.
28. Kommer hid til mig
Alle, som arbeide og ere be-
sværede! og jeg vil give Eder
Hvile.
29. Tager mit Aag paa
Eder, og lærer af mig, thi
jeg er sagtmodig og ydmyg
af Hjertet; saa skulle I finde
Hvile for Eders Sjæle.
30. Thi mit Aag er gavn-
ligt, og min Byrde er let.

12. Capitel.

(I) Disciplene plukke Ax om Sabbaten, 1-8. (II) Jesus helbreder en visnen Haand, 9-14. (III) Helbreder, bespottes og forsvarer sig, taler om Synd imod den Hellig Aand, 15-45. (IV) Kalder Disciplene sine Nærpaarørende, 46-50.

1. Paa den samme Tid gik
Jesus igjennem Sæden paa
Sabbaten; men hans Disciple
hungrede og begyndte at plukke
Ax og at æde.
2. Men der Pharisæerne
saae det, sagde de til ham:
see, dine Disciple gjøre det,
som ikke er tilladt at gjøre
paa Sabbaten.
3. Men han sagde til dem:
have I ikke læst, hvad David
gjorde, der han hungrede, og
de, som vare med ham?
4. Hvorledes han gik ind i
Guds Huus og aad Skue-
brødene, hvilke det ikke var
ham tilladt at æde, ei heller
dem, som vare med ham,
men alene Præsterne?

5. Eller have I ikke læst i Loven, at Præsterne vanhellige Sabbaten i Templet paa Sabbaterne, og ere uskyldige?
6. Men jeg siger Eder, at den er her, som er større end Templet.
7. Men dersom I havde vidst, hvad det er: jeg haver Villie til Miskundhed, og ikke til Offer, da havde I ikke fordømt de Uskyldige.
8. Thi Menneskens Søn er Herre, ogsaa over Sabbaten.
9. Og han gik frem derfra, og kom i deres Synagoge.
10. Og see, der var et Menneske, som havde en vissen Haand; og de spurgte ham ad og sagde: er det tilladt at helbrede paa Sabbaten? at de kunde anklage ham.
11. Men han sagde til dem: hvilket Menneske er blandt Eder, som haver eet Faar, og ikke, dersom det falder i en Grav paa Sabbaten, tager fat paa det og løfter det op?
12. Hvor meget bedre er nu et Menneske end et Faar? Altsaa er det tilladt at gjøre vel paa Sabbaten.
13. Da sagde han til Mennesket: udræk din Haand! og han rakte den ud, og den blev igjen sund som den anden.
14. Men Pharisæerne gik ud og holdt Raad mod ham, hvorledes de kunde omkomme ham.
15. Men der Jesus mærkede det, veg han bort derfra; og meget Folk fulgte ham, og han helbredte dem alle.
16. Og han bød dem strengeligen, at de ikke maatte aabenbare ham,
17. at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten Esaias, som siger:
18. see, min Tjener, som jeg haver udvalgt, min Elskelige, til hvilken min Sjæl haver Behagelighed; jeg vil give min Aand i ham, og han skal forkynde Hedningerne Ret.
19. Han skal ikke trætte og ei raabe, og der skal ikke Nogen høre hans Røst paa Gaderne.
20. Han skal ikke sønderbryde det knusede Rør, og ei udslukke den rygende Taande, indtil han udfører Retten til Seier.
21. Og Hedningerne skulle haabe paa hans Navn.
22. Da blev en Besat ført til ham, som var blind og stum; og han helbredte ham, saa at den Blinde og Stumme baade talede og saae.
23. Og alt Folket forfærdedes og sagde: mon denne ikke er den Davids Søn?
24. Men der Pharisæerne det hørte, sagde de: denne uddriver ikke Djævle uden ved Beelzebul, Djævlenes Øverste.
25. Men saasom Jesus vidste

deres Tanker, sagde han til dem: hvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, bliver øde; og hver Stad eller Huus, som er splidagtigt med sig selv, kan ikke bestaae.

26. Hvis da Satan uddriver Satan, saa er han splidagtig med sig selv; hvorledes kan da hans Rige bestaae?

27. Og om jeg uddriver Djævle ved Beelzebul, ved hvem uddrive da Eders Børn dem? Derfor skulle de være Eders Dommere.

28. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Aand, er jo Guds Rige kommet til Eder.

29. Eller hvorledes kan Nogen gaae ind i den Stærkes Huus, og røve ham hans Redskaber fra, uden han først binder den Stærke? da kan han plyndre hans Huus.

30. Hvo som ikke er med mig, er imod mig; og hvo som ikke samler med mig, adspreder.

31. Derfor siger jeg Eder: al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene.

32. Og hvo som taler Noget imod Menneskens Søn, det skal forlades ham; men hvo som taler imod den Hellig Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

33. Lader enten Træet være godt, og dets Frugt god; eller lader Træet være raaddent, og dets Frugt raadden; thi Træet kjendes paa Frugten.

34. I Øgle-Unger! hvorledes kunne I tale godt, I, som ere onde? thi af Hjertets Overflødighed taler Munden.

35. Et godt Menneske fremfører gode Ting af Hjertets gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører onde Ting af det onde Forraad.

36. Men jeg siger Eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet.

37. Thi af dine Ord skal du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes.

38. Da svarede nogle af de Skriftkloge og Pharisæer og sagde: Mester! vi ville see et Tegn af dig.

39. Men han svarede og sagde til dem: den onde og vanartige Slægt begjerer Tegn, men den skal intet Tegn gives, uden Jonas' Prophetens Tegn.

40. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Hvalfiskens Bug, saaledes skal Menneskens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød.

41. De Mænd af Ninive skulle opstaae ved Dommen

imod denne Slægt, og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas' Prædiken; og see, her er Mere end Jonas.

42. Dronningen fra Sønden skal opstaae ved Dommen imod denne Slægt, og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grændser at høre Salomons Viisdom; og see, her er Mere end Salomon.

43. Men naar den urene Aand er udfaren af Mennesket, vandrer han igjennem tørre Steder, søger Hvile, og finder den ikke.

44. Da siger han: jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af; og naar han kommer, finder han det ledigt, feiet og prydet.

45. Saa gaaer han hen og tager syv andre Aander tillige med sig, som ere værre end han selv, og naar de ere komne derind, boe de der; og det Sidste bliver værre med dette Menneske end det Første. Saaledes skal det og gaae denne onde Slægt.

46. Men der han endnu talede til Folket, see, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begjerede at tale med ham.

47. Da sagde En til ham: see, din Moder og dine Brødre staae udenfor og begjere at tale med dig.

48. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: hvo er min Moder? og hvilke ere mine Brødre?

49. Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: see, min Moder og mine Brødre!

50. Thi hvo som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder.

13. Capitel.

(I) Jesus taler ved Lignelser: om Sædemanden, 1-23. (II) Om Ukrudet iblandt Hveden, 24-30 og 36-43. (III) Ligner Himmeriges Rige ved et Senepskorn, 31. 32; en Suurdei, 33-35; et Liggendefæ, 44; en kostelig Perle, 45. 46; et Garn, 47-52. (IV) Foragtes i Nazareth, 53-58.

1. Paa den samme Dag gik Jesus ud af Huset, og satte sig ved Søen.

2. Og meget Folk forsamledes til ham, saa han steg i Skibet og satte sig; og alt Folket stod paa Strandbredden.

3. Og han talede Meget til dem ved Lignelser, og sagde: see, en Sædemand gik ud at saae.

4. Og idet han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.
7. Men Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op og kvalte det.
8. Men Noget faldt i god Jord, og bar Frugt, Noget hundrede Fold, men Noget tresindstyve Fold, men Noget tredive Fold.
9. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!
10. Og Disciplene gik til ham og sagde til ham: hvi taler du til dem ved Lignelser?
11. Men han svarede og sagde til dem: Eder er det givet at forstaae Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet.
12. Thi hvo som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver.
13. Derfor taler jeg til dem ved Lignelser, fordi de skjøndt seende dog ikke see, og hørende dog ikke høre, og forstaae ikke heller.
14. Og i dem fuldkommes Esaias' Spaadom, som siger: med Eders Øren skulle I høre, og ikke forstaae, og see med Eders Øine, og ikke fatte.
15. Thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øine have de tillukt, paa det de ikke skulle komme til at see med Øinene, og høre med Ørene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.
16. Men salige ere Eders Øine, at de see, og Eders Øren, at de høre.
17. Thi sandelig siger jeg Eder: mange Propheter og Retfærdige begjerede at see det, I see, og saae det ikke; og at høre det, I høre, og hørte det ikke.
18. Saa hører I nu den Lignelse om Sædemanden.
19. Naar Nogen hører Rigets Ord, og forstaaer det ikke, da kommer den Onde og river det bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som er saaet ved Veien.
20. Men det, som er saaet paa Steengrund, er den, som hører Ordet og annammer det strax med Glæde.
21. Men han haver ikke Rod i sig, og bliver kun ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges han strax.
22. Men det, som er saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse kvæler Ordet, og det bliver uden Frugt.
23. Men det, som er saaet

Lignelse for dem og sagde: Himmeriges Rige ligner et Senepskorn, som et Menneske tog og saaede i sin Ager.

32. Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar det voxer op, er det større end Urterne, og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.

33. Han sagde dem en anden Lignelse: Himmeriges Rige ligner en Suurdei, hvilken en Kvinde tog og nedlagde i tre Maader Meel, indtil det blev syret altsammen.

34. Alt dette talede Jesus til Folket ved Lignelser, og uden Lignelse talede han Intet til dem;

35. at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten, som siger: jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som haver været skjult, fra Verdens Grundvold blev lagt.

36. Da lod Jesus Folket fare, og kom til sit Huus. Og hans Disciple gik til ham og sagde: forklar os den Lignelse om Klinten paa Ageren.

37. Men han svarede og sagde til dem: den, som saaer den gode Sæd, er Menneskens Søn.

38. Men Ageren er Verden; og den gode Sæd er Rigets

Børn; og Klinten er den Ondes Børn;
39. og Fjenden, som den saaede, er Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og Høstfolkene ere Englene.
40. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes med Ild, saa skal det og skee ved denne Verdens Ende.
41. Menneskens Søn skal udsende sine Engle, og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser og dem, som gjøre Uret,
42. og de skulle kaste dem i Ild-Ovnen, der skal være Graad og Tænders Gnidsel.
43. Da skulle de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!
44. Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et Menneske fandt og skjulte, og gik hen af Glæde derover og solgte alt det, han havde, og kjøbte den Ager.
45. Atter lignes Himmeriges Rige ved en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler;
46. hvilken, der han fandt en meget kostelig Perle, gik hen og solgte alt det, han havde, og kjøbte samme.
47. Atter er Himmeriges Rige ligt en Vod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk.
48. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaste de ud.
49. Saaledes skal det gaae til ved Verdens Ende; Englene skulle udgaae og skille de Onde ud fra de Retfærdige,
50. og kaste dem i Ild-Ovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.
51. Jesus siger til dem: forstode I dette altsammen? De sige til ham: ja, Herre!
52. Men han sagde til dem: saaledes er hver Skriftklog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Huusbonde, der bringer frem af sit Forraad Nyt og Gammelt.
53. Og det begav sig, der Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra.
54. Og han kom til sit Fædreneland, og lærte dem i deres Synagoge, saa at de forundrede sig saare og sagde: hveden haver denne saadan Viisdom og de kraftige Gjerninger?
55. Er denne ikke den Tømmermands Søn? hedder ikke hans Moder Maria? og hans Brødre Jakob og Joses og Simon og Judas?
56. og ere ikke alle hans Søstre hos os? Hveden haver denne da alt dette?

57. Og de forargedes paa ham; men Jesus sagde til dem: en Prophet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland og i sit Huus.
58. Og han gjorde der ikke mange kraftige Gjerninger formedelst deres Vantro.

14. Capitel.

(I) Herodes mener, at Johannes, hvem han havde ladet halshugge, er opstanden, 1-12. (II) Jesus bespiser 5000 Mænd, 13-21. (III) Gaaer paa Vandet, 22-34. (IV) Helbreder, 35. 36.

1. Paa den samme Tid hørte Herodes, den Fjerdingsfyrste, Rygtet om Jesus.
2. Og han sagde til sine Tjenere: denne er Johannes den Døber; han er opreist fra de Døde, derfor tee sig og de kraftige Gjerninger i ham.
3. Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og kastet ham i Fængsel for Herodias', sin Broder Philips Hustrues, Skyld.
4. Thi Johannes sagde til ham: det er dig ikke tilladt at have hende.
5. Og han havde gjerne slaget ham ihjel, men frygtede for Folket; thi de holdt ham for en Prophet.
6. Men der Herodes holdt sin Fødselsdag, dandsede Herodias' Datter for dem, og hun behagede Herodes.
7. Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad hun begjerede.
8. Men da hun var tilforn underviist af sin Moder, sagde hun: giv mig hid Johannes den Døbers Hoved paa et Fad.
9. Og Kongen blev bedrøvet; men for de Eders og for Gjesternes Skyld, befoel han det at gives hende.
10. Og han sendte hen og lod Johannes halshugge i Fængslet.
11. Og hans Hoved blev baaret paa et Fad og givet Pigen; og hun bar det til sin Moder.
12. Da kom hans Disciple og toge Legemet og jordede det, og de kom og forkyndte Jesus det.
13. Og der Jesus det hørte, veg han bort derfra udi et Skib til et øde Sted afsides; og der Folket det hørte, fulgte de ham tillands fra Stæderne.
14. Og der Jesus gik frem, saae han meget Folk, og han ynkedes inderligen over dem, og helbredte deres Syge.
15. Men der det var blevet Aften, gik hans Disciple til ham og sagde: Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Folket fare, at de kunne gaae hen i Byerne og kjøbe sig Mad.
16. Men Jesus sagde til dem: de have ikke behov at

gaae bort; giver I dem at æde.

17. Men de sagde til ham: vi have her ikke uden fem Brød og to Fiske.

18. Men han sagde: henter mig dem hid.

19. Og han bød Folket sætte sig ned paa Græsset, og tog de fem Brød og de to Fiske, saae op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav sine Disciple Brødene, men Disciplene gave Folket dem.

20. Og de aade alle og bleve mætte; og de opsamlede de overblevne Stykker, tolv Kurve fulde.

21. Men de, som aade, vare ved fem tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn.

22. Og strax nødte Jesus sine Disciple til at gaae i Skibet og i Forveien sætte over til hiin Side, indtil han fik ladet Folket fare.

23. Og der han havde ladet Folket fare, gik han paa et Bjerg affides for at bede. Men der det var blevet Aften, var han alene der.

24. Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød af Bølgerne; thi Veiret var dem imod.

25. Men i den fjerde Nattevagt kom Jesus til dem, vandrende paa Søen.

26. Og der Disciplene saae ham vandre paa Søen, bleve de forskrækkede og sagde: det er et Spøgelse; og de skrege af Frygt.

27. Men Jesus talede strax til dem og sagde: værer frimodige; det er mig, frygter ikke.

28. Men Peter svarede ham og sagde: Herre! dersom det er dig, da byd mig komme til dig paa Vandet.

29. Men han sagde: kom! Og Peter traadte ned af Skibet og vandrede paa Vandet, for at komme til Jesus.

30. Men der han saae det stærke Veir, frygtede han; og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: Herre, frels mig!

31. Og Jesus udrakte strax Haanden, og tog fat paa ham og sagde til ham: du lidet Troende, hvi tvivlede du?

32. Og der de stege ind i Skibet, stilledes Veiret.

33. Men de, som vare i Skibet, kom og faldt ned for ham og sagde: du er sandelig Guds Søn.

34. Og da de vare farne over, kom de til Genezareths Land.

35. Og der Folket paa samme Sted kjendte ham, sendte de ud i det ganske Land trindt omkring, og førte alle de Syge til ham.

36. Og de bade ham, at de maatte ikkun røre ved Sømmen paa hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve helbredede.

15. Capitel.

(I) Jesus lærer, hvad der gjør Mennesket ureent, og straffer Pharisæernes Hykleri og Blindhed, 1-20. (II) Prøver og bønhører den cananæiske Kvinde, 21-28. (III) Helbreder Mange, og bespiser 4000 Mænd, 29-39.

1. Da kom Skriftkloge og Pharisæer af Jerusalem til Jesus og sagde:
2. hvi overtræde dine Disciple de Gamles Vedtægt? thi de toe ikke deres Hænder, idet de æde Brød.
3. Men han svarede og sagde til dem: hvi overtræde og I Guds Bud for Eders Vedtægts Skyld?
4. Thi Gud haver budet, sigende: ær Fader og Moder; og: hvo som bander Fader eller Moder, skal visselig døe.
5. Men I sige: hvo som siger til Fader eller Moder: det, hvormed jeg kunde hjulpet dig, er en Gave, han behøver ikke at ære sin Fader eller sin Moder.
6. Saaledes have I tilintetgjort Guds Bud for Eders Vedtægts Skyld.
7. I Øienskalke! Esaias spaaede retteligen om Eder, da han sagde:
8. dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund, og ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt fra mig.
9. Men de dyrke mig forgjeves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud.
10. Og han kaldte Folket til sig og sagde til dem: hører til, og forstaaer!
11. Ikke det, som indkommer i Munden, gjør Mennesket ureent, men det, som udgaaer af Munden, dette gjør Mennesket ureent.
12. Da gik hans Disciple frem og sagde til ham: veed du, at Pharisæerne have forarget sig, der de hørte den Tale?
13. Men han svarede og sagde: hver Plantning, som min himmelske Fader ikke haver plantet, skal med Rod oprykkes.
14. Lader dem fare! Blinde ere Blindes Veiledere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven.
15. Men Peter svarede og sagde til ham: forklar os denne Lignelse.
16. Men Jesus sagde: ere og I endnu uforstandige?
17. Forstaae I ikke endnu, at alt det, som indkommer i Munden, gaaer i Bugen og udføres ad den naturlige Gang.
18. Men det, som udgaaer af Munden, kommer ud af Hjertet, og det gjør Mennesket ureent.
19. Thi af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hoer,

Skjørlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser.
20. Disse ere de Ting, som gjøre Mennesket ureent; men at æde med utoede Hænder, gjør ikke Mennesket ureent.
21. Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus' og Sidons Egne.
22. Og see, en cananæisk Kvinde kom fra de samme Grændser, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af Djævelen.
23. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham og sagde: skil dig af med hende, thi hun raaber efter os.
24. Men han svarede og sagde: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus.
25. Men hun kom, og faldt ned for ham og sagde: Herre, hjælp mig!
26. Men han svarede og sagde: det er ikke smukt at tage Børnenes Brød, og kaste det for smaa Hunde.
27. Men hun sagde: jo, Herre! Hunde æde dog og af de Smuler, som falde af deres Herrers Bord.
28. Da svarede Jesus og sagde til hende: o Kvinde, din Tro er stor, dig skee, som du vil! Og hendes Datter blev karsk fra den samme Time.
29. Og Jesus gik frem derfra og kom til den galilæiske Sø, og han gik op paa et Bjerg og satte sig der.
30. Og meget Folk kom til ham, og havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger og mange andre; og de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbredte dem,
31. saa at Folket forundrede sig, der de saae, at de Stumme talede, Krøblinger vare helbredede, Halte gik, og Blinde saae; og de prisede Israels Gud.
32. Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: mig ynkes inderligen over Folket, thi de have nu tøvet hos mig tre Dage, og have Intet at æde; og lade dem fastende fare vil jeg ikke, paa det de skulle ikke forsmægte paa Veien.
33. Og hans Disciple sagde til ham: hveden skulle vi faae saa mange Brød i Ørken, at vi kunne mætte saa meget Folk?
34. Og Jesus sagde til dem: hvor mange Brød have I? Men de sagde: syv, og faa smaa Fiske.
35. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden.
36. Og han tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem, og gav sine Disciple dem, men Disciplene Folket.

37. Og de aade alle og bleve mættede; og de samlede de overblevne Stykker, syv Kurve fulde.
38. Men de, som aade, vare fire tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn.
39. Og der han havde ladet Folket fare, gik han i et Skib og kom til Magdalas Grændser.

16. Capitel.

(I) Jesus straffer Pharisæerne, som begjerede Tegn, 1-4; advarer for deres Suurdei, 5-12. (II) Peter bekjender, at Jesus er Guds Søn, 13-20. (III) Jesus taler om sin Lidelse, straffer Peter, 21-23. (IV) Taler om Fornegtelse og sin Tilkommelse, 24-28.

1. Og Pharisæerne og Sadducæerne gik frem, fristede ham og begjerede, at han vilde vise dem et Tegn af Himmelen.
2. Men han svarede og sagde til dem: om Aftenen sige I: det bliver en skjøn Dag, thi Himmelen er rød;
3. og om Morgenen: det bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk. I Øienskalke! om Himmelens Skikkelse vide I at dømme, men om Tidernes Tegn kunne I ikke.
4. Denne onde og vanartige Slægt begjerer Tegn, og den skal intet Tegn gives, uden Jonas' Prophetens Tegn. Og han forlod dem og gik bort.
5. Og der hans Disciple fore over til hiin Side, havde de glemt at tage Brød med.
6. Og Jesus sagde til dem: seer til og tager Eder vare for Pharisæernes og Sadducæernes Suurdei.
7. Da tænkte de ved sig selv og sagde: det er fordi vi ikke toge Brød med.
8. Men som Jesus det vidste, sagde han til dem: I lidet Troende! hvi tænke I ved Eder selv derpaa, at I ikke toge Brød med?
9. Forstaae I ikke endnu? komme I ikke heller ihu de fem Brød iblandt de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op?
10. ikke heller de syv Brød iblandt de fire Tusinde, hvor mange Kurve I da toge op?
11. Hvorledes forstaae I da ikke, at det ei var om Brød jeg sagde til Eder, at I skulde tage Eder vare for Pharisæernes og Sadducæernes Suurdei?
12. Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde tage sig vare for Brødets Suurdei, men for Pharisæernes og Sadducæernes Lærdom.
13. Men der Jesus var kommen i Egnen af Cæsarea Philippi, spurgte han sine Disciple ad og sagde: hvem

sige Menneskene mig, Mennes-
kens Søn, at være?
14. Men de sagde: Nogle
sige, at du er Johannes den
Døber; men Andre, Elias;
men Andre, Jeremias eller
een af Propheterne.
15. Han siger til dem: men
I, hvem sige I mig at være?
16. Da svarede Simon Pe-
ter og sagde: du er Christus,
den levende Guds Søn.
17. Og Jesus svarede og
sagde til ham: salig er du,
Simon Jonas' Søn! thi
Kjød og Blod haver ikke aa-
benbaret dig det, men min
Fader, som er i Himlene.
18. Men jeg siger dig og-
saa, at du er Petrus; og paa
denne Klippe vil jeg bygge min
Menighed, og Helvedes Porte
skulle ikke faae Overhaand
over den.
19. Og jeg vil give dig
Himmeriges Riges Nøgler, og
hvad du binder paa Jorden,
det skal være bundet i Him-
lene, og hvad du løser paa
Jorden, det skal være løst i
Himlene.
20. Da bød han sine Di-
sciple, at de skulde Ingen sige,
at han var Christus.
21. Fra den Tid begyndte
Jesus at give sine Disciple
tilkjende, at ham burde at
gaae til Jerusalem, og lide
Meget af de Ældste og Ypper-
sterpræster og Skriftkloge,
og ihjelslaaes, og opstaae tredie
Dag.
22. Og Peter tog ham til-
side, begyndte at straffe ham
og sagde: Herre, spar dig selv;
dette skee dig ingenlunde!
23. Men han vendte sig og
sagde til Peter: vig bag mig,
Satan! du er mig en For-
argelse; thi du sandser ikke,
hvad Guds er, men hvad Men-
neskens er.
24. Da sagde Jesus til sine
Disciple: vil Nogen komme
efter mig, han fornegte sig
selv, og tage sit Kors, og følge
mig.
25. Thi hvo som vil frelse
sit Liv, skal miste det, og hvo
som mister sit Liv for min
Skyld, skal finde det.
26. Thi hvad gavner det
Mennesket, om han vinder
den ganske Verden, men tager
Skade paa sin Sjæl? eller
hvad kan et Menneske give til
Vederlag for sin Sjæl?
27. Thi Menneskens Søn
skal komme i sin Faders Her-
lighed med sine Engle, og da
skal han betale Hver efter sin
Gjerning.
28. Sandelig siger jeg Eder:
der ere Nogle, som her staae,
som ingenlunde skulle smage
Døden, førend de see Menne-
skens Søn komme i sit Rige.

17. Capitel.

(I) Jesus forklares paa Bjerget, 1-9. (II) Taler om Elias, 10-13.

(III) Helbreder en Maanesyg, 14-21. (IV) Forkynder sin Lidelse, 22-23. (V) Giver Skat, 24-27.

1. Og sex Dage derefter tog Jesus Peter og Jakob og Johannes, hans Broder, til sig, og førte dem afsides op paa et høit Bjerg.

2. Og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset.

3. Og see, Moses og Elias viste sig for dem, og talede med ham.

4. Da svarede Peter og sagde til Jesus: Herre! her er godt at være; vil du, da ville vi gjøre tre Boliger her, dig een, og Moses een, og Elias een.

5. Der han endnu talede, see, da overskyggede dem en klar Sky; og see, en Røst kom fra Skyen, som sagde: denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed; hører ham!

6. Og der Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt og frygtede saare.

7. Og Jesus traadte frem, rørte ved dem og sagde: staaer op, og frygter ikke.

8. Men der de opløftede deres Øine, saae de Ingen uden Jesus alene.

9. Og der de gik ned af Bjerget, bød Jesus dem og sagde: I skulle Ingen sige dette Syn, førend Menneskens Søn er opstanden fra de Døde.

10. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: hvad er det da, de Skriftkloge sige, at Elias bør først komme?

11. Men Jesus svarede og sagde til dem: Elias kommer vel først, og skal skikke Alting tilrette.

12. Men jeg siger Eder, at Elias er alt kommen, og de erkjendte ham ikke, men gjorde mod ham, hvad de vilde; saa skal ogsaa Menneskens Søn lide af dem.

13. Da forstode Disciplene, at han havde talet til dem om Johannes den Døber.

14. Og der de kom til Folket, gik et Menneske til ham, og faldt paa Knæ for ham og sagde:

15. Herre! forbarme dig over min Søn, thi han er maanesyg og lider meget Ondt; thi han falder ofte i Ild, og ofte i Vand;

16. og jeg ledte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.

17. Men Jesus svarede og sagde: o du vantroe og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos Eder? hvor længe skal jeg taale Eder? Leder mig ham hid.

18. Og Jesus tiltalede ham haardeligen, og Djævelen foer ud af ham, og Drengen blev karsk fra den samme Stund.

19. Da gik Disciplene til

Jesus afsides og sagde: hvi kunde vi ikke uddrive ham?
20. Men Jesus sagde til dem: for Eders Vantroes Skyld; thi sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro som et Senepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt.
21. Men dette Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste.
22. Der de vandrede i Galilæa, sagde Jesus til dem: Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskers Hænder;
23. og de skulle slaae ham ihjel, og han skal opreises paa den tredie Dag; og de bleve saare bedrøvede.
24. Men der de kom til Capernaum, gik de, som oppebare Skattens Penninge, til Peter og sagde: betaler Eders Mester ikke Skattens Penninge?
25. Han sagde: jo. Og der han kom ind i Huset, forekom Jesus ham og sagde: hvad tykkes dig, Simon? af hvem tage Konger paa Jorden Told eller Skat? af deres egne Børn, eller af Fremmede?
26. Peter siger til ham: af Fremmede. Jesus sagde til ham: saa ere jo Børnene frie.
27. Men paa det vi skulle ikke forarge dem, gak hen til Havet, kast en Krog og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne og giv dem den for dig og for mig.

18. Capitel.

(I) Jesus lærer Disciplene at flye Hovmodighed og Forargelser, 1-10; at han er kommen for at frelse det Fortabte, 11-14. (II). Hvorledes de skulle forholde sig imod en Broder, som synder, 15-18; taler om forenet Bøn, 19-20. (III) Om at tilgive, 21-22; hvilket han forklarer med Lignelsen om den gjeldbundne Svend, 23-35.

1. I den samme Stund gik Disciplene til Jesus og sagde: hvo er den Største i Himmeriges Rige.
2. Og Jesus kaldte et Barn til sig, og stillede det midt iblandt dem,
3. og sagde: sandelig siger jeg Eder: uden I omvende Eder, og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.
4. Derfor, hvo sig selv fornedrer som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige.
5. Og hvo som annammer et saadant Barn i mit Navn, annammer mig.
6. Men hvo som forarger een af disse Smaa, som troe paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesteen om hans Hals, og han var sænket i Havets Dybhed.

7. Vee Verden for Forargelser! Vel er det fornødent, at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske, ved hvilket Forargelse kommer!

8. Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug dem af og kast dem fra dig. Det er dig bedre at gaae halt eller en Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og to Fødder, og kastes i den evige Ild.

9. Og dersom dit Øie forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig. Det er dig bedre at gaae eenøiet ind til Livet, end at have to Øine, og kastes i Helvedes Ild.

10. Seer til, at I ikke foragte een af disse Smaa; thi jeg siger Eder: deres Engle i Himlene see altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.

11. Thi Menneskens Søn er kommen at frelse det, som var fortabt.

12. Hvad tykkes Eder? Om et Menneske havde hundrede Faar, og eet af dem foer vild, forlader han ikke de ni og halvfemsindstyve, og gaaer paa Bjergene, og leder efter det, som var faret vild?

13. Og hænder det sig, at han finder det, sandelig siger jeg Eder, at han glæder sig mere over det, end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke fore vild.

14. Saaledes er det ikke Eders himmelske Faders Villie, at een af disse Smaa skal fortabes.

15. Men om din Broder synder imod dig, gak hen og straf ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da haver du vundet din Broder.

16. Men hører han dig ikke, da tag endnu Een eller To med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund.

17. Men hører han dem ikke, da siig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder.

18. Sandelig jeg siger Eder: hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.

19. Atter siger jeg Eder, at dersom To af Eder blive enige paa Jorden, om hvad for en Sag det er, at de ville bede, det skal vederfares dem af min Fader, som er i Himlene.

20. Thi hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.

21. Da gik Peter frem til ham og sagde: Herre! hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? indtil syv Gange?

22. Jesus sagde til ham: jeg siger dig, ikke indtil syv Gange,

men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.
23. Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.
24. Men der han begyndte at holde Regnskab, blev Een ført frem for ham, som var ti tusinde Talenter skyldig.
25. Men der han Intet havde at betale med, bød hans Herre ham at sælges og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, og Gjelden at betales.
26. Da faldt Tjeneren ned for hans Fødder og sagde: Herre! vær langmodig med mig, og jeg vil betale det altsammen.
27. Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligen over ham, og gav ham løs, og forlod ham Gjelden.
28. Men den samme Tjener gik ud, og fandt een af sine Medtjenere, som var ham hundrede Penninge skyldig; og han greb fat paa ham, og vilde kvæle ham og sagde: betal mig det, du er skyldig.
29. Da faldt hans Medtjener ned for hans Fødder, og bad ham og sagde: vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det altsammen.
30. Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte det, han var skyldig.
31. Men der hans Medtjenere saae det, som skeet var, bleve de saare bedrøvede, og kom og aabenbarede for deres Herre alt det, som skeet var.
32. Da kaldte hans Herre ham for sig, og sagde til ham: du onde Tjener! al den Gjeld forlod jeg dig, fordi du bad mig.
33. Burde dig ikke og at forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg og haver forbarmet mig over dig?
34. Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til Bødlerne, indtil han betalte alt det, han var ham skyldig.
35. Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod Eder, om I ikke forlade af Eders Hjerter, hver sin Broder hans Brøst.

19. Capitel.

(I) Jesus helbreder, 1. 2. (II) Taler om Skilsmisse imellem Ægtefolk og om Ægteskab, 3-12. (III) Velsigner smaa Børn, 13-15. (IV) Befaler En at fornegte sin Rigdom, og taler om de Rige, 16-26. (V) Trøster dem, som fornegte Noget for hans Skyld, 27-30.

1. Og det skete, der Jesus havde endt disse Ord, drog han bort af Galilæa, og kom til Judæas Grændser paa hiin Side Jordan.
2. Og meget Folk fulgte ham, og han helbredte dem der.
3. Og Pharisæerne traadte til ham, fristede ham og sagde

til ham: er det en Mand til-
ladt at skille sig fra sin Hu-
stru for hvilkensomhelst Sag?
4. Men han svarede og sagde
til dem: have I ikke læst, at
den, som gjorde dem af Begyn-
delsen, gjorde dem Mand og
Kvinde,
5. og sagde: derfor skal et
Menneske forlade Fader og
Moder, og blive fast hos sin
Hustru, og de To skulle være
til eet Kjød;
6. saa at de ere ikke længere
to, men eet Kjød. Derfor,
hvad Gud har tilsammenføiet,
skal Mennesket ikke adskille.
7. De sagde til ham: hvor-
for bød da Moses at give et
Skilsmisse-Brev og skille sig
fra hende?
8. Han sagde til dem: Mo-
ses tilstedte Eder, at skille
Eder fra Eders Hustruer, for
Eders Hjerters Haardheds
Skyld; men af Begyndelsen
haver det ikke saaledes været.
9. Men jeg siger Eder, at
hvo som skiller sig fra sin
Hustru, uden for Hoers Skyld,
og tager en Anden tilægte,
han bedriver Hoer; og hvo
som tager en Fraskilt tilægte,
han bedriver Hoer.
10. Hans Disciple sagde til
ham: staaer Mandens Sag
saaledes med Hustruen, da er
det ikke godt at gifte sig.
11. Men han sagde til dem:
dette Ord begribe ikke Alle,
men de, som det er givet.
12. Thi der ere Gildinger,
som ere fødte saaledes af
Moders Liv; og der ere Gil-
dinger, som ere gildede af
Menneskene; og der ere Gil-
dinger, som have gildet sig
selv for Himmeriges Riges
Skyld. Hvo det kan begribe,
han begribe det!
13. Da bleve smaa Børn
førte til ham, at han skulde
lægge Hænderne paa dem og
bede; men Disciplene truede
dem.
14. Da sagde Jesus: lader
de smaa Børn med Fred, og
formener dem ikke at komme
til mig; thi Himmeriges Rige
hører Saadanne til.
15. Og han lagde Hænderne
paa dem, og drog derfra.
16. Og see, Een traadte
frem og sagde til ham: gode
Mester! hvad Godt skal jeg
gjøre, at jeg maa have det
evige Liv?
17. Men han sagde til ham:
hvi kalder du mig god? In-
gen er god, uden Een, som
er Gud. Men vil du indgaae
til Livet, da hold Budene.
18. Han sagde til ham:
hvilke? Men Jesus sagde:
dette: du skal ikke ihjelslaae;
du skal ikke bedrive Hoer; du
skal ikke stjæle; du skal ikke
bære falsk Vidnesbyrd;
19. ær din Fader og din
Moder; og: du skal elske din
Næste som dig selv.
20. Da siger den unge Karl

til ham: det haver jeg holdet altsammen fra min Ungdom; hvad fattes mig endnu?
21. Jesus sagde til ham: vil du være fuldkommen, da gak hen, sælg, hvad du haver, og giv Fattige det, og du skal have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, følg mig.
22. Men der den unge Karl hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.
23. Da sagde Jesus til sine Disciple: sandelig siger jeg Eder, at en Rig kommer vanskelig ind i Himmeriges Rige.
24. Atter siger jeg Eder: det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.
25. Men der hans Disciple hørte det, bleve de saare forfærdede og sagde: hvo kan da blive salig?
26. Da saae Jesus paa dem og sagde: for Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige.
27. Da svarede Peter og sagde til ham: see, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da vi have?
28. Men Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig, udi Igjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, skulle I og sidde paa tolv Throner, og dømme de tolv Israels Stammer
29. Og Hver, som haver forladt Huus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for mit Navns Skyld, skal faae hundredefold igjen, og arve det evige Liv.
30. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første.

20. Capitel.

(I) Jesus taler om Arbeiderne i Viingaarden, 1-16. (II) Om sin Lidelse, 17-19. (III) Straffer Zebedæus' Sønner, og raader til Ydmyghed, 20-28. (IV) Helbreder to Blinde ved Jericho, 29-34.

1. Thi Himmeriges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgenen, at leie Arbeidere til sin Viingaard.
2. Men der han blev eens med Arbeiderne om en Penning om Dagen, sendte han dem i sin Viingaard.
3. Og han gik ud ved den tredie Time, og saae Andre staae ledige paa Torvet,
4. og han sagde til dem: gaaer I og hen i Viingaarden, og jeg vil give Eder, hvad som ret er. Men de gik hen.
5. Han gik atter ud ved den sjette og niende Time, og gjorde ligesaa.
6. Men ved den ellevte Time

gik han ud, og fandt Andre
staae ledige, og sagde til dem:
hvi staae I her den ganske Dag
ledige?
7. De sagde til ham: fordi
Ingen leiede os. Han sagde
til dem: gaaer I ogsaa hen
i Viingaarden, og hvad som
ret er, skulle I faae.
8. Men der det blev Aften,
siger Viingaardens Herre til
sin Foged: kald Arbeiderne,
og giv dem Lønnen, og begynd
fra de Sidste til de Første.
9. Og de kom, som vare
leiede ved den ellevte Time,
og fik hver en Penning.
10. Men der de Første kom,
meente de, at de skulde faae
Mere; og de fik og hver en
Penning.
11. Men der de fik den,
knurrede de imod Huusbonden
og sagde:
12. disse Sidste have ikkun
arbeidet een Time, og du ha-
ver gjordt dem lige med os,
som have baaret Dagens
Byrde og Hede.
13. Men han svarede og
sagde til een af dem: Ven!
jeg gjør dig ikke Uret; er du
ikke bleven eens med mig om
en Penning?
14. Tag Dit, og gak hen.
Men jeg vil give denne Sidste
ligesom dig.
15. Eller haver jeg ikke Magt
til at gjøre med Mit, hvad
jeg vil? eller er dit Øie ondt,
fordi jeg er god?
16. Saaledes skulle de Sid-
ste blive de Første, og de
Første de Sidste; thi Mange
ere kaldede, men Faa ere ud-
valgte.
17. Og Jesus drog op til
Jerusalem, og tog de tolv
Disciple tilside paa Veien, og
sagde til dem:
18. see, vi reise op til Jeru-
salem, og Menneskens Søn
skal overantvordes de Ypper-
stepræster og Skriftkloge; og
de skulle fordømme ham til
Døden,
19. og overantvorde Hed-
ningerne ham at bespotte og
hudstryge og korsfæste; og
paa den tredie Dag skal han
opstaae.
20. Da gik Zebedæus' Søn-
ners Moder til ham med sine
Sønner, faldt ned for ham
og bad ham om Noget.
21. Men han sagde til hende:
hvad vil du? Hun sagde til
ham: sig, at disse mine to
Sønner skulle sidde i dit Rige,
den ene ved din høire, den
anden ved din venstre Side.
22. Men Jesus svarede og
sagde: I vide ikke, hvad I
bede. Kunne I drikke den
Kalk, som jeg skal drikke, og
døbes med den Daab, som
jeg skal døbes med? De sige
til ham: vi kunne.
23. Og han sagde til dem:
min Kalk skulle I vel drikke,
og med den Daab, som jeg
døbes med, skulle I døbes;

men at sidde ved min høire
og ved min venstre Side, hø=
rer ikke mig til at give Nogen
uden dem, som det er beredt
af min Fader.
24. Og der de Ti det hørte,
bleve de vrede paa de to Brødre.
25. Men Jesus kaldte dem
til sig og sagde: I vide, at
Folkenes Fyrster herske over
dem, og de Store bruge
Myndighed over dem.
26. Men saa skal det ikke
være iblandt Eder; men hvo
som vil være stor iblandt
Eder, han være Eders Tjener,
27. og hvo som vil være
den Ypperste iblandt Eder,
han være Eder underdanig.
28. Ligesom Menneskens
Søn er ikke kommen, at lade
sig tjene, men at tjene og at
give sit Liv til en Gjenløs=
ning for Mange.
29. Og der de gik ud fra
Jericho, fulgte ham meget
Folk.
30. Og see, to Blinde sadde
ved Veien, og der de hørte,
at Jesus gik forbi, raabte de
og sagde: Herre, Davids
Søn, forbarme dig over os!
31. Men Folket truede dem,
at de skulde tie; men de raabte
mere og sagde: Herre, Davids
Søn, forbarme dig over os!
32. Og Jesus stod stille,
og kaldte ad dem og sagde:
hvad ville I, jeg skal gjøre
Eder?
33. De sagde til ham:
Herre! at vore Øine maatte
oplades.
34. Men Jesus ynkedes
inderligen og rørte ved deres
Øine; og strax bleve deres
Øine seende, og de fulgte ham.

21. Capitel.

(I) Jesus rider ind i Jerusalem, 1=11. (II) Renser Templet, 12. 13; helbreder, forsvarer de Børn, som prisede ham, 14=16. (III) Forbander Figentræet, 17=22. (IV) Vil ei svare paa de Ypperstepræsters Spørgsmaal, 23=27. (V) Siger en Lignelse om de to Sønner, 28=32. (VI) Og om Arbeiderne i Viingaarden, 33=44. (VII) Præsterne ville slaae ham ihjel, 45. 46.

1. Og der de kom nær til
Jerusalem, og vare komne til
Bethphage ved Oliebjerget, da
sendte Jesus tvende Disciple
og sagde til dem:
2. gaaer hen i den By, som
ligger for Eder; og strax skulle
I finde en Asenindre bunden,
og et Føl hos hende; løser
dem og fører dem til mig.
3. Og dersom Nogen taler
Eder Noget til, da siger, at
Herren haver dem behov, saa
skal han strax fremsende dem.
4. Men dette skete altsam=
men, at det skulde fuldkom=
mes, som er talet ved Pro=
pheten, som siger:
5. forkynder Zions Datter:
see, din Konge kommer til
dig, sagtmodig og ridende paa
et Asen og paa Aseninden Føl.
6. Men Disciplene gik hen

og gjorde, som Jesus befoel dem;

7. og de hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem; og han satte sig derpaa.

8. Men de Fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien; Andre huggede Grene af Træerne, og strøede dem paa Veien.

9. Men Folket, som gik foran og fulgte, raabte og sagde: Hosanna den Davids Søn! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

10. Og der han drog ind i Jerusalem, oprørtes den ganske Stad og sagde: hvo er denne?

11. Men Folket sagde: det er Jesus, Propheten fra Nazareth i Galilæa.

12. Og Jesus gik ind i Guds Tempel og uddrev alle dem, som solgte og kjøbte i Templet, og omstødte Vexelerernes Borde og Duekræmmernes Stole.

13. Og han sagde til dem: der er skrevet: mit Huus skal kaldes et Bedehuus, men I have gjort det til en Røverkule.

14. Og der gik Blinde og Halte til ham i Templet, og han helbredte dem.

15. Men der de Ypperstepræster og Skriftkloge saae de Undergjerninger, som han gjorde, og at Børnene raabte i Templet og sagde; Hosanna den Davids Søn! bleve de vrede og sagde til ham:

16. hører du, hvad disse sige? Men Jesus sagde til dem: jo! have I aldrig læst: af de Umyndiges og Diendes Mund skal du berede Lov?

17. Og han forlod dem og gik udenfor Staden til Bethanien, og blev der.

18. Men der han om Morgenen igjen gik til Staden, hungrede ham.

19. Og han saae et Figentræ ved Veien, og gik til det og fandt Intet derpaa, uden Blade alene. Og han sagde til det: aldrig mere voxe Frugt paa dig! Og Figentræet visnede strax.

20. Og der Disciplene saae det, forundrede de sig og sagde: hvorledes visnede Figentræet saa strax?

21. Men Jesus svarede og sagde til dem: sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene kunne gjøre det med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: løft dig og kast dig i Havet, da skal det skee.

22. Og alt det, I begjere i Bønnen troende, det skulle I faae.

23. Og der han kom i Templet, traadte til ham, idet han lærte, de Ypperstepræster

og Folkets Ældste og sagde: af hvad Magt gjør du dette? og hvo haver givet dig denne Magt?
24. Men Jesus svarede og sagde til dem: jeg vil og spørge Eder om een Sag; dersom I sige mig det, vil jeg og sige Eder, af hvad Magt jeg gjør dette.
25. Johannes' Daab, hveden var den? af Himmelen eller af Menneskene? Men de betænkte ved sig selv og sagde: sige vi, den var af Himmelen, da vil han spørge os: hvi troede I ham da ikke?
26. Men sige vi: den var af Menneskene, frygte vi os for Folket; thi de holde alle Johannes for en Prophet.
27. Og de svarede Jesus og sagde: vi vide det ikke. Da sagde han til dem: saa siger jeg Eder ikke heller, af hvad Magt jeg gjør dette.
28. Men hvad tykkes Eder? Et Menneske havde to Sønner; og han gik til den første og sagde: Søn! gak hen, arbeid i Dag udi min Viingaard.
29. Men han svarede og sagde: jeg vil ikke; men derefter angrede det ham, og han gik hen.
30. Og han gik til den anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde: Herre! jeg vil; og gik ikke hen.
31. Hvilken af de To gjorde Faderens Villie? De sagde til ham: den første. Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg Eder, at Toldere og Skjøger gaae for Eder i Guds Rige.
32. Thi Johannes kom til Eder paa Retfærdigheds Vei, og I troede ham ikke, men Toldere og Skjøger troede ham; men enddog I det saae, angrede det Eder alligevel ikke derefter, saa I troede ham.
33. Hører en anden Lignelse: der var en Huusbonde, som plantede en Viingaard og satte et Gjerde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Taarn; og han leiede den til Viingaardsmænd og drog udenlands.
34. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Viingaardsmændene, at annamme dens Frugter.
35. Og Viingaardsmændene toge hans Tjenere; en sloge de, en anden dræbte de, en anden stenede de.
36. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første; og de gjorde ligesaa med dem.
37. Men derefter sendte han sin Søn til dem, og sagde: de ville dog undsee sig for min Søn.
38. Men der Viingaardsmændene saae Sønnen, sagde de til hverandre: denne er Arvingen; kommer, lader os

slaae ham ihjel og tilvende os hans Arv.

39. Og de toge ham og stødte ham udenfor Viingaarden, og sloge ham ihjel.

40. Naar da Viingaardens Herre kommer, hvad skal han gjøre med disse Viingaardsmænd?

41. De sagde til ham: han skal ilde omkomme de Onde, og leie sin Viingaard til andre Viingaardsmænd, som skulle give ham Frugterne i deres Tid.

42. Jesus sagde til dem: have I aldrig læst i Skrifterne: den Steen, som Bygningsmændene forskøde, den er bleven til en Hoved-Hjørnesteen? det er skeet af Herren, og er underligt for vore Øine.

43. Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder, og gives et Folk, som skal bære dets Frugter.

44. Og hvo som falder paa denne Steen, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den knuse.

45. Og der de Ypperstepræster og Pharisæerne hørte hans Lignelser, mærkede de, at han talede om dem.

46. Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi de holdt ham for en Prophet.

22. Capitel.

(I) Jesus siger en Lignelse om en Kongesøns Bryllup, 1-14. (II) Lærer, at man skal give Keiseren Skat, 15-22. (III) Om Opstandelsen, 23-33. (IV) Om det største Bud i Loven, 34-40. (V) At Christus er Davids Søn og Herre, 41-46.

1. Og Jesus svarede og talede atter ved Lignelser til dem og sagde:

2. Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde sin Søns Bryllup.

3. Og han udsendte sine Tjenere, at kalde de Budne til Bryllup; men de vilde ikke komme.

4. Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: siger de Budne: see, jeg haver beredt mit Maaltid, mine Øxen og det fede Kvæg er slagtet, og Alting er rede; kommer til Bryllup.

5. Men de foragtede det og gik hen, den Ene paa sin Ager, den Anden til sit Kjøbmandskab.

6. Andre grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsloge dem.

7. Men der Kongen det hørte, blev han vred og skikkede sine Hære ud, og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa deres Stad.

8. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er vel beredt; men de Budne vare det ikke værd.

9. Gaaer derfor ud paa Veiskjellene, og byder til Bryllup saa Mange, som I finde.

10. Og de Tjenere gik ud

paa Veien og samlede alle dem, de fandt, baade Onde og Gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gjester.

11. Da gik Kongen ind at besee Gjesterne; og han saae der et Menneske, som ikke var iført Bryllups-Klædningen.

12. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver ikke Bryllups-Klædningen paa? Men han taug.

13. Da sagde Kongen til Tjenerne: binder Hænder og Fødder paa ham og tager ham og kaster ham ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

14. Thi Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

15. Da gik Pharisæerne hen og holdt Raad, hvorledes de kunde besnære ham i Ord.

16. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer og sagde: Mester! vi vide, at du er sanddru, og lærer Guds Vei i Sandhed, og skjøtter om Ingen; thi du ans. er ikke Menneskers Person.

17. Siig os derfor: hvad tykkes dig? er det tilladt at give Keiseren Skat eller ei?

18. Men som Jesus havde mærket deres Ondskab, sagde han: I Dienskalke, hvi friste I mig?

19. Viser mig Skattens Mynt. Men de bragte ham en Penning.

20. Og han sagde til dem: hvis Billede og Overskrift er dette?

21. De sagde til ham: Keiserens. Da sagde han til dem: saa giver Keiseren det, som Keiserens er, og Gud det, som Guds er.

22. Og der de hørte det, forundrede de sig og forlode ham og gik bort.

23. Paa den samme Dag traadte Sadducæerne til ham, som sige, at der ikke er Opstandelse, og spurgte ham og sagde:

24. Mester! Moses haver sagt: naar Nogen døer og haver ikke Børn, skal hans Broder for Svogerskabs Skyld tage hans Hustru tilægte og opreise sin Broder Sæd.

25. Men nu have været hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Sæd, efterlod han sin Broder sin Hustru;

26. og den anden ligesaa, og den tredie, indtil den syvende;

27. men sidst af dem alle døde og Kvinden.

28. Hvis Hustru af disse syv skal hun da være i Opstandelsen? thi de have alle havt hende.

29. Men Jesus svarede: I fare vild, idet I ikke kjende Skrifterne, ei heller Guds Kraft.

30. Thi i Opstandelsen skulle

de hverken tage tilægte, ei heller bortgiftes; men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen.
31. Men have I ikke læst om de Dødes Opstandelse, hvad som er talet til Eder af Gud, naar han siger:
32. Jeg er Abrahams Gud og Isaaks Gud og Jakobs Gud; men Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes.
33. Og der Folket det hørte, forundrede de sig saare over hans Lærdom.
34. Men der Pharisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig.
35. Og Een af dem, en Lovkyndig, spurgte og fristede ham, og sagde:
36. Mester, hvilket er det store Bud i Loven?
37. Men Jesus sagde til ham: du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl og i dit ganske Sind.
38. Dette er det første og store Bud.
39. Men det andet er ligesom dette; du skal elske din Næste som dig selv.
40. Af disse to Bud hænger al Loven og Propheterne.
41. Men der Pharisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde:
42. hvad tykkes Eder om Christus? hvis Søn er han? De sagde til ham: Davids.
43. Han sagde til dem: hvorledes kalder da David ham i Aanden en Herre, da han siger:
44. Herren sagde til min Herre: sæt dig ved min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fødders Skammel?
45. Efterdi David nu kalder ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn?
46. Og Ingen kunde svare ham et Ord, og Ingen turde ydermere gjøre Spørgsmaal til ham efter den Dag.

23. Capitel.

(I) Jesus lærer Folket at høre Pharisæerne, men ei at efterfølge dem, 1-12. (II) Raaber Vee over dem, 13-33. (III) Forkynder Jerusalems og Templets Ødelæggelse. 34-39.

1. Da talede Jesus til Folket og til sine Disciple og sagde:
2. paa Moses' Stol sidde Skriftkloge og Pharisæer.
3. Alt det derfor, som de sige Eder, at I skulle holde, det holder og gjører; men gjører ikke efter deres Gjerninger; thi de sige det vel, men gjøre det ikke.
4. Thi de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge Menneskene dem paa Skuldrene; men selv ville de ikke røre dem med en Finger.

5. Men de gjøre alle deres Gjerninger for at ansees af Menneskene; thi de gjøre deres Tankeremme brede, og Sømmene paa deres Klæder store.
6. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords ved Nadverne, og paa de fornemste Sæder i Synagogerne.
7. Og de ville gjerne være hilsede paa Torvene, og kaldes Rabbi, Rabbi af Menneskene.
8. Men I skulle ikke ville kaldes Rabbi; thi Een er Eders Veileder, Christus, men I ere alle Brødre.
9. Og I skulle Ingen kalde Eders Fader paa Jorden; thi Een er Eders Fader, som er i Himlene.
10. Og I skulle ikke lade Eder kalde Veiledere; thi Een er Eders Veileder, Christus.
11. Men den Største iblandt Eder skal være Eders Tjener.
12. Men hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.
13. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaae ikke derind, og dem, som ville gaae ind, tillade I det ikke.
14. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke, at I opæde Enkers Huse, og paa Skrømt bede længe! derfor skulle I faae des haardere Dom.
15. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I drage om til Vands og Lands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere end I ere.
16. Vee Eder, I blinde Veiledere! I, som sige: hvo som sværger ved Templet, det er Intet; men hvo som sværger ved Guldet i Templet, er skyldig.
17. I Daarer og Blinde! hvilket er størst? Guldet, eller Templet, som helliger Guldet?
18. Fremdeles: hvo som sværger ved Alteret, det er Intet; men hvo som sværger ved Gaven, som er derpaa, er skyldig.
19. I Daarer og Blinde! hvilket er størst? Gaven, eller Alteret, som helliger Gaven?
20. Derfor, hvo som sværger ved Alteret, sværger ved det og ved Alt, som er derpaa.
21. Og hvo som sværger ved Templet, sværger ved det og ved den, som boer deri.
22. Og hvo som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Throne og ved den, som sidder derpaa.
23. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I tiende af Mynte og Dild og Kommen, og efterlade de Ting, som svarere ere i Loven, Dom og Barmhjertighed og

Tro. Disse Ting burde man at gjøre, og ikke forsømme de andre.
24. I blinde Veiledere, I, som sie Myggen af, men nedsluge Kamelen!
25. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Øienskalke! at I rense Bægere og Fade udvortes, men indentil ere de fulde af Rov og Uretfærdighed.
26. Du blinde Pharisæer! rens først det, som er inden i Bægeret og Fadet, at ogsaa det Udvortes paa dem maa blive reent.
27. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Øienskalke! thi I ere ligesom kalkede Grave, hvilke synes deilige udvortes, men indentil ere fulde af døde Been og al Ureenhed.
28. Ligesaa synes og I vel udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes ere I fulde af Øienskalkhed og Uret.
29. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Øienskalke! at I bygge Propheternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder, og sige:
30. havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været deelagtige med dem i Propheternes Blod.
31. Saa bære I da Vidnesbyrd om Eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaget Propheterne.
32. Saa fylder og I Eders Fædres Maal!
33. I Slanger! I Øgleunger! hvorledes kunne I undflye Helvedes Dom?
34. Derfor, see, jeg sender til Eder Propheter og Vise og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaae og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra en Stad til en anden;
35. at alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias' Søns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret.
36. Sandelig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt.
37. Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheterne og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke!
38. See, Eders Huus skal lades Eder øde.
39. Thi jeg siger Eder: I skulle fra nu af ikke see mig, indtil I sige: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

24. Capitel.

(I) Jesus taler om Templets Ødelæggelse, 1. 2. (II) Om Jeru-

salems Ødelæggelse og foregaaende Tegn, 3-28. (III) Om Verdens Undergang og Tegn for Dommedag, 29-36. (IV) Raaber til Aarvaagenhed, 37-51.

1. Og Jesus gik ud, bort fra Templet, og hans Disciple gik til ham, for at vise ham Templets Bygninger.

2. Men Jesus sagde til dem: see I ikke alt dette? Sandelig siger jeg Eder: her skal ikke lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.

3. Men da han sad paa Oliebjerget, gik hans Disciple til ham afsides og sagde: siig os, naar skal dette skee? og hvad Tegn skal der være paa din Tilkommelse og Verdens Ende?

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: seer til, at Ingen forfører Eder.

5. Thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: jeg er Christus; og de skulle forføre Mange.

6. Men I skulle høre Krige og Rygte om Krige. Seer til, at I ikke forskrækkes; thi dette maa altsammen skee; men Enden er ikke endda.

7. Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der.

8. Men alt dette er kun Veernes Begyndelse.

9. Da skulle de overantvorde Eder til Trængsel og slaae Eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkene for mit Navns Skyld.

10. Og da skulle Mange forarges, og forraade hverandre og hade hverandre.

11. Og mange falske Propheter skulle opstaae og forføre Mange.

12. Og efterdi Uretfærdighed vil være bleven mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold i Mange.

13. Men hvo som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

14. Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.

15. Naar I da see Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Propheten Daniel haver talet, at staae paa det hellige Sted, (hvo som det læser, give Agt derpaa!)

16. da flye paa Bjergene, hvo som er i Judæa;

17. og hvo som er paa Taget, stige ikke ned, at hente Noget af sit Huus;

18. og hvo som er paa Ageren, vende ikke tilbage, at hente sine Klæder.

19. Men vee de Frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage!

20. Men beder, at Eders Flugt skal ikke skee om Vinteren, ei heller paa Sabbaten;

21. thi da skal være saa stor
en Trængsel, som ikke haver
været fra Verdens Begyndelse
hidindtil, som ikke heller skal
blive.
22. Og dersom disse Dage
ikke bleve forkortede, da blev
intet Menneske frelst; men for
de Udvalgtes Skyld skulle
disse Dage forkortes.
23. Dersom Nogen da siger
til Eder: see, her er Christus,
eller der! da skulle I det ikke
troe.
24. Thi falske Christi og
falske Propheter skulle opstaae
og gjøre store Tegn og Un-
dergjerninger, at de Udvalgte
skulde og forføres, om det var
muligt.
25. See, jeg haver sagt Eder
det forud.
26. Derfor, om de sige Eder:
see, han er i Ørken, da gaaer
ikke ud; see, han er i Kam-
rene, da troer det ikke.
27. Thi ligesom Lynet ud-
gaaer fra Østen og skinner ind-
til Vesten, saa skal og Menne-
skens Søns Tilkommelse være.
28. Thi hvor Aadslet er,
der skulle Ørnene forsamles.
29. Men strax efter de Da-
ges Trængsel skal Solen for-
mørkes, og Maanen ikke give
sit Skin, og Stjernerne falde
af Himmelen, og Himmelens
Kræfter røres.
30. Og da skal Menneskens
Søns Tegn aabenbares i
Himmelen; og da skulle alle
Jordens Slægter hyle; og de
skulle see Menneskens Søn
komme i Himmelens Skyer
med Kraft og megen Herlighed.
31. Og han skal udsende sine
Engle med stærktlydende Ba-
sune, og de skulle forsamle
hans Udvalgte fra de fire Veir,
fra den ene Ende af Himme-
len til den anden.
32. Lærer en Lignelse af
Figentræet: naar Vædsken er
kommen i dets Grene, og
Bladene skyde ud, da vide I,
at Sommeren er nær.
33. Saaledes og I, naar
I see alt dette, vider, at han
er nær for Døren.
34. Sandelig siger jeg Eder,
denne Slægt skal ikke forgaae,
førend dette skeer altsammen.
35. Himmelen og Jorden
skulle forgaae, men mine Ord
skulle ingenlunde forgaae.
36. Men om den Dag og
den Time veed Ingen, end
ikke Himmelens Engle, uden
min Fader alene.
37. Men ligesom Noahs
Dage vare, saa skal og Men-
neskens Søns Tilkommelse
være.
38. Thi ligesom de i Dagene
før Syndfloden aade og drak,
toge tilægte og bortgiftede,
indtil den Dag, der Noah
gik ind i Arken;
39. og de agtede det ikke,
indtil Syndfloden kom og tog
dem alle bort: saaledes skal

og Menneskens Søns Tilkommelse være.

40. Da skulle To være paa Ageren; den Ene skal annammes, og den Anden lades tilbage.

41. To Kvinder skulle male paa Kværnen; den Ene skal annammes, og den Anden lades tilbage.

42. Vaager derfor, thi I vide ikke, i hvilken Time Eders Herre kommer.

43. Men dette skulle I vide, at dersom Huusbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vaagede han, og lod ikke bryde ind i sit Huus.

44. Derfor værer I og rede; thi Menneskens Søn kommer paa den Time, som I ikke mene.

45. Hvo er vel den troe og snilde Tjener, som hans Herre haver sat over sit Tyende, at give dem Mad itide?

46. Salig er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gjøre saaledes.

47. Sandelig siger jeg Eder, at han skal sætte ham over alt sit Gods.

48. Men dersom nogen ond Tjener vilde sige i sit Hjerte: min Herre tøver at komme;

49. og begynde at slaae Medtjenerne, men at æde og drikke med de Drukne:

50. saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke veed,

51. og slaae ham sønder, og give ham sin Deel med Dienskalke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

25. Capitel.

(I) Jesus fremsætter en Lignelse om fem kloge og fem daarlige Jomfruer, 1-13. (II) Om Herren, der betroer sine Tjenere sit Gods, 14-30. (III) Beskrivelse af Dommens Dag, 31-46.

1. Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen imøde.

2. Men de fem af dem vare kloge, og de fem daarlige.

3. De daarlige toge deres Lamper, men toge ikke Olie med sig.

4. Men de kloge toge Olie i deres Kar tilligemed deres Lamper.

5. Og der Brudgommen tøvede, slumrede de alle og sov ind.

6. Men ved Midnat skete Anskrig: see, Brudgommen kommer; gaaer ham imøde!

7. Da bleve Jomfruerne alle opvakte, og gjorde deres Lamper tilrette.

8. Men de daarlige sagde til de kloge: giver os af Eders Olie; thi vore Lamper udslukkes.

9. Men de kloge svarede og sagde: det maatte ikke blive nok til os og Eder; men gaaer hellere hen til Sælgerne og kjøber for Eder selv.
10. Men der de vare bortgangne at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Bryllup; og Døren blev tillukt.
11. Siden kom og de andre Jomfruer og sagde: Herre, Herre, lad op for os!
12. Men han svarede og sagde: sandelig siger jeg Eder, jeg kjender Eder ikke.
13. Vaager derfor, thi I vide hverken Dag eller Time, paa hvilken Menneskens Søn kommer.
14. Thi ligesom en Mand, der drog udenlands, kaldte sine Tjenere og overantvordede dem sit Gods,
15. og gav en fem Talenter, en anden to, og en anden eet, hver efter hans Evne; og han drog strax udenlands.
16. Da gik den, som havde annammet fem Talenter, hen og kjøbslog med dem, og vandt andre fem Talenter.
17. Ligesaa og den, som havde annammet de to Talenter, ogsaa han vandt andre to.
18. Men den, som havde annammet det ene, gik bort og grov i Jorden, og skjulte sin Herres Penge.
19. Men en lang Tid derefter kom disse Tjeneres Herre, og holdt Regnskab med dem.
20. Da gik den frem, som havde annammet fem Talenter, og frembragte andre fem Talenter og sagde: Herre, du overantvordede mig fem Talenter; see, jeg haver vundet fem andre Talenter med dem.
21. Men hans Herre sagde til ham: vel, du gode og troe Tjener! du haver været tro over det Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde.
22. Da gik og den frem, som havde annammet to Talenter, og sagde: Herre! du overantvordede mig to Talenter; see, jeg haver vundet to andre Talenter med dem.
23. Hans Herre sagde til ham: vel, du gode og troe Tjener! du haver været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget, gak ind til din Herres Glæde.
24. Men den traadte og frem, som havde annammet eet Talent, og sagde: Herre! jeg kjendte dig, at du er en haard Mand, som høster, der du ikke saaede, og samler, der du ikke spredte;
25. frygtende herfor gik jeg hen og skjulte dit Talent i Jorden; see, der haver du, hvad dit er.
26. Men hans Herre svarede og sagde til ham: du

onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, der jeg ikke saaede, og samler, der jeg ikke spredte;

27. derfor burde det dig, at have overantvordet Vexelererne mine Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet Mit igjen med Rente.

28. Tager derfor det Talent fra ham, og giver det til den, som haver ti Talenter.

29. Thi Hver, som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver.

30. Og kaster den udygtige Tjener ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

31. Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Throne.

32. Og alle Folkeslag skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene.

33. Og han skal stille Faarene ved sin høire Side, men Bukkene ved den venstre.

34. Da skal Kongen sige til dem ved hans høire Side: kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt.

35. Thi jeg var hungrig, og I gave mig at æde; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til Eder;

36. jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.

37. Da skulle de Retfærdige svare ham og sige: Herre! naar saae vi dig hungrig, og gave dig Mad? eller tørstig, og gave dig at drikke?

38. Naar have vi seet dig fremmed, og taget dig til os? eller nøgen, og have klædt dig?

39. Naar have vi seet dig syg eller i Fængsel, og ere komne til dig?

40. Og Kongen skal svare: sandelig siger jeg Eder: hvad I have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig.

41. Da skal han og sige til dem ved den venstre Side: gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.

42. Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke;

43. jeg var fremmed, og I toge mig ikke til Eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

44. Da skulle de ogsaa svare

ham og sige: Herre! naar have vi seet dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel, og have ikke tjent dig?

45. Da skal han svare dem og sige: sandelig siger jeg Eder: hvad I ikke have gjort mod een af disse Mindste, have I heller ikke gjort mod mig.

46. Og de skulle gaae hen, disse til den evige Pine, men de Retfærdige til det evige Liv.

26. Capitel.

(I) Jesus taler om sin Lidelse, 1. 2; Jøderne holde Raad om at dræbe ham, 3-5. (II) Han forsvarer Kvinden, som salver ham, 6-13; Judas vil forraade ham, 14-16. (III) Jesus æder Paaskelam, og taler om sin Forræder, 17-25. (IV) Indstifter den hellige Nadvere, 26-29. (V) Gaaer til Oliebjerget, taler om Forargelse og Peters Fald, 30-35. (VI) Hans Lidelse i Haven, 36-44. (VII) Han forraades og gribes, 45-50. (VIII) Straffer Peter, Disciplene flye, 51-56. (IX) Han føres til Caiphas Huus, bekjender sig at være Guds Søn, fordømmes, bespottes, slaaes, 57-68. (X) Fornegtes af Peter, 69-75.

1. Og det skete, der Jesus havde endt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

2. I vide, at om to Dage er det Paaske, og Menneskens Søn skal forraades til at korsfæstes.

3. Da forsamledes de Ypperstepræster og Skriftkloge og Folkets Ældste i den Ypperstepræstes Pallads; han hedte Caiphas.

4. Og de holdt Raad, at de kunde gribe Jesus med List og ihjelslaae ham.

5. Men de sagde: ikke paa Høitiden, at der ikke skal blive Larm iblandt Folket.

6. Men der Jesus var i Bethania, udi Simon den Spedalskes Huus,

7. da kom en Kvinde til ham, som havde en Alabasters Krukke med meget kostelig Salve, og udøste den paa hans Hoved, der han sad tilbords.

8. Men der hans Disciple det saae, bleve de fortrydelige og sagde: hvortil tjener denne Spilde?

9. Thi denne Salve kunde været solgt til en høi Priis, og givet til de Fattige.

10. Men der Jesus det mærkte, sagde han til dem: hvi gjøre I denne Kvinde Fortred? Hun haver jo gjort en god Gjerning imod mig.

11. Thi I have altid Fattige hos Eder; men mig have I ikke altid.

12. Thi at hun udgød denne Salve paa mit Legeme, det haver hun gjort for at salve mig tiljorde.

13. Sandelig siger jeg Eder: hvorsomhelst dette Evangelium bliver prædiket i den ganske

Verden, skal og det, hun haver gjort, omtales til hendes Ihukommelse.

14. Da gik een af de Tolv, ved Navn Judas Ischariotes, hen til de Ypperstepræster,

15. og sagde: hvad ville I give mig, saa vil jeg forraade Eder ham? Men de udtallede ham tredive Sølvpenninge.

16. Og fra den Stund søgte han beleilig Tid til at forraade ham.

17. Men paa den første Dag af de usyrede Brøds Høitid gik Disciplene til Jesus og sagde til ham: hvor vil du, at vi skulle berede for dig at æde Paaskelammet?

18. Men han sagde: gaaer ind i Staden til en vis Mand og siger til ham: Mesteren siger: min Tid er nær; jeg vil holde Paaske hos dig med mine Disciple.

19. Og Disciplene gjorde, ligesom Jesus befoel dem, og beredte Paaskelammet.

20. Men der det var blevet Aften, satte han sig tilbords med de Tolv.

21. Og der de aade, sagde han: sandelig siger jeg Eder, at Een af Eder skal forraade mig.

22. Og de bleve saare bedrøvede, og begyndte hver især at sige til ham: Herre, er det mig?

23. Men han svarede og sagde: den, som dyppede Haanden tilligemed mig i Fadet, han skal forraade mig.

24. Menneskens Søn gaaer vel bort, som der er skrevet om ham; men vee det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt! Det var dette Menneske bedre, om han aldrig var født.

25. Men Judas, som ham forraadte, svarede og sagde: er det mig, Mester? Han sagde til ham: du haver sagt det.

26. Men der de aade, tog Jesus Brødet, og takkede, brød det, og gav Disciplene det og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme.

27. Og han tog Kalken, og takkede, gav dem den og sagde: drikker alle deraf;

28. thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse.

29. Men jeg siger Eder, at jeg skal herefter ikke mere drikke af denne Viintræets Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drikke den nye med Eder i min Faders Rige.

30. Og der de havde sjunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

31. Da siger Jesus til dem: i denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: jeg skal slaae Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes.

32. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for Eder til Galilæa.

33. Men Peter svarede og sagde til ham: dersom de og alle skulle forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges.

34. Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, at i denne Nat, førend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange.

35. Peter sagde til ham: dersom jeg og skulde døe med dig, vil jeg ikke fornegte dig. Ligesaa sagde og alle Disciplene.

36. Da kom Jesus med dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og sagde til Disciplene: sætter Eder her, medens jeg gaaer derhen og beder.

37. Og han tog Peter og de to Zebedæus' Sønner til sig, og begyndte at bedrøves og svarligen at ængstes.

38. Da siger han til dem: min Sjæl er ganske bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med mig.

39. Og han gik lidet frem, faldt paa sit Ansigt, og bad og sagde: min Fader, er det muligt, da gaae denne Kalk fra mig! dog ikke som jeg vil, men som du vil.

40. Og han kom til Disciplene og fandt dem sovende, og sagde til Peter: saa kunde I da ikke vaage een Time med mig!

41. Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kjødet er skrøbeligt.

42. Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: min Fader! er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaae fra mig, uden jeg skal drikke den, da skee din Villie!

43. Og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øine vare betyngede.

44. Og han lod dem blive, og gik atter hen og bad tredie Gang og talede de samme Ord.

45. Da kom han til sine Disciple og sagde til dem: sove I fremdeles og hvile Eder? See, Timen er nær, og Menneskens Søn skal forraades i Synderes Hænder.

46. Staaer op, lader os gaae; see, han er nær, som forraader mig.

47. Og der han endnu talede, see, da kom Judas, een af de Tolv, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stænger, fra de Ypperstepræster og Folkets Ældste.

48. Men den, som ham forraadte, havde givet dem et Tegn og sagt: hvilken jeg monne kysse, den er det; griber ham!

49. Og han traadte strax til Jesus og sagde: hil være

dig, Rabbi! og kyssede ham.

50. Men Jesus sagde til ham: Ven, hvorfor er du kommen? Da traadte de frem, og lagde Hænderne paa Jesus og grebe ham.

51. Og see, Een af dem, som vare med Jesus, udrakte Haanden og uddrog sit Sværd, og slog den Ypperstepræsts Tjener og huggede hans Øre af.

52. Da sagde Jesus til ham: stik dit Sværd paa sit Sted: thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd.

53. Eller mener du, at jeg nu ikke kunde bede min Fader, at han skulde tilskikke mig mere end tolv Legioner Engle?

54. Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes, at det bør saaledes gaae til?

55. Paa den samme Tid sagde Jesus til Skaren: I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, at tage fat paa mig. Jeg haver siddet daglig hos Eder og lært i Templet, og I grebe mig ikke.

56. Men det er altsammen skeet, at Propheternes Skrifter skulde fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham og flyede.

57. Men de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til den Ypperstepræst Caiphas, der hvor de Skriftkloge og Ældste vare forsamlede.

58. Men Peter fulgte langt fra efter ham indtil den Ypperstepræsts Pallads, og gik indenfor og sad hos Svendene, at see Enden.

59. Men de Ypperstepræster og de Ældste og det ganske Raad søgte falsk Vidnesbyrd mod Jesus, paa det de kunde aflive ham; og de fandt intet.

60. Og alligevel at der traadte mange falske Vidner frem, fandt de dog intet. Men paa det Sidste traadte to falske Vidner frem og sagde:

61. denne har sagt: jeg kan nedbryde Guds Tempel, og bygge det i tre Dage.

62. Og den Ypperstepræst stod op og sagde til ham: svarer du Intet? hvad vidne disse imod dig?

63. Men Jesus taug. Og den Ypperstepræst svarede og sagde til ham: jeg besværger dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er den Christus, den levende Guds Søn.

64. Jesus sagde til ham: du haver sagt det; dog siger jeg Eder: nu herefter skulle I see Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand og komme i Himmelens Skyer.

65. Da sønderrev den Ypperstepræst sine Klæder og sagde: han har bespottet Gud; hvad have vi længere Vidner behov? see, nu have I hørt hans Bespottelse.

66. Hvad tykkes Eder? Men de svarede og sagde: han er skyldig til Døden.

67. Da spyttede de udi hans Ansigt, og sloge ham paa Munden, men de Andre sloge ham med Kjeppe.

68. Og de sagde: spaa os, Christe! hvo er den, der dig slog?

69. Men Peter sad udenfor i Gaarden; og en Pige kom til ham og sagde: du haver og været med Jesus den Galilæer.

70. Men han negtede det for dem alle og sagde: jeg veed ikke, hvad du siger.

71. Men der han gik hen til Indgangen, saae en anden ham; og hun sagde til dem, som der vare: denne var og med Jesus af Nazareth.

72. Og han negtede det atter med en Ed, sigende: jeg kjender ikke det Menneske.

73. Men lidet derefter gik de frem, som stode der, og sagde til Peter: sandelig, du er og een af dem; thi og dit Maal røber dig.

74. Da begyndte han at forbande sig og sværge: jeg kjender ikke det Menneske. Og strax goel Hanen.

75. Og Peter kom Jesu Ord ihu, der han sagde til ham: førend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange; og han gik udenfor og græd bitterlig.

27. Capitel.

(I) Jesus antvordes til Pilatus, 1. 2. (II) Judas fortvivler, 3-5; en Ager kjøbes for Blodpengene, 6-10. (III) Jesus bekjender sig at være en Konge, svarer ellers Intet, 11-14. (IV) Pilatus vil give ham løs, giver dog Barrabas løs, overgiver Jesus til at hudstryges og korsfæstes, 15-26. (V) Jesus bespottes, tornekrones, udføres, 27-31. (VI) Hans Kors bæres af Simon; han skjenkes med Galde, hans Klæder skiftes, to Morbere korsfæstes med ham, 32-38. (VII) Han bespottes, 39-44. (VIII) Mange Tegn skee, da Jesus døer, 45-54. (IX) Kvinderne see til, Joseph jorder hans Legeme, 55-61. (X) Graven besegles og forvares med Vagt, 62-66.

1. Men der det var blevet Morgen, holdt alle de Ypperstepræster og Folkets Ældste Raad imod Jesus, at de kunde aflive ham.

2. Og de bandt ham, og førte ham hen, og overantvordede Landshøvdingen Pontius Pilatus ham.

3. Der Judas, som ham forraadte, da saae, at han var fordømt, angrede det ham, og han bar de tredive Sølvpenninge til de Ypperstepræster og Ældste igjen og sagde:

4. jeg haver syndet, at jeg forraadte uskyldigt Blod. Men de sagde: hvad kommer det os ved? see du dertil.

5. Og han kastede Sølvpenningene i Templet, veg bort, og gik hen og hængte sig.

6. Men de Ypperstepræster toge Sølvpenningene og sagde: det er ikke tilladt at lægge dem i Templets Kiste, thi det er Blod-Penge.

7. Men de holdt Raad, og kjøbte en Pottemagers Ager derfor, til at jorde Fremmede udi.

8. Derfor blev den Ager kaldet Blod-Ager indtil denne Dag.

9. Da fuldkommedes det, som talet er ved Propheten Jeremias, som siger: og de toge de tredive Sølvpenninge, den Vurderedes Værd, hvilken Israels Børn vurderede,

10. og de gave dem for en Pottemagers Ager, som Herren befoel mig.

11. Men Jesus stod for Landshøvdingen; og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: er du Jødernes Konge? Men Jesus sagde til ham: du siger det.

12. Og der han blev anklaget af de Ypperstepræster og Ældste, svarede han Intet.

13. Da sagde Pilatus til ham: hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?

14. Og han svarede ham end ikke til eet Ord, saa at Landshøvdingen forundrede sig saare.

15. Men paa Høitiden pleiede Landshøvdingen at give Folket een Fange løs, hvilken de vilde.

16. Men de havde da en mærkelig Fange, som hedte Barrabas.

17. Derfor, der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: hvilken ville I, at jeg skal give Eder løs: Barrabas? eller Jesus, som kaldes Christus?

18. Thi han vidste, at de havde af Avind overantvordet ham.

19. Men der han sad paa Domstolen, skikkede hans Hustru til ham og lod sige: befat dig intet med denne Retfærdige; thi jeg haver lidt meget i Dag i en Drøm for hans Skyld.

20. Men de Ypperstepræster og de Ældste overtalede Folket, at de skulde begjere Barrabas, men omkomme Jesus.

21. Men Landshøvdingen svarede og sagde til dem: hvilken ville I, at jeg skal give Eder løs af disse To? Men de sagde: Barrabas.

22. Pilatus sagde til dem: hvad skal jeg da gjøre med Jesus, som kaldes Christus? De sagde alle til ham: lad ham korsfæstes!

23. Men Landshøvdingen sagde: hvad Ondt haver han da gjort? Men de raabte end mere: lad ham korsfæstes!

24. Men der Pilatus saae, at han udrettede Intet, men

at der blev større Bulder, tog han Vand og toede Hænderne for Folket og sagde: jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod; seer I dertil.

25. Og det ganske Folk svarede og sagde: hans Blod komme over os, og over vore Børn!

26. Da gav han dem Barrabas løs; men Jesus lod han hudstryge, og overantvordede ham, at han skulde korsfæstes.

27. Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus til sig i Domhuset, og samlede om ham den ganske Rode.

28. Og de afklædte ham og kastede en Purpurkaabe om ham.

29. Og de flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand; og de faldt paa Knæ for ham og bespottede ham og sagde: hil være dig, du Jødernes Konge!

30. Og de spyttede paa ham, og toge Røret og sloge paa hans Hoved.

31. Og der de havde bespottet ham, toge de Kaaben af ham og iførte ham hans egne Klæder, og førte ham hen at korsfæstes.

32. Men idet de gik ud, fandt de et Menneske fra Cyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.

33. Og der de kom til et Sted, kaldet Golgatha, det er udlagt: Hovedpande-Sted,

34. da gave de ham at drikke Eddike, blandet med Galde; og der han smagte det, vilde han ikke drikke.

35. Men de, som havde korsfæstet ham, skiftede hans Klæder og kastede Lod om dem, at det skulde fuldkommes, som er sagt af Propheten: de skiftede mine Klæder, og kastede Lod om mit Klædebon.

36. Og de sadde der og toge vare paa ham.

37. Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen mod ham skreven: denne er Jesus, den Jødernes Konge.

38. Da korsfæstede de med ham to Røvere, een ved den høire, og een ved den venstre Side.

39. Men de, som gik forbi, bespottede ham og rystede deres Hoveder og sagde:

40. du, som nedbryder Templet og bygger det i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset.

41. Ligesaa bespottede de Ypperstepræster ham, med de Skriftkloge og Ældste, og sagde:

42. han haver frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi troe ham;

43. han forlod sig paa Gud,

han frie ham nu, om han haver Behag i ham; thi han haver sagt: jeg er Guds Søn.
44. Men det Samme bebreidede og Røverne ham, som vare korsfæstede med ham.
45. Men fra den sjette Time blev et Mørke over det ganske Land indtil den niende Time.
46. Men ved den niende Time raabte Jesus med stor Røst og sagde: Eli! Eli! Lama Sabachtani? det er: min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig?
47. Men Nogle af dem, som der stode, da de hørte det, sagde de: han kalder paa Elias.
48. Og strax løb Een af dem og tog en Svamp, og fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør, og gav ham at drikke.
49. Men de Andre sagde: holdt! lader os see, om Elias kommer og vil frelse ham.
50. Men Jesus raabte atter med stor Røst og udgav Aanden.
51. Og see, Forhænget i Templet splittedes i to, fra det Øverste indtil det Nederste; og Jorden skjalv, og Klipperne revnede;
52. og Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode,
53. og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for Mange.
54. Men Høvedsmanden og de, som vare med ham og bevogtede Jesus, der de saae det Jordskjælv, og hvad der skete, frygtede de saare og sagde: sandelig, denne var Guds Søn.
55. Men der vare mange Kvinder, som langt fra saae det an, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham.
56. Iblandt disse vare Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Jose' Moder, og Zebedæus' Sønners Moder.
57. Men der det var blevet Aften, kom en rig Mand af Arimathæa ved Navn Joseph, hvilken og selv havde været Jesu Discipel.
58. Denne gik til Pilatus og begjerede Jesu Legeme. Da befoel Pilatus, at man skulde overantvorde ham Legemet.
59. Og Joseph tog Legemet og svøbte det i et reent, fiint Linklæde,
60. og lagde det i sin nye Grav, hvilken han havde ladet hugge i en Klippe, og væltede en stor Steen for Indgangen til Graven, og gik bort.
61. Men Maria Magdalene var der og den anden Maria, og de satte sig tvært over for Graven.
62. Men den anden Dag, som fulgte paa Beredelsens Dag, forsamledes de Ypper-

fteypræster og Pharisæer til Pilatus,

63. og sagde: Herre! vi komme ihu, at denne Forfører sagde, der han endnu levede: efter tre Dage opreises jeg.

64. Befal derfor, at man med Flid forvarer Graven indtil den tredie Dag, at ikke hans Disciple skulle komme om Natten og stjæle ham, og sige til Folket: han er opreist fra de Døde; og da vil det sidste Bedrag blive værre end det første.

65. Men Pilatus sagde til dem: der have I Vagten; gaaer hen, forvarer med Flid, som I bedst vide.

66. Men de gik hen og forvarede med Flid Graven ved Vagten, der de havde beseglet Stenen.

28. Capitel.

(I) Kvinderne ville salve Jesus, høre af Engle, at han er opstanden, see Jesus, 1-10. (II) Vægterne fortælle, hvad skeet var, underkjøbes til at tie, 11-15. (III) Jesus aabenbares for Disciplene i Galilæa, giver Befaling om at døbe og lære, 16-20.

1. Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at see Graven.

2. Og see, der skete et stort Jordskjælv; thi Herrens Engel nedfoer af Himmelen, traadte til og væltede Stenen fra Indgangen, og satte sig der.

3. Men hans Skikkelse var ligesom Lynet, og hans Klædebon hvidt som Snee.

4. Men Vægterne skjælvede af Frygt for ham og bleve som døde.

5. Men Engelen tiltalede Kvinderne og sagde: frygter I ikke! thi jeg veed, at I lede efter Jesus den Korsfæstede.

6. Han er ikke her, thi han er opstanden, som han haver sagt. Kommer hid, seer Stedet, hvor Herren laa,

7. og gaaer hastelig hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de Døde; og see, han gaaer forud for Eder til Galilæa, der skulle I see ham. See, jeg haver sagt Eder det.

8. Og de gik hastelig ud af Graven med Frygt og stor Glæde, og løb at bebude hans Disciple det.

9. Men der de gik at bebude hans Disciple det, see, da mødte Jesus dem og sagde: hil være Eder! Men de traadte til og omfavnede hans Fødder og tilbade ham.

10. Da sagde Jesus til dem: frygter ikke! gaaer hen, forkynder mine Brødre, at de drage til Galilæa, og der skulle de see mig.

11. Men der de gik hen, see, da kom Nogle af Vagten i

Staden og forkyndte de Ypperstepræster alt det, som var skeet.

12. Og de forsamledes med de Ældste og holdt et Raad, og gave Stridsmændene rigeligen Penge,

13. og sagde: siger, hans Disciple kom om Natten og stjal ham, da vi sov.

14. Og dersom Landshøvdingen faaer det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde Eder angerløse.

15. Men de toge Pengene og gjorde, som de vare underviste; og Rygtet om denne Sag blev udspredt iblandt Jøderne indtil denne Dag.

16. Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem.

17. Og der de saae ham, tilbade de ham; men Nogle tvivlede.

18. Og Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden.

19. Gaaer derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig Aands,

20. og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder. Og see, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende.

Amen.

St. Marci Evangelium.

1. Capitel.

(I) Johannes prædiker og døber, 1-8. (II) Jesus døbes, 9-11; fristes, 12. 13. (III) Prædiker, 14. 15; kalder fire Disciple, 16-20. (IV) Lærer og uddriver Djævle, 21-28. (V) Helbreder Peters Hustrues Moder og Flere, 29-34. (VI) Gaaer hen at bede, prædiker atter, 35-39. (VII) Helbreder en Spedalsk, 40-45.

1. Jesu Christi, Guds Søns, Evangelii Begyndelse var,

2. ligesom skrevet er i Propheterne: see, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som skal berede din Vei for dig.

3. Det er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vei, gjører hans Stier jævne.

4. Johannes døbte i Ørken, og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse.

5. Og det ganske Land Judæa gik ud til ham, og de af Jerusalem, og de døbtes af ham i Jordans Flod, alle, som bekjendte deres Synder.

6. Men Johannes havde Klæder af Kameelhaar og et Læderbelte om sin Lænd, og

aad Græshopper og vild Honning;
7. og prædikede og sagde: der kommer den efter mig, som er stærkere end jeg, for hvem jeg ikke er værdig til at bukke mig ned, at løse hans Skotvinge.
8. Vel har jeg døbt Eder med Vand, men han skal døbe Eder med den Hellig Aand.
9. Og det skete i de samme Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordan.
10. Og strax, der han steg op af Vandet, saae han Himlene adskilte, og Aanden ligesom en Due komme ned over ham;
11. og der skete en Røst fra Himlene: du er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed.
12. Og strax drev Aanden ham ud i Ørken.
13. Og han var der i Ørken fyrretyve Dage, og blev fristet af Satan, og var blandt Dyrene; og Englene tjente ham.
14. Men efterat Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Riges Evangelium,
15. og sagde: Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær, omvender Eder og troer Evangelium.
16. Men der han vandrede ved den galilæiske Sø, saae han Simon og hans Broder Andreas, at de kastede Garn i Søen, (thi de vare Fiskere).
17. Og Jesus sagde til dem: følger efter mig, saa vil jeg gjøre Eder til Menneske-Fiskere.
18. Og de forlode strax deres Garn og fulgte ham.
19. Og da han gik lidet frem derfra, saae han Jakob, Zebedæus' Søn, og hans Broder Johannes, at ogsaa de bødte deres Garn i Skibet;
20. og han kaldte strax ad dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Leiesvendene, og gik efter ham.
21. Og de gik ind i Capernaum, og strax paa Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte.
22. Og de forundrede sig saare paa hans Lærdom; thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.
23. Og der var et Menneske i deres Synagoge med en ureen Aand, og han raabte høit,
24. og sagde: ak! hvad have vi med dig at skaffe, Jesus af Nazareth? er du kommen at fordærve os? jeg kjender dig, hvo du er, den Guds Hellige.
25. Og Jesus truede ham og sagde: ti, og far ud af ham!

26. Og den urene Aand sled ham og raabte med stor Røst og foer ud af ham.

27. Og de bleve alle forfærdede, saa at de bespurgte sig med hverandre og sagde: hvad er dette? hvad er denne for en ny Lærdom? thi han byder og de urene Aander med Magt, og de lyde ham.

28. Men hans Rygte kom strax ud i alt det omkringliggende Land i Galilæa.

29. Og de gik strax ud af Synagogen, og kom i Simons og Andreas' Huus, med Jakob og Johannes.

30. Men Simons Hustrues Moder laa og havde Feber, og strax sagde de ham om hende.

31. Og han gik til hende, tog fat paa hendes Haand og reiste hende op, og Feberen forlod hende strax, og hun gik dem tilhaande.

32. Men der det var blevet Aften, der Solen var nedgangen, førte de Alle, som vare syge, og de Besatte til ham,

33. og den ganske Stad var forsamlet for Døren.

34. Og han helbredte Mange, som lede af mangehaande Sygdomme, og uddrev mange Djævle, og lod Djævlene ikke tale; thi de kjendte ham.

35. Og om Morgenen længe før Dag stod han op og gik ud og gik hen til et øde Sted, og bad der.

36. Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham.

37. Og der de fandt ham, sagde de til ham: Alle lede efter dig.

38. Og han sagde til dem: lader os gaae til de nærmeste Smaastæder, at jeg og der kan prædike, thi dertil er jeg kommen.

39. Og han prædikede i deres Synagoger udi al Galilæa, og uddrev Djævle.

40. Og der kom en Spedalsk til ham, bad ham og faldt paa Knæ for ham og sagde til ham: dersom du vil, kan du rense mig.

41. Men Jesus ynkedes inderligen, og udrakte Haanden og rørte ved ham, og sagde til ham: jeg vil; vorde reen!

42. Og da han det sagde, gik Spedalskheden strax af ham, og han blev renset.

43. Og han drev ham strax fra sig, idet han bød ham strengeligen,

44. og sagde til ham: see til, at du siger Ingen Noget herom, men gak hen, betee dig for Præsten, og offre for din Renselse det, som Moses haver befalet, dem til et Vidnesbyrd.

45. Men der han kom ud, begyndte han at fortælle

Meget derom og udsprede
Rygtet om denne Sag, saa
at han ikke mere kunde gaae
aabenbare ind i en Stad,
men han var udenfor paa
øde Steder, og allevegne fra
kom de til ham.

2. Capitel.

(I) Jesus helbreder en Værkbrudden, 1-12. (II) Kalder Levi, og æder med Tolbere, 13-17. (III) Taler om Fasten, 18-22. (IV) Forsvarer Disciplene, som plukkede Ax paa en Sabbat, 23-28.

1. Og nogle Dage derefter
gik han atter ind i Caper-
naum, og det spurgtes, at
han var hjemme.
2. Og strax forsamledes
Mange, saa at de ikke havde
Rum, end ikke for Døren;
og han talede Ordet til dem.
3. Og Nogle kom til ham,
som bragte en Værkbrudden,
der blev baaren af Fire.
4. Og der de ikke kunde
komme nær til ham for
Folket, toge de Taget af,
hvor han var; og da de
havde brudt Hul, lode de
Sengen ned, paa hvilken den
Værkbrudne laa.
5. Men der Jesus saae deres
Tro, sagde han til den Værk-
brudne: Søn! dine Synder
ere dig forladne.
6. Men nogle af de Skrift-
kloge sadde der, og de tænkte
i deres Hjerter:
7. hvi taler denne saadanne
Bespottelser? Hvo kan for-
lade Synder uden Een, det
er Gud?
8. Og Jesus kjendte strax
i sin Aand, at de tænkte saa
ved sig selv, og sagde til
dem: hvi tænke I Saadant
i Eders Hjerter?
9. Hvilket er lettere, at sige
til den Værkbrudne: Syn-
derne ere dig forladne; eller
at sige: staa op og tag din
Seng og vandre?
10. Men at I skulle vide,
at Menneskens Søn haver
Magt at forlade Synder paa
Jorden, (sagde han til den
Værkbrudne):
11. jeg siger dig: staa op,
og tag din Seng og gak til
dit Huus.
12. Og han stod strax op,
og tog Sengen og gik ud
for Alles Øine, saa de bleve
alle forfærdede og prisede Gud
og sagde: vi have aldrig seet
Saadant.
13. Og han gik ud igjen
til Søen; og alt Folket kom
til ham, og han lærte dem.
14. Og der han gik frem,
saae han Levi, Alphæus'
Søn, siddende i Toldboden,
og sagde til ham: følg mig.
Og han stod op og fulgte
ham.
15. Og det begav sig, der
han sad tilbords i hans Huus,
satte og mange Toldere og
Syndere sig tilbords med
Jesus og hans Disciple; thi

de vare mange og havde fulgt ham.

16. Og der de Skriftkloge og Pharisæerne saae, at han aad med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: hvad er det, at han æder og drikker med Toldere og Syndere?

17. Og der Jesus det hørte, sagde han til dem: de Karske have ikke Læge behov, men de, som have ondt. Jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

18. Og Johannes' Disciple og Pharisæernes fastede, og de kom og sagde til ham: hvorfor faste Johannes' Disciple og Pharisæernes, men dine Disciple faste ikke?

19. Og Jesus sagde til dem: mon Bryllupsfolkene kunne faste, den Stund Brudgommen er hos dem? Saalænge de have Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste.

20. Men de Dage skulle komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste i de Dage.

21. Og Ingen bøder et gammelt Klædebon med en Klud af nyt Klæde, ellers river den nye Klud Noget af det gamle, og Hullet bliver værre.

22. Og Ingen lader ny Viin i gamle Læderflasker, ellers sprænger den nye Viin Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne fordærves; men man skal lade ny Viin i nye Læderflasker.

23. Og det begav sig, at han vandrede paa Sabbaten igjennem Sæden, og hans Disciple begyndte, idet de gik, at plukke Ax.

24. Og Pharisæerne sagde til ham: see, hvorfore gjøre de paa Sabbaten, hvad ikke er tilladt?

25. Og han sagde til dem: have I aldrig læst, hvad David gjorde, der han havde det behov, og selv hungrede og de, som vare med ham?

26. Hvorledes han gik ind i Guds Huus, da Abiathar var Ypperstepræst, og aad Skuebrødene, hvilke det ikke er Nogen tilladt at æde uden Præsterne, og gav ogsaa dem som vare med ham?

27. Og han sagde til dem: Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbatens Skyld.

28. Saaledes er Menneskens Søn en Herre ogsaa over Sabbaten.

3. Capitel.

(I) Jesus helbreder en vissen Haand, 1-6. (II) Uddriver Djævle, 7-12. (III) Udvælger de Tolv, 13-19. (IV) Bespottes af de Skriftkloge, 20-30. (V) Lærer, hvo der er hans Moder, Brødre, 31-35.

1. Og han gik atter ind i

Synagogen, og der var et Menneske, som havde en vissen Haand.
2. Og de toge vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa Sabbaten, paa det de kunde anklage ham.
3. Og han sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: træd frem her i Midten.
4. Og han sagde til dem: er det tilladt at gjøre godt paa Sabbaten, eller gjøre ondt? frelse et Liv, eller slaae ihjel? Men de taug.
5. Og han saae omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjerters Forhærdelse, og sagde til Mennesket: ræk din Haand ud! og han rakte den ud; og hans Haand blev karsk igjen som den anden.
6. Og Pharisæerne gik ud og holdt strax Raad med de Herodianer mod ham, hvorledes de kunde omkomme ham.
7. Og Jesus veg hen med sine Disciple til Søen, og en stor Mængde fulgte ham fra Galilæa og fra Judæa,
8. og fra Jerusalem og fra Idumæa og hiin Side Jordan, og de ved Tyrus og Sidon, en stor Mængde, som hørte, hvor store Gjerninger han gjorde, kom til ham.
9. Og han sagde til sine Disciple, at et lidet Skib skulde være tilrede til ham, for Folkets Skyld, at de ikke skulde trænge ham.
10. Thi han helbredte Mange, saa at Alle, som havde Plager, styrtede ind paa ham, at de kunde røre ved ham.
11. Og naar de urene Aander saae ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: du er den Guds Søn.
12. Og han truede dem strengeligen, at de ikke skulde sige, hvo han var.
13. Og han gik op paa et Bjerg, og kaldte til sig, hvilke han selv vilde; og de gik hen til ham.
14. Og han beskikkede Tolv, at de skulde være hos ham, og at han kunde udsende dem at prædike,
15. og at have Magt til at helbrede Sygdomme og til at uddrive Djævle:
16. Simon, hvem han tillagde det Navn Petrus;
17. og Jakob, Zebedæus' Søn, og Johannes, Jakobs Broder, hvilke han tillagde Navnet Boanerges, det er Tordensønner;
18. og Andreas, og Philippus, og Bartholomæus, og Matthæus, og Thomas, og Jakob, Alphæus' Søn, og Thaddæus, og Simon Cananites,
19. og Judas Ischariotes, som og forraadte ham.
20. Og de kom til Huset,

og Folket samledes atter, saa at de end ikke kunde faae Mad.
21. Og der de, som vare omkring ham, hørte det, gik de ud for at drage ham til sig; thi de sagde: han er afmægtig.
22. Og de Skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: han haver Beelzebul, og ved den øverste Djævel uddriver han Djævle.
23. Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: hvorledes kan en Satan uddrive den anden?
24. Og dersom et Rige bliver splidagtigt med sig selv, kan samme Rige ikke bestaae.
25. Og dersom et Huus bliver splidagtigt med sig selv, kan samme Huus ikke bestaae.
26. Og dersom Satan haver sat sig op imod sig selv, og er bleven splidagtig, kan han ikke bestaae, men det er ude med ham.
27. Der kan jo Ingen gaae ind i den Stærkes Huus og røve hans Redskab, uden han først binder den Stærke, og da kan han plyndre hans Huus.
28. Sandelig siger jeg Eder: alle Synder kunne forlades Menneskens Børn, ogsaa Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale;
29. men hvo som taler bespottelig mod den Hellig Aand, haver ingen Forladelse evindelig, men er skyldig til en evig Dom.
30. Thi de havde sagt: han haver en ureen Aand.
31. Da kom hans Brødre og Moder, og stode udenfor og sendte til ham og lode ham kalde.
32. Og Folket sad omkring; men de sagde til ham: see, din Moder og dine Brødre udenfor spørge efter dig.
33. Og han svarede dem og sagde: hvo er min Moder eller mine Brødre?
34. Og han saae trindt omkring paa dem, som sadde om ham, og sagde: see, min Moder og mine Brødre!
35. Thi hvo som gjør Guds Villie, denne er min Broder og min Søster og Moder.

4. Capitel.

(I) Jesus lærer ved Lignelser: om Sædemanden, 1-20. (II) Om Lyset, der sættes paa Stagen, 21-23. (III) Om ret at høre Ordet, 24. 25. (IV) Om Sæden, 26-29. (V) Om Senepskornet, m. v., 30-34. (VI) Stiller Stormen, 35-41.

1. Og han begyndte atter at lære ved Søen, og meget Folk forsamledes til ham, saa at han maatte træde ind og sætte sig i et Skib paa Søen; og alt Folket var paa Landet ved Søen.
2. Og han lærte dem meget ved Lignelser, og sagde til dem i sin Underviisning:

3. Hører til; see, en Sædemand gik ud at saae.

4. Og det skete, idet han saaede, at Noget faldt ved Veien, og Himmelens Fugle kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det havde ikke megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og efterdi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Og Noget faldt iblandt Torne, og Tornene voxte op og kvalte det, og det bar ikke Frugt.

8. Og Noget faldt i god Jord og bar Frugt, som voxte op og blev stor; og Noget bar tredive Fold, og Noget tresindstyve Fold, og Noget hundrede Fold.

9. Og han sagde til dem: hvo som haver Øren at høre med, han høre!

10. Men der han var alene, spurgte de, som vare om ham, tilligemed de Tolv, ham om Lignelsen.

11. Og han sagde til dem: Eder er det givet, at vide Guds Riges Hemmelighed; men dem, som ere udenfor, meddeles Alt ved Lignelser;

12. at de see med Øinene, og ikke skjønne, og høre med Ørene, og ikke forstaae; at de ingenlunde omvende sig, og Synderne forlades dem.

13. Og han sagde til dem: forstaae I ikke denne Lignelse? hvorledes ville I da forstaae alle de andre Lignelser?

14. Den, som saaer, saaer Ordet.

15. Men de ved Veien ere de, hvor Ordet bliver saaet, og naar de have hørt det, kommer strax Satan og tager Ordet bort, som var saaet i deres Hjerter.

16. Og ligeledes de, som fik Sæden paa Steengrund, ere de, som, naar de have hørt Ordet, annamme det strax med Glæde;

17. dog have de ingen Rod i sig, men blive ved til en Tid; naar siden Trængsel eller Forfølgelse skeer for Ordets Skyld, forarges de strax.

18. Og de, som fik Sæden blandt Torne, ere de, som høre Ordet;

19. og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begjerligheder efter de andre Ting trænge ind og kvæle Ordet, saa det bliver uden Frugt.

20. Og de, der fik Sæden i god Jord, ere de, som høre Ordet og annamme det og bære Frugt, Endeel tredive Fold, Endeel tresindstyve Fold og Endeel hundrede Fold.

21. Og han sagde til dem:

kommer Lyset ind, for at sættes under Skjeppen eller under Bordet? monne ikke for at sættes paa Lysestagen?
22. Thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares; ei heller skeer det lønligt, men for at komme til Lyset.
23. Dersom Nogen haver Øren at høre med, han høre!
24. Og han sagde til dem: agter paa, hvad I høre: med hvad Maade I maale, skal Eder maales, og Eder, som høre, skal end gives Mere.
25. Thi hvo som haver, ham skal gives; og hvo som ikke haver, fra ham skal endog det fratages, som han haver.
26. Og han sagde: med Guds Rige haver det sig saaledes, som naar et Menneske kaster Sæd i Jorden,
27. og sover og staaer op, Nat og Dag; og Sæden voxer og bliver høi, han veed ei selv hvorledes.
28. Thi Jorden bærer Frugt af sig selv, først Græs, derefter Ax, derefter fuldt Korn i Axet.
29. Men naar Frugten er fuldkommen, stikker han strax Seglen hen; thi Høsten er forhaanden.
30. Og han sagde: hvorved ville vi ligne Guds Rige? eller med hvad Lignelse ville vi forestille det?
31. Det er som med Senepskornet, hvilket, naar det saaes i Jorden, er mindre end alt andet Frø paa Jorden;
32. og naar det er saaet, voxer det op, og bliver større end alle Urter, og faaer store Grene, saa at Himmelens Fugle kunne gjøre Rede under dets Skygge.
33. Og han talede Ordet til dem ved mange saadanne Lignelser, eftersom de det kunde fatte.
34. Men uden Lignelse talede han ikke til dem; men i Eenrum udlagde han sine Disciple det altsammen.
35. Og den samme Dag, der det var blevet Aften, sagde han til dem: lader os fare over til hiin Side.
36. Og de lode Folket gaae, og toge ham med, som han sad i Skibet; men der vare og andre Skibe med ham.
37. Og der kom en stærk Hvirvelvind, og den kastede Bølgerne ind i Skibet; saa at det allerede fyldtes.
38. Og han var i Bagstavnen og sov paa en Hovedpude; og de vakte ham op og sagde til ham: Mester! bekymrer du dig ikke om, at vi forgaae?
39. Og han stod op, og truede Veiret og sagde til Søen: ti, vær stille! og Veiret lagde sig, og det blev ganske blikstille.
40. Og han sagde til dem:

hvi ere I saa frygtagtige? hvorledes have I ikke Tro?

41. Og de frygtede saare og sagde til hverandre: hvo er da denne, at baade Vind og Sø ere ham lydige?

5. Capitel.

(I) Jesus uddriver Djævle, og lader dem fare i Svinene, 1-20. (II) Helbreder den blodsottige Kvinde, og opvækker Jairus' Datter, 21-43.

1. Og de kom paa hiin Side Søen til de Gadareners Egn.

2. Og der han traadte ud af Skibet, mødte ham strax et Menneske fra Gravene, som havde en ureen Aand.

3. Han havde sin Bolig i Gravene, og Ingen kunde binde ham, end ikke med Lænker.

4. Thi han havde ofte været bunden med Bøier og Lænker, og Lænkerne vare sønderrykte af ham og Bøierne sønderslidte, og Ingen kunde tæmme ham.

5. Og han var altid Nat og Dag paa Bjergene og i Gravene, skreg og slog sig selv med Stene.

6. Men der han saae Jesus langt borte, løb han hen og kastede sig ned for ham,

7. og raabte med høi Røst og sagde: hvad haver jeg med dig at gjøre, Jesus, den allerhøieste Guds Søn? jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig.

8. Thi han sagde til ham: far ud, du urene Aand, af dette Menneske!

9. Og han spurgte ham: hvad er dit Navn? og han svarede og sagde: Legion er mit Navn; thi vi ere mange.

10. Og han bad ham meget, at han ikke skulde drive ham ud af Landet.

11. Men der var sammesteds ved Bjergene en stor Hjord Sviin, som græssede;

12. og alle de Djævle bade ham og sagde: send os i Svinene, at vi maae fare i dem.

13. Og Jesus tilstedte dem det strax. Og de urene Aander fore ud og fore ind i Svinene; og Hjorden styrtede sig af Brinken i Søen, (men de vare ved to tusinde), og de druknede i Søen.

14. Men Svinehyrderne flyede, og kundgjorde det i Staden og paa Landet; og de gik ud at see, hvad det var, som var skeet.

15. Og de kom til Jesus, og saae ham, som havde været besat, at han sad og var paaklædt og var ved Sands, nemlig ham, som havde havt Legionen, og de forfærdedes.

16. Men de, som det havde seet, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den Besatte, og om Svinene.

17. Og de begyndte at bede ham, at han vilde drage bort fra deres Egne.
18. Og der han traadte ind i Skibet, bad den, som havde været besat, ham, at han maatte være hos ham.
19. Men Jesus tilstedte ham det ikke, men sagde til ham: gak hen i dit Huus til Dine, og forkynd dem, hvor store Ting Herren haver gjort dig, og at han haver forbarmet sig over dig.
20. Og han gik bort og begyndte at forkynde i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og de forundrede sig alle.
21. Og der Jesus igjen var faren over i Skibet til hiin Side, forsamledes meget Folk til ham; og han var ved Søen.
22. Og see, der kom een af Synagogforstanderne ved Navn Jairus, og der han saae ham, faldt han ned for hans Fødder.
23. Og han bad ham meget og sagde: min Datter er paa sit Yderste; o, at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, at hun maa frelses! da skal hun leve.
24. Og han gik bort med ham; og meget Folk fulgte ham, og de trængte ham.
25. Og der var en Kvinde, som havde havt Blodflod i tolv Aar.
26. Og hun havde lidt meget af mange Læger, og havde tilsat alt det, hun havde, og hun var ikke bleven hjulpen; men det var blevet værre med hende.
27. Der hun hørte om Jesus, kom hun iblandt Folket bag fra, og rørte ved hans Klædebon;
28. thi hun sagde: om jeg ikkun kan røre ved hans Klæder, da bliver jeg frelst.
29. Og strax tørredes hendes Blods Kilde; og hun fornam i Legemet, at hun var bleven helbredet fra denne Plage.
30. Og Jesus fornam strax paa sig selv, at en Kraft udgik af ham, og vendte sig om iblandt Folket og sagde: hvo haver rørt ved mine Klæder?
31. Og hans Disciple sagde til ham: du seer, at Folket trænger dig, og du siger: hvo rørte ved mig?
32. Og han saae sig om, for at see hende, som havde gjort dette.
33. Men Kvinden frygtede og bævede, da hun vidste, hvad hende var skeet, og kom og faldt ned for ham, og sagde ham al Sandheden.
34. Men han sagde til hende: Datter! din Tro haver frelst dig; gak bort med Fred, og vær helbredet fra din Plage.
35. Der han endnu talede, kom Nogle fra Synagogfor-

standerens Huus og sagde: din Datter er død, hvi umager du Mesteren længere?

36. Men Jesus hørte strax, hvad der blev talet, og han sagde til Synagogforstanderen: frygt ikke, tro ikkun!

37. Og han tilstedte Ingen at følge med sig, uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder.

38. Og han kom i Synagogforstanderens Huus og saae Larmen, at de græd og hylede meget.

39. Og han gik ind og sagde til dem: hvi larme I og græde? Barnet er ikke dødt, men sover.

40. Og de beloe ham; men han drev dem alle ud, og tog Barnets Fader og Moder med sig og dem, som vare med ham, og gik ind, hvor Barnet laa.

41. Og han tog Barnet ved Haanden og sagde til det: talitha kumi! som er udlagt: Pige, jeg siger dig, staa op!

42. Og Pigen stod strax op og gik omkring; thi hun var tolv Aar gammel. Og de forfærdedes overmaade.

43. Og han bød dem meget, at Ingen skulde faae det at vide; og han sagde, at de skulde give hende at æde.

6. Capitel.

(I) Jesus foragtes i Nazareth, 1-6. (II) Udsender de Tolv, 7-13. (III) Herodes mener, at han var Johannes, hvem han havde ladet halshugge, 14-29. (IV) Jesus lærer, og bespiser 5000 Mænd, 30-44. (V) Beder, gaaer paa Havet, helbreder Mange, 45-56.

1. Og han gik bort derfra og kom til sit Fædreneland; og hans Disciple fulgte ham.

2. Og der Sabbaten var kommen, begyndte han at lære i Synagogen, og Mange, som det hørte, forundrede sig saare og sagde: hveden haver denne Saadant? og hvad er det for en Viisdom, som ham er given, at og saadanne kraftige Gjerninger skee ved hans Hænder?

3. Er denne ikke den Tømmermand, Marias Søn, Jakobs og Jose' og Juda' og Simons Broder? ere ikke og hans Søstre her hos os? Og de forargedes paa ham.

4. Men Jesus sagde til dem: en Prophet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland og iblandt sine Slægtninge og i sit Huus.

5. Og han kunde der slet ingen kraftig Gjerning gjøre, uden at han lagde Hænderne paa nogle faa Syge og helbredte dem.

6. Og han forundrede sig over deres Vantro, og gik omkring i Byerne og lærte.

7. Og han fremkaldte de Tolv, og han begyndte at udsende dem, To og To, og gav dem Magt over de urene Aander.

8. Og han bød dem, at de skulde Intet tage med paa Reisen uden alene en Stav, ei Taske, ei Brød, ei Penninge i Beltet;

9. men have anbundne Skoe paa og ikke iføre sig to Kjortler.

10. Og han sagde til dem: hvor I gaae ind i et Huus, bliver der, indtil I drage bort fra Stedet.

11. Og hvorsomhelst de ikke annamme Eder, og ei høre Eder, gaaer bort derfra, og afryster Støvet under Eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem. Sandelig siger jeg Eder: det skal gaae Sodoma og Gomorra lideligere paa Dommens Dag end den Stad.

12. Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig.

13. Og de dreve mange Djævle ud, og salvede mange Syge med Olie og helbredte dem.

14. Og Kong Herodes hørte det, (thi hans Navn var bleven bekjendt), og han sagde: Johannes den Døber er opreist fra de Døde, og derfor tee sig de kraftige Gjerninger i ham.

15. Andre sagde: han er Elias; men Andre sagde: han er en Prophet, eller som een af Propheterne.

16. Men der Herodes hørte det, sagde han: Johannes, som jeg haver ladet halshugge, ham er det; han er opreist fra de Døde.

17. Thi Herodes havde selv sendt hen og ladet Johannes gribe og kaste i Fængsel, for Herodias', sin Broder Philippus' Hustrues, Skyld; thi han havde taget hende til Ægte.

18. Thi Johannes sagde til Herodes: det er dig ikke tilladt, at have din Broders Hustru.

19. Men Herodias efterstræbte ham og vilde omkomme ham, og kunde ikke.

20. Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og holdt sin Haand over ham; og naar han havde hørt ham, gjorde han meget deraf, og han hørte ham gjerne.

21. Og da der kom en beleilig Dag, der Herodes gjorde sine Store og de øverste Høvedsmænd og de Ypperste i Galilæa et Gjestebud paa sin Fødselsdag,

22. og Herodias' Datter kom ind og dandsede, og behagede Herodes og Gjesterne, sagde Kongen til Pigen: bed af mig, hvad du vil, saa vil jeg give dig det.

23. Og han svoer hende: hvad du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige.

24. Men hun gik ud og

sagde til sin Moder: hvad skal jeg bede om? Men hun sagde: Johannes den Døbers Hoved.

25. Og hun gik strax hastelig ind til Kongen, bad og sagde: jeg vil, at du strax giver mig paa et Fad Johannes den Døbers Hoved.

26. Og Kongen blev bedrøvet, dog for Edernes og Gjesternes Skyld vilde han ikke afvise hende.

27. Og Kongen sendte strax En af Vagten, og befoel at hente hans Hoved.

28. Denne gik hen og halshuggede ham i Fængslet; og han bar hans Hoved frem paa et Fad, og gav Pigen det, og Pigen gav sin Moder det.

29. Og der hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Legeme og lagde det i en Grav.

30. Og Apostlerne forsamledes til Jesus og forkyndte ham alle Ting, baade hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.

31. Og han sagde til dem: kommer I afsides til et øde Sted og hviler lidet; thi de vare mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang Leilighed til at æde.

32. Og de fore bort i et Skib til et øde Sted afsides.

33. Og Folket saae dem fare bort, og Mange kjendte ham, og over Land løb de fra alle Stæder tilsammen derhen, og kom førend de, og kom til ham.

34. Og Jesus gik ud og saae meget Folk, og han ynkedes inderligen over dem, thi de vare som Faar, der ikke havde Hyrde; og han begyndte at lære dem meget.

35. Og der Dagen var nu fast forløben, gik hans Disciple til ham og sagde: det er et øde Sted, og Dagen er nu fast forløben.

36. Lad dem fare, at de kunne gaae hen i de omliggende Landsbyer og Flækker at kjøbe sig Brød; thi de have Intet at æde.

37. Men han svarede og sagde til dem: giver I dem at æde. Og de sagde til ham: skulle vi gaae bort, og kjøbe Brød for to hundrede Penninge og give dem at æde?

38. Men han sagde til dem: hvor mange Brød have I? gaaer bort og seer. Og der de havde forfaret det, sagde de: fem, og to Fiske.

39. Og han bød dem, at lade dem alle sætte sig ned i adskillige Hobe paa det grønne Græs.

40. Og de satte sig ned, Hob ved Hob, i somme hundrede og i somme halvtredsindstyve.

41. Og han tog de fem

Brød og de to Fiske, saae op til Himmelen, og velsignede dem; og han brød Brødene, og gav sine Disciple dem at lægge for Folket, og han delede de to Fiske iblandt dem alle.

42. Og de aade alle og bleve mætte.

43. Og de opsamlede tolv Kurve fulde af Stykker, og af Fiskene.

44. Og de, som aade Brødene, vare ved fem tusinde Mænd.

45. Og strax nødte han sine Disciple til at gaae i Skibet, og i Forveien sætte over til hiin Side til Bethsaida, indtil han havde ladet Folket fare.

46. Og der han havde taget Afsked fra dem, gik han op paa et Bjerg at bede.

47. Og der det var blevet Aften, var Skibet midt paa Søen, og han alene paa Landet.

48. Og han saae, at de lede Nød, idet de roede, (thi Veiret var dem imod), og ved den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen, og han vilde gaaet dem forbi.

49. Men der de saae ham vandre paa Søen, meente de, at det var et Spøgelse, og de skrege.

50. (Thi de saae ham alle og bleve forskrækkede.) Og han talede strax med dem og sagde til dem: værer frimodige, det er mig, frygter ikke!

51. Og han traadte i Skibet til dem, og Veiret stilledes, og de forfærdedes over al Maade ved sig selv, og forundrede sig.

52. Thi de havde ikke faaet Forstand af det, som var skeet med Brødene, fordi deres Hjerte var forhærdet.

53. Og der de vare satte over, kom de til det Land Genezareth og lagde til Land.

54. Og der de traadte ud af Skibet, kjendte man ham strax.

55. Og de løb om i den ganske omliggende Egn, og begyndte at føre dem, som lede ilde, omkring paa Sengene, hvor de hørte, at han var.

56. Og hvor han gik ind i Flækker eller Stæder eller Landsbyer, lagde de de Syge paa Torvene og bade ham, at de maatte ikkun røre ved Sømmen paa hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredede.

7. Capitel.

(I) Jesus taler om, hvad der gjør Mennesket ureent, og laster Pharisæernes Hykleri, 1-23. (II) Bønhører den cananæiske Kvinde, 24-30. (III) Helbreder en Døv, 31-37.

1. Og Pharisæerne og nogle af de Skriftkloge, som vare

komne fra Jerusalem, forsamledes til ham.

2. Og der de saae nogle af hans Disciple æde Brød med vanhellige, det er, med utoede Hænder, lastede de det.

3. (Thi Pharisæerne og alle Jøderne æde ikke, uden flittigen at toe Hænderne, overholdende de Ældstes Skik.

4. Og af det, der er kjøbt paa Torvet, æde de ikke, uden først at toe det; og der ere mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, med at udtoe Bægere og Kruus og Kobberkar og Bænke).

5. Derefter spurgte Pharisæerne og de Skriftkloge ham ad: hvi vandre ikke dine Disciple efter de Ældstes Skik, men æde med utoede Hænder?

6. Men han svarede og sagde til dem: Esaias haver spaaet retteligen om Eder, I Øienskalke! som skrevet er: dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig.

7. Men de dyrke mig forgjeves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud.

8. Thi I forlade Guds Bud, og holde Menneskers Skik med at udtoe Kruus og Bægere; og I gjøre mange andre saadanne Ting.

9. Og han sagde til dem: smukt aflægge I Guds Bud, paa det I kunne holde Eders Skik.

10. Thi Moses haver sagt: ær din Fader og din Moder, og hvo som bander Fader eller Moder, skal visselig døe.

11. Men I sige: naar Nogen siger til Fader eller Moder: det, hvormed jeg kunde hjulpet dig, er Corban (det er: en Gave):

12. da tilstede I ham ikke ydermere at yde sin Fader eller Moder nogen Hjælp.

13. Og I gjøre Guds Ord til Intet ved Eders Skik, som I have paalagt; og I gjøre meget Saadant.

14. Og han kaldte alt Folket til sig og sagde til dem: hører mig Alle, og forstaaer.

15. Der er Intet udenfor Mennesket, som, naar det kommer ind i ham, kan gjøre ham ureen; men hvad som gaaer ud af ham, dette er det, som gjør Mennesket ureent.

16. Dersom Nogen haver Øren at høre med, han høre!

17. Og der han var indgangen i Huset fra Folket, spurgte hans Disciple ham om denne Lignelse.

18. Og han sagde til dem: ere I og saa uforstandige? forstaae I ikke, at Intet, som udenfra kommer ind i Mennesket, kan gjøre ham ureen?

19. Thi det kommer ikke ind i hans Hjerte, men i Bugen, og gaaer ud ved den natur-

kige Gang, og saaledes renses al Maden.
20. Men han sagde: hvad som udgaaer af Mennesket, det gjør Mennesket ureent.
21. Thi indvortes af Menneskenes Hjerte udgaae onde Tanker, Hoer, Skjørlevnet, Mord,
22. Tyveri, Gjerrighed, Ondskab, Svig, Uteerlighed, et ondt Øie, Gudsbespottelse, Hovmod, Uforstandighed;
23. alle disse onde Ting udgaae indvortes fra, og gjøre Mennesket ureent.
24. Og han stod op og gik derfra til Tyrus' og Sidons Grændser, og gik ind i et Huus, og vilde Ingen lade vide det; og det kunde dog ikke blive skjult.
25. Thi en Kvinde, som havde hørt om ham, hvis Datter havde en ureen Aand, kom og faldt ned for hans Fødder;
26. (men hun var en grækisk Kvinde, af Slægt en Syro-Phoenicerinde), og hun bad ham, at han vilde uddrive Djævelen af hendes Datter.
27. Men Jesus sagde til hende: lad først Børnene mættes; thi det er ikke smukt, at tage Børnenes Brød og kaste det for smaa Hunde.
28. Men hun svarede og sagde til ham: jo, Herre! thi og smaa Hunde æde under Bordet af Børnenes Smuler.
29. Og han sagde til hende: for dette Ords Skyld gak bort; Djævelen er udfaren af din Datter.
30. Og hun gik bort til sit Huus og fandt, at Djævelen var udfaren, og Datteren laa paa Sengen.
31. Og der han gik ud igjen af Tyrus' og Sidons Egne, kom han til den galilæiske Sø, midt igjennem Dekapolis Grændser.
32. Og de førte en Døv til ham, som besværlig kunde tale; og de bade ham, at han vilde lægge Haanden paa ham.
33. Og han tog ham afsides fra Folket, og lagde sine Fingre i hans Øren, og spyttede og rørte ved hans Tunge,
34. og saae op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: ephata! det er: lad dig op!
35. Og strax aabnedes hans Øren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han talede ret.
36. Og han bød dem, at de skulde Ingen sige det; men jo mere han bød dem, desto-mere kundgjorde de det.
37. Og de forundrede sig overmaade og sagde: han haver gjort alle Ting vel; baade gjør han, at de Døve høre, og at de Maalløse tale.

8. Capitel.

(I) Jesus bespiser 4000 Mænd, 1-9. (II) Vil intet Tegn give fra Himmelen, 10-13. (III) Advarer

for Pharisæernes Suurdei, 14-21. (IV) Helbreder en Blind, 22-26. (V) Peter bekjender ham at være Guds Søn, 27-30. (VI) Jesus taler om sin Lidelse og om Selvfornegtelse, samt om sin Tilkommelse, 31-38. Cap. 9, 1.

1. I de samme Dage, da der var saare meget Folk, og de Intet havde at æde, kaldte Jesus sine Disciple til sig og sagde til dem:

2. mig ynkes inderligen over Folket; thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage, og have Intet at æde.

3. Og dersom jeg lader dem fare fastende hjem, maatte de forsmægte paa Veien; thi Nogle af dem ere komne langt fra.

4. Og hans Disciple svarede ham: hvorfra skulde Nogen kunne mætte disse med Brød her i Ørken?

5. Og han spurgte dem ad: hvor mange Brød have I? men de sagde: syv.

6. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden, og tog de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for dem, og de lagde dem for Folket.

7. Og de havde faa smaa Fiske; og han velsignede dem og bød, at ogsaa disse skulde lægges for.

8. Men de aade og bleve mætte og optoge af de levnede Stykker syv Kurve.

9. Men de vare ved fire Tusinde, som havde ædet, og han lod dem fare.

10. Og strax traadte han i Skibet med Disciplene og kom til Dalmanuthas Egne.

11. Og Pharisæerne gik ud og begyndte at bespørge sig med ham, og begjerede af ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham.

12. Og han sukkede dybt i sin Aand og sagde: hvi søger denne Slægt Tegn? Sandelig siger jeg Eder, at intet Tegn skal gives denne Slægt.

13. Og han lod dem fare, og traadte i Skibet igjen og foer til hiin Side.

14. Og de havde glemt at tage Brød med, og havde ikke mere med sig i Skibet end eet Brød.

15. Og han bød dem og sagde: seer til, tager Eder vare for Pharisæernes Suurdei og Herodes' Suurdei.

16. Og de bespurgte sig indbyrdes og sagde: det er, fordi vi ikke have Brød.

17. Og da Jesus fornam det, sagde han til dem: hvi bespørge I Eder derom, at I ikke have Brød? Besinde I Eder ikke endnu, og forstaae I ei heller, er Eders Hjerte endnu forhærdet?

18. Have I Øine, og see ikke? og have I Øren, og høre ikke? og komme I ikke ihu?

19. Da jeg brød fem Brød

til fem Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op? De sagde til ham: tolv.

20. Men da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op? De sagde: syv.

21. Og han sagde til dem: hvorledes forstaae I da ikke?

22. Og han kom til Bethsaida; og de førte en Blind til ham og bade ham, at han vilde røre ved ham.

23. Og han tog den Blinde ved Haanden og ledte ham hen udenfor Byen, og spyttede i hans Øine og lagde Hænderne paa ham og spurgte ham, om han saae Noget.

24. Og han saae op og sagde: jeg seer Mennesker, som Træer, gaae omkring.

25. Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øine og kom ham til at see, og han blev helbredet og saae Alle klarlig.

26. Og han sendte ham til hans Huus og sagde: du skal hverken gaae ind i Byen, ei heller sige det til Nogen i Byen.

27. Og Jesus og hans Disciple gik ud til de Byer ved Cæsarea Philippi; og paa Veien spurgte han sine Disciple og sagde til dem: hvem sige Menneskene mig at være?

28. Men de svarede: Nogle sige, du er Johannes den Døber; og Andre, Elias; men Andre, een af Propheterne.

29. Og han sagde til dem: men I, hvem sige I, at jeg er? Da svarede Peter og sagde til ham: du er Christus.

30. Og han bød dem strengeligen, at de ikke skulde sige Nogen dette om ham.

31. Og han begyndte at lære dem, at Menneskens Søn skulde lide meget og forskydes af de Ældste og Ypperstepræster og Skriftkloge, og ihjelslaaes, og opstaae efter tre Dage.

32. Og han talede dette frit ud. Og Peter tog ham til sig og begyndte at straffe ham.

33. Men han vendte sig og saae paa sine Disciple, og straffede Peter og sagde: vig bag mig, Satan! thi du sandser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskens er.

34. Og han kaldte Folket til sig tilligemed sine Disciple og sagde til dem: hvo som vil komme efter mig, han skal fornegte sig selv, og tage sit Kors op, og følge mig.

35. Thi hvo som vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo som mister sit Liv for min og Evangelii Skyld, han skal frelse det.

36. Thi hvad kan det gavne et Menneske, dersom han vandt den ganske Verden og tog Skade paa sin Sjæl?

37. Eller hvad kan et Men=

neske give til Vederlag for sin Sjæl?

38. Thi hvo som skammer sig ved mig og mine Ord iblandt denne vanartige og syndige Slægt, ved den skal og Menneskens Søn skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle.

Cap. 9, 1. Og han sagde til dem; sandelig siger jeg Ed r, der ere Nogle af dem, som her staae, som ingenlunde skulle smage Døden, førend de see Guds Rige at være kommet med Kraft.

9. Capitel.

(I) Jesus forklares, 2-10; taler om Elias, 11-13. (II) Helbreder den Maanesyge, 14-29. (III) Taler om sin Lidelse, 30-32. (IV) Om hvem der er den Største, 33-37. (V) Vil ei, man skulde forbyde at uddrive Djævle i hans Navn, 38-41. (VI) Advarer for Forargelse, 42-50.

2. Og sex Dage derefter tog Jesus Peter og Jakob og Johannes til sig, og førte dem afsides op paa et høit Bjerg, og han blev forvandlet for dem.

3. Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide som Snee, saa at ingen Farver paa Jorden kan gjøre dem saa hvide.

4. Og Elias tilligemed Moses viste sig for dem, og de talede med Jesus.

5. Og Peter svarede og sagde til Jesus: Rabbi! her er os godt at være, og vi ville gjøre tre Boliger, dig een, og Moses een, og Elias een.

6. Thi han vidste ikke, hvad han talede; thi de vare heel forfærdede.

7. Og der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst kom af Skyen, som sagde: denne er min Søn den Elskelige, hører ham!

8. Og strax, der de skuede omkring sig, saae de Ingen mere, uden Jesus alene med dem.

9. Men der de gik ned af Bjerget, bød han dem, at de skulde Ingen fortælle, hvad de havde seet, førend Menneskens Søn var opstanden fra de Døde.

10. Og de holdt dette hos sig selv, og bespurgte sig med hverandre, hvad det er, at opstaae fra de Døde.

11. Og de spurgte ham og sagde: sige dog de Skriftkloge, at Elias bør først komme?

12. Men han svarede og sagde til dem: Elias bør først komme og skikke alle Ting tilrette; og det skal skee, som det er skrevet om Menneskens Søn, at han skal lide meget og foragtes.

13. Men jeg siger Eder, at baade er Elias kommen, og de gjorde ved ham, hvad de vilde, eftersom det er skrevet om ham.

14. Og da han kom til Disciplene, saae han meget Folk omkring dem og de Skriftkloge, som bespurgte sig med dem.
15. Og strax forbausedes alt Folket, der de saae ham, og de løb til og hilsede ham.
16. Og han spurgte de Skriftkloge: hvorom bespørge I Eder indbyrdes?
17. Og Een af Folket svarede og sagde: Mester! jeg haver ført min Søn til dig; han haver en maalløs Aand.
18. Og naar den faaer fat paa ham, slider den ham, og han fraader og skærer med sine Tænder, og han henvisner; og jeg haver begjeret af dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke.
19. Men han svarede dem og sagde: o du vantroe Slægt! hvorlænge skal jeg være hos Eder? hvorlænge skal jeg taale Eder? Bringer ham til mig!
20. Og de ledte ham frem til ham; og der han saae ham, sled Aanden ham strax, og han faldt paa Jorden og væltede sig og fraadede.
21. Og han spurgte hans Fader: hvor længe er det, at dette vederfares ham? Men han sagde: fra Barndommen;
22. og den haver ofte kastet ham baade i Ild og Vand, at den kunde omkomme ham; men formaaer du noget, da forbarm dig over os og hjælp os.
23. Men Jesus sagde til ham: dersom du kan troe; alle Ting ere den mulige, som troer.
24. Og strax raabte Barnets Fader grædende og sagde: jeg troer, Herre! hjælp min Vantro.
25. Men der Jesus saae, at Folket løb til, truede han den urene Aand og sagde til den: du maalløse og døve Aand! jeg byder dig, far ud af ham, og at du ikke herefter farer ind i ham.
26. Da skreg og sled den ham saare og foer ud, og han blev ligesom død, saa at Mange sagde: han er død.
27. Men Jesus tog ham fat ved Haanden og reiste ham op; og han stod op.
28. Og der han var indgangen i Huset, spurgte hans Disciple ham i Eenrum: hvi kunde vi ikke uddrive den?
29. Og han sagde til dem: dette Slags kan ikke fare ud ved Noget, uden ved Bøn og Faste.
30. Og da de gik ud derfra, vandrede de igjennem Galilæa, og han vilde ikke, at Nogen skulde vide det.
31. Thi han lærte sine Disciple og sagde til dem: Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskenes Hænder, og de skulle ihjelslaae ham; og naar han er ihjelslagen,

skal han opstaae paa den tredie
Dag.
32. Men de forstode ikke
det Ord, og frygtede at spørge
ham.
33. Og han kom til Caper=
naum, og der han var i Hu=
set, spurgte han dem: hvorom
bespurgte I Eder indbyrdes
paa Veien?
34. Men de taug; thi de
havde bespurgt sig med hver=
andre paa Veien, hvilken der
skulde være den Største.
35. Og han satte sig, og
kaldte de Tolv og sagde til
dem: dersom Nogen vil være
den Første, han skal være den
Sidste iblandt Alle, og Alles
Tjener.
36. Og han tog et lidet
Barn og stillede det midt
iblandt dem, og tog det i
Favn og sagde til dem:
37. hvo som annammer eet
af saadanne smaa Børn i
mit Navn, annammer mig;
og hvo mig annammer, an=
nammer ikke mig, men den,
som mig udsendte.
38. Men Johannes svarede
ham og sagde: Mester! vi
saae En, som ikke følger os,
at uddrive Djævle i dit Navn;
og vi forbøde ham det, fordi
han ikke følger os.
39. Men Jesus sagde: for=
byder ham det ikke; thi der
er Ingen, som gjør en kraftig
Gjerning i mit Navn, og
kan snart derpaa tale ilde
om mig.
40. Thi hvo som ikke er
imod os, er med os.
41. Thi hvo som skjenker
Eder med et Bæger Vand i
mit Navn, fordi I høre Chri=
stus til, sandelig siger jeg
Eder, han skal ingenlunde
miste sin Løn.
42. Og hvo som forarger
een af de Smaa, som troe
paa mig, ham var det bedre,
at der blev hængt en Mølle=
steen om hans Hals, og han
blev kastet i Havet.
43. Og dersom din Haand
forarger dig, hug den af; det
er dig bedre, at gaae en Krøb=
ling ind i Livet, end at have
to Hænder, og fare hen til
Helvede i den uslukkelige Ild,
44. hvor deres Orm ikke
døer, og Ilden ikke udslukkes.
45. Og dersom din Fod
forarger dig, hug den af; det
er dig bedre, at gaae halt
ind i Livet, end at have to
Fødder, og blive kastet i Hel=
vede i den uslukkelige Ild,
46. hvor deres Orm ikke
døer, og Ilden ikke udslukkes.
47. Og dersom dit Øie for=
arger dig, kast det fra dig;
det er dig bedre, at gaae een=
øiet ind i Guds Rige, end
at have to Øine, og blive
kastet i Helvedes Ild,
48. hvor deres Orm ikke
døer, og Ilden ikke udslukkes.
49. Thi Hver skal saltes

med Ild, og alt Offer skal saltes med Salt.

50. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed ville I give det sin Smag igjen? Haver Salt i Eder selv, og holder Fred med hverandre.

10. Capitel.

(I) Jesus taler om Ægteskabs-Skilsmisse, 1-12. (II) Velsigner smaa Børn, 13-16. (III) Lærer at fornegte Rigdom, 17-27. (IV) Trøster dem, som have fornegtet Noget for hans Skyld, 28-31. (V) Taler om sin Lidelse, 32-34. (VI) Straffer Zebedæus' Sønner, og raader til Ydmyghed, 35-45. (VII) Helbreder den blinde Bartimæus. 46-52.

1. Og han stod op derfra og kom til Judæas Grændser igjennem det Land paa hiin Side Jordan, og Folket gik atter til ham i Hobetal; og han lærte dem atter, som han pleiede.

2. Og Pharisæerne gik til ham og spurgte ham, om det var en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru; for at friste ham.

3. Men han svarede og sagde til dem: hvad haver Moses budet Eder?

4. Men de sagde: Moses tilstedte at skrive et Skilsmisse-Brev og skille sig fra hende.

5. Og Jesus svarede og sagde til dem: for Eders Hjerters Haardheds Skyld skrev han Eder dette Bud.

6. Men fra Skabningens Begyndelse gjorde Gud dem Mand og Kvinde;

7. derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru,

8. og de To skulle være til eet Kjød, saa at de ere ikke længere to, men eet Kjød.

9. Derfor, hvad Gud haver tilsammenføiet, skal Mennesket ikke adskille.

10. Og hans Disciple spurgte ham atter i Huset om det Samme.

11. Og han sagde til dem; hvo som skiller sig fra sin Hustru, og tager en Anden til Ægte, han bedriver Hoer imod hende.

12. Og dersom en Kvinde skiller sig fra sin Mand og ægtes af en Anden, hun bedriver Hoer.

13. Og de førte smaa Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem.

14. Men der Jesus det saae, blev han vred og sagde til dem: lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem ikke; thi Guds Rige hører Saadanne til.

15. Sandelig siger jeg Eder: hvo som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.

16. Og han tog dem i Favn, og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.

17. Og der han var udgangen paa Veien, løb Een til og faldt paa Knæ for ham og spurgte ham: gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve det evige Liv?

18. Men Jesus sagde til ham: hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden een, som er Gud.

19. Du veed Budene: du skal ikke bedrive Hoer; du skal ikke slaae ihjel; du skal ikke stjæle; du skal ikke tale falsk Vidnesbyrd; du skal ikke besvige; ær din Fader og din Moder.

20. Men han svarede og sagde til ham: Mester! alt dette haver jeg holdet fra min Ungdom.

21. Men Jesus saae paa ham, og fattede Kjærlighed til ham og sagde til ham: een Ting fattes dig; gak bort, sælg, hvad du haver, og giv de Fattige det, saa skal du have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, tag Korset, og følg mig.

22. Men han blev ilde tilfreds over den Tale, og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

23. Og Jesus saae sig omkring og sagde til sine Disciple: hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!

24. Men Disciplene bleve forfærdede over hans Taler. Men Jesus svarede igjen og sagde til dem: Børn! hvor vanskeligt er det, at de, som forlade sig paa Rigdom, kunne komme ind i Guds Rige.

25. Det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Da forfærdedes de end meget mere og sagde til hverandre: hvo kan da blive salig?

27. Men Jesus saae paa dem og sagde: for Menneskene er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud.

28. Men Peter tog til Orde og sagde til ham: see, vi have forladt alle Ting og fulgt dig.

29. Men Jesus svarede og sagde: sandelig siger jeg Eder, der er Ingen, som haver forladt Huus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for min og Evangelii Skyld,

30. der jo skal faae hundrede Fold igjen, nu i denne Tid, Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Agre, med Forfølgelser, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

31. Men Mange, som ere

de Første, skulle blive de Sidste,
og de Sidste blive de Første.
32. Men de vare paa Veien
og gik op til Jerusalem; og
Jesus gik foran dem, og de
vare forfærdede og fulgte ham
med Frygt. Og han tog atter
de Tolv til sig og begyndte
at sige dem, hvad ham skulde
vederfares.
33. See, vi gaae op til Jerusalem, og Menneskens Søn
skal overantvordes de Ypperstepræster og Skriftkloge, og
de skulle fordømme ham til
Døden og overantvorde Hedninger ham;
34. og de skulle bespotte ham
og hudstrybe ham og bespytte
ham og ihjelslaae ham, og
paa den tredie Dag skal han
opstaae.
35. Da gik Jakob og Johannes, Zebedæus' Sønner,
til ham og sagde: Mester! vi
ønske, at du tilstaaer os det,
vi ville bede om.
36. Han sagde til dem: hvad
ville I, at jeg skal gjøre Eder?
37. Men de sagde til ham:
giv os, at vi maae sidde, den
ene ved din høire Side, og
den anden ved din venstre
Side i din Herlighed.
38. Men Jesus sagde til
dem: I vide ikke, hvad I
bede. Kunne I drikke den
Kalk, som jeg drikker, og
døbes med den Daab, som
jeg døbes med?
39. Men de sagde til ham:
vi kunne. Men Jesus sagde
til dem: I skulle vel drikke
den Kalk, som jeg drikker, og
døbes med den Daab, som
jeg døbes med;
40. men at sidde ved min
høire og ved min venstre Side,
hører ikke mig til at give
Nogen uden den, som det er
beredt.
41. Og der de Ti hørte
det, begyndte de at blive vrede
paa Jakob og Johannes.
42. Da kaldte Jesus dem
og sagde til dem: I vide, at
de, der ere i Anseelse som
Folkenes Fyrster, herske over
dem, og de Store iblandt
dem bruge Myndighed over
dem.
43. Men det skal ikke være
saa iblandt Eder; men hvo
som vil blive stor iblandt
Eder, skal være Eders Tjener;
44. og hvo som vil blive
den Ypperste iblandt Eder,
skal være Alles Tjener;
45. thi og Menneskens Søn
er ikke kommen for at lade
sig tjene, men for at tjene,
og at give sit Liv til en
Igjenløselses Betaling for
Mange.
46. Og de kom til Jericho;
og der han gik ud af Jericho
tilligemed sine Disciple og
meget Folk, sad Timæus'
Søn, Bartimæus den Blinde,
ved Veien og tiggede.
47. Og der han hørte, at
det var Jesus fra Nazareth,

begyndte han at raabe og sige: Jesus, du Davids Søn, forbarme dig over mig!

48. Og Mange truede ham, at han skulde tie; men han raabte meget mere: du Davids Søn, forbarme dig over mig!

49. Og Jesus stod stille og sagde, de skulde kalde ham; og de kaldte den Blinde og sagde til ham: vær frimodig, staa op; han kalder ad dig.

50. Men han kastede sin Overkjortel fra sig, stod op og kom til Jesus.

51. Og Jesus svarede og sagde til ham: hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? Men den Blinde sagde til ham: Rabboni, at jeg kan vorde seende!

52. Men Jesus sagde til ham: gak bort, din Tro haver frelst dig. Og strax blev han seende, og fulgte Jesus paa Veien.

11. Capitel.

(I) Jesus rider ind i Jerusalem, 1-10. (II) Gaaer i Templet, kommer til Bethanien, forbander Figentræet, 11-14. (III) Renser Templet, 15-18. (IV) Taler om Troen og Bønnen, 19-26. (V) Vil ei sige, af hvad Magt han gjorde sine Gjerninger, 27-33.

1. Og der de kom nær til Jerusalem, til Bethphage og Bethanien ved Oliebjerget, sendte han to af sine Disciple og sagde til dem:

2. gaaer bort til den By, som ligger for Eder; og strax, naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket intet Menneske haver siddet; løser det og fører det hid.

3. Og dersom Nogen siger til Eder: hvorfor gjøre I dette? da siger, at Herren haver det behov; saa skal han strax sende det hid.

4. Men de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren, udenfor paa Veiskjellet, og løste det.

5. Og Nogle af dem, som der stode, sagde til dem: hvad gjøre I, at I løse Føllet?

6. Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde befalet, og de tilstedte dem det.

7. Og de førte Føllet til Jesus og lagde deres Klæder derpaa, og han satte sig derpaa.

8. Men Mange bredte deres Klæder paa Veien, men Andre huggede Grene af Træerne og strøede paa Veien.

9. Og de, som gik for, og de, som fulgte, raabte og sagde: Hosanna! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

10. Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

11. Og Jesus gik ind i Jerusalem og i Templet, og da han havde beseet alle Ting, gik han, der det allerede var

Aftenstid, ud til Bethanien med de Tolv.

12. Og den anden Dag, der de gik ud fra Bethanien, hungrede han.

13. Og han saae et Figentræ langt borte, som havde Blade; da traadte han til, om han kunde finde Noget derpaa, og der han kom til det, fandt han Intet uden Blade; thi det var ikke Figentid.

14. Og Jesus talede til det: aldrig mere æde Nogen Frugt af dig! og hans Disciple hørte det.

15. Og de kom til Jerusalem; og Jesus gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som solgte og kjøbte i Templet, og Vexelerernes Borde og Duekræmmernes Stole stødte han om.

16. Og han tilstedte ikke, at Nogen bar et Kar igjennem Templet.

17. Og han lærte og sagde til dem: er der ikke skrevet, at mit Huus skal kaldes et Bedehuus for alle Folkeslag? men I have gjort det til en Røverkule.

18. Og de Skriftkloge og Ypperstepræster hørte det og søgte, hvorledes de kunde omkomme ham; thi de frygtede for ham, eftersom alt Folket forundrede sig saare over hans Lærdom.

19. Og da det var blevet Aften, gik han udenfor Staden.

20. Og om Morgenen, da de gik forbi, saae de, at Figentræet var visnet fra Roden af.

21. Og da Peter kom det ihu, sagde han til ham: Rabbi! see, Figentræet, det du forbandede, er visnet.

22. Og Jesus svarede og sagde til dem: haver Tro til Gud.

23. Thi sandelig siger jeg Eder: at hvo som vilde sige til dette Bjerg: løft dig op og kast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men troe, at det skal skee, som han siger, ham skal det skee, som han sagde.

24. Derfor siger jeg Eder: Alt hvad I begjere i Bønnen, troer, at I skulle faae det, saa skal det vederfares Eder.

25. Og naar I staae og bede, forlader, dersom I have Noget imod Nogen, at og Eders Fader, som er i Himlene, maa forlade Eder Eders Overtrædelser.

26. Men dersom I ikke forlade, skal Eders Fader, som er i Himlene, ei heller forlade Eder Eders Overtrædelser.

27. Og de kom atter til Jerusalem; og der han gik i Templet, kom de Ypperstepræster og Skriftkloge og de Ældste til ham.

28. Og de sagde til ham: af hvad Magt gjør du disse Ting? og hvo haver givet

dig denne Magt, at du gjør disse Ting?

29. Men Jesus svarede og sagde til dem: ogsaa jeg vil spørge Eder om een Sag, og svarer mig, saa vil jeg og sige Eder, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.

30. Johannes' Daab, var den af Himmelen eller af Mennesker? svarer mig.

31. Og de tænkte ved sig selv og sagde: sige vi: den var af Himmelen, da siger han: hvi troede I ham da ikke?

32. Men sige vi: den var af Mennesker, da frygtede de for Folket; thi Alle holdt for, at Johannes virkelig var en Prophet.

33. Og de svarede og sagde til Jesus: vi vide ikke. Og Jesus svarede og sagde til dem: saa siger jeg Eder og ikke, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.

12. Capitel.

(I) Jesus siger en Lignelse om Viingaardsmændene, 1-12. (II) Taler om Skattens Mynt, 13-17. (III) Om Opstandelsen, 18-27. (IV) Om det største Bud i Loven, 28-33. (V) Om Messias, 34-37. (VI) Advarer for de Skriftkloge, 38-40. (VII) Berømmer Enken, som gav sin Skjerv, 41-44.

1. Og han begyndte at tale til dem ved Lignelser: et Menneske plantede en Viingaard, og gjorde et Gjerde derom, og grov en Perse og byggede et Taarn, og leiede den til Viingaardsmænd, og drog udenlands.

2. Og der Tiden kom, sendte han en Tjener til Viingaardsmændene, at han af Viingaardsmændene skulde modtage af Viintræets Frugt.

3. Men de grebe ham og sloge ham, og lode ham tomhændet fra sig.

4. Og han sendte atter en anden Tjener til dem; og denne sloge de med Stene og saarede hans Hoved og lode ham forhaanet fra sig.

5. Og han sendte atter en Anden, og denne sloge de ihjel, og mange Andre; Nogle sloge de, men Nogle dræbte de.

6. Men eftersom han endnu havde een Søn, sin Elskelige, sendte han tilsidst ogsaa denne til dem, og sagde: de skulle dog undsee sig for min Søn.

7. Men hine Viingaardsmænd sagde til hverandre: denne er Arvingen, kommer, lader os slaae ham ihjel, saa bliver Arven vores.

8. Og de grebe ham og sloge ham ihjel og kastede ham udenfor Viingaarden.

9. Hvad skal da Viingaardens Herre gjøre? Han skal komme og ødelægge Viingaardsmændene, og leie Viingaarden til Andre.

10. Da sagde Jesus: have I ikke og læst, hvad skrevet

er: den Steen, som Bygnings-
mændene forskøde, den er ble-
ven til en Hoved-Hjørnesteen?
11. Det er skeet af Herren,
og er underligt for vore Øine.
12. Og de søgte at gribe
ham, men de frygtede for
Folket; thi de forstode, at
han sagde denne Lignelse imod
dem; og de forlode ham og
gik bort.
13. Og de sendte Nogle til
ham af Phariseerne og af de
Herodianer, at de skulde fange
ham i Ord.
14. Men de kom og sagde
til ham: Mester! vi vide, at
du er sanddru og skjøtter om
Ingen; thi du anseer ikke
Menneskers Person, men lærer
Guds Vei i Sandhed. Er
det tilladt, at give Keiseren
Skat, eller ei? skulle vi give
eller ikke give?
15. Men da han vidste deres
Dienskalkhed, sagde han til
dem: hvi friste I mig? Tager
mig hid en Penge, at jeg kan
see den.
16. Men de bragte den frem;
og han sagde til dem: hvis
er dette Billede og Overskrift?
Men de sagde til ham: Kei-
serens.
17. Og Jesus svarede og
sagde til dem: giver Keiseren,
hvad Keiserens er, og Gud,
hvad Guds er. Og de for-
undrede sig over ham.
18. Og Sadducæer kom til
ham, hvilke sige, at der ikke
er Opstandelse; og de adspurgte
ham og sagde:
19. Mester! Moses foreskrev
os, at naar Nogens Broder
døer og efterlader en Hustru,
men efterlader ikke Børn, da
skal hans Broder tage hans
Hustru og opreise sin Broder
Sæd.
20. Nu have der været syv
Brødre; og den første tog en
Hustru og døde, og efterlod
ikke Sæd.
21. Og den anden tog hende
og døde, og han efterlod ikke
Sæd, og den tredie ligesaa.
22. Og de toge hende alle
syv, og efterlode ikke Sæd;
sidst af dem alle døde og
Kvinden.
23. I Opstandelsen nu, naar
de opstaae, hvis Hustru af
disse skal hun være? thi de
have alle syv havt hende til
Hustru.
24. Da svarede Jesus og
sagde til dem: fare I ikke der-
for vild, at I ikke kjende Skrif-
terne, ei heller Guds Kraft?
25. Thi naar de ere opstandne
fra de Døde, da hverken gifte
de sig, ei heller giftes, men
de ere som Engle i Himlene.
26. Men om de Døde, at
de opstaae, have I ikke læst i
Mosebog i Stedet om Tor-
nebusken, hvorledes Gud ta-
lede til ham og sagde: jeg er
Abrahams Gud og Isaaks
Gud og Jacobs Gud.
27. Gud er ikke de Dødes,

men de Levendes Gud; derfor
fare I meget vild.
28. Og een af de Skrift-
kloge, som havde hørt dem,
da de bespurgte sig med hver-
andre, gik til ham, og efter-
som han skjønnede, at han
havde svaret dem vel, spurgte
han ham ad: hvilket er det
fornemste Bud af alle?
29. Men Jesus svarede ham:
det første Bud af alle er
dette: hør Israel! Herren,
vor Gud, Herren er een;
30. og du skal elske Herren
din Gud af dit ganske Hjerte
og af din ganske Sjæl og af
dit ganske Sind og af din
ganske Styrke, dette er det
første Bud.
31. Og det andet, ligt
dette, er: du skal elske din
Næste ligesom dig selv. Der
er intet andet Bud større end
disse.
32. Og den Skriftkloge sagde
til ham: Mester! du haver
talet vel og efter Sandhed;
thi der er een Gud, og der
er ingen anden foruden ham.
33. Og at elske ham af ganske
Hjerte og af ganske Forstand
og af ganske Sjæl og af
ganske Styrke; og at elske sin
Næste ligesom sig selv, er
mere end alle Brændoffere og
Slagtoffere.
34. Og der Jesus saae, at
han svarede forstandeligen,
sagde han til ham: du er ikke
langt fra Guds Rige. Og
der turde Ingen spørge ham
ydermere.
35. Og der Jesus lærte i
Templet, tog han til Orde
og sagde: hvorledes sige de
Skriftkloge, at Christus er
Davids Søn?
36. Thi David siger selv,
dreven af den Hellig Aand:
Herren sagde til min Herre:
sæt dig ved min høire Haand,
indtil jeg lægger dine Fjender
til dine Fødders Skammel.
37. Altsaa kalder da David
ham selv en Herre; hvorledes
er han da hans Søn? Og
meget Folk hørte ham gjerne.
38. Og han sagde dem i sin
Undervisning: tager Eder
vare for de Skriftkloge, som
gjerne gaae i lange Klæder
og lade sig hilse paa Torvene,
39. og ville have de fornemste
Stolestader i Synagogerne,
og sidde øverst til Bords i
Nadverne;
40. de, som opæde Enkers
Huse, og paa Skrømt bede
længe, disse skulle faae des
haardere Dom.
41. Og Jesus satte sig lige
overfor Templets Kiste og
saae, hvorledes Folket lagde
Penge i Kisten, og mange
Rige lagde Meget derudi.
42. Og en fattig Enke kom
og lagde to Skjerve udi, som
er en Hvid.
43. Og han kaldte sine Di-
sciple til sig og sagde til dem:
sandelig siger jeg Eder, at

denne fattige Enke har lagt
mere deri, end alle de, som
lagde i Kisten.
44. Thi de lagde alle af
deres Overflod; men denne
lagde af sin Fattigdom alt
det, hun havde, hendes ganske
Eiendom.

13. Capitel.

(I) Jesus taler om Templets og Jerusalems Ødelæggelse og om de forudgaaende Tegn. 1–23. (II) Om Verdens Ende og om Tegnene for samme, 24–31. (III) Byder Alle at vaage, 32–37.

1. Og der han gik ud af
Templet, siger een af hans
Disciple til ham: Mester, see
hvilke Stene og hvilke Byg-
ninger!
2. Og Jesus svarede og sagde
til ham: seer du disse store
Bygninger? Der skal ikke la-
des Steen paa Steen, som
jo skal nedbrydes.
3. Og der han sad paa Olie-
bjerget, tvert over for Templet,
spurgte Peter og Jakob og
Johannes og Andreas ham
i Eenrum:
4. sig os, naar skulle disse
Ting skee, og hvad Tegn skal
der være, naar alt dette skal
fuldkommes?
5. Men Jesus svarede dem
og begyndte at sige: seer til,
at ikke Nogen forfører Eder.
6. Thi Mange skulle komme
i mit Navn og sige: jeg er
Christus; og de skulle forføre
Mange.
7. Men naar I høre Krig
og Rygte om Krig, da for-
skrækkes ikke, thi det maa skee;
men Enden er ikke endda.
8. Thi Folk skal reise sig
mod Folk, og Rige mod Rige,
og der skal skee Jordskjælv
her og der, og der skal være
Hunger og Oprør. Dette er
Veernes Begyndelse.
9. Men I, tager vare paa
Eder selv; thi de skulle over-
antvorde Eder for Raadet og
for Synagoger; I skulle hud-
strøges og stilles for Fyrster
og Konger for min Skyld,
dem til et Vidnesbyrd.
10. Og Evangelium bør
først at prædikes for alle Folk.
11. Men naar de føre Eder
hen at overantvorde Eder, da
bekymrer Eder ikke forud, hvad
I skulle tale, betænker Eder
ei heller derpaa; men hvad
som Eder bliver givet i den
samme Time, det taler; thi
I ere ikke de, som tale, men
den Hellig Aand.
12. Men en Broder skal
overantvorde den anden til
Døden, og Faderen Barnet:
og Børn skulle sætte sig op
mod Forældre og slaae dem
ihjel.
13. Og I skulle hades af
Alle for mit Navns Skyld;
men hvo som bliver bestandig
indtil Enden, han skal blive
salig.
14. Men naar I see Øde-
læggelsens Vederstyggelighed,

om hvilken Propheten Daniel haver talet, at staae, hvor den ikke bør; (hvo det læser, han give Agt derpaa!) da flye til Bjergene de, som ere i Judæa;

15. men hvo som er paa Taget, stige ikke ned i Huset, eller gaae ind at hente Noget af sit Huus;

16. og hvo som er paa Ageren, vende ikke tilbage at hente sit Klædebon.

17. Men vee de Frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage!

18. Men beder, at Eders Flugt ikke skal skee om Vinteren;

19. thi i de Dage skal være saa stor en Trængsel, som ikke haver været fra Skabningens Begyndelse, som Gud skabte, indtil nu, og som ikke heller skal blive.

20. Og dersom Herren ikke forkortede de Dage, blev intet Menneske frelst, men for de Udvalgtes Skyld, som han haver udvalgt, haver han forkortet de Dage.

21. Og naar Nogen da siger til Eder: see, her er Christus, eller: see der, da skulle I ikke troe det.

22. Thi falske Christi og falske Propheter skulle opstaae og gjøre Tegn og underlige Gjerninger, for at forføre, om det var muligt, endog de Udvalgte.

23. Men vogter I Eder, see, jeg haver sagt Eder Alt forud.

24. Men i de Dage efter den Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin,

25. og Himlens Stjerner skulle nedfalde, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle røres.

26. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed.

27. Og da skal han sende sine Engle og forsamle sine Udvalgte fra de fire Veir, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende.

28. Lærer en Lignelse af Figentræet: naar Vædsken er kommen i dets Grene, og Bladene skyde ud, saa vide I, at Sommeren er nær.

29. Ligesaa og I, naar I see, at disse Ting skee, vider, at han er nær for Dørene.

30. Sandelig siger jeg Eder: denne Slægt skal ingenlunde forgaae, førend disse Ting skee allesammen.

31. Himmelen og Jorden skulle forgaae, men mine Ord skulle ingenlunde forgaae.

32. Men om den Dag og Time veed Ingen, hverken Englene, som ere i Himmelen, ikke heller Sønnen, men alene Faderen.

33. Seer til, vaager og

beder; thi I vide ikke, naar den Tid er.

34. Ligesom et Menneske, som drog udenlands, forlod sit Huus og gav sine Tjenere Magt og hver sin Gjerning, og bød Dørvogteren, at han skulde vaage.

35. Derfor vaager; (thi I vide ikke, naar Husets Herre kommer, om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hanegal eller om Morgenen),

36. at han ikke, naar han kommer hastelig, skal finde Eder sovende.

37. Men hvad jeg siger Eder, det siger jeg Alle: vaager!

14. Capitel.

(I) De Ypperstepræster ville dræbe Jesus, 1. 2. (II) Jesus salves, 3-9. (III) Judas beslutter at forraade ham, 10. 11. (IV) Jesus æder Paaskelammet, 12-21. (V) Indstifter den hellige Nadvere, 22-25. (VI) Taler paa Veien til Oliebjerget om Peters Fald, 26-31. (VII) Begynder sin Lidelse i Urtegaarden, 32-42. (VIII) Forraades, 43-46. (IX) Peter slaaer til med Sværd, 47; Disciplene flye, 48-52. (X) Jesus føres til Caiphas' Huus, svarer først Intet, bekjender sig at være Guds Søn, fordømmes og bespottes, 53-65. (XI) Peter fornegter ham, 66-72.

1. Men det var Paaske og de usyrede Brøds Høitid to Dage derefter. Og de Ypperstepræster og de Skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde gribe og ihjelslaae ham.

2. Men de sagde: ikke paa Høitiden, at der ikke skal blive Larm iblandt Folket.

3. Og der han var i Bethanien, i Simon den Spedalskes Huus, og sad til Bords, kom en Kvinde, som havde en Alabasterkrukke med uforfalsket, meget kostelig Nardussalve; og hun sønderbrød Alabasterkrukken og udgød den paa hans Hoved.

4. Men der vare Nogle, som bleve fortrydelige ved sig selv og sagde: hvortil blev denne Salve spildt?

5. Thi den kunde blevet solgt for mere end tre hundrede Penninge og givet de Fattige; og de overfusede hende.

6. Men Jesus sagde: lader hende med Fred, hvi gjøre I hende Fortræd? Hun gjorde en god Gjerning imod mig.

7. Thi I have altid Fattige hos Eder, og naar I ville, kunne I gjøre dem tilgode; men mig have I ikke altid.

8. Hun gjorde, hvad hun kunde; hun haver forud salvet mit Legeme til Begravelsen.

9. Sandelig siger jeg Eder: hvorsomhelst dette Evangelium bliver prædiket i den ganske Verden, skal og det, som hun haver gjort, siges til hendes Ihukommelse.

10. Og Judas Ischariotes, een af de Tolv, gik hen til

de Ypperstepræster, for at forraade ham til dem.

11. Men der de hørte det, bleve de glade, og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde beleiligen forraade ham.

12. Og paa de usyrede Brøds første Dag, der man slagtede Paaskelam, sagde hans Disciple til ham: hvor vil du, at vi skulle gaae hen og berede, at du kan æde Paaskelammet?

13. Og han sendte to af sine Disciple og sagde til dem: gaaer hen i Staden, og et Menneske skal møde Eder, som bærer en Vandkrukke, følger ham;

14. og hvor han gaaer ind, der siger til Huusbonden: Mesteren siger: hvor er det Herberge, der jeg kan æde Paaskelammet med mine Disciple.

15. Og han skal vise Eder en stor Sal, tillavet og rede, der bereder det for os.

16. Og hans Disciple gik bort og kom i Staden og fandt det, ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet.

17. Og der det var blevet Aften, kom han med de Tolv.

18. Og da de sadde til Bords og aade, sagde Jesus: sandelig siger jeg Eder, at een af Eder, som æder med mig, skal forraade mig.

19. Men de begyndte at bedrøves, og at sige til ham, een efter een: er jeg den? og en anden: er jeg den?

20. Men han svarede og sagde til dem: een af de Tolv, den, som dypper med mig i Fadet.

21. Menneskens Søn gaaer vel bort, som det er skrevet om ham; dog vee det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt! Det var dette Menneske godt, om han aldrig var født.

22. Og der de aade, tog Jesus Brødet, velsignede og brød det, og gav dem og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme.

23. Og han tog Kalken, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf.

24. Og han sagde til dem: dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange.

25. Sandelig siger jeg Eder, at jeg skal herefter ikke mere drikke af Viintræets Frugt, indtil paa hiin Dag, naar jeg skal drikke den ny i Guds Rige.

26. Og der de havde sjunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

27. Og Jesus sagde til dem: i denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: jeg skal slaae Hyrden, og Faarene skulle adspredes.

28. Men efterat jeg er op=

standen, vil jeg gaae forud
for Eder til Galilæa.
29. Men Peter sagde til ham:
dersom de endog alle forarge=
des, vil jeg dog ikke forarges.
30. Og Jesus sagde til ham:
sandelig siger jeg dig, at i Dag,
i denne Nat, førend Hanen
galer to Gange, skal du for=
negte mig tre Gange.
31. Men han sagde end yder=
mere: dersom jeg end skulde
døe med dig, vil jeg dog ikke
fornegte dig; men ligesaa
sagde de og alle.
32. Og de kom til en Gaard,
hvis Navn var Gethsemane;
og han sagde til sine Disciple:
sætter Eder her, imedens jeg
beder.
33. Og han tog Peter og
Jakob og Johannes til sig,
og begyndte at skjælve og
svarligen at ængstes.
34. Og han sagde til dem:
min Sjæl er ganske bedrøvet
indtil Døden; bliver her og
vaager.
35. Og han gik lidet frem,
faldt ned paa Jorden og bad,
at denne Time maatte gaae
ham forbi, om det var muligt.
36. Og han sagde: Abba,
Fader! Alting er dig muligt;
tag denne Kalk fra mig; dog
ikke hvad jeg vil, men hvad
du vil.
37. Og han kom og fandt
dem sovende, og sagde til Peter:
Simon, sover du? kunde du
ikke vaage een Time?
38. Vaager og beder, at I
ikke skulle falde i Fristelse;
Aanden er vel redebon, men
Kjødet er skrøbeligt.
39. Og han gik atter hen,
og bad og sagde de samme
Ord.
40. Og han kom igjen, og
fandt dem atter sovende; thi
deres Øine vare betyngede,
og de vidste ikke, hvad de
skulde svare ham.
41. Og han kom tredie Gang
og sagde til dem: sove I frem=
deles og hvile Eder? Det er
forbi, Timen er kommen; see,
Menneskens Søn forraades i
Synderes Hænder.
42. Staaer op, lader os
gaae; see, han er nær, som
forraader mig.
43. Og strax, som han endnu
talede, kom Judas, een af de
Tolv, og en stor Skare med
ham med Sværd og Stæn=
ger, fra de Ypperstepræster og
Skriftkloge og de Ældste.
44. Men den, som forraadte
ham, havde givet dem et af=
talt Tegn og sagt: hvilken
jeg kysser, den er det; griber
ham og fører ham sikkert
bort.
45. Og der han kom, traadte
han strax til ham og sagde:
Rabbi! Rabbi! og han kyssede
ham.
46. Men de lagde deres
Hænder paa ham og grebe
ham.
47. Men Een af dem, som

stode hos, drog Sværdet ud, slog den Ypperstepræsts Tjener og afhuggede hans Øre.
48. Og Jesus svarede og sagde til dem: I ere udgangne ligesom til en Røver, med Sværd og med Stænger, at tage fat paa mig.
49. Jeg haver været daglig hos Eder i Templet og lært, og I grebe mig ikke; men dette skeer, paa det Skrifterne skulle fuldkommes.
50. Og de forlode ham alle og flyede.
51. Og et ungt Menneske fulgte ham, som havde et Linklæde over det blotte Legeme; og Karlene toge fat paa ham.
52. Men han slap Linklædet og flyede nøgen fra dem.
53. Og de førte Jesus hen til den Ypperstepræst; og alle de Ypperstepræster og Ældste og Skriftkloge kom tilsammen hos ham.
54. Og Peter fulgte ham langt bag efter, til ind i den Ypperstepræsts Pallads, og han sad hos Tjenerne og varmede sig ved Ilden.
55. Men de Ypperstepræster og det ganske Raad søgte Vidnesbyrd mod Jesus, paa det de kunde aflive ham; og de fandt intet.
56. Thi Mange bare falske Vidnesbyrd mod ham, men Vidnesbyrdene kom ikke overeens.
57. Og Nogle stode op, og bare falskt Vidnesbyrd mod ham og sagde:
58. vi have hørt, at han sagde: jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder.
59. Og end ikke saaledes kom deres Vidnesbyrd overeens.
60. Og den Ypperstepræst stod op midt iblandt dem og adspurgte Jesus: svarer du slet intet? hvad vidne disse imod dig?
61. Men han taug og svarede Intet. Da spurgte den Ypperstepræst ham atter og sagde til ham: er du den Christus, den Høilovedes Søn?
62. Men Jesus sagde: jeg er det; og I skulle see Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand og komme med Himmelens Skyer.
63. Da sønderrev den Ypperstepræst sine Klæder og sagde: hvad have vi længere Vidner behov?
64. I have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes Eder? Men de fordømte ham at være skyldig til Døden.
65. Og Nogle begyndte at bespytte ham, og skjule hans Ansigt, og slaae ham med Næver og sige til ham: spaa! og Tjenerne sloge ham paa Munden.
66. Og da Peter var nede

i Gaarden, kom een af den Ypperstepræsts Piger,

67. og der hun saae Peter varme sig, saae hun paa ham og sagde: du haver ogsaa været med Jesus af Nazareth.

68. Men han negtede og sagde: jeg kjender ham ikke, veed og ikke, hvad du siger; og han gik ud i Forgaarden, og Hanen goel.

69. Og Pigen saae ham igjen og begyndte at sige til dem, som stode hos: denne er En af dem.

70. Men han negtede atter. Og lidet derefter sagde atter de, som stode hos, til Peter: sandelig du er af dem; thi du er og en Galilæer, og dit Maal er ligt derefter.

71. Men han begyndte at forbande sig og sværge: jeg kjender det Menneske ikke, om hvem I tale.

72. Og Hanen goel anden Gang. Og Peter kom det Ord ihu, som Jesus sagde til ham: førend Hanen galer to Gange, skal du fornegte mig tre Gange; og han brast i Graad.

15. Capitel.

(I) Christus bekjender for Pilatus sig at være en Konge, 1-5. (II) Pilatus lader Barrabas løs, antvorder Jesus at hudstryges og korsfæstes, 6-15. (III) Jesus tornekrones, slaaes, udføres, 16-20. (IV) Simon bærer hans Kors; Jesus korsfæstes, hans Klæder skiftes, 21-25. (V) Overskriften skrives, tvende Røvere korsfæstes med ham, 26-28. (VI) Jesus bespottes, 29-32. (VII) Solen formørkes i tre Timer, Jesus raaber Eloi osv., bespottes igjen, drikker Eddike, og døer; Templets Forhæng splittes, Høvedsmanden troer, 33-39. (VIII) Kvinderne see til; Joseph begraver ham, 40-47.

1. Og strax om Morgenen, der de Ypperstepræster med de Ældste og Skriftkloge og det ganske Raad havde holdt Raadslag, bandt de Jesus og førte ham bort og overantvordede Pilatus ham.

2. Og Pilatus spurgte ham: er du den Jødernes Konge? Men han svarede og sagde til ham: du siger det.

3. Og de Ypperstepræster anklagede ham meget.

4. Pilatus spurgte ham atter og sagde: svarer du slet intet? See, hvor meget de vidne imod dig.

5. Men Jesus svarede endda Intet, saa at Pilatus forundrede sig.

6. Men han pleiede at give dem een Fange løs om Høitiden, hvilken de begjerede.

7. Men der var En, som hedte Barrabas, som var fangen med Oprørere, som udi et Opløb havde begaaet Mord.

8. Og Folket raabte og begyndte at begjere, at han vilde gjøre med dem, som han altid pleiede.

9. Men Pilatus svarede dem

og sagde: ville I, at jeg skal give Eder den Jødernes Konge løs?

10. Thi han vidste, at de Ypperstepræster havde overantvordet ham af Avind.

11. Men de Ypperstepræster tilskyndte Folket at bede, at han hellere skulde give dem Barrabas løs.

12. Men Pilatus svarede og sagde atter til dem: hvad ville I da, jeg skal gjøre med ham, som I kalde Jødernes Konge?

13. Men de raabte atter: korsfæst ham!

14. Da sagde Pilatus til dem: hvad Ondt haver han da gjort? Men de raabte meget mere: korsfæst ham!

15. Men Pilatus vilde gjøre Folket fyldest, og gav dem Barrabas løs; og Jesus lod han hudstryge, og gav ham hen til at korsfæstes.

16. Men Stridsmændene førte ham hen i Palladset, nemlig Domhuset, og sammenkaldte den ganske Rode.

17. Og de iførte ham et Purpurklæde, og flettede en Tornekrone og satte den paa ham,

18. og begyndte at hilse ham, sigende: hil være dig, du Jødernes Konge!

19. Og de sloge hans Hoved med et Rør og bespyttede ham, og faldt paa Knæ og tilbade ham.

20. Og der de havde bespottet ham, toge de Purpurklædet af ham og iførte ham hans egne Klæder, og de førte ham ud for at korsfæste ham.

21. Og de tvang En, som gik forbi, Simon fra Cyrene, som kom fra Marken, Alexanders og Rufus' Fader, til at bære hans Kors.

22. Og de førte ham til det Sted Golgatha, det er udlagt: Hovedpandested.

23. Og de gave ham Viin at drikke med Myrrha udi; men han tog det ikke.

24. Og der de havde korsfæstet ham, skiftede de hans Klæder og kastede Lod om dem, hvad hver skulde tage.

25. Men det var den tredie Time, da de korsfæstede ham.

26. Og der var skreven en Overskrift med Beskyldningen mod ham: den Jødernes Konge.

27. Og de korsfæstede to Røvere med ham, een ved hans høire, og een ved hans venstre Side.

28. Og Skriften blev fuldkommet, som siger: han er regnet med Overtrædere.

29. Og de, der gik forbi, bespottede ham og rystede med deres Hoveder og sagde: tvi dig, du som nedbryder Templet og bygger det i tre Dage;

30. frels dig selv, og stig ned af Korset.

31. Ligesaa bespottede og de Ypperstepræster ham indbyrdes, tilligemed de Skriftkloge, og sagde: han haver frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse.
32. Den Christus, den Israels Konge, stige nu ned af Korset, at vi kunne see og troe! Og de, som vare korsfæstede med ham, forhaanede ham.
33. Men da den sjette Time var kommen, blev et Mørke over det ganske Land indtil den niende Time.
34. Og ved den niende Time raabte Jesus med stor Røst og sagde: Eloi! eloi! lama sabachtani? det er udlagt: min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig?
35. Og Nogle af dem, som stode hos, der de det hørte, sagde de: see, han kalder ad Elias.
36. Men Een løb og fyldte en Svamp med Eddike, og stak den paa et Rør og gav ham at drikke, og sagde: holdt! lader os see, om Elias kommer at tage ham ned.
37. Men Jesus raabte med stor Røst, og udgav Aanden.
38. Og Forhænget i Templet splittedes i to, fra det Øverste indtil det Nederste.
39. Men Høvedsmanden, som stod hos, tvert over for ham, og saae, at han udgav Aanden med saadant Raab, sagde: sandelig var dette Menneske Guds Søn.
40. Men der vare ogsaa Kvinder, som langt fra saae til, iblandt hvilke vare Maria Magdalene og Maria, Jakob den Mindres og Jose Moder, og Salome,
41. hvilke og havde fulgt ham og tjent ham, der han var i Galilæa; og mange andre Kvinder, som vare gangne op til Jerusalem med ham.
42. Og der det nu var blevet Aften, (efterdi det var Beredelsens Dag, hvilken er en For-Sabbat),
43. kom Joseph af Arimathæa, en hæderlig Raadsherre, hvilken og selv ventede Guds Rige; han dristede sig til at gaae ind til Pilatus og bede om Jesu Legeme.
44. Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død,
45. og kaldte Høvedsmanden og spurgte ham, om han havde længe været død; og der han fik det at vide af Høvedsmanden, skjenkte han Joseph Legemet.
46. Og denne kjøbte et fiint Linklæde og tog ham ned, svøbte ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var udhuggen i en Klippe, og væltede en Steen for Indgangen til Graven.
47. Men Maria Magdalene

og Maria, Jose Moder, saae, hvor han blev lagt.

16. Capitel.

(I) Englene forkynde Jesu Opstandelse for Kvinderne, 1-8. (II) Jesus sees af Maria Magdalene, 9-11. (III) Af de To, som gik til Emaus, og af de Elleve, 12-14. (IV) Byder Apostlerne at prædike, og lover sin Bistand, 15-18. (V) Optages til Himmelen, 19-20.

1. Og der Sabbaten var forgangen, kjøbte Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver, for at komme og salve ham.

2. Og de kom til Graven paa den første Dag i Ugen meget aarle, der Solen gik op.

3. Og de sagde til hverandre: hvo skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?

4. Og der de saae hen, bleve de vaer, at Stenen var fravæltet; (thi den var meget stor).

5. Og de gik ind i Graven, og saae en ung Person sidde ved den høire Side i et langt hvidt Klædebon, og de forfærdedes.

6. Men han sagde til dem: forfærdes ikke! I lede efter Jesus af Nazareth, den Korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her, see, der er Stedet, hvor de lagde ham.

7. Men gaaer bort, siger hans Disciple og Peter, at han gaaer forud for Eder til Galilæa; der skulle I see ham, som han haver sagt Eder.

8. Og de gik hasteligen ud og flyede fra Graven; men Bævelse og Forfærdelse betog dem, og de sagde Ingen Noget; thi de frygtede.

9. Men der han var opstanden aarle den første Dag i Ugen, aabenbaredes han først for Maria Magdalene, af hvilken han havde uddrevet syv Djævle.

10. Hun gik bort og kundgjorde det for dem, som havde været med ham, som sørgede og græd.

11. Men disse samme, der de hørte, at han levede og var seet af hende, troede det ikke.

12. Men derefter aabenbaredes han for To af dem paa Veien i en anden Skikkelse, der de gik ud paa Landet.

13. Og disse gik hen og forkyndte de Andre det; ikke heller dem troede de.

14. Paa det Sidste aabenbaredes han for de Elleve, der de sadde tilbords, og bebreidede dem deres Vantro og Hjertes Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden.

15. Og han sagde til dem: gaaer bort i al Verden og

prædiker Evangelium for al Skabningen.
16. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt.
17. Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger;
18. de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.
19. Da blev Herren, efterat han havde talet med dem, optagen til Himmelen, og satte sig hos Guds høire Haand.
20. Men de gik ud og prædikede allevegne, og Herren arbeidede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn. Amen.

St. Lucæ Evangelium.

1. Capitel.

(I) Hvorfor Lucas skriver sit Evangelium, 1-4. (II) Gabriel forkynder Johannes' Fødsel, 5-25. (III) Og Guds Søns Fødsel, 26-38. (IV) Maria besøger Elisabeth, og priser Gud, 39-56. (V) Johannes fødes, Zacharias spaaer, 57-79; Johannes voxer op, 80.

1. Efterdi Mange have taget sig for at forfatte en Historie om de Ting, som vitterligen ere fuldbyrdede iblandt os,
2. saaledes som de have overantvordet os det, som fra Begyndelsen have været Øienvidner og Ordets Tjenere:
3. saa haver ogsaa jeg anseet for godt, efter nøie at have udforsket Alt forfra, i Sammenhæng at skrive dig derom, ædle Theophilus!
4. paa det du kan indsee Visheden af de Ting, hvorom du er bleven mundtligen underviist.
5. I Herodes', Judæas Konges, Dage var der en Præst af Abia Skifte, ved Navn Zacharias; og hans Hustru var af Aarons Døttre, og hendes Navn var Elisabeth.
6. Men de vare begge retfærdige for Gud, og vandrede ustraffelige i alle Herrens Bud og Anordninger.
7. Og de havde intet Barn; thi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge bedagede.
8. Men det begav sig, der han forrettede Præsteembede i sin Skiftes Orden for Gud,
9. tilfaldt Røgningen ham

efter Præstedømmets Sædvane, og han gik ind i Herrens Tempel.

10. Og al Folkets Mangfoldighed bad udenfor under Røgningen.

11. Men Herrens Engel aabenbaredes for ham og stod ved den høire Side af Røgelsealteret.

12. Og da Zacharias saae ham, forfærdedes han, og Frygt faldt paa ham.

13. Men Engelen sagde til ham: frygt ikke, Zacharias! thi din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes.

14. Og du skal have Glæde og Fryd af ham, og Mange skulle glædes over hans Fødsel.

15. Thi han skal være stor for Herren; Viin og stærk Drik skal han ei drikke, og han skal fyldes med den Hellig Aand alt fra Moders Liv,

16. og omvende mange af Israels Børn til Herren deres Gud.

17. Og han skal gaae frem for ham i Elias' Aand og Kraft, at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og de Gjenstridige til de Retfærdiges Sind, at berede Herren et velskikket Folk.

18. Og Zacharias sagde til Engelen: hvorpaa skal jeg dette kjende? thi jeg er gammel, og min Hustru er bedaget.

19. Og Engelen svarede og sagde til ham: jeg er Gabriel, som staaer for Gud, og jeg er udsendt, at tale til dig og at forkynde dig dette til Glæde.

20. Og see, du skal vorde stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette skeer, fordi du ikke troede mine Ord, hvilke skulle fuldkommes i deres Tid.

21. Og Folket biede efter Zacharias, og de forundrede sig, at han tøvede i Templet.

22. Og der han gik ud, kunde han ikke tale til dem, og de mærkede, at han havde seet et Syn i Templet; og han nikkede ad dem og forblev stum.

23. Og det begav sig, der hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Huus.

24. Men efter de Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og skjulte sig fem Maaneder, og sagde:

25. saaledes haver Herren gjort imod mig i de Dage, da han saae til mig, for at borttage min Forsmædelse iblandt Menneskene.

26. Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i Galilæa, som hedder Nazareth,

27. til en Jomfru, som var trolovet en Mand ved Navn Joseph, af Davids

Huus, og Jomfruen hedte Maria.

28. Og Engelen kom ind til hende og sagde: hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du Velsignede iblandt Kvinderne!

29. Men der hun saae ham, forfærdedes hun over hans Tale, og hun tænkte, hvad denne skulde være for en Hilsen.

30. Og Engelen sagde til hende: frygt ikke, Maria! thi du haver fundet Naade hos Gud.

31. Og see, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus.

32. Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Throne.

33. Og han skal være Konge over Jakobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige.

34. Men Maria sagde til Engelen: hvorledes skal dette gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand?

35. Og Engelen svarede og sagde til hende: den Hellig Aand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn.

36. Og see, Elisabeth din Frænke, hun haver og undfanget en Søn i hendes Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar.

37. Thi Intet kan være umuligt for Gud.

38. Men Maria sagde: see, jeg er Herrens Tjenerinde, mig skee efter dit Ord! Og Engelen skiltes fra hende.

39. Men Maria stod op i de samme Dage, og drog hastelig hen til Bjergegnen, til en Stad i Juda.

40. Og hun kom ind i Zacharias' Huus og hilsede Elisabeth.

41. Og det begav sig, der Elisabeth hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv; og Elisabeth blev fyldt med den Hellig Aand,

42. og raabte med stor Røst og sagde: velsignet er du iblandt Kvinderne! og velsignet er dit Livs Frugt!

43. Og hveden hændes mig dette, at min Herres Moder kommer til mig?

44. Thi see, der din Hilsens Røst kom mig til Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd.

45. Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, som hende er sagt af Herren.

46. Og Maria sagde: min Sjæl ophøier Herren,

47. og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser;
48. thi han haver seet til sin Tjenerindes Ringhed. Thi see, nu herefter skulle alle Slægter prise mig salig;
49. thi han, den Mægtige, haver gjort store Ting imod mig, og hans Navn er helligt;
50. og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som ham frygte.
51. Han haver øvet Magt med sin Arm; han haver adspredt dem, som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke.
52. Han haver nedstødt de Mægtige af Thronerne, og ophøiet de Ringe.
53. De Hungrige haver han opfyldt med gode Gaver, og de Rige haver han afviist tomme.
54. Han haver antaget sig sin Tjener Israel og ihukommet sin Barmhjertighed,
55. (som han tilsagde vore Fædre), mod Abraham og hans Sæd til evig Tid.
56. Men Maria blev hos hende ved tre Maaneder, og hun drog til sit Huus igjen.
57. Men Elisabeths Tid fuldkommedes, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn.
58. Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og de glædede sig med hende.
59. Og det begav sig paa den ottende Dag, da kom de at omskære Barnet, og de kaldte det efter Faderens Navn Zacharias.
60. Men hans Moder svarede og sagde: ingenlunde, men han skal kaldes Johannes.
61. Og de sagde til hende: der er dog Ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.
62. Men de nikkede ad hans Fader, hvad han vilde, han skulde kaldes.
63. Og han begjerede en Tavle og skrev disse Ord, og sagde: Johannes er hans Navn. Og de forundrede sig alle.
64. Men strax oplodes hans Mund og hans Tunge, og han talede og prisede Gud.
65. Og der kom en Frygt over Alle, som boede omkring dem: og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn.
66. Og Alle, som det hørte, lagde det paa deres Hjerte og sagde: hvad monne der skal blive af dette Barn? Og Herrens Haand var med ham.
67. Og Zacharias, hans Fader, blev fyldt med den Hellig Aand, og han spaaede og sagde:
68. Lovet være Herren, Israels Gud! at han haver besøgt og forløst sit Folk,
69. og haver opreist os et

Frelses Horn i Davids, sin Tjeners Huus,

70. som han talede ved sine hellige Propheters Mund fra fordums Tid;

71. en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Haand, som os hade;

72. at gjøre Barmhjertighed mod vore Fædre, og tænke paa sin hellige Pagt,

73. efter den Ed, som han svoer vor Fader Abraham, at han vilde give os,

74. at vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene ham uden Frygt,

75. i Hellighed og Retfærdighed for ham alle vort Livs Dage.

76. Og du, Barnlille! skal kaldes den Høiestes Prophet; thi du skal gaae frem for Herrens Aasyn, at berede hans Veie,

77. at give hans Folk Kundskab om Saliggjørelse ved deres Synders Forladelse,

78. formedelst vor Guds inderlige Barmhjertighed, ved hvilken Lyset fra det Høie haver besøgt os,

79. for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, at styre vore Fødder paa Fredens Vei.

80. Men Barnet voxte og blev styrket i Aanden, og var udi Ørkenerne indtil den Dag, han fremstillede sig for Israel.

2. Capitel.

(I) Jesus fødes og besøges af Hyrderne, 1-20. (II) Omskæres, 21. (III) Fremstilles i Templet, hvor Simeon og Anna tale om ham, 22-38. (IV) Opfødes i Nazareth, bliver tilbage i Jerusalem, findes i Templet, er Forældrene lydig, 39-52.

1. Men det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Keiser Augustus, at al Verden skulde skrives i Mandtal.

2. (Denne første Indskrivning skete, der Qvirinius var Landsherre i Syrien).

3. Og Alle gik at lade sig indskrive, hver til sin Stad.

4. Men Joseph gik ogsaa op fra Galilæa, fra den Stad Nazareth, til Judæa, til Davids Stad, som kaldes Bethlehem, (fordi han var af Davids Huus og Slægt),

5. at lade sig indskrive tilligemed Maria, sin trolovede Hustru, som var frugtsommelig.

6. Men det skete, da de vare der, blev Tiden fuldkommet, at hun skulde føde.

7. Og hun fødte sin Søn den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi de havde ikke Rum i Herberget.

8. Og der vare Hyrder i den samme Egn, som laae ude paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord.

9. Og see, Herrens Engel stod for dem, og Herrens Klarhed skinnede om dem, og de frygtede saare.
10. Og Engelen sagde til dem: frygter ikke; thi see, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket.
11. Thi Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Christus i Davids Stad.
12. Og det skal være Eder et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.
13. Og strax var med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde:
14. Ære være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!
15. Og det skete, der Englene fore fra dem til Himmelen, da sagde disse Mennesker, Hyrderne, til hverandre: lader os dog gaae til Bethlehem, og see det, som Herren haver kundgjort os.
16. Og de kom hastelig, og fandt baade Maria og Joseph, og Barnet liggende i Krybben.
17. Men der de havde seet det, kundgjorde de, hvad der var talet til dem om dette Barn.
18. Og Alle, som det hørte, forundrede sig over det, som Hyrderne sagde til dem.
19. Men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Hjerte.
20. Og Hyrderne vendte tilbage, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, efter hvad der var sagt til dem.
21. Og der otte Dage vare fuldkommede, at Barnet skulde omskæres, da blev hans Navn kaldet Jesus, som det var kaldet af Engelen, før han blev undfangen i Moders Liv.
22. Og der hendes Renselsesdage efter Mose Lov vare fuldkommede, førte de ham op til Jerusalem, at fremstille ham for Herren,
23. (som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkjøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes Herren helligt)
24. og at bringe Offer efter det, som sagt er i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer.
25. Og see, der var en Mand i Jerusalem, som hedte Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig, han ventede Israels Trøst, og den Hellig Aand var over ham.
26. Og det var ham aabenbaret af den Hellig Aand, at han ikke skulde see Døden, førend han havde seet Herrens Salvede.
27. Og han kom i Templet af Aandens Drift; og der Forældrene bragte Barnet

Jesus ind, at gjøre for ham, hvad der var Skik efter Loven,

28. da tog han ham paa sine Arme, og prisede Gud og sagde:

29. Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, ligesom du haver sagt.

30. Thi mine Øine have seet din Frelse,

31. hvilken du beredte for alle Folks Aasyn,

32. et Lys til at oplyse Hedningerne, og en Herlighed for dit Folk Israel.

33. Og Joseph og hans Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham.

34. Og Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: see, denne er sat Mange i Israel til Fald og Opreisning, og til et Tegn, som imodsiges,

35. (ogsaa din egen Sjæl skal et Sværd gjennemtrænge!) at mange Hjerters Tanker skulle aabenbares.

36. Og der var en Prophetinde, Anna Phanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget bedaget, og havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand,

37. og var nu en Enke ved fire og fiirsindstyve Aar, som ikke veg fra Templet, tjenende Gud med Fasten og Beden Nat og Dag.

38. Og hun traadte til i den samme Stund, og iligemaade prisede Herren, og talede om ham til Alle, som forventede Forløsning i Jerusalem.

39. Og der de havde fuldkommet alle Ting efter Herrens Lov, droge de til Galilæa igjen, til deres Stad Nazareth.

40. Men Barnet voxte, og blev stærk i Aanden, fuld med Viisdom; og Guds Naade var over ham.

41. Og hans Forældre gik hvert Aar til Jerusalem paa Paaske-Høitiden.

42. Og der han var tolv Aar gammel, gik de op til Jerusalem efter Høitidens Sædvane.

43. Og der de havde tilendebragt de Dage, og de droge hjem igjen, blev Barnet Jesus i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke.

44. Men da de meente, at han var i Reiseselskabet, kom de en Dags Reise frem, og de ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kyndinge.

45. Og der de ikke fandt ham, gik de tilbage til Jerusalem, og ledte efter ham.

46. Og det begav sig efter tre Dage, da fandt de ham i Templet, siddende midt iblandt Lærerne, hvor han baade hørte dem og adspurgte dem.

47. Men Alle, som ham

hørte, forundrede sig saare over hans Forstand og Svar.

48. Og der de saae ham, bleve de forfærdede; og hans Moder sagde til ham: Søn! hvi gjorde du os dette? See, din Fader og jeg ledte efter dig med Smerte.

49. Og han sagde til dem: hvi ledte I efter mig? vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gjerning?

50. Og de forstode ikke det Ord, som han talede til dem.

51. Og han drog ned med dem og kom til Nazareth, og var dem underdanig. Og hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hjerte.

52. Og Jesus forfremmedes i Viisdom og Alder og Naade hos Gud og Menneskene.

3. Capitel.

(I) Johannes døber og underviser Enhver om sin Pligt, 1-18. (II) Kastes i Fængsel, efterat han havde døbt Jesus, 19-22. (III) Jesu Slægtregister, 23-38.

1. Men i Keiser Tiberius' femtende Regjeringsaar, der Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, men hans Broder Philip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trachonitis Land, og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene,

2. der Annas og Caiphas vare Ypperstepræster: skete Guds Ord til Johannes, Zacharias' Søn, i Ørken.

3. Og han kom i den hele Egn omkring Jordan, og prædikede Omvendelses Daab til Syndernes Forladelse,

4. som skrevet er i Esaias den Prophets Talers Bog, hvor han siger: det er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vei, gjører hans Stier jævne;

5. hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høi skal nedtrykkes, og det Krumme skal gjøres lige, og de ujævne Veie skulle slettes;

6. og alt Kjød skal see Guds Frelse.

7. Derfor sagde han til Folket, som gik ud at døbes af ham: I Øgleunger! hvo viste Eder at flye fra den tilkommende Vrede?

8. Bærer da Omvendelsens værdige Frugter, og begynder ikke at sige ved Eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene.

9. Men Øxen ligger og allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

10. Og Folket adspurgte ham, sigende: hvad skulle vi da gjøre?

11. Men han svarede og sagde til dem: hvo som haver to

Kjortler, dele med den, som
ingen haver; og hvo som ha=
ver Mad, gjøre ligesaa.
12. Ogsaa Toldere kom at
døbes, og de sagde til ham:
Mester! hvad skulle vi gjøre?
13. Men han sagde til dem:
kræver intet mere, end Eder
er forordnet.
14. Men og Stridsmændene
spurgte ham og sagde: hvad
skulle da vi gjøre? Og han
sagde til dem: gjører ikke Vold,
bruger ikke Underfundighed,
og lader Eder nøie med Eders
Sold.
15. Men da Folket var i
Forventning, og Alle tænkte
i deres Hjerter om Johannes,
om han ikke skulde være den
Christus,
16. da svarede Johannes
og sagde til Alle: jeg døber
Eder vel med Vand, men den
kommer, som er stærkere end
jeg, hvis Skotvinge jeg ikke
er værdig at løse, han skal
døbe Eder med den Hellig Aand
og Ild.
17. Hans Kasteskovl er i
hans Haand, og han skal
gjennemrense sin Lo, og sanke
Hveden i sin Lade, men Av=
nerne skal han opbrænde med
uslukkelig Ild.
18. Ogsaa meget Andet lærte
og forkyndte han Folket.
19. Men der Fjerdingsfyr=
sten Herodes blev straffet af
ham for Herodias', hans
Broder Philips Hustrues,
Skyld, og for alt det Onde,
som Herodes gjorde,
20. saa lagde han til alt
det Øvrige ogsaa dette, at han
kastede Johannes i Fængsel.
21. Men det begav sig, der
alt Folket lod sig døbe, og
Jesus ogsaa blev døbt og bad,
at Himmelen aabnedes,
22. og at den Hellig Aand
foer ned i legemlig Skikkelse,
som en Due, over ham, og
at en Røst skete fra Himmelen,
som sagde: du er min Søn
den Elskelige, i dig haver jeg
Behagelighed.
23. Og Jesus var ved tre=
dive Aar, der han begyndte,
og var, som man holdt for,
en Søn af Joseph, Eli Søn,
24. Matthats Søn, Levi
Søn, Melchi Søn, Jannas
Søn, Josephs Søn,
25. Mattathias Søn, Amos
Søn, Naums Søn, Esli Søn,
Naggai Søn,
26. Maaths Søn, Matta=
thias Søn, Semei Søn,
Josephs Søn, Judas Søn,
27. Johannas Søn, Resas
Søn, Zorobabels Søn, Sa=
lathiels Søn, Neri Søn,
28. Melchi Søn, Addi Søn,
Kosams Søn, Elmodams
Søn, Ers Søn,
29. Jose Søn, Eliezers Søn,
Jorims Søn, Matthats Søn,
Levi Søn,
30. Simeons Søn, Judas
Søn, Joseps Søn, Jonans
Søn, Eliakims Søn,

31. Meleas Søn, Mainans Søn, Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn,
32. Jessai Søn, Obeds Søn, Booz Søn, Salmons Søn, Naassons Søn,
33. Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Phares Søn, Judas Søn,
34. Jakobs Søn, Isaaks Søn, Abrahams Søn, Tharas Søn, Nachors Søn,
35. Saruchs Søn, Ragahus Søn, Phaleks Søn, Ebers Søn, Salas Søn,
36. Cainans Søn, Arphachsads Søn, Sems Søn, Noe Søn, Lamechs Søn,
37. Methusalas Søn, Enochs Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Cainans Søn,
38. Enos Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4. Capitel.

(I) Jesus fristes af Djævelen, 1-13. (II) Lærer i Galilæa, især i Nazareth, hvor man vil omkomme ham, 14-30. (III) Og i Capernaum, helbreder der en Besat, Peters Hustrues Moder og Andre, 31-41. (IV) Gaaer ud at prædike, 42-44.

1. Men Jesus, fuld af den Hellig Aand, kom tilbage fra Jordan, og blev ført af Aanden i Ørken;
2. og han blev fristet fyrretyve Dage af Djævelen. Og han aad Intet i de Dage, og der de havde Ende, hungrede ham omsider.
3. Og Djævelen sagde til ham: dersom du er Guds Søn, da siig til denne Steen, at den bliver Brød.
4. Og Jesus svarede og sagde til ham: der er skrevet: Mennesket lever ikke aleneste af Brød, men af hvert Guds Ord.
5. Og Djævelen førte ham op paa et høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger i et Øieblik.
6. Og Djævelen sagde til ham: jeg vil give dig al denne Magt og disse Rigers Herlighed; thi den er mig overantvordet, og jeg giver den, hvem jeg vil.
7. Dersom du vil tilbede mig, skal det altsammen høre dig til.
8. Jesus svarede ham og sagde: vig bort, bag mig, Satan! thi der er skrevet: du skal tilbede Herren din Gud, og tjene ham alene.
9. Og han førte ham til Jerusalem, og satte ham paa Tindingen af Templet og sagde til ham: dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra;
10. thi der er skrevet: han skal give sine Engle Befaling om dig, at bevare dig;
11. og at de skulle bære dig paa Hænderne, paa det du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen.
12. Og Jesus svarede og

sagde til ham: der er sagt: du skal ikke friste Herren din Gud.

13. Og der Djævelen havde gjort Ende paa Fristelsen, veg han fra ham til en Tid.

14. Og Jesus kom tilbage i Aandens Kraft til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud i alt det omkringliggende Land.

15. Og han lærte i deres Synagoger, og blev priset af Alle.

16. Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik i Synagogen efter sin Sædvane paa Sabbatsdagen, og stod op at forelæse.

17. Da gave de ham Esaias Prophetens Bog, og der han slog Bogen op, fandt han det Sted, hvor der staaer skrevet:

18. Herrens Aand er over mig, derfor salvede han mig; han haver sendt mig til at kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sønderknuset Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle lades løs, og at de Blinde skulle faae Syn, at udlade de Plagede i Frihed,

19. at forkynde et Naadeaar fra Herren.

20. Og han lukte Bogen sammen og gav Tjeneren den igjen og satte sig; og Alles Øine i Synagogen stirrede paa ham.

21. Men han begyndte at sige til dem: i Dag er denne Skrift gaaet i Opfyldelse for Eders Øren.

22. Og de gave ham alle Priis og forundrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og sagde: er ikke denne Josephs Søn?

23. Og han sagde til dem: I ville sikkerligen sige mig dette Ordsprog: Læge, læg dig selv! saa store Ting, som vi have hørt at være skete i Capernaum, gjør ogsaa her i dit Fædreneland.

24. Men han sagde: sandelig siger jeg Eder, at ingen Prophet er vel antagen i sit Fædreneland.

25. Men jeg siger Eder i Sandhed: der vare mange Enker i Israel i Elias' Dage, der Himmelen var lukt i tre Aar og sex Maaneder, den Gang der var en stor Hunger i det ganske Land;

26. og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon, til en Enke.

27. Og der vare mange Spedalske i Israel udi Elisæus Prophetens Tid, og ingen af dem blev renset, uden Naaman den Syrer.

28. Da bleve Alle, som vare i Synagogen, fulde af Vrede, der de hørte dette.

29. Og de stode op og stødte ham ud af Staden og førte ham til Skrænten af Bjerget,

paa hvilket deres Stad var bygt, for at styrte ham ned.

30. Men han gik midt igjennem dem og drog bort.

31. Og han kom ned til Capernaum, en Stad i Galilæa, og lærte dem paa Sabbaterne.

32. Og de forundrede sig saare over hans Lærdom; thi hans Tale var med Myndighed.

33. Og der var et Menneske i Synagogen, som havde en ureen Djævels Aand og raabte med stor Røst,

34. og sagde: ak! hvad have vi med dig at skaffe, Jesus af Nazareth? er du kommen at fordærve os? Jeg kjender dig, hvo du er, den Guds Hellige.

35. Og Jesus truede ham og sagde: ti, og far ud af ham! og Djævelen kastede ham midt iblandt dem og gjorde ham ingen Skade.

36. Og der kom en Rædsel over Alle; og de talede med hverandre og sagde: hvad er dog dette, at han byder de urene Aander med Myndighed og Magt, og de fare ud?

37. Og Rygtet om ham udbredtes allevegne i det omkringliggende Land.

38. Men han stod op og gik fra Synagogen til Simons Huus; og Simons Hustrues Moder var betagen af en svar Feber, og de bade ham for hende.

39. Og han traadte hen for hende og truede Feberen, og den forlod hende; men hun stod strax op og tjente dem.

40. Men der Solen gik ned, førte alle de, som havde Syge af allehaande Svagheder, dem til ham; men han lagde Hænderne paa enhver af dem og helbredte dem.

41. Ogsaa fore Djævle ud af Mange, raabte og sagde: du er Christus, den Guds Søn; og han truede dem og lod dem ikke tale; thi de vidste, at han var den Christus.

42. Men der det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted; og Folket ledte efter ham, og de kom hen til ham, og de holdt paa ham, at han ikke skulde gaae fra dem.

43. Men han sagde til dem: mig bør og for andre Stæder at forkynde Guds Rige; thi dertil er jeg udsendt.

44. Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5. Capitel.

(I) Jesus lærer af Skibet, velsigner Peters Fiskedræt, 1-11. (II) Helbreder en Spedalsk og Andre, gaaer hen i Ørken at bede, 12-16. (III) Helbreder en Værkbrudden, 17-26. (IV) Kalder Levi, æder med Toldere, 27-32. (V) Taler om Fasten, 33-39.

1. Men det begav sig, der Folket trængte sig til ham,

for at høre Guds Ord, og han stod ved Genezareths Sø,

2. og saae to Skibe ligge paa Søen, som Fiskerne vare bortgangne fra for at toe deres Garn,

3. traadte han ind i eet af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidet fra Landet; og han satte sig og lærte Folket af Skibet.

4. Men der han lod af at tale, sagde han til Simon: far ud paa Dybet, og kaster Eders Garn ud til en Dræt.

5. Og Simon svarede og sagde til ham: Mester! vi have arbeidet den ganske Nat, og fik Intet; men paa dit Ord vil jeg udkaste Garnet.

6. Og der de gjorde det, fangede de en stor Hob Fiske; men deres Garn sønderreves.

7. Og de vinkede ad deres Medbrødre, som vare i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de kom og fyldte begge Skibene, saa at de vare nær ved at synke.

8. Men der Simon Peter saae det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: Herre! gak ud fra mig, thi jeg er en syndig Mand.

9. Thi en Rædsel var paakommen ham og alle dem, som vare med ham, for den Fiskedræt, som de havde fanget med hverandre;

10. desligeste ogsaa Jakob og Johannes, Zebedæus' Sønner, som vare Simons Stalbrødre. Og Jesus sagde til Simon; frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker.

11. Og de førte Skibene til Landet, og forlode alle Ting og fulgte ham.

12. Og det begav sig, der han var i een af Stæderne, see, da var der en Mand fuld af Spedalskhed; og der han saae Jesus, faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: Herre! om du vil, kan du rense mig.

13. Og han udrakte sin Haand, og rørte ved ham og sagde: jeg vil; vorde reen! Og strax gik Spedalskheden bort af ham.

14. Og han bød ham, at han skulde Ingen sige det, men sagde: gak bort og betee dig for Præsten, og offre for din Renselse, som Moses haver befalet, dem til Vidnesbyrd.

15. Men Rygtet om ham udbredte sig mere, og meget Folk kom sammen at høre og at helbredes af ham for deres Sygdomme.

16. Men han veg bort i Ørknerne og bad.

17. Og det begav sig paa een af Dagene, at han lærte, og der sadde Pharisæer og Lov-Lærere, som vare komne fra alle Byer i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og

Herrens Kraft viste sig i at helbrede.

18. Og see, nogle Mænd bare paa en Seng et Menneske, som var værkbrudden, og denne søgte de at bringe ind og lægge for ham.

19. Og der de formedelst Folket ikke kunde finde, hvorledes de skulde bringe ham ind, stege de op paa Taget, og lode ham tilligemed Sengen ned imellem Tagstenene midt iblandt Folket for Jesus.

20. Og der han saae deres Tro, sagde han til ham: Menneske! dine Synder ere dig forladne.

21. Og de Skriftkloge og Pharisæerne begyndte at tænke og sagde: hvo er denne, som taler Gudsbespottelser? hvo kan forlade Synder, uden Gud alene?

22. Men der Jesus fornam deres Tanker, svarede han og sagde til dem: hvad tænke I udi Eders Hjerter?

23. Hvilket er lettere, at sige: dig ere dine Synder forladne? eller at sige: staa op og vandre?

24. Men at I skulle vide, at Menneskens Søn haver Magt paa Jorden, at forlade Synder, (sagde han til den Værkbrudne): jeg siger dig, staa op, tag din Seng op og gak til dit Huus.

25. Og han stod strax op for deres Øine, og tog op det, som han laa paa, og gik hen til sit Huus og prisede Gud.

26. Og en stor Forfærdelse betog dem alle, og de prisede Gud; og de bleve fulde af Frygt og sagde: vi have idag seet utrolige Ting.

27. Derefter gik han ud og saae en Tolder, som hedte Levi, siddende i Toldboden, og sagde til ham: følg mig!

28. Og han forlod alle Ting, og stod op og fulgte ham.

29. Og samme Levi gjorde et stort Gjestebud for ham i sit Huus; og der var en stor Hob af Toldere og Andre, som sadde med dem tilbords.

30. Og deres Skriftkloge og Pharisæerne knurrede imod hans Disciple og sagde: hvorfor æde og drikke I med Toldere og Syndere?

31. Og Jesus svarede og sagde til dem: de Karske have ikke Læge behov, men de, som lide ilde.

32. Jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

33. Men de sagde til ham: hvorfor faste Johannes' Disciple saa ofte og holde Bønner, og Pharisæernes ligesaa, men dine æde og drikke?

34. Men han sagde til dem: kunne I komme Bryllupsfolket til at faste, saalænge Brudgommen er hos dem?

35. De Dage skulle komme,

naar Brudgommen skal tages
fra dem, da skulle de faste i
de samme Dage.
36. Men han sagde og en
Lignelse til dem: Ingen sætter
en Klud af nyt Klæde paa et
gammelt Klædebon, ellers river
baade det nye det gamle sønder,
og Kluden af det nye skikker
sig ikke paa det gamle.
37. Og Ingen lader ny Viin
i gamle Læderflasker, ellers
sønderriver den nye Viin Læ=
derflaskerne, og den spildes, og
Læderflaskerne fordærves.
38. Men man skal lade den
nye Viin i nye Læderflasker,
saa blive de begge bevarede.
39. Og Ingen, som drikker
den gamle, vil strax drikke den
nye; thi han siger: den gamle
er bedre.

6. Capitel.

(I) Disciplene plukke Ax paa Sabbaten, 1=5. (II) Jesus helbreder en vissen Haand, 6=11. (III) Gaaer hen at bede, udvælger de Tolv, helbreder, 12=19. (IV) Prædiker om, hvilke der skulle prises salige, og hvilke ei, 20=26. (V) Om Kjærlighed, om Barmhjertighed i at dømme og give, 27=42. (VI) Om at kjende Sindelaget af dets Frugter, og om Forskjellen mellem dem, som gjøre efter hans Ord, og dem, som blot høre det, 43=49.

1. Men det begav sig paa
den næstførste Sabbat, at han
gik igjennem Sæden, og hans
Disciple plukkede Ax, og gnede
dem med Hænderne og aade.
2. Men nogle af Pharisæerne
sagde til dem: hvi gjøre I,
hvad ikke er tilladt at gjøre
paa Sabbaterne?
3. Og Jesus svarede og
sagde til dem: have I da ikke
læst det, som David gjorde,
der han hungrede og de, som
vare med ham?
4. Hvorledes han gik ind i
Guds Huus og tog Skuebrø=
dene og aad, og gav ogsaa
dem, som vare med ham,
hvoraf det dog ikke er Nogen
tilladt at æde, uden Præsterne
alene.
5. Og han sagde til dem:
Menneskens Søn er Herre
ogsaa over Sabbaten.
6. Men det skete paa en
anden Sabbat, at han gik
ind i Synagogen, og lærte;
og der var et Menneske, hvis
høire Haand var vissen.
7. Men de Skriftkloge og
Pharisæerne tage vare paa
ham, om han vilde helbrede
paa Sabbaten, paa det de
kunde finde Klagemaal imod
ham.
8. Men han vidste deres
Tanker og sagde til det Men=
neske, som havde den visne
Haand: reis dig og staa frem
iblandt os! Men han reiste
sig og stod frem.
9. Da sagde Jesus til dem:
jeg vil spørge Eder: hvad er
tilladt paa Sabbaterne? at
gjøre godt eller at gjøre ondt?
at frelse Liv eller at fordærve
det?

10. Og han saae omkring
paa dem alle, og sagde til
Mennesket: ræk din Haand ud;
men han gjorde saa: da blev
hans Haand karsk igjen, som
den anden.
11. Men de bleve fulde af
Raseri og talede med hveran=
dre om, hvad de skulde gjøre
ved Jesus.
12. Men det begav sig i de
Dage, at han gik ud til et
Bjerg at bede, og han blev
der Natten over i Bøn til Gud.
13. Og der det blev Dag,
kaldte han sine Disciple frem,
og udvalgte Tolv af dem,
hvilke han og kaldte Apostler:
14. Simon, hvilken han og
kaldte Petrus, og Andreas,
hans Broder, Jakobus og
Johannes, Philippus og Bar=
tholomæus,
15. Matthæus og Thomas,
Jakobus, Alphæus' Søn, og
Simon, som kaldes Zelotes,
16. Judas, Jakobus' Bro=
der, og Judas Ischariotes, den
Samme, som blev Forræder.
17. Og han gik ned med
dem og stod paa et jævnt Sted,
og hans Disciples Skare og
en stor Hob Folk fra hele
Judæa og Jerusalem og Ky=
sten ved Tyrus og Sidon,
18. som vare komne at høre
ham og helbredes af deres
Sygdomme, og Saadanne,
som vare plagede af urene
Aander; og de bleve helbredte.
19. Og alt Folket søgte at
røre ved ham; thi en Kraft
gik ud fra ham og helbredte
Alle.
20. Og han opløftede sine
Øine paa sine Disciple og
sagde: salige ere I Fattige,
thi Eders er Guds Rige.
21. Salige ere I, som nu
hungre, thi I skulle mættes.
Salige ere I, som nu græde,
thi I skulle lee.
22. Salige ere I, naar
Menneskene hade Eder, og
naar de udstøde Eder og be=
spotte Eder, og forskyde Eders
Navn som ondt, for Menne=
skens Søns Skyld.
23. Glæder Eder paa den
samme Dag og jubler, thi see,
Eders Løn er stor i Himme=
len; lige det Samme gjorde
deres Fædre ved Propheterne.
24. Men vee Eder, I Rige,
thi I have Eders Trøst borte.
25. Vee Eder, I, som ere
fyldte, thi I skulle hungre.
Vee Eder, I, som nu lee,
thi I skulle sørge og græde.
26. Vee Eder, naar alle
Mennesker tale vel om Eder,
lige det Samme gjorde deres
Fædre ved de falske Propheter.
27. Men jeg siger Eder, I,
som høre mig: elsker Eders
Fjender, gjører dem godt, som
Eder hade,
28. velsigner dem, som Eder
forbande, og beder for dem,
som gjøre Eder Skade.
29. Hvo som slaaer dig paa
det ene Kindbeen, byd ham

og det andet til; og hvo som tager Kappen fra dig, formeen ham heller ikke Kjortelen.
30. Giv hver den, som beder dig; og af den, som tager dit fra dig, kræv det ikke igjen.
31. Og som I ville, at Menneskene skulle gjøre mod Eder, ligesaa gjører og I mod dem.
32. Og dersom I elske dem, som Eder elske, hvad Tak have I derfor? Thi Syndere elske og dem, som dem elske.
33. Og dersom I gjøre vel mod dem, der gjøre vel mod Eder, hvad Tak have I derfor? Thi Syndere gjøre det Samme.
34. Og dersom I laane dem, af hvilke I haabe at faae igjen, hvad Tak have I derfor? Thi Syndere laane ogsaa Syndere, paa det de skulle faae lige igjen.
35. Men elsker Eders Fjender, og gjører vel, og laaner, ventende Intet derfor; saa skal Eders Løn være stor, og I skulle være den Høiestes Børn; thi han er miskundelig mod de Utaknemmelige og Onde.
36. Saa værer da barmhjertige, som Eders Fader og er barmhjertig.
37. Og dømmer ikke, saa skulle og I ikke dømmes; fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal Eder forlades;
38. giver, saa skal Eder gives; en god, knuget og skuddet og overflødig Maade skulle de give i Eders Skjød; thi med den samme Maade, som I maale med, skal Eder maales igjen.
39. Men han sagde dem en Lignelse: monne en Blind kunne lede en Blind? ville de ikke begge falde i Graven?
40. Discipelen er ikke over sin Mester; men hver, som er fuldkommen, skal være som hans Mester.
41. Men hvi seer du Skjæven, som er i din Broders Øie, men Bjelken, som er i dit eget Øie, bliver du ikke vaer?
42. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: holdt, Broder! jeg vil drage Skjæven ud, som er i dit Øie, du, som ikke seer Bjelken i dit eget Øie? Du Øienskalk! uddrag først Bjelken af dit Øie, og da kan du see til at uddrage Skjæven, som er i din Broders Øie.
43. Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt.
44. Thi hvert Træ kjendes paa sin egen Frugt; thi man sanker ikke Figen af Torne, man plukker og ikke Viindruer af Tornebuske.
45. Et godt Menneske fremfører Godt af sit Hjertes gode

Forraad, og et ondt Menneske fremfører Ondt af sit Hjertes onde Forraad; thi hans Mund taler af Hjertets Overflødighed.

46. Men hvi kalde I mig Herre, Herre! og gjøre ikke, hvad jeg siger?

47. Hver, som kommer til mig, og hører mine Ord, og gjør dem, den vil jeg vise Eder, hvem han er lig;

48. han er lig et Menneske, der byggede et Huus, og grov dybt, og lagde Grundvolden paa en Klippe; men der et Vandløb kom, stødte Strømmen paa samme Huus og kunde ikke rokke det; thi det var grundfæstet paa Klippen.

49. Men hvo som hører, og ikke gjør derefter, er ligesom et Menneske, der byggede et Huus paa Jorden, uden Grundvold; og Strømmen stødte derpaa, og det faldt strax, og samme Huses Fald blev stort.

7. Capitel.

(I) Jesus helbreder Høvedsmandens Tjener, 1-10. (II) Opvækker Enkens Søn, 11-17. (III) Taler til Johannes' Disciple om sig selv, 18-23. (IV) Til Folket om Johannes og om deres Vantro 24-35. (V) Forsvarer sig, og trøster Synderinden, 36-50.

1. Men der han havde fuldendt al sin Tale i Folkets Paahør, gik han ind i Capernaum.

2. Men en Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af, var syg og nær ved at døe.

3. Men der han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham, og bad ham, at han vilde komme og helbrede hans Tiener.

4. Men der de kom til Jesus, bade de ham flitteligen og sagde: han er vel værd, at du gjør ham dette;

5. thi han elsker vort Folk, og haver bygget os vor Synagoge.

6. Da gik Jesus med dem; men der han nu var ikke langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle af sine Venner til ham, og lod ham sige: Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værd, at du gaaer ind under mit Tag.

7. Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig at komme til dig; men siig det med et Ord, da bliver min Dreng helbredet.

8. Thi jeg er og et Menneske, Øvrigheden undergiven, som haver Stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: gak! saa gaaer han; og til den anden: kom! saa kommer han; og til min Tjener: gjør det! saa gjør han det.

9. Men der Jesus hørte det, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til Folket, som ham

fulgte: jeg siger Eder, saa stor en Tro haver jeg end ikke fundet i Israel.

10. Og der de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener karsk.

11. Og det begav sig Dagen derefter, at han gik til en Stad, som hedte Nain, og der gik mange af hans Disciple med ham og meget Folk.

12. Men der han kom nær til Stadens Port, see, da blev en Død udbaaren, som var sin Moders eenbaarne Søn, og hun var en Enke, og meget Folk af Staden gik med hende.

13. Og der Herren saae hende, ynkedes han inderligen over hende, og sagde til hende: græd ikke.

14. Og han traadte til og rørte ved Baaren, (men de, som bare, stode stille), og han sagde: du unge Karl, jeg siger dig, staa op!

15. Og den Døde reiste sig op og begyndte at tale; og han gav hans Moder ham.

16. Men en Frygt betog Alle, og de prisede Gud og sagde: der er en stor Prophet opreist iblandt os, og Gud haver besøgt sit Folk.

17. Og denne Tale om ham kom ud i det ganske Judæa og i alt det omkringliggende Land.

18. Og Johannes' Disciple forkyndte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig,

19. og sendte dem til Jesus og lod sige: er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?

20. Men der disse Mænd kom til ham, sagde de: Johannes den Døber haver sendt os til dig og lader sige: er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?

21. Men i den samme Time helbredte han Mange fra Sygdomme og Plager og onde Aander, og skjenkte mange Blinde Synet.

22. Og Jesus svarede og sagde til dem: gaaer bort og forkynder Johannes, hvad I have seet og hørt: Blinde see, Halte gaae, Spedalske renses, Døve høre, Døde staae op, Evangelium prædikes for de Fattige,

23. og salig er den, som ikke forarges paa mig.

24. Men der Johannes' Bud gik bort, begyndte han at tale til Folket om Johannes: hvad ere I udgangne i Ørken at see? et Rør, som bevæges af Veiret?

25. Eller hvad ere I udgangne at see? et Menneske, iført bløde Klæder? See, de, som leve i herlige Klæder og i Vellyst, ere i Kongers Gaarde.

26. Eller hvad ere I udgangne at see? en Prophet?

Ja, jeg siger Eder, mere end en Prophet.

27. Han er den, om hvem der er skrevet: see, jeg sender min Engel for dit Ansigt; han skal berede din Vei for dig.

28. Thi jeg siger Eder: iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større Prophet, end Johannes den Døber; men den Mindste i Guds Rige er større end han.

29. Og alt Folket, som ham hørte, endog Tolderne, gave Gud Æren, og bleve døbte med Johannes' Daab.

30. Men Pharisæerne og de Lovkyndige foragtede Guds Raad med dem, og bleve ikke døbte af ham.

31. Men Herren sagde: hvem skal jeg derfor ligne denne Slægts Mennesker ved? og hvem ere de lige?

32. De ere de smaa Børn lige, som sidde paa Torvet og raabe til hverandre og sige: vi fløitede for Eder, og I vilde ikke dandse, vi sang klageligen for Eder, og I vilde ikke græde.

33. Thi Johannes den Døber kom, og hverken aad Brød, ei heller drak Viin, og I sige: han haver Djævelen.

34. Menneskens Søn er kommen, æder og drikker, og I sige: see, en Fraadser og en Viindranker, Tolderes og Synderes Ven.

35. Dog, Viisdommen er retfærdiggjort af alle sine Børn.

36. Men en af Pharisæerne bad ham, at han vilde æde med ham; og han gik ind i Pharisæerens Huus og sad tilbords.

37. Og see, der var en Kvinde i Staden, som var en Synderinde; der hun fornam, at han sad tilbords i Pharisæerens Huus, hentede hun en Alabasterkrukke med Salve;

38. og hun stod bagved hos hans Fødder, græd, og begyndte at væde hans Fødder med Taarer, og aftørrede dem med sit Hovedhaar, og kyssede hans Fødder, og salvede dem med Salve.

39. Men der Pharisæeren, som havde budet ham, saae det, talede han ved sig selv og sagde: dersom denne var en Prophet, vidste han jo, hvo og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham; thi hun er en Synderinde.

40. Og Jesus svarede og sagde til ham: Simon! jeg haver Noget at sige dig. Men han sagde: Mester, siig frem!

41. Jesus sagde: en Mand, som udlaante Penge, havde to Skyldnere; den ene var fem hundrede Penninge skyldig, men den anden halvtredsindstyve.

42. Men der de havde ikke at betale med, gav han dem

begge det efter. Sig: hvilken af dem skal derfor elske ham meest?

43. Men Simon svarede og sagde: jeg holder for, den, som han eftergav meest. Men han sagde til ham: du dømte ret.

44. Og han vendte sig til Kvinden og sagde til Simon: seer du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Huus, du haver ikke givet mig Vand til mine Fødder; men denne vædede mine Fødder med Graad, og tørrede dem af med sit Hovedhaar.

45. Du gav mig intet Kys; men denne aflod ikke, fra hun kom ind, at kysse mine Fødder.

46. Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.

47. Derfor, siger jeg dig, ere hendes mange Synder hende forladne, thi hun elskede meget; men hvem Lidet forlades, elsker lidet.

48. Men han sagde til hende: dine Synder ere forladne!

49. Da begyndte de, som sadde tilbords med ham, at sige ved sig selv: hvo er denne, som endog forlader Synder?

50. Men han sagde til Kvinden: din Tro haver frelst dig, gak bort med Fred.

8. Capitel.

(I) Jesus drager omkring og prædiker; de Tolv og nogle Kvinder ere med ham, 1-3. (II) Jesus lærer ved Lignelse: om Sædemanden, 4-15. (III) Om Lyset, der sættes paa Stagen, 16-18. (IV) Kalder Disciplene sine Nærpaarørende, 19-21. (V) Stiller Havet, 22-25. (VI) Uddriver Djævle, 26-39. (VII) Helbreder den blodsottige Kvinde og opvækker Jairus' Datter, 40-56.

1. Og det begav sig derefter, at han reiste igjennem Stæder og Byer og prædikede og forkyndte Guds Riges Evangelium, og de Tolv med ham;

2. saa og nogle Kvinder, som vare helbredte fra onde Aander og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldtes Magdalene, af hvem syv Djævle vare udfarne,

3. og Johanna, Chuzæ Herodes' Fogeds Hustru, og Susanne og mange Andre, som kom ham til Hjælp med deres Gods,

4. Men da meget Folk kom tilsammen, og de droge til ham fra alle Stæder, sagde han ved en Lignelse:

5. der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd; og idet han saaede, faldt Noget ved Veien, og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op.

6. Og Noget faldt paa en Klippe; og der det voxte op, visnede det, fordi det ikke havde Vædske.

7. Og Noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voxte op med og kvalte det.

8. Og Noget faldt i god

Jord, og det voxte op, og bar hundrede Fold Frugt. Der han dette sagde, raabte han: hvo som haver Øren at høre med, han høre!

9. Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde?

10. Men han sagde: Eder er det givet at vide Guds Riges Hemmeligheder, men de Andre ved Lignelser, at de Seende skulle ikke see, og de Hørende ikke forstaae.

11. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord.

12. Men de ved Veien ere de, som det høre; derefter kommer Djævelen og tager Ordet af deres Hjerte, at de skulle ikke troe og blive salige.

13. Men de paa Klippen ere de, som annamme Ordet med Glæde, naar de det høre; og disse have ikke Rod; de troe til en Tid, og falde fra i Fristelsens Tid.

14. Men det, som faldt iblandt Tornene, ere de, som det høre; og de gaae hen og kvæles under dette Livs Bekymringer og Rigdom og Vellyster, og bære ingen fuldkommen Frugt.

15. Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed.

16. Men Ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar eller sætter det under en Bænk; men han sætter det paa en Lysestage, at de, som komme ind, kunne see Lyset.

17. Thi der er Intet skjult, som jo skal blive aabenbaret; og Intet er hemmeligt, som jo skal blive kjendt og komme for Lyset.

18. Seer derfor til, hvorledes I høre; thi hvo som haver, ham skal gives; og hvo som ikke haver, fra ham skal og tages det, han synes at have.

19. Men hans Moder og Brødre kom til ham, og kunde ikke komme ham i Tale for Folket.

20. Og det blev ham tilkjendegivet af Nogle, som sagde: din Moder og dine Brødre staae udenfor og begjere at see dig.

21. Men han svarede og sagde til dem: min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord, og gjøre det.

22. Og det begav sig en Dag, at han traadte i et Skib tilligemed sine Disciple, og han sagde til dem: lader os fare over Søen; og de fore ud.

23. Men der de seilede, faldt han i Søvn, og en Storm reiste sig paa Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de vare i Fare.

24. Da traadte de til ham og vakte ham og sagde: Mester! Mester! vi forgaae. Men

han stod op og truede Veiret og Vandets Bølger, og de lagde sig, og det blev blikstille.

25. Da sagde han til dem: hvor er Eders Tro? Men de forfærdedes og forundrede sig, og sagde til hverandre: hvo er dog denne? thi han byder baade over Veir og Vand, og de ere ham lydige.

26. Og de seilede frem til de Gadareners Egn, hvilken er tvert over for Galilæa.

27. Men der han traadte ud paa Landet, mødte ham en Mand af Staden, som i lang Tid havde været besat af Djævle, som ikke tog Klæder paa og ikke blev i Huus, men iblandt Gravene.

28. Men der han saae Jesus, raabte han og faldt ned for ham og sagde med høi Røst: hvad haver jeg med dig at skaffe, Jesus, den allerhøieste Guds Søn! jeg beder dig, at du ikke vil pine mig.

29. Thi han bød den urene Aand at fare ud af Mennesket; thi i lang Tid havde den sledet ham, og han havde været bunden med Lænker og Bøier og bevogtet, og han havde sønderrevet Baandene, og var dreven af Djævelen i Ørknerne.

30. Men Jesus spurgte ham og sagde: hvad hedder du? Men han sagde: Legio; thi mange Djævle vare farne i ham.

31. Og de bade ham, at han ikke vilde byde dem fare hen i Afgrunden.

32. Men der var sammesteds en stor Hjord Sviin, som græssede paa Bjerget; og de bade ham, at han vilde tilstede dem at fare i dem; og han tilstedte dem det.

33. Men Djævlene fore ud af Mennesket og fore i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned af Brinken i Søen, og druknede.

34. Men der Hyrderne saae det, som var skeet, flyede de, og gik hen og kundgjorde det i Staden og paa Landet.

35. Da gik de ud at see det, som var skeet, og kom til Jesus, og fandt det Menneske, af hvem Djævlene vare uddrevne, siddende ved Jesu Fødder, paaklædt og ved Sands; og de forfærdedes.

36. Men de, som havde seet det, kundgjorde dem ogsaa, hvorledes den Besatte var bleven frelst.

37. Og den hele Mængde af Gadarenernes Land bade ham, at han vilde gaae bort; thi de vare betagne med stor Frygt; men han traadte i Skibet og vendte tilbage igjen.

38. Men Manden, af hvem Djævlene vare udfarne, bad ham, at han maatte være hos ham; men Jesus lod ham fare og sagde:

39. vend tilbage til dit Huus og fortæl, hvor store Ting

Gud haver gjort dig. Og han gik bort og forkyndte igjennem den ganske Stad, hvor store Ting Jesus havde gjort ham.
40. Men det begav sig, der Jesus kom tilbage, tog Folket imod ham, thi de forventede ham alle.
41. Og see, der kom en Mand, som hedte Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham at komme ind i hans Huus;
42. thi han havde en eenbaaren Datter ved tolv Aar gammel, og hun droges med Døden. Men idet han gik, trængte Folket ham.
43. Og en Kvinde, som havde havt Blodflod i tolv Aar, og havde kostet al sin Formue paa Læger, og kunde ikke blive helbredet af Nogen,
44. hun gik til bagfra og rørte ved Sømmen af hans Klædebon; og strax stilledes hendes Blodflod.
45. Og Jesus sagde; hvo var det, som rørte ved mig? Men der Alle negtede det, sagde Peter og de, som vare med ham: Mester! Folket trykker og trænger dig, og du siger: hvo var det, som rørte ved mig?
46. Men Jesus sagde: der rørte Nogen ved mig; thi jeg fornam, at der udgik en Kraft fra mig.
47. Men der Kvinden saae, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt ned for ham og bekjendte for ham i alt Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun strax var bleven helbredet.
48. Men han sagde til hende: vær frimodig, min Datter! din Tro haver frelst dig; gak bort med Fred.
49. Der han endnu talede, kom En fra Synagogforstanderens Huus og sagde til ham: din Datter er død; umag ikke Mesteren.
50. Men der Jesus det hørte, svarede han ham og sagde: frygt ikke; tro ikkun, saa skal hun blive frelst.
51. Men der han kom i Huset, lod han Ingen gaae ind, uden Peter og Jakob og Johannes, og Pigens Fader og Moder.
52. Men de græd alle og holdt Veeklage over hende; men han sagde: græder ikke; hun er ikke død, men sover.
53. Og de beloe ham; thi de vidste, at hun var død.
54. Men han drev dem alle ud, og tog fat paa hendes Haand, og raabte og sagde: Pige, staa op!
55. Og hendes Aand kom igjen, og hun stod strax op; og han befoel, at man skulde give hende at æde.
56. Og hendes Forældre bleve saare forfærdede! men

han bød dem, at de ikke skulde sige Nogen det, som var skeet.

9. Capitel.

(I) De Tolv udsendes, 1-6. (II) Herodes vil gjerne see Jesus, 7-9. (III) Apostlerne komme tilbage, Christus lærer, helbreder, bespiser 5000 Mænd, 10-17. (IV) Peter bekjender ham at være Guds Søn, 18-21. (V) Jesus taler om sin Lidelse, om Selvfornegtelse og om sit Riges Tilkommelse, 22-27. (VI) Forklares paa Bjerget, 28-36. (VII) Helbreder den Maanesyge, 37-43. (VIII) Taler om sin Lidelse 44. 45. (IX) Om Ydmyghed, 46-48. (X) Imod blind Nidkjærhed, 49-56. (XI) Om sin Efterfølgelse, 57-62.

1. Men han kaldte sine tolv Disciple tilsammen, og gav dem Magt og Myndighed over alle Djævle og til at helbrede Sygdomme,

2. og sendte dem ud, at prædike Guds Rige og at helbrede de Syge.

3. Og han sagde til dem: tager Intet med paa Veien, hverken Stave, ei heller Taske, ei heller Brød, ei heller Penge, ei heller skal hver have to Kjortler.

4. Og i hvilket Huus I gaae ind, bliver der, og drager derfra bort.

5. Og hvorsomhelst de ikke ville annamme Eder, gaaer ud af den Stad, og afryster endog Støvet af Eders Fødder til et Vidnesbyrd imod dem.

6. Men de gik ud og droge fra By til By, prædikede Evangelium og helbredte allevegne.

7. Men Herodes den Fjerdingsfyrste hørte alt det, som han gjorde, og han kom i Tvivl, fordi Nogle sagde, at Johannes var opvakt fra de Døde;

8. men Nogle, at Elias var aabenbaret, men Andre, at en Prophet, een af de gamle, var opstanden.

9. Og Herodes sagde: Johannes haver jeg ladet halshugge; men hvo er denne, om hvilken jeg hører Saadant? Og han søgte at faae ham at see.

10. Og Apostlerne kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort; og han tog dem til sig og veg bort afsides til et øde Sted ved en Stad, som kaldes Bethsaida.

11. Men der Folket fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talede til dem om Guds Rige, og helbredte dem, som havde Lægedom behov.

12. Men Dagen begyndte at helde; da traadte de Tolv til og sagde til ham: lad Folket fare, at de kunne gaae herfra til de omliggende Byer og Landsbyer, og faae Herberge og finde Føde; thi vi ere her paa et øde Sted.

13. Men han sagde til dem; giver I dem at æde. Men

de sagde: vi have ikke mere
end fem Brød og to Fiske,
med mindre vi skulle gaae
bort og kjøbe Mad til al denne
Mængde.
14. Thi de vare ved fem
tusinde Mænd. Men han sagde
til sine Disciple: lader dem
sætte sig ned i Hobe, halvtred=
sindstyve i hver.
15. Og de gjorde saa, og
de lode dem alle sætte sig ned.
16. Men han tog de fem
Brød og de to Fiske, og saae
op mod Himmelen, og velsig=
nede dem, og han brød dem
og gav Disciplene dem, at
lægge dem for Folket.
17. Og de aade og bleve
alle mætte; og der optoges
af Stykkerne, som bleve til=
overs fra dem, tolv Kurve.
18. Og det begav sig, der
han var alene og bad, at hans
Disciple vare hos ham; og
han spurgte dem ad og sagde:
hvem siger Folket mig at være?
19. Men de svarede og sag=
de: de sige, du er Johannes
den Døber; men Andre, Elias;
men Andre, at en Prophet
af de gamle er opstanden.
20. Men han sagde til dem:
men I, hvem sige I mig at
være? Da svarede Peter og
sagde: Guds Christus.
21. Men han bød dem stren=
geligen, at de skulde Ingen
sige dette.
22. Og han sagde: det bør
Menneskens Søn at lide meget,
og at forskydes af de Eldste
og Ypperstepræster og Skrift=
kloge, og ihjelslaaes, og op=
staae paa tredie Dag.
23. Men han sagde til dem
alle: hvo som vil komme efter
mig, skal fornegte sig selv, og
tage sit Kors op daglig, og
følge mig;
24. thi hvo som vil frelse
sit Liv, skal miste det; men
hvo som mister sit Liv for
min Skyld, han skal frelse det.
25. Thi hvad gavner det
Mennesket, om han vandt den
ganske Verden, men tabte sig
selv eller led Skade paa sig
selv?
26. Thi hvo som skammer
sig ved mig og mine Ord,
ved ham skal Menneskens Søn
skamme sig, naar han kommer
i sin Herlighed og Faderens
og de hellige Engles.
27. Men sandelig siger jeg
Eder: der ere Nogle af dem,
som her staae, der ingenlunde
skulle smage Døden, førend
de see Guds Rige.
28. Men det begav sig ved
otte Dage efter denne Tale,
at han tog Peter og Johan=
nes og Jakob til sig, og gik
op paa et Bjerg at bede.
29. Og der han bad, blev
hans Ansigts Skikkelse ander=
ledes, og hans Klædebon blev
hvidt og skinnende.
30. Og see, to Mænd talede
med ham, hvilke vare Moses
og Elias,

31. som bleve sete i Herlighed, og talede om hans Udgang, som han skulde fuldende i Jerusalem.
32. Men Peter og de, som vare med ham, vare betyngede med Søvn; men der de vaagnede op, saae de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham.
33. Og det begav sig, der disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: Mester! her er godt for os at være; lader os gjøre tre Boliger, dig een, Moses een, og Elias een; dog han vidste ikke, hvad han sagde.
34. Men idet han talede Saadant, kom en Sky og overskyggede dem; men de forfærdedes, der de kom ind i Skyen.
35. Og en Røst kom af Skyen, som sagde: denne er min Søn den Elskelige, hører ham.
36. Og idet Røsten skete, blev Jesus funden alene, og de taug og forkyndte i de Dage Ingen Noget af det, de havde seet.
37. Men det begav sig Dagen derefter, der de kom ned af Bjerget, da gik meget Folk ham imøde.
38. Og see, en Mand iblandt Folket raabte og sagde: Mester! jeg beder dig, see til min Søn! thi han er min eenbaarne.
39. Og see, en Aand griber ham, og strax skriger han, og den slider ham saa, at han fraader, og med Nød viger den fra ham, naar den haver piint ham;
40. og jeg bad dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke.
41. Men Jesus svarede og sagde: o du vantroe og forvendte Slægt! hvorlænge skal jeg være hos Eder og taale Eder? Før din Søn her hid.
42. Men der han kom til ham, rev og sled Djævelen ham; men Jesus truede den urene Aand, og helbredte Drengen, og gav hans Fader ham igjen.
43. Men de bleve alle saare forfærdede over Guds Majestæt.
44. Men der de alle forundrede sig over alt det, Jesus gjorde, sagde han til sine Disciple: gjemmer I udi Eders Øren disse Ord: Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskers Hænder.
45. Men dette Ord forstode de ikke, og det var skjult for dem, saa de ikke begrebe det, og de frygtede at spørge ham om dette Ord.
46. Men der opstod den Tanke hos dem, hvo af dem vel skulde være den Største.
47. Men der Jesus saae deres Hjertes Tanke, tog han et Barn og stillede det hos sig.
48. Og han sagde til dem:

hvo som annammer dette lidet Barn i mit Navn, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som mig udsendte; thi hvo som er den Mindste iblandt Eder alle, han skal være stor.

49. Men Johannes svarede og sagde: Mester! vi saae En, som uddrev Djævle i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os.

50. Og Jesus sagde til ham: forbyder ham det ikke; thi hvo som ikke er imod os, er med os.

51. Men det begav sig, der de Dage fuldkommedes, at han skulde optages, da vendte han stadelig sit Ansigt at vandre til Jerusalem.

52. Og han sendte Bud for sig, og de gik bort og kom ind i en af Samaritanernes Byer, at berede ham Herberge.

53. Og de annammede ham ikke, fordi hans Ansigt var vendt mod Jerusalem.

54. Men der hans Disciple, Johannes og Jakob, saae det, sagde de: Herre! vil du, at vi skulle byde Ild falde ned af Himmelen og fortære dem, ligesom og Elias gjorde?

55. Men han vendte sig, og straffede dem og sagde: I vide ikke, af hvad Aand I ere.

56. Thi Menneskens Søn er ikke kommen, at fordærve Menneskers Sjæle, men at frelse dem. Og de gik til en anden By.

57. Men det begav sig, der de gik paa Veien, sagde En til ham: Herre! jeg vil følge dig, i hvor du gaaer hen.

58. Men Jesus sagde til ham: Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskens Søn haver ikke det, han kan helde sit Hoved til.

59. Men han sagde til en Anden: følg mig. Men denne sagde: Herre! tilsted mig, at jeg først gaaer hen at begrave min Fader.

60. Men Jesus sagde til ham: lad de Døde begrave deres Døde; men gak du hen, og forkynd Guds Rige.

61. Men og en Anden sagde: Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først at tage Afsked fra dem, som ere i mit Huus.

62. Men Jesus sagde til ham: Ingen, som lægger sin Haand paa Ploven, og seer tilbage, er vel skikket til Guds Rige.

10. Capitel.

(I) Jesus udsender 70 Disciple, raaber Vee over Chorazin, 1-16. (II) De 70 komme glade tilbage; Jesus lærer, hvori de skulle glæde sig, 17-20; priser Faderen, 21. 22; priser Disciplene salige, 23-24. (III) Lærer en Skriftklog, hvo der var hans Næste, 25-37. (IV) Roser Maria fremfor Martha, 38-42.

1. Men derefter beskikkede Herren og halvfjerdsindstyve

Andre, og sendte dem ud To og To for sig, til hver Stad og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme.

2. Og han sagde til dem: Høsten er vel stor, men Arbeiderne ere faa; beder derfor Høstens Herre, at han udsender Arbeidere i sin Høst.

3. Gaaer bort! See, jeg sender Eder som Lam midt iblandt Ulve.

4. Bærer ikke Pung, ei heller Taske, ei heller Skoe; og hilser Ingen paa Veien.

5. Men hvor som I komme ind i et Huus, der siger først: Fred være med dette Huus.

6. Og er der sammesteds et Fredens Barn, skal Eders Fred hvile paa ham; men er der ingen, da skal den vende til Eder igjen.

7. Men bliver i det samme Huus, æder og drikker, hvad de have; thi en Arbeider er sin Løn værd. I skulle ikke gaae fra Huus til Huus.

8. Og hvor I komme ind i en Stad, og de annamme Eder, da æder, hvad Eder foresættes;

9. og helbreder de Syge, som deri ere, og siger dem: Guds Rige er kommet nær til Eder.

10. Men hvor I komme ind i en Stad, og de ikke annamme Eder, da gaaer ud paa dens Gader og siger:

11. vi afstryge for Eder endog det Støv, som hænger ved os af Eders Stad; dog skulle I dette vide, at Guds Rige haver været nær hos Eder.

12. Men jeg siger Eder, det skal gaae Sodoma lideligere paa hiin Dag, end denne Stad.

13. Vee dig, Chorazin! vee dig, Bethsaida! thi vare de kraftige Gjerninger skete i Tyrus og Sidon, som ere skete hos Eder, havde de længe siden siddet i Sæk og Aske og omvendt sig.

14. Dog skal det gaae Tyrus og Sidon lideligere i Dommen end Eder.

15. Og du, Capernaum! som er ophøiet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Helvede.

16. Hvo som Eder hører, hører mig, og hvo som Eder foragter, foragter mig; men hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte.

17. Men de Halvfjerdsindstyve kom igjen med Glæde og sagde: Herre! ogsaa Djævlene ere os underdanige i dit Navn.

18. Men han sagde til dem: jeg saae, at Satanas faldt ned af Himmelen som et Lyn.

19. See, jeg giver Eder Magt at træde paa Slanger og Skorpioner, og over al Fjendens Kraft; og slet intet skal skade Eder.

20. Dog glæder Eder ikke derover, at Aanderne ere Eder underdanige, men glæder Eder

mere, at Eders Navne ere
skrevne i Himlene.
21. I den samme Stund
frydede Jesus sig i Aanden
og sagde: jeg priser dig, Fader,
Himmelens og Jordens Her=
re! at du haver skjult disse
Ting for de Vise og Forstan=
dige, og aabenbaret de Umyn=
dige dem. Ja, Fader! thi det
var saaledes behageligt for dig.
22. Alle Ting ere mig over=
givne af min Fader; og Ingen
kjender, hvo Sønnen er, uden
Faderen, og hvo Faderen er,
uden Sønnen, og hvem Søn=
nen vil aabenbare det.
23. Og han vendte sig til
Disciplene i Særdeleshed og
sagde til dem; salige ere de
Øine, som see det, I see.
24. Thi jeg siger Eder, at
mange Propheter og Konger
vilde seet det, I see, og have
det ikke seet, og hørt det, I
høre, og have det ikke hørt.
25. Og see, en Lovkyndig
stod op, og fristede ham og
sagde: Mester! hvad skal jeg
gjøre, at jeg kan arve et evigt
Liv?
26. Men han sagde til ham:
hvad er skrevet i Loven? hvor=
ledes læser du?
27. Men han svarede og
sagde til ham: du skal elske
Herren din Gud af dit ganske
Hjerte og af din ganske Sjæl
og af din ganske Styrke
og af dit ganske Sind, og
din Næste som dig selv.
28. Men han sagde til ham:
du svarede ret; gjør dette,
saa skal du leve.
29. Men han vilde gjøre sig
selv retfærdig, og sagde til
Jesus: hvo er da min Næste?
30. Men Jesus svarede og
sagde: et Menneske gik fra
Jerusalem til Jericho, og faldt
iblandt Røvere, hvilke baade
klædte ham af og sloge ham,
og gik bort og lode ham ligge
halvdød.
31. Men ved en Hændelse
drog en Præst den samme
Vei ned, og der han saae ham,
gik han forbi.
32. Desligeste ogsaa en Levit,
der han kom til Stedet, gik
han til og saae ham, og gik
forbi.
33. Men en Samaritan rei=
ste og kom til ham, og der
han saae ham, ynkedes han
inderligen.
34. Og han gik til ham,
forbandt hans Saar og gød
Olie og Viin derudi, løftede
ham paa sit eget Dyr og førte
ham til Herberge og røgtede
ham.
35. Og den anden Dag,
der han reiste bort, tog han
to Penge ud og gav Verten
dem, og sagde til ham: røgte
ham, og hvad du udlægger
mere, vil jeg betale dig, naar
jeg kommer igjen.
36. Hvilken af disse Tre
tykkes dig nu at have været

hans Næste, der var falden
iblandt Røvere?

37. Men han sagde: den, som gjorde Barmhjertighed imod ham. Derfor sagde Jesus til ham: gak bort, og gjør du ligesaa.

38. Men det begav sig, der de vandrede, gik han ind i en By; men der var en Kvinde, som hedte Martha, hun annammede ham i sit Huus.

39. Og hun havde en Søster, som hedte Maria, og hun satte sig ved Jesu Fødder og hørte hans Tale.

40. Men Martha sysslede med megen Opvartning; og hun traadte til og sagde: Herre! agter du ikke paa, at min Søster lader mig opvarte ene? Siig hende dog, at hun kommer mig til Hjælp.

41. Men Jesus svarede og sagde til hende: Martha! Martha! du gjør dig Bekymring og Uro med mange Ting;

42. men Eet er fornødent; Maria haver udvalgt den gode Deel, som ikke skal borttages fra hende.

11. Capitel.

(I) Jesus lærer sine Disciple at bede, 1-13. (II) Driver en Djævel ud, bespottes, forsvarer sig, 14-28. (III) Henviser Folket til Jonas Tegn, og straffer deres Vantro, 29-32. (IV) Taler om Menneskens Lys, 33-36. (V) Æder med Pharisæer, raaber Vee over dem og de Lovkyndige, 37-54.

1. Og det begav sig, der han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, der han lod af: Herre! lær os at bede, som Johannes og lærte sine Disciple.

2. Da sagde han til dem: naar I bede, da siger: vor Fader, du som er i Himlene! helliget vorde dit Navn; komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

3. giv os hver Dag vort daglige Brød;

4. og forlad os vore Synder, thi og vi forlade hver, som os er skyldig; og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det Onde.

5. Og han sagde til dem: om Nogen af Eder haver en Ven, og vilde gaae til ham om Midnat og sige til ham: Kjære! laan mig tre Brød,

6. efterdi min Ven er kommen til mig fra Reisen, og jeg haver Intet at sætte for ham;

7. og han derinde skulde svare og sige: gjør mig ikke Uro; Døren er nu tillukt, og mine Børn ere med mig i Senge, jeg kan ikke staae op at give dig;

8. da, siger jeg Eder, dersom han og ikke staaer op og giver ham, fordi han er hans Ven,

saa staaer han dog op for hans Ubluheds Skyld, og giver ham saa mange, som han haver behov.

9. Og jeg siger Eder: beder, saa skal Eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades.

10. Thi hver den, som beder, han faaer, og hvo som leder, han finder, og den, som banker paa, ham skal oplades.

11. Men dersom iblandt Eder en Søn beder sin Fader om et Brød, monne han da give ham en Steen? og dersom han beder om en Fisk, monne han for Fisken give ham en Slange?

12. Eller og dersom han beder om et Æg, monne han give ham en Skorpion?

13. Dersom da I, som ere onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal den himmelske Fader give dem den Hellig Aand, som ham bede?

14. Og han uddrev en Djævel, og den var stum; men det skete, der Djævelen var udfaren, talede den Stumme, og Folket forundrede sig.

15. Men Nogle af dem sagde: han uddriver Djævle ved Beelzebul, Djævlenes Øverste.

16. Men Andre fristede ham, og begjerede Tegn af ham fra Himmelen.

17. Men der han fornam deres Tanker, sagde han til dem: hvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, bliver øde, og et Huus, som er splidagtigt med sig selv, falder.

18. Men er og Satanas bleven splidagtig med sig selv, hvorledes skal hans Rige da blive bestandigt? Thi I sige, jeg uddriver Djævle ved Beelzebul.

19. Men om jeg uddriver Djævle ved Beelzebul, ved hvem uddrive da Eders Sønner dem? Derfor skulle de være Eders Dommere.

20. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til Eder.

21. Naar den Stærke bevæbnet vogter sit Pallads, bliver det, han haver, med Fred.

22. Men naar en Stærkere end han kommer over ham og overvinder ham, da borttager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler hans Bytte.

23. Hvo som ikke er med mig, er imod mig; og hvo som ikke sanker med mig, adspreder.

24. Naar den urene Aand udfarer af Mennesket, vandrer han igjennem tørre Steder og søger Hvile; og naar han ikke finder den, da siger han: jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af.

25. Og naar han kommer, finder han det feiet og prydet.

26. Da gaaer han bort, og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, boe de der; og det Sidste bliver værre med dette Menneske, end det Første.
27. Men det begav sig, der han sagde disse Ting, opløftede en Kvinde af Folket Røsten og sagde til ham: saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede.
28. Men han sagde: ja, salige ere de, som høre Guds Ord, og bevare det.
29. Men der Folket forsamledes til ham, begyndte han at sige: denne Slægt er ond, den begjerer et Tegn, og den skal intet Tegn gives, uden Jonas Prophetens Tegn.
30. Thi ligesom Jonas var de Niniviter et Tegn, saa skal og Menneskens Søn være for denne Slægt.
31. Dronningen fra Sønden skal opstaae ved Dommen imod Mændene af denne Slægt, og skal fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grændser, at høre Salomons Viisdom; og see, her er mere end Salomon.
32. De Mænd af Ninive skulle opstaae ved Dommen imod denne Slægt, og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas Prædiken; og see, her er mere end Jonas.
33. Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under en Skjeppe, men paa en Lysestage, at de, som gaae ind, kunne see dets Skin.
34. Øiet er Legemets Lys; naar dit Øie derfor er sundt, er og dit ganske Legeme lyst, men dersom det er ondt, er og dit Legeme mørkt.
35. See derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke.
36. Dersom da dit ganske Legeme er lyst, saa at ingen Deel deraf er mørk, bliver det hele lyst, som naar Lyset med sin Glands bestraaler dig.
37. Men idet han talede, bad en Pharisæer ham, at han vilde æde Middagsmaaltid med ham, og han gik ind og satte sig tilbords.
38. Men Pharisæeren forundrede sig, da han saae, at han ikke toede sig først før Maaltid.
39. Men Herren sagde til ham: I Pharisæer rense nu Bægere og Fade udvortes; men det Indvortes i Eder er fuldt af Rov og Ondskab.
40. I Daarer! den, som gjorde det Udvortes, gjorde han ikke ogsaa det Indvortes?
41. Men af det Indvortes giver Almisse; see, saa ere alle Ting Eder rene.
42. Men vee Eder, I Pharisæer! at I give Tiende af Mynte og Rude og allehaande Urter, og forbigaae Dom og

Guds Kjærlighed; disse Ting burde man at gjøre, og ikke forsømme de andre.
43. Vee Eder, I Pharisæer! at I ville gjerne sidde paa det fornemste Sæde i Synagogerne og være hilsede paa Torvene.
44. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I ere som ukjendelige Grave, og Menneskene, som gaae over dem, vide det ikke.
45. Men en af de Lovkyndige svarede og sagde til ham: Mester! idet du siger Saadant, forhaaner du og os.
46. Men han sagde: vee og Eder, I Lovkyndige! thi I besvære Menneskene med Byrder, vanskelige at bære, og selv røre I Byrderne ikke med een af Eders Fingre.
47. Vee Eder, at I bygge Propheternes Grave, men Eders Fædre sloge dem ihjel.
48. Saaledes vidne I med Eders Fædres Gjerninger, og samtykke dem: thi de sloge dem ihjel, og I bygge deres Grave.
49. Derfor har og Guds Viisdom sagt: jeg vil sende Propheter og Apostler til dem, og nogle af dem skulle de slaae ihjel, og forfølge andre,
50. paa det at alle Propheters Blod, som er udøst fra Verdens Begyndelse, skal kræves af denne Slægt,
51. fra Abels Blod indtil Zacharias Blod, som blev omkommet imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger Eder: det skal kræves af denne Slægt.
52. Vee Eder, I Lovkyndige! at I have taget Kundskabens Nøgle; selv gaae I ikke ind, og dem, som ville gaae ind, formene I det.
53. Men der han sagde dette til dem, begyndte de Skriftkloge og Pharisæerne at trænge hardt ind paa ham, og at lokke Ord af hans Mund om mange Ting.
54. Thi de lurede paa ham, og søgte at opfange noget af hans Mund, at de kunde anklage ham.

12. Capitel.

(I) Jesus advarer mod Pharisæernes Suurdei, 1-3. (II) Mod Menneskefrygt, 4-12. (III) Vil ei skifte Arv, 13-15. (IV) Advarer mod Gjerrighed og Næringssorg, 16-34. (V) Formaner til Aarvaagenhed og Troskab, 35-48. (VI) Taler om Trængsel for Evangeliets Skyld, 49-53. (VII) Om at prøve og iagttage Tiden, 54-59.

1. Idet Folket var forsamlet ved mange Tusinde, saa at de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: fornemmeligen tager Eder vare for Pharisæernes Suurdei, som er Dienskalkhed.
2. Men Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet hemmeligt, som man jo skal faae at vide.

3. Derfor, hvad I sige i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad I tale i Øret i Kamrene, skal forkyndes paa Tagene.
4. Men jeg siger Eder: mine Venner! frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, og derefter ikke formaae at gjøre mere.
5. Men jeg vil vise Eder, for hvem I skulle frygte: frygter for den, som haver Magt til, efterat have slaget ihjel, at kaste i Helvede; ja jeg siger Eder: frygter for ham.
6. Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke een af dem er glemt af Gud.
7. Ja og Haarene paa Eders Hoved ere alle talte; derfor frygter ikke, I ere bedre end mange Spurve.
8. Men jeg siger Eder: hver den, som bekjender mig for Menneskene, den skal og Menneskens Søn bekjende for Guds Engle.
9. Og hvo mig fornegter for Menneskene, skal fornegtes for Guds Engle.
10. Og hver den, som taler et Ord imod Menneskens Søn, ham skal det forlades; men hvo som taler bespottelig imod den Hellig Aand, ham skal det ikke forlades.
11. Men naar de føre Eder frem for Synagoger og Øvrigheder og de Vældige, da bekymrer Eder ikke, hvorledes eller hvad I skulle tale til Eders Forsvar, eller hvad I skulle sige;
12. thi den Hellig Aand skal lære Eder i den samme Stund, hvad I bør sige.
13. Men En af Folket sagde til ham: Mester! siig min Broder, at han skifter Arv med mig.
14. Men han sagde til ham: Menneske! hvo haver sat mig til Dommer eller Deler imellem Eder?
15. Og han sagde til dem: seer til og vogter Eder for Gjerrighed; thi Ingens Liv bestaaer i at have overflødigt Gods.
16. Men han talede en Lignelse til dem og sagde: der var en rig Mand, hvis Land havde baaret vel.
17. Og han tænkte ved sig selv og sagde: hvad skal jeg gjøre? thi jeg haver ikke Rum, hvorudi jeg kan samle mine Frugter.
18. Og han sagde: dette vil jeg gjøre: jeg vil nedbryde mine Lader, og bygge dem større, og jeg vil samle derudi alt det, som mig er voxet, og mit Gods;
19. og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du haver meget Godt i Forraad til mange Aar; giv dig til Ro, æd, drik, vær glad.
20. Men Gud sagde til ham: du Daare! i denne Nat kræ-

ves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre til, som du haver beredt?

21. Saaledes den, som samler sig Liggendefæ, og er ikke rig i Gud.

22. Men han sagde til sine Disciple: derfor siger jeg Eder: bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføres.

23. Livet er mere end Maden, og Legemet end Klæderne.

24. Giver Agt paa Ravnene, de saae ikke, høste og ikke, de have ingen Kjelder og ei Lade, og Gud føder dem alligevel; hvor meget ere I bedre end Fuglene?

25. Men hvo er iblandt Eder, som kan sætte een Alen til sin Væxt, enddog han bekymrer sig derfor?

26. Formaae I da ei engang det Mindste, hvi bekymre I Eder for det Øvrige?

27. Giver Agt paa Lilierne, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, spinde ei heller; men jeg siger Eder: end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som een af dem.

28. Klæder da Gud Græsset saa, som i Dag staaer paa Marken, og i Morgen kastes i Ovnen, hvor meget mere Eder, I lidet Troende!

29. Derfor spørger og I ikke med Bekymring om, hvad I skulle æde, eller hvad I skulle drikke; og værer ikke vankelmodige.

30. Thi efter alt Saadant søge Hedningerne i Verden; men Eders Fader veed, at I have det behov.

31. Søger heller Guds Rige, saa skulle alle disse Ting tillægges Eder.

32. Frygt ikke, du lille Hjord! thi det er Eders Fader behageligt at give Eder Riget.

33. Sælger, hvad I have, og giver Almisse. Gjører Eder Poser, som ikke blive gamle, et Liggendefæ, som ikke forgaaer, i Himlene, hvor ingen Tyv kommer til, og intet Møl fordærver.

34. Thi hvor Eders Liggendefæ er, der vil og Eders Hjerte være.

35. Eders Lænder være ombundne, og Eders Lys brændende.

36. Og værer ligesom de Mennesker, der vente deres Herre, naar han bryder op fra Brylluppet, paa det, naar han kommer og banker paa, de strax kunne lade op for ham.

37. Salige ere de Tjenere, som Herren finder vaagne, naar han kommer. Sandelig siger jeg Eder, at han skal binde op om sig, og sætte dem tilbords, og gaae frem og tjene dem.

38. Og dersom han kommer i den anden Vagt, og kommer

i den tredie Vagt, og finder det saaledes, da ere disse Tjenere salige.
39. Men dette skulle I vide, at dersom Huusbonden vidste, hvad for en Time Tyven vilde komme, da vaagede han og lod ikke bryde ind i sit Huus.
40. Derfor værer og I beredte; thi Menneskens Søn kommer paa den Time, som I ikke mene.
41. Men Peter sagde til ham: Herre! siger du denne Lignelse til os, eller ogsaa til Alle?
42. Men Herren sagde: hvo er vel den troe og snilde Huusholder, som Herren vil sætte over sit Tyende, at give dem deres tillagte Spise i rette Tid?
43. Salig er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gjøre saaledes.
44. Sandelig siger jeg Eder: han skal sætte ham over alt sit Gods.
45. Men dersom samme Tjener siger i sit Hjerte: min Herre tøver at komme; og han begynder at slaae Drengene og Pigerne, og at æde og drikke og blive drukken:
46. da skal samme Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke tænker, og paa den Time, som han ikke veed, og hugge ham i to, og skal give ham hans Deel med de Utroe.
47. Men den Tjener, som veed sin Herres Villie, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Villie, skal faae mange Hug.
48. Men den, som ikke veed det, og gjør, hvad der er Hug værd, skal faae lidet Hug. Thi Enhver, hvem Meget er givet, hos ham skal man søge Meget: og hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Mere.
49. Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden, og hvor vilde jeg, at den var optændt allerede!
50. En Daab skal jeg døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbragt!
51. Mene I, at jeg er kommen, at give Fred paa Jorden? Nei, siger jeg Eder, men Tvedragt.
52. Thi fra nu af skulle Fem i eet Huus være splidagtige, tre imod to, og to imod tre.
53. Faderen skal være splidagtig imod Sønnen, og Sønnen imod Faderen; Moderen imod Datteren, og Datteren imod Moderen; Mandens Moder imod sin Søns Hustru, og Sønnens Hustru imod sin Mands Moder.
54. Men han sagde og til Folket; naar I see Skyen opgaae i Vester, sige I strax:

der kommer Regn; og det
skeer saaledes.
55. Og naar I see Sønden-
veir blæse, sige I: der kommer
Hede; og det skeer.
56. I Dienskalke! Jordens
og Himmelens Skikkelse vide
I at skjønne, men hvi skjønne
I ikke denne Tid?
57. Men hvorfor dømme I
ikke og af Eder selv, hvad ret er.
58. Thi medens du gaaer
hen med din Modstander for
Øvrigheden, da gjør din Flid
paa Veien, at du kan gaae
forligt fra ham; paa det han
ikke skal drage dig for Dom-
meren, og Dommeren skal
overantvorde Slutteren dig,
og Slutteren skal kaste dig i
Fængsel.
59. Jeg siger dig: du skal
slet ikke komme derudfra, før-
end du betaler endog den
sidste Skjerv.

13. Capitel.

(I) I Anledning af nogle Gali-
læers Drab formaner Jesus til
Omvendelse, 1-9. (II) Jesus hel-
breder en værkbrudden Kvinde,
10-17. (III) Fremsætter Lignelserne
om Senepskornet og Suurdeien,
18-21. (IV) Taler om Mangeѕ
Forkastelse, og om Hedningernes
Omvendelse, 22-30. (V) Frygter
ei for Herodes, klager over Jeru-
salem, 31-35.

1. Men paa den samme Tid
vare Nogle tilstede, som for-
kyndte ham om de Galilæer,
hvis Blod Pilatus havde blan-
det med deres Offer.
2. Og Jesus svarede og sagde
til dem: mene I, at disse
Galilæer vare Syndere frem-
for alle Galilæer, fordi de
lede dette?
3. Nei, siger jeg Eder; men
dersom I ikke omvende Eder,
skulle I alle ligesaa omkomme.
4. Eller de Atten, som Taar-
net i Siloam faldt paa og
ihjelslog, mene I, at de vare
skyldige fremfor alle Menne-
sker, som boe i Jerusalem?
5. Nei, siger jeg Eder; men
dersom I ikke omvende Eder,
skulle I alle ligesaa omkomme.
6. Men han sagde denne
Lignelse: En havde et Figen-
træ, som var plantet i hans
Viingaard; og han kom, og
ledte efter Frugt derpaa, og
fandt ingen.
7. Men han sagde til Viin-
gaardsmanden: see, jeg er nu
i tre Aar kommen, og har
ledt efter Frugt paa dette Fi-
gentræ, og finder ingen; hug
det om, hvi skal det og gjøre
Jorden unyttig?
8. Men han svarede og sagde
til ham: Herre! lad det staae
endnu dette Aar, indtil jeg
faaer gravet om det og gjødet
det,
9. om det da vil bære Frugt;
men hvis ikke, da hug det
siden om.
10. Men han lærte i een
af Synagogerne paa Sabbaten.
11. Og see, der var en Kvin-
de, som havde havt en Syg-

doms Aand i atten Aar, og hun var kroget og kunde aldeles ikke rette sig op.
12. Men der Jesus saae hende, kaldte han ad hende, og sagde til hende: Kvinde! du er løst fra din Sygdom.
13. Og han lagde Hænderne paa hende; og strax rettede hun sig op og prisede Gud.
14. Da svarede Synagogforstanderen, som var vred, fordi Jesus helbredte paa Sabbaten, og sagde til Folket: der ere sex Dage, paa hvilke man bør arbeide; kommer derfor paa dem og lader Eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen.
15. Da svarede Herren ham og sagde: du Dienskalk! løser ikke hver iblandt Eder sin Oxe eller sit Asen fra Krybben paa Sabbaten, og fører dem til Vands?
16. Men denne, som er en Abrahams Datter, hvilken Satanas havde bundet, see, i atten Aar, burde hun ikke løses af dette Baand paa Sabbatsdagen?
17. Og der han dette sagde, bleve Alle beskæmmede, som vare ham imod; og alt Folket glædte sig over alle de herlige Gjerninger, som gjordes af ham.
18. Men han sagde: hvad er Guds Rige ligt? og hvorved skal jeg ligne det?
19. Det er ligt et Senepskorn, hvilket et Menneske tog og lagde i sin Have; og det voxte og blev et stort Træ, og Himmelens Fugle gjorde Rede i dets Grene.
20. Og han sagde atter: hvorved skal jeg ligne Guds Rige?
21. Det er ligt en Suurdei, hvilken en Kvinde tog og nedlagde i tre Maader Meel, indtil det blev syret altsammen.
22. Og han gik igjennem Stæder og Byer og lærte, og tog Veien til Jerusalem.
23. Men En sagde til ham: Herre! mon de ere faa, som blive salige? Da sagde han til dem:
24. stræber alvorligen at indgaae igjennem den snevre Port; thi Mange, siger jeg Eder, skulle søge at komme ind, og skulle ikke kunne.
25. Efterat Huusbonden er staaet op og haver tillukt Døren, og I da komme til at staae udenfor og banke paa Døren og sige: Herre, Herre, lad op for os! da skal han svare og sige til Eder: jeg kjender Eder ikke, hveden I ere.
26. Da skulle I begynde at sige; vi aade og drak for dine Dine, og du lærte paa vore Gader.
27. Og han skal svare: jeg siger Eder: jeg kjender Eder ikke, hveden I ere; viger fra mig, alle I, som gjøre Uret!
28. Der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar

I faae at see Abraham og Isaak og Jakob og alle Propheter i Guds Rige, men Eder at være udstødte udenfor.

29. Og de skulle komme fra Øster og Vester og fra Nord og Sønder, og sidde tilbords i Guds Rige.

30. Og see, der ere Sidste, som skulle være de Første, og der ere Første, som skulle være de Sidste.

31. Paa den samme Dag kom nogle Pharisæer og sagde til ham: gak bort og drag herfra; thi Herodes vil ihjelslaae dig.

32. Og han sagde til dem: gaaer hen og siger den Ræv: see, jeg uddriver Djævle, og fuldfører Helbredelser i Dag og i Morgen, og paa den tredie Dag fuldendes jeg.

33. Dog bør det mig at vandre i Dag og i Morgen og den Dag derefter; thi det skeer ikke, at en Prophet omkommes udenfor Jerusalem.

34. Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheter og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne; men I vilde ikke.

35. See, Eders Huus skal lades Eder øde; men sandelig siger jeg Eder: I skulle ikke see mig, indtil Tiden kommer, naar I skulle sige: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

14. Capitel.

(I) Jesus helbreder en Vattersottig, 1-6. (II) Taler om dem, der søge de øverste Sæder, og om at indbyde Fattige, 7-14. (III) Om den store Nadvere, 15-24. (IV) Om Selvfornegtelse, 25-35.

1. Og det begav sig, der han kom i een af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge vare paa ham.

2. Og see, der var et vattersottigt Menneske for ham.

3. Og Jesus begyndte at tale til de Lovkyndige og Pharisæerne og sagde: mon det er tilladt at helbrede paa Sabbaten?

4. Men de taug; og han tog paa ham og helbredte ham og lod ham gaae.

5. Og han svarede og sagde til dem: hvo er iblandt Eder, som, naar hans Oxe eller Asen falder i en Brønd, ikke strax drager det op paa Sabbatsdagen?

6. Og de kunde ikke give ham Svar derpaa.

7. Men han sagde en Lignelse til Gjesterne, der han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet, og sagde til dem:

8. naar du er buden af Nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, at

ikke en Hæderligere end du
maatte være buden af ham;
9. og den, som indbød dig
og ham, maatte komme og
sige til dig: giv denne Plads;
og du da med Blusel komme
til at sidde nederst.
10. Men naar du er buden,
gak hen og sæt dig nederst,
at naar han kommer, som
dig indbød, han da maa sige
til dig: Ven! sæt dig høiere
op; og da skal du have Ære
for dem, som sidde med dig
tilbords.
11. Thi hver den, sig selv
ophøier, skal fornedres; og
hvo sig selv fornedrer, skal
ophøies.
12. Men han sagde og til
den, som ham havde budet:
naar du gjør Middags= eller
Aftens=Maaltid, byd ikke dine
Venner, ei heller dine Brødre,
ei heller dine Frænder, ei heller
rige Naboer, paa det de ikke
skulle indbyde dig igjen, og
dig skee Vederlag.
13. Men naar du gjør et
Gjestebud, da byd Fattige,
Krøblinger, Halte, Blinde,
14. saa skal du være salig;
thi de have Intet at betale
derfor; men det skal igjen=
gives dig i de Retfærdiges
Opstandelse.
15. Men der En af dem,
som sadde med tilbords, hørte
det, sagde han til ham: salig
er den, som kommer tilbords
i Guds Rige.
16. Men han sagde til ham:
der var et Menneske, som
gjorde en stor Nadvere og
bød Mange.
17. Og han udsendte sin
Tjener paa Nadverens Time,
at sige til de Budne: kom=
mer; thi nu ere alle Ting
beredte.
18. Og de begyndte alle
eendrægteligen at undskylde
sig. Den Første sagde til
ham: jeg haver kjøbt en
Ager, og haver fornøden at
gaae ud og see den; jeg beder
dig, hav mig undskyldt.
19. Og en Anden sagde: jeg
haver kjøbt fem Par Øxen,
og gaaer hen at prøve dem;
jeg beder dig, hav mig und=
skyldt.
20. Og en Anden sagde: jeg
tog mig en Hustru til Ægte,
og derfor kan jeg ikke komme.
21. Og den Tjener kom,
og forkyndte sin Herre det;
da blev Huusbonden vred
og sagde til sin Tjener: gak
hurtig ud paa Stadens Stræ=
der og Gader, og før hid ind
Fattige og Krøblinger og
Halte og Blinde.
22. Og Tjeneren sagde:
Herre! det er gjort, som du
befoel, og der er endnu Rum.
23. Og Herren sagde til
Tjeneren: gak ud paa Veiene
og ved Gjerderne, og nød
dem at gaae ind, paa det
mit Huus kan vorde fuldt.
24. Thi jeg siger Eder,

at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere.

25. Men meget Folk gik med ham; og han vendte sig og sagde til dem:

26. dersom Nogen kommer til mig, og hader ikke sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre og tilmed sit eget Liv, han kan ikke være min Discipel.

27. Og hvo som ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel.

28. Thi hvo iblandt Eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først og beregner Bekostningen, om han haver, hvad der hører til at fuldføre det med;

29. at ikke, naar han faaer lagt Grundvold, og ei kan fuldende det, Alle, som see det, skulle begynde at spotte ham og sige:

30. dette Menneske begyndte at bygge, og kunde ikke fuldende det.

31. Eller hvilken Konge, som drager i Krig at stride imod en anden Konge, sidder ikke først og beraader sig, om han er mægtig til med ti Tusinde at møde den, som kommer mod ham med tyve Tusinde?

32. Men hvis ikke, udskikker han Sendebud, medens den Anden endnu er langt borte, og handler om Fred.

33. Saaledes og hver af Eder, som ikke forsager alt det, han haver, kan ikke være min Discipel.

34. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes?

35. Det tjener hverken til Jord eller Gjødning; de kaste det ud. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!

15. Capitel.

(I) Jesus forsvarer sin Omgængelie med Toldere og Syndere ved en Lignelse om et forloret Faar, 1-7. (II) En forloren Penning, 8-10. (III) Og en forloren Søn, 11-32.

1. Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham, for at høre ham.

2. Og Pharisæerne og de Skriftkloge knurrede og sagde: denne annammer Syndere, og æder med dem.

3. Men han talede denne Lignelse til dem og sagde:

4. Hvilket Menneske af Eder, som haver hundrede Faar, og haver tabt eet af dem, forlader ei de ni og halvfemsindstyve i Ørken, og gaaer bort efter det tabte, indtil han finder det?

5. Og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde.

6. Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Venner og Naboer og siger til dem: glæder Eder med mig;

thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt.

7. Jeg siger Eder: saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov.

8. Eller hvilken Kvinde, som haver ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys og feier Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?

9. Og naar hun haver fundet den, sammenkalder hun Veninder og Naboersker, og siger: glæder Eder med mig; thi jeg haver fundet den Penning, som jeg tabte.

10. Saaledes, siger jeg Eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

11. Men han sagde: en Mand havde to Sønner.

12. Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Deel af Eiendommen, som mig tilfalder. Og han skiftede Godset imellem dem.

13. Og ikke mange Dage derefter samlede den yngre Søn alt Sit, og drog udenlands, til et Land langt borte, og ødte der sit Gods i et overdaadigt Levnet.

14. Men der han havde fortæret alt det, han eiede, blev en svar Hunger i det samme Land; og han begyndte at lide Mangel.

15. Og han gik hen og holdt sig til een af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham paa sine Agre at vogte Sviin.

16. Og han begjerede at fylde sin Bug med Mask, som Svinene aade; og Ingen gav ham Noget.

17. Men han gik i sig selv og sagde: hvor mange Daglønnere hos min Fader have overflødigt Brød? men jeg omkommer af Hunger.

18. Jeg vil staae op og gaae til min Fader og sige til ham: Fader! jeg haver syndet imod Himmelen og for dig,

19. og er ikke længer værd, at kaldes din Søn; gjør mig som een af dine Daglønnere.

20. Og han stod op og kom til sin Fader. Men der han endnu var langt borte, saae hans Fader ham og ynkedes inderligen, og løb til og faldt om hans Hals og kyssede ham.

21. Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg haver syndet imod Himmelen og for dig, og er ikke længere værd, at kaldes din Søn.

22. Men Faderen sagde til sine Tjenere: bærer frem det bedste Klædebon, ifører ham det, og giver ham en Ring

paa hans Haand og Skoe paa Fødderne,

23. og henter den fedede Kalv hid og slagter den, og lader os æde og være lystige;

24. thi denne min Søn var død, og er bleven levende igjen, og var fortabt, og er funden. Og de begyndte at være lystige.

25. Men hans ældste Søn var paa Marken, og da han kom og var nær ved Huset, hørte han Musik og Dands.

26. Og han kaldte een af Drengene til sig og udspurgte, hvad det var?

27. Men han sagde til ham: din Broder er kommen, og din Fader slagtede den fedede Kalv, fordi han haver faaet ham karsk igjen.

28. Men han blev vred og vilde ikke gaae ind; derfor gik hans Fader ud og bad ham.

29. Men han svarede og sagde til Faderen: see, saa mange Aar tjener jeg dig, og overtraadte end aldrig dit Bud, og du haver aldrig givet mig et Kid, at jeg kunde være lystig med mine Venner.

30. Men da denne din Søn er kommen, som haver fortæret dit Gods med Skjøger, slagtede du den fedede Kalv til ham.

31. Men han sagde til ham: min Søn! du er altid hos mig, og alt det, som mit er, er dit.

32. Men man burde at være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død, og er bleven levende igjen, og var fortabt, og er funden.

16. Capitel.

(I) Jesus taler om den utroe Huusfoged, advarer for Gjerrighed, 1-13. (II) Straffer Pharisæernes Stolthed, at de foragtede Evangelium, og ei forstode Loven ret, 14-18. (III) Siger Lignelsen om den rige Mand, 19-31.

1. Men han sagde og til sine Disciple: der var en rig Mand, som havde en Huusholder; og denne blev besørt for ham, at han ødte hans Gods.

2. Og han kaldte ham og sagde til ham: hvi hører jeg dette om dig? Gjør Regnskab for din Huusholdning; thi du kan ikke længer forestaae Huset.

3. Men Huusholderen sagde ved sig selv: hvad skal jeg gjøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? Jeg formaaer ikke at grave, jeg skammer mig ved at trygle.

4. Jeg veed, hvad jeg vil gjøre, at de skulle tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Huusholdningen.

5. Og han fremkaldte enhver af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: hvor meget er du min Herre skyldig?

6. Men denne sagde: hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: tag dit Brev og sæt dig snart ned og skriv halvtredsindstyve.

7. Derefter sagde han til en anden: men du, hvor meget er du skyldig? Men denne sagde: hundrede Maader Hvede. Og han sagde til ham: tag dit Brev og skriv firsindstyve.

8. Og Herren lovede den uretfærdige Huusholder, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn mod deres Slægt.

9. Og jeg siger Eder: gjører Eder Venner ved den urette Mammon, at, naar I skilles herfra, de skulle annamme Eder i de evige Boliger.

10. Hvo som er tro i det Mindste, er og tro i Meget; og hvo som er uretfærdig i det Mindste, er og uretfærdig i Meget.

11. Dersom I da ikke have været troe i den urette Mammon, hvo vil betroe Eder den sande?

12. Og dersom I ikke have været troe i det Fremmede, hvo vil give Eder Noget selv at eie?

13. Ingen Huussvend kan tjene to Herrer; thi han skal enten hade den ene, og elske den anden, eller holde sig til den ene, og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

14. Men alt dette hørte ogsaa Pharisæerne, som vare pengegjerrige; og de spottede ham.

15. Og han sagde til dem: I ere de, som retfærdiggjøre Eder selv for Menneskene; men Gud kjender Eders Hjerter; thi hvad som er høit blandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud.

16. Loven og Propheterne indtil Johannes spaaede; fra den Tid forkyndes Guds Rige ved Evangelium, og Hver trænger derind med Magt.

17. Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgaae, end at een Tøddel af Loven bortfalder.

18. Hver, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hoer; og Hver, som tager den til Ægte, der er skilt fra Manden, bedriver Hoer.

19. Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kosteligt Linklæde, og levede hver Dag herligen og i Glæde.

20. Der var og en Fattig, ved Navn Lazarus, som var lagt for hans Dør, fuld af Saar.

21. Og han begjerede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord;

men og Hundene kom og slikkede hans Saar.
22. Men det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skjød; men den Rige døde ogsaa, og blev begraven.
23. Og der han opløftede sine Øine i Helvede, der han var i Pine, saae han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skjød.
24. Og han raabte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, at han dypper det Yderste af sin Finger i Vand og lædsker min Tunge; thi jeg pines svarligen i denne Lue.
25. Men Abraham sagde: Søn, kom ihu, at du haver annammet dit Gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det Onde; men nu trøstes han, og du pines.
26. Og foruden alt dette er imellem os og Eder et stort Svælg befæstet, at de, som ville fare herfra ned til Eder, kunne ikke, og de kunne ikke heller fare derfra over til os.
27. Men han sagde: saa beder jeg dig, Fader! at du sender ham til min Faders Huus;
28. thi jeg haver fem Brødre; paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de komme i denne Pines Sted.
29. Abraham sagde til ham: de have Moses og Propheterne, lad dem høre dem.
30. Men han sagde: af nei, Fader Abraham! men dersom Nogen fra de Døde gik til dem, da omvendte de sig.
31. Men han sagde til ham: høre de ikke Moses og Propheterne, da troe de ikke heller, om Nogen opstod fra de Døde.

17. Capitel.

(I) Jesus taler om Forargelse, og om at tilgive, 1-4. (II) Om Tro og Lydighed, 5-10. (III) Helbreder ti Spedalske, 11-19. (IV) Taler om sin Tilkommelse, 20-37.

1. Men han sagde til Disciplene: det er umuligt, at Forargelser ei skulde komme; men vee den, ved hvilken de komme!
2. Det var ham bedre, om en Møllesteen blev hængt om hans Hals, og han blev kastet i Havet, end at han skulde forarge een af disse Smaa.
3. Vogter Eder selv. Men dersom din Broder synder imod dig, straf ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham.
4. Og dersom han syv Gange om Dagen syndede imod dig, og syv Gange om Dagen vender tilbage til dig og siger: det fortryder mig, da skal du tilgive ham.

5. Og Apostlerne sagde til Herren: forøg os Troen.

6. Men Herren sagde: dersom I havde Tro som et Senepskorn, da kunde I sige til dette Morbærtræ: ryk dig op med Rod, og plant dig i Havet; og det skulde være Eder lydigt.

7. Men hvo af Eder, som haver en Tjener, der pløier eller vogter Kvæg, siger strax til ham, naar han kommer hjem af Marken: gak hen og sæt dig tilbords?

8. Mon han ikke snarere sige til ham: bered det, jeg skal have til Nadvere, og bind op om dig og vart mig op, medens jeg æder og drikker; og derefter maa du æde og drikke?

9. Mon han takke denne Tjener, at han gjorde det, som ham var befalet? Jeg mener det ikke.

10. Ligesaa og I, naar I have gjort alle Ting, som Eder ere befalede, siger: vi ere unyttige Tjenere; thi vi gjorde det, som vi vare skyldige at gjøre.

11. Og det begav sig, der han reiste til Jerusalem, da drog han midt igjennem Samaria og Galilæa.

12. Og der han kom til en By, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte.

13. Og de opløftede Røsten og sagde: Jesus, Mester, forbarm dig over os!

14. Og der han saae dem, sagde han til dem: gaaer hen og beteer Eder for Præsterne. Og det skete, der de gik bort, bleve de rensede.

15. Men een af dem, der han saae, at han var helbredet, vendte tilbage og prisede Gud med høi Røst.

16. Og han faldt paa sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne var en Samaritan.

17. Da svarede Jesus og sagde: bleve ikke de Ti rensede? men hvor ere de Ni?

18. Bleve ellers Ingen fundne, som vendte tilbage at give Gud Ære, uden denne Fremmede?

19. Og han sagde til ham: staa op, gak bort! din Tro haver frelst dig.

20. Men da han blev adspurgt af Pharisæerne: naar kommer Guds Rige? svarede han dem og sagde: Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan vise derpaa.

21. De skulle ikke heller sige: see her, eller see der er det; thi see, Guds Rige er inden i Eder.

22. Men han sagde til Disciplene: de Dage skulle komme, da I skulle begiere at see een af Menneskens Søns Dage, og I skulle ikke see den.

23. Og de skulle sige til

Eder: see her, eller see der er han; men gaaer ikke hen, og følger ikke heller.
24. Thi ligesom Lynet, som lyner fra den ene Side af Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen, saa skal Menneskens Søn være paa sin Dag.
25. Men ham bør det først at lide meget, og forskydes af denne Slægt.
26. Og som det skete i Noe Dage, saaledes skal det og skee i Menneskens Søns Dage:
27. de aade, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, der Noe gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde Alle.
28. Desligeste og som det skete i Loths Dage: de aade, drak, kjøbte, solgte, plantede, byggede;
29. men paa den Dag, der Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl af Himmelen og ødelagde dem alle.
30. Saaledes skal det være paa den Dag, Menneskens Søn aabenbares.
31. Paa den samme Dag, hvo som er paa Taget, og hans Redskaber i Huset, stige ikke ned at tage dem; og desligeste, hvo som er paa Marken, vende ikke om til det, som er bag ham.
32. Kommer Loths Hustru ihu.
33. Hvo som søger at frelse sit Liv, skal miste det; og hvo som mister det, skal holde det ved Live.
34. Jeg siger Eder: i den samme Nat skulle To være i een Seng; den Ene skal annammes, og den Anden skal lades tilbage.
35. To Kvinder skulle male tilsammen; den Ene skal annammes, og den Anden skal lades tilbage.
36. To skulle være paa Marken; den Ene skal annammes, og den Anden skal lades tilbage.
37. Og de svarede og sagde til ham: hvor, Herre? Men han sagde til dem: hvor Kroppen er, der skulle Ørnene forsamles.

18. Capitel.

(I) Jesus taler om Bønnen, 1-8. (II) Fremsætter Lignelsen om Pharisæeren og Tolderen, 9-14. (III) Taler om smaa Børn, 15-17. (IV) Om Selvfornegtelse, 18-30. (V) Om sin Lidelse, 31-34. (VI) Helbreder en Blind, 35-43.

1. Men han sagde dem og en Lignelse derom, at man bør altid bede, og ikke blive træt.
2. Og han sagde: der var en Dommer i en Stad, som frygtede ikke Gud, og undsaae sig ikke for noget Menneske.
3. Men der var en Enke i

den samme Stad, og hun
kom til ham og sagde: skaf
mig Ret over min Mod-
stander.
4. Og han vilde længe ikke.
Men derefter sagde han ved
sig selv: alligevel jeg hverken
frygter Gud, ei heller und-
seer mig for noget Menneske,
5. dog, efterdi denne Enke
gjør mig megen Besvær, vil
jeg skaffe hende Ret, at hun
ikke uden Ophør skal komme
og plage mig.
6. Men Herren sagde: hører,
hvad den uretfærdige Dommer
siger.
7. Skulde da Gud ikke skaffe
sine Udvalgte Ret, som raabe
til ham Dag og Nat, enddog
han er langmodig imod dem?
8. Jeg siger Eder, han skal
snart skaffe dem Ret. Dog,
naar Menneskens Søn kom-
mer, mon han skal finde
Troen paa Jorden?
9. Men han sagde og til
Nogle, som stolede paa sig
selv, at de vare retfærdige,
og foragtede Andre, denne
Lignelse:
10. Der gik to Mennesker
op til Templet at bede; den
Ene var en Pharisæer, og
den Anden en Tolder.
11. Pharisæeren stod for sig
selv og bad saaledes: jeg takker
dig, Gud! at jeg ikke er som
de andre Mennesker, Røvere,
Uretfærdige, Hoerkarle, eller
og som denne Tolder.
12. Jeg faster to Gange
om Ugen, jeg giver Tiende
af alt det, jeg eier.
13. Og Tolderen stod langt
borte, og vilde end ikke op-
løfte Øinene til Himmelen,
men slog sig paa sit Bryst
og sagde: Gud, vær mig
Synder naadig!
14. Jeg siger Eder: denne
gik retfærdiggjort hjem i sit
Huus fremfor den Anden;
thi hvo sig selv ophøier, skal
fornedres, men hvo sig selv
fornedrer, skal ophøies.
15. Men de bare og smaa
Børn til ham, at han skulde
røre ved dem; men der Di-
sciplene saae det, truede de
dem.
16. Men Jesus kaldte dem
til sig og sagde: lader smaa
Børn komme til mig, og
formener dem det ikke; thi
Guds Rige hører saadanne
til.
17. Sandelig siger jeg Eder:
hvo som ikke annammer Guds
Rige som et Barn, kommer
ingenlunde derind.
18. Og en af de Øverste
spurgte ham og sagde: gode
Mester! hvad skal jeg gjøre,
at jeg kan arve et evigt Liv?
19. Men Jesus sagde til
ham: hvi kalder du mig god?
Ingen er god uden Een, det
er Gud.
20. Du veed Budene: du
skal ikke bedrive Hoer; du
skal ikke slaae ihjel; du skal

ikke stjæle; du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og din Moder.

21. Da sagde han: dette haver jeg holdet altsammen fra min Ungdom af.

22. Men der Jesus det hørte, sagde han til ham: endnu fattes dig Eet: sælg alt det, du haver, og uddeel det til Fattige, saa skal du have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, følg mig.

23. Men der han det hørte, blev han heel bedrøvet; thi han var saare rig.

24. Men der Jesus saae, at han var bleven heel bedrøvet, sagde han: hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige;

25. thi det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Men de, som hørte det, sagde: hvo kan da blive salig?

27. Men han sagde: hvad som er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud.

28. Men Peter sagde: see, vi have forladt Alting, og fulgt dig.

29. Men han sagde til dem: sandelig siger jeg Eder: der er Ingen, som haver forladt Huus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld,

30. som jo skal annamme det mange Fold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

31. Men han tog de Tolv til sig og sagde til dem: see, vi gaae op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Propheterne, skulle fuldkommes paa Menneskens Søn.

32. Thi han skal overantvordes Hedningerne og bespottes, forhaanes og bespyttes;

33. og de skulle hudstryge og ihjelslaae ham; og tredie Dag skal han opstaae.

34. Men de fattede Intet deraf, og denne Tale var skjult for dem, og de forstode ikke det, som blev sagt.

35. Men det skete, der han kom nær til Jericho, sad en Blind ved Veien og tiggede.

36. Og der denne hørte Folket gaae forbi, spurgte han, hvad dette var.

37. Men de forkyndte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi.

38. Og han raabte og sagde: Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!

39. Og de, som gik foran, truede ham, at han skulde tie; men desto mere raabte han: du Davids Søn, forbarm dig over mig!

40. Da stod Jesus stille, og bød ham føres til sig; men der han kom nær til ham spurgte han ham og sagde:

41. hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? Men han sagde: Herre! at jeg maa blive seende.
42. Og Jesus sagde til ham: bliv seende! din Tro haver frelst dig.
43. Og strax blev han seende, og fulgte ham, og prisede Gud; og alt Folket, som saae det, lovede Gud.

19. Capitel.

(I) Zachæus omvendes, 1-10. (II) Jesus fremsætter Lignelsen om de 10 Pund, 11-27. (III) Rider ind i Jerusalem, 28-40. (IV) Græder over Staden, 41-44. (V) Renser Templet, 45. 46. (VI) Man søger at omkomme ham, 47. 48.

1. Og han kom ind i Jericho og drog derigjennem.
2. Og see, der var en Mand, som hedte Zachæus; han var Toldernes Øverste, og han var rig.
3. Og han søgte efter at faae Jesus at see, hvo han var, og kunde ikke for Folket, fordi han var liden af Vært.
4. Og han løb forud og steg op i et Morbærtræ, at han kunde see ham; thi han skulde komme frem ad den Vei.
5. Og der Jesus kom til Stedet, saae han op og blev ham vaer, og sagde til ham: Zachæus! skynd dig og stig ned; thi det bør mig i Dag at tage ind i dit Huus.
6. Og han skyndte sig og steg ned og annammede ham med Glæde.
7. Og de, som det saae, knurrede alle og sagde: han tager Herberge hos en syndig Mand.
8. Men Zachæus blev staaende og sagde til Herren: see, Herre! Halvdelen af mit Gods giver jeg de Fattige; og dersom jeg haver forfordelet Nogen, da giver jeg det firefold igjen.
9. Men Jesus sagde til ham: i Dag er dette Huus vederfaret Frelse, efterdi ogsaa han er en Abrahams Søn;
10. thi Menneskens Søn er kommen, at søge og frelse det Fortabte.
11. Men der de hørte paa dette, blev han ved og sagde en Lignelse, fordi han var nær Jerusalem, og de meente, at Guds Rige skulde strax aabenbares.
12. Han sagde da: en høibaaren Mand drog til et Land langt borte, at tage imod et Rige og at komme igjen.
13. Men han kaldte ti af sine Tjenere, og gav dem ti Pund og sagde til dem: kjøbslaaer, indtil jeg kommer.
14. Men hans Borgere hadede ham, og skikkede Sendebud efter ham og lode sige: vi ville ikke, at denne skal regjere over os.
15. Og det begav sig, der han kom igjen, efterat han

havde modtaget Riget, befalede han, at hine Tjenere, hvilke han havde givet Pengene, skulde kaldes til ham, at han kunde vide, hvad hver havde vundet.

16. Da traadte den første frem og sagde: Herre! dit Pund haver forhvervet ti Pund.

17. Og han sagde til ham: vel, du gode Tjener! efterdi du haver været tro i det Lidet, skal du have Magt over ti Stæder.

18. Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund haver indbragt fem Pund.

19. Men til denne sagde han ogsaa: og du skal være over fem Stæder.

20. Og en anden kom og sagde: Herre! see, her er dit Pund, hvilket jeg har havt forvaret i et Klæde.

21. Thi jeg frygtede for dig, efterdi du er en streng Mand; du tager det, som du ikke lagde, og høster det, som du ikke saaede.

22. Men han sagde til ham: efter din egen Mund dømmer jeg dig, du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand, som tager det, jeg ikke lagde, og høster det, jeg ikke saaede;

23. hvi gav du da ikke mine Penge til Vexelbordet, at jeg ved min Hjemkomst kunde krævet dem med Rente?

24. Og han sagde til dem, som stode hos: tager Pundet fra ham, og giver det til den, som haver de ti Pund.

25. (Og de sagde til ham: Herre! han haver ti Pund.)

26. Thi jeg siger Eder, at hver den, som haver, ham skal gives; men fra den, som ikke haver, fra ham skal tages ogsaa det, han haver.

27. Og nu fører hid hine mine Fjender, som ikke vilde, at jeg skulde regjere over dem, og slaaer dem ihjel for mine Øine.

28. Og der han dette havde sagt, drog han frem og reiste op til Jerusalem.

29. Og det begav sig, der han kom nær til Bethphage og Bethanien, til det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, sendte han to af sine Disciple og sagde:

30. gaaer hen til den By, som ligger for Eder; naar I komme derind, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket der aldrig sad noget Menneske; løser det og fører det hid.

31. Og dersom Nogen spørger Eder: hvi løse I det? da siger saaledes til ham: Herren haver det behov.

32. Men de Udsendte gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem.

33. Men der de løste Føllet, sagde dets Herrer til dem: hvi løse I Føllet?

34. Men de sagde: Herren haver det behov.
35. Og de førte det til Jesus, og lagde deres Klæder paa Føllet, og satte Jesus derpaa.
36. Og der han reiste frem, bredte de deres Klæder under ham paa Veien.
37. Men der han nu kom nær ved Nedgangen af Oliebjerget, begyndte Disciplenes ganske Hob gladelig at love Gud med høi Røst over alle de kraftige Gjerninger, som de havde seet, og sagde:
38. velsignet den, som kommer, en Konge i Herrens Navn! Fred i Himmelen og Ære i det Høieste!
39. Og nogle Pharisæer af Skaren sagde til ham: Mester! straf dine Disciple.
40. Og han svarede og sagde til dem: jeg siger Eder, at dersom disse taug, da skulde Stenene raabe.
41. Og der han kom nær til og saae Staden, græd han over den og sagde:
42. vidste du dog, ja end paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øine.
43. Derfor skulle de Dage komme over dig, at dine Fjender skulle kaste en Vold op omkring dig og beleire dig rundt omkring og trænge dig allevegne.
44. Og de skulle lægge dig slet øde, og dine Børn i dig, og ikke lade Steen paa Steen i dig, fordi du ikke kjendte din Besøgelses Tid.
45. Og han gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som derudi solgte og kjøbte,
46. og sagde til dem: der er skrevet: mit Huus er et Bedehuus; men I have gjort det til en Røverkule.
47. Og han lærte daglig i Templet. Men de Ypperstepræster og Skriftkloge og de Øverste for Folket søgte at omkomme ham.
48. Og de fandt ikke, hvad de skulde gjøre; thi alt Folket hængte ved ham og hørte ham.

20. Capitel.

(I) Jesus vil ei sige, af hvad Magt han gjorde sine Gjerninger, 1-8. (II) Fremsætter Lignelsen om Viingaardsmændene, 9-19. (III) Taler om Skattens Mynt, 20-26. (IV) Om Opstandelsen, 27-40. (V) Om Messias, 41-44. (VI) Om de Skriftkloges Hykleri, 45-47.

1. Og det begav sig paa een af de Dage, der han lærte Folket i Templet og prædikede Evangelium, kom med eet de Ypperstepræster og Skriftkloge tilligemed de Ældste.
2. Og de talede til ham og sagde: siig os, af hvad Magt gjør du disse Ting? eller hvo er den, som haver givet dig denne Magt?
3. Men han svarede og sagde til dem: ogsaa jeg vil spørg

Eder om een Sag, siger mig og det:

4. Johannes' Daab, var den af Himmelen, eller af Mennesker?

5. Men de overveiede ved sig selv og sagde: sige vi: af Himmelen, da siger han: hvorfor troede I ham da ikke?

6. Men sige vi: af Mennesker, da stener alt Folket os; thi det er fast i den Mening, at Johannes' var en Prophet.

7. Og de svarede, at de vidste ikke, hvorfra.

8. Og Jesus sagde til dem: saa siger jeg Eder ikke heller, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.

9. Men han begyndte at sige til Folket denne Lignelse: et Menneske plantede en Viingaard, og leiede den til Viingaardsmænd, og drog udenlands en Tid lang.

10. Og der Tiden kom, sendte han en Tjener til Viingaardsmændene, at de skulde give ham af Viingaardens Frugt; men Viingaardsmændene sloge ham og lode ham tomhændet fra sig.

11. Og han blev ved og sendte en anden Tjener; men de sloge ogsaa denne og forhaanede ham og lode ham tomhændet fra sig.

12. Og han blev ved og sendte den tredie; men ogsaa denne saarede de, og udstødte ham.

13. Men Viingaardens Herre sagde: hvad skal jeg gjøre? jeg vil sende min Søn, den Elskelige; maaskee, naar de see ham, skulle de undsee sig.

14. Men der Viingaardsmændene saae ham, beraadte de sig indbyrdes og sagde: denne er Arvingen; kommer, lader os slaae ham ihjel, at Arven maa blive vores.

15. Og de stødte ham udenfor Viingaarden og sloge ham ihjel. Hvad skal nu Viingaardens Herre gjøre ved dem?

16. Han skal komme og udrydde disse Viingaardsmænd, og leie Viingaarden til Andre. Men der de det hørte, sagde de: det skee aldrig!

17. Men han saae paa dem og sagde: hvad er da dette, som er skrevet: den Steen, som Bygningsmændene forskøde, den er bleven til en Hovedhjørnesteen?

18. Hver, som falder paa denne Steen, bliver sønderstødt; men hvem den falder paa, ham skal den knuse.

19. Og de Ypperstepræster og Skriftkloge søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han havde sagt denne Lignelse mod dem.

20. Og de toge vare paa ham, og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham

i Talen, paa det de kunde overantvorde ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt.
21. Og de spurgte ham og sagde: Mester! vi vide, at du taler og lærer rettelig, og ikke anseer nogen Person, men lærer Guds Vei i Sandhed.
22. Er det os tilladt, at give Keiseren Skat, eller ei?
23. Men da han mærkede deres Trædskhed, sagde han til dem: hvi friste I mig?
24. Viser mig en Penning; hvis Billede og Overskrift haver den? Men de svarede og sagde: Keiserens.
25. Men han sagde til dem: saa giver da Keiseren det, Keiserens er, og Gud det, Guds er.
26. Og de kunde ikke fange ham i Ord i Folkets Paahør; og de forundrede sig over hans Svar og taug.
27. Men nogle af Sadducæerne, hvilke negte, at der er Opstandelse, gik til ham og spurgte ham og sagde:
28. Mester! Moses haver foreskrevet os: dersom Nogen haver en Broder, som er gift, og samme døer barnløs, da skal dennes Broder tage Hustruen, og opreise sin Broder Sæd.
29. Nu vare her syv Brødre; og den første tog en Hustru, og døde barnløs.
30. Og den anden tog Hustruen, ogsaa han døde barnløs.
31. Og den tredie tog hende, og saaledes alle syv; og de døde uden at efterlade Børn.
32. Men sidst af dem alle døde ogsaa Kvinden.
33. I Opstandelsen nu, hvis Hustru af disse skal hun være? thi de have alle syv havt hende til Hustru.
34. Og Jesus svarede og sagde til dem: denne Verdens Børn tage til Ægte og bortgiftes.
35. Men de, som agtes værdige til at faae Deel i hiin Verden og i Opstandelsen fra de Døde, tage hverken til Ægte eller bortgiftes.
36. De kunne jo ikke mere døe; thi de ere Engle lige, og ere Guds Børn, efterdi de ere Opstandelsens Børn.
37. Men at de Døde opvækkes, haver og Moses givet tilkjende i Stedet om Tornebusken, der han kalder Herren: Abrahams Gud og Isaaks Gud og Jakobs Gud.
38. Men han er ikke de Dødes Gud, men de Levendes; thi ham leve de alle.
39. Men nogle af de Skriftkloge svarede og sagde: Mester! du talede vel.
40. Og de turde ikke ydermere spørge ham om Noget.
41. Men han sagde til dem: hvorledes siger man Christus at være Davids Søn?

42. da dog David siger i Psalmernes Bog: Herren sagde til min Herre: sid hos min høire Haand,
43. indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel.
44. Altsaa kalder David ham en Herre; hvorledes er han da hans Søn?
45. Men i alt Folkets Paahør sagde han til sine Disciple:
46. vogter Eder for de Skriftkloge, som gjerne gaae omkring i lange Klæder, og lade sig gjerne hilse paa Torvene, og ville gjerne have de fornemste Sæder i Synagogerne, og sidde øverst tilbords ved Nadverne;
47. dem, som opæde Enkers Huse, og paa Skrømt bede længe; disse skulle faae des haardere Dom.

21. Capitel.

(I) Jesus taler om den fattige Enkes Gave, 1-4. (II) Om Templets og Jerusalems Ødelæggelse, 5-24. (III) Om Verdens Ende, 25-36. (IV) Lærer dagligen i Templet, 37. 38.

1. Men idet han saae op, blev han de Rige vaer, som lagde deres Gaver i Templets Kiste.
2. Men han saae og en fattig Enke, som lagde to Skjærve deri.
3. Og han sagde: sandelig siger jeg Eder: denne fattige Enke haver lagt mere end Alle.
4. Thi alle disse have lagt af deres Overflod som Gaver for Gud; men denne haver af sin Armod lagt al sin Eiendom.
5. Og der Nogle sagde om Templet, at det var prydet med deilige Stene og Klenodier, sagde han:
6. hvad angaaer disse Ting, som I skue, skulle de Dage komme, paa hvilke der ikke skal lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.
7. Da spurgte de ham og sagde: Mester! naar skal dette da være? og hvilket er Tegnet, naar dette skal skee?
8. Men han sagde: seer til, I ikke blive forførte; thi Mange skulle komme under mit Navn og sige, at det er mig, og at Tiden er kommen nær. Gaaer derfor ikke efter dem.
9. Men naar I høre om Krige og Oprør, forfærdes ikke; thi dette bør først at skee, men Enden er ikke strax.
10. Da, sagde han til dem, skal Folk reise sig mod Folk, og Rige mod Rige;
11. og der skal skee store Jordskjælv her og der, og Hunger og Pestilentse, og skee skrækkelige Ting og store Tegn af Himmelen.
12. Men før alt dette skulle de lægge Haand paa Eder,

og forfølge og overantvorde Eder i Synagoger og Fængsler, og føre Eder for Konger og Fyrster for mit Navns Skyld.
13. Men det skal vederfares Eder til et Vidnesbyrd.
14. Lægger det da paa Hjerte, at I ikke forud betænke, hvorledes I skulle forsvare Eder.
15. Thi jeg vil give Eder Mund og Viisdom, hvilken alle Eders Modstandere ikke skulle kunne modsige og ei imodstaae.
16. Men I skulle og forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaae nogle af Eder ihjel.
17. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld.
18. Dog ikke et Haar af Eders Hoved skal forkomme.
19. Ved Eders Bestandighed bevarer Eders Sjæle.
20. Men naar I see Jerusalem rundt omkring beleiret af Krigshære, da mærker, at dens Ødelæggelse er kommen nær.
21. De, som da ere i Judæa, flye til Bjergene; og de, som ere midt i Staden, vige derudfra; og de, som ere paa Landet, komme ikke ind i den;
22. thi disse ere Hevnens Dage, da Alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes.
23. Men vee de Frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage: thi der skal være stor Nød paa Jorden, og Vrede over dette Folk.
24. Og de skulle falde for Sværdets Eg, og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.
25. Og der skal skee Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse,
26. naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle røres.
27. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed.
28. Men naar disse Ting begynde at skee, da seer op, og opløfter Eders Hoveder, efterdi Eders Forløsning stunder til.
29. Og han sagde dem en Lignelse: seer Figentræet og alle Træer;
30. naar de springe ud, da skjønne I af Eder selv, at Sommeren nu er nær.
31. Ligesaa og I, naar I see disse Ting at skee, da kjende I, at Guds Rige er nær.
32. Sandelig siger jeg Eder, at denne Slægt skal ikke for-

gaae, førend det skeer altsammen.
33. Himmelen og Jorden skulle forgaae; men mine Ord skulle ingenlunde forgaae.
34. Men vogter Eder, at Eders Hjerter ikke nogen Tid besværes med Fraadseri og Drukkenskab, og med Sorrig for Næring, og denne Dag skal komme pludselig over Eder.
35. Thi den skal komme som en Snare over alle dem, som boe paa den ganske Jord.
36. Derfor vaager og beder til enhver Tid, at I kunne agtes værdige til at undflye alle disse Ting, som skee skulle, og til at bestaae for Menneskens Søn!
37. Men han lærte om Dagene i Templet, men om Nætterne gik han ud og opholdt sig Natten over paa det Bjerg, som kaldes Oliebjerget.
38. Og alt Folket kom aarle til ham i Templet for at høre ham.

22. Capitel.

(I) Jøderne raadslaae om at dræbe Jesus, 1. 2. (II) Judas vil forraade ham, 3-6. (III) Disciplene berede Paaske, 7-13. (IV) Jesus æder Paaskelammet, indstifter Alterens Sacrament, 14-20. (V) Taler om sin Forræder, 21-23. (VI) Raader til Ydmyghed, 24-27. (VII) Trøster Disciplene, 28-30. (VIII) Forkynder Peters Fald, 31-34; taler om de tilstundende Fristelser, 35-38. (IX) Lider i Urtegaarden, 39-46. (X) Forraades, 47-48. (XI) Læger Malchus' Øre, 49-51. (XII) Straffer sine Fjender, 52. 53. (XIII) Fornegtes af Peter, 54-62. (XIV) Bespottes og slaaes; 63-65. (XV) Bekjender sig at være Christus, 66-71.

1. Men de usyrede Brøds Høitid, som kaldes Paaske, nærmede sig.
2. Og de Ypperstepræster og Skriftkloge søgte, hvorledes de kunde ihjelslaae ham; thi de frygtede for Folket.
3. Men Satanas foer i Judas med Tilnavn Ischariotes, som var een af de Tolv.
4. Og han gik hen og talede med de Ypperstepræster og Høvedsmændene, hvorledes han vilde forraade ham til dem.
5. Og de bleve glade, og lovede at give ham Penge.
6. Og han tilsagde det; og han søgte beleilig Tid til at forraade ham til dem uden Opløb.
7. Men de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man burde slagte Paaskelammet.
8. Og han sendte Peter og Johannes og sagde: gaaer hen og bereder os Paaskelammet, at vi kunne æde det.
9. Men de sagde til ham: hvor vil du, at vi skulle berede det?
10. Men han sagde til dem: see, naar I komme ind i Staden, skal et Menneske møde Eder, som bærer en

Vandkrukke; følger ham i Huset, hvor han gaaer ind,
11. og siger til Hunsbonden i Huset: Mesteren lader dig sige: hvor er det Herberge, der jeg kan æde Paaskelammet med mine Disciple?
12. Og han skal vise Eder en stor Sal tillavet; der bereder det.
13. Men de gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet.
14. Og der Timen kom, satte han sig tilbords, og de tolv Apostler med ham.
15. Og han sagde til dem: jeg haver hjerteligen længtes efter at æde dette Paaskelam med Eder, førend jeg lider.
16. Thi jeg siger Eder, at jeg skal ingenlunde mere æde af det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige.
17. Og han tog Kalken, takkede og sagde: tager dette, og deler det imellem Eder.
18. Thi jeg siger Eder, at jeg skal ikke drikke af Viintræets Frugt, førend Guds Rige kommer.
19. Og han tog Brødet, takkede og brød det, og gav dem det og sagde: dette er mit Legeme, hvilket gives for Eder: dette gjører til min Ihukommelse.
20. Ligesaa tog han og Kalken, efterat de havde holdt Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod, hvilket udgydes for Eder.
21. Dog see, hans Haand, som mig forraader, er over Bordet med mig.
22. Og Menneskens Søn gaaer vel hen, som det er beskikket; dog vee det Menneske, ved hvem han bliver forraadt!
23. Og de begyndte at bespørge sig indbyrdes om, hvo af dem det dog maatte være, som dette skulde gjøre?
24. Der var og en Trætte iblandt dem derom, hvo af dem skulde holdes for at være den Største?
25. Men han sagde til dem: Folkenes Konger herske over dem, og de, som have Magt over dem, kaldes naadige Herrer.
26. I derimod ikke saaledes; men den Største iblandt Eder være som den Yngste, og den Øverste som den, der tjener.
27. Thi hvilken er størst: den, som sidder tilbords, eller den, som tjener? Mon ikke den, som sidder tilbords? Men jeg er iblandt Eder som den, der tjener.
28. Men I ere de, som ere blevne varagtige hos mig i mine Fristelser.
29. Og jeg beskikker Eder Riget, ligesom min Fader beskikkede mig det,
30. at I skulle æde og drikke

ved mit Bord i mit Rige, og sidde paa Throner og dømme de tolv Israels Stammer.

31. Men Herren sagde: Simon! Simon! see, Satanas begjerede Eder, at sigte Eder som Hvede.

32. Men jeg bad for dig, at din Tro skal ikke aflade; og naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre.

33. Men han sagde til ham: Herre! jeg er rede at gaae med dig, baade i Fængsel og i Døden.

34. Men han sagde: Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange haver negtet, at du kjender mig.

35. Og han sagde til dem: der jeg udsendte Eder uden Pung og Taske og Skoe, fattedes Eder Noget? Men de sagde: Intet.

36. Da sagde han til dem: men nu, hvo som har en Pung, tage den, ligesaa og en Taske; og hvo som ikke haver Sværd, sælge sit Klædebon og kjøbe et.

37. Thi jeg siger Eder: det bør endnu fuldkommes paa mig, hvad skrevet er: han er og regnet iblandt Overtrædere; thi hvad der er skrevet om mig, haver Ende.

38. Men de sagde: Herre! see, her ere to Sværd. Men han sagde til dem: det er nok.

39. Og han gik ud, og gik efter Sædvane til Oliebjerget; men hans Disciple fulgte ham ogsaa.

40. Men der han kom til Stedet, sagde han til dem: beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.

41. Og han fled sig fra dem omtrent et Steenkast, og faldt paa Knæ, bad og sagde:

42. Fader, vilde du tage denne Kalk fra mig! dog skee ikke min Villie, men din.

43. Men en Engel af Himmelen aabenbaredes for ham og styrkede ham.

44. Og der han var i Dødsangest, bad han heftigere; men hans Sved blev som Blodsdraaber, der falde ned paa Jorden.

45. Og der han stod op fra Bønnen og kom til sine Disciple, fandt han dem sovende af Bedrøvelse.

46. Og han sagde til dem: hvi sove I? Staaer op og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.

47. Men der han endnu talede, see, da kom Skaren, og een af de Tolv, ved Navn Judas, gik foran dem og nærmede sig til Jesus, for at kysse ham.

48. Men Jesus sagde til ham: Judas! forraader du Menneskens Søn med et Kys?

49. Men der de, som vare omkring ham, saae, hvad der vilde skee, sagde de til ham:

Herre! skulle vi slaae til med Sværd?

50. Og een af dem slog den Ypperstepræstes Tjener og afhuggede hans høire Øre.

51. Men Jesus svarede og sagde: tillader dem saa vidt! Og han rørte ved hans Øre og lægte ham.

52. Men Jesus sagde til de Ypperstepræster og Høvedsmændene for Templet og de Ældste, som vare komne til ham: I ere udgangne som mod en Røver, med Sværd og Stænger.

53. Der jeg var dagligen hos Eder i Templet, udrakte I ikke Hænder imod mig; men denne er Eders Time og Mørkets Magt.

54. Men de grebe ham og førte ham bort, og bragte ham ind i den Ypperstepræstes Huus; men Peter fulgte langt fra efter.

55. Men de tændte en Ild midt i Palladset, og satte sig tilsammen, og Peter sad midt iblandt dem.

56. Men en Pige saae ham sidde ved Ilden og stirrede paa ham og sagde: denne var og med ham.

57. Men han fornegtede ham og sagde: Kvinde! jeg kjender ham ikke.

58. Og lidet derefter saae en Andeu ham og sagde: du er og een af dem; men Peter sagde: Menneske! jeg er det ikke.

59. Og henved en Time derefter bekræftede en Anden hardt og sagde: i Sandhed, denne var og med ham; thi han er og en Galilæer.

60. Men Peter sagde: Menneske! jeg veed ikke, hvad du siger. Og strax, der han endnu talede, goel Hanen.

61. Og Herren vendte sig og saae paa Peter; og Peter kom Herrens Ord ihu, hvorledes han havde sagt til ham: førend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange.

62. Og Peter gik udenfor, og græd bitterligen.

63. Og de Mænd, som holdt Jesus, bespottede ham og sloge ham,

64. og de kastede et Klæde over ham og sloge ham i Ansigtet og spurgte ham og sagde: spaa, hvo er den, som dig slog?

65. Og mange andre Bespottelser sagde de imod ham.

66. Og der det blev Dag, forsamlede Folkets Ældste sig og de Ypperstepræster og Skriftkloge, og førte ham op for deres Raad,

67. og sagde: er du Christus? siig os det. Men han sagde til dem: siger jeg Eder det, troe I det ikke;

68. men om jeg og spørger, svare I mig ikke eller lade mig løs.

69. Fra nu af skal Menneskens Søn sidde hos Guds Krafts høire Haand.

70. Men de sagde alle: er du da den Guds Søn? Men han sagde til dem: I sige det; thi jeg er det.
71. Men de sagde: hvad have vi ydermere Vidnesbyrd behov? thi vi have selv hørt det af hans Mund.

23. Capitel.

(I) Pilatus dømmer Jesus at være uskyldig, 1-4. (II) Sender ham til Herodes, 5-12. (III) Lader Barrabas løs, og fordømmer Jesus, 13-25. (IV) Simon bærer hans Kors, 26. (V) Jesus byder Jerusalems Døttre at begræde sig selv, 27-31. (VI) Han korsfæstes imellem to Mordere, beder for sine Fjender, 32-34. (VII) Bespottes, 35-37; Overskriften skrives, 38. (VIII) Røveren omvendes, 39-43. (IX) Solen formørkes, 44. 45. (X) Jesus døer, Hovedsmanden omvendes, 46-48. (XI) Kvinderne see til, Joseph jorder hans Legeme, 49-56.

1. Og deres ganske Hob stod op og førte ham for Pilatus.
2. Men de begyndte at anklage ham og sagde: denne have vi fundet at forvende Folket, og forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig selv at være Christus, en Konge.
3. Men Pilatus spurgte ham og sagde: er du den Jødernes Konge? Men han svarede ham og sagde: du siger det.
4. Men Pilatus sagde til de Ypperstepræster og til Folket: jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske.
5. Men de holdt hardt ved og sagde: han oprører Folket, idet han lærer over al Judæa, fra Galilæa af, hvor han begyndte.
6. Men der Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om dette Menneske var en Galilæer.
7. Og der han fik at vide, at han hørte under Herodes' Magt, sendte han ham til Herodes, som og selv var i Jerusalem i de samme Dage.
8. Men der Herodes saae Jesus, blev han meget glad; thi han havde længe siden gjerne villet see ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see et Tegn skee af ham.
9. Og han gjorde ham mange Spørgsmaal; men han svarede ham intet.
10. Men de Ypperstepræster og Skriftkloge stode og anklagede ham heftig.
11. Men der Herodes med sine Krigsfolk havde forhaanet og bespottet ham, kastede han et hvidt Klædebon om ham, og sendte ham til Pilatus igjen.
12. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes hinandens Venner; thi de vare før i Fjendskab med hinanden.
13. Men Pilatus sammenkaldte de Ypperstepræster og de Øverste og Folket,
14. og sagde til dem: I

have ført dette Menneske til mig som den, der afvender Folket; og see, jeg haver forhørt ham for Eder, og finder ingen Skyld hos dette Menneske i det, som I anklage ham for;
15. Herodes ikke heller; thi jeg sendte Eder til ham, og see, han har Intet gjort, som han er skyldig at døe for.
16. Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.
17. Men han var forbunden til at lade dem Een løs ved Høitiden.
18. Men de raabte i den ganske Hob og sagde: bort med denne, men lad os Barrabas løs!
19. (Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som skete i Staden, og for et Mord.)
20. Da raabte Pilatus atter til dem og vilde lade Jesus løs.
21. Men de tilraabte ham og sagde: korsfæst, korsfæst ham!
22. Men han sagde tredie Gang til dem: hvad Ondt haver da denne gjort? Jeg finder ingen Dødsskyld hos ham, derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.
23. Men de trængte paa med stort Skrig og begjerede, at han skulde korsfæstes; og deres og de Ypperstepræsters Skrig fik Overhaand.
24. Og Pilatus dømte, at deres Begjering skulde skee;
25. men han løsgav dem den, de begjerede, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus overgav han til deres Villie.
26. Og der de førte ham ud, toge de fat paa en vis Simon fra Cyrene, som kom fra Marken, og de lagde Korset paa ham, at han skulde bære det efter Jesus.
27. Men en stor Hob Folk og Kvinder fulgte ham, som baade beklagede og begræd ham.
28. Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: I Jerusalems Døttre! græder ikke over mig, men græder over Eder selv og over Eders Børn.
29. Thi see, de Dage komme, paa hvilke man skal sige: salige ere de Ufrugtsommelige og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave Die.
30. Da skulle de begynde at sige til Bjergene: falder over os! og til Høiene: skjuler os!
31. Thi gjør man dette med det grønne Træ, hvad vil da skee med det tørre?
32. Men der bleve og to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham.
33. Og der de vare komne til det Sted, som kaldes Hovedpandested, korsfæstede de ham der og Misdæderne, den ene ved den høire, men den anden ved den venstre Side.
34. Men Jesus sagde: Fader,

forlad dem! thi de vide ikke, hvad de gjøre. Men de skiftede hans Klæder og kastede Lod derom.
35. Og Folket stod og saae til; men og de Øverste spottede ham tilligemed dem og sagde: han haver frelst Andre, han frelse sig selv, dersom han er den Christus, den Guds Udvalgte.
36. Men og Stridsmændene spottede ham, traadte til og rakte ham Eddike og sagde:
37. dersom du er den Jødernes Konge, da frels dig selv.
38. Men der var og sat en Overskrift over ham, skreven paa Græsk og Latin og Hebraisk: denne er den Jødernes Konge.
39. Men een af Misdæderne, som vare ophængte, bespottede ham og sagde: er du den Christus, da frels dig selv og os.
40. Men den anden svarede, og straffede ham og sagde: frygter ei heller du for Gud, da du er under samme Dom?
41. Og vi vel med Rette; thi vi faae det, vore Gjerninger have forskyldt; men denne handlede intet Uskikkeligt.
42. Og han sagde til Jesus: Herre! kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige.
43. Og Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis.
44. Men det var ved den sjette Time, og der blev et Mørke over det ganske Land indtil den niende Time.
45. Og Solen blev formørket, og Forhænget i Templet splittedes midt ad.
46. Og Jesus raabte med høi Røst og sagde: Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand. Og der han det sagde, udgav han Aanden.
47. Men der Høvedsmanden saae det, som skete, gav han Gud Æren og sagde: i Sandhed, dette Menneske var retfærdigt.
48. Og alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, der de saae, hvad der var skeet, sloge sig for deres Bryst og vendte tilbage.
49. Men alle hans Kyndinge stode langt borte, saa og de Kvinder, som havde fulgt med ham fra Galilæa, og saae dette.
50. Og see, en Mand ved Navn Joseph, som var en Raadsherre, en god og retfærdig Mand,
51. (denne havde ikke samtykt i deres Raad og Gjerning), han var fra Arimathæa, en jødisk Stad, og han ventede ogsaa selv Guds Rige;
52. han gik til Pilatus og begjerede Jesu Legeme.
53. Og han tog det ned og svøbte det i et fiint Linklæde, og lagde det i en Grav, som

var huggen i en Klippe, hvor endnu ikke Nogen var lagt.
54. Og det var Beredelsens Dag, og Sabbaten stundede til.
55. Men og Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saae Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt.
56. Men de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Loven.

24. Capitel.

(I) Englene forkynde Kvinderne Jesu Opstandelse, 1-11; Peter beseer Graven, 12. (II) Jesus aabenbares for de To, som gik til Emaus, 13-35. (III) For de ti Apostler, 36-49. (IV) Opfarer til Himmelen, 50-53.

1. Men paa den første Dag i Ugen meget aarle kom de til Graven og bare de vellugtende Salver, som de havde beredt; og nogle Andre kom med dem.
2. Men de fandt Stenen afvæltet fra Graven.
3. Og de gik ind, og fandt ikke den Herres Jesu Legeme.
4. Og det skete, der de vare tvivlraadige derover, see, da stode to Mænd for dem i skinnende Klæder.
5. Men der de bleve forfærdede og bøiede Ansigtet mod Jorden, sagde de til dem: hvi lede I efter den Levende iblandt de Døde?
6. Han er ikke her, men han er opstanden; kommer ihu, hvorledes han talede til Eder, der han endnu var i Galilæa, og sagde:
7. det bør Menneskens Søn at overantvordes i syndige Menneskers Hænder, og korsfæstes, og opstaae tredie Dag.
8. Og de kom hans Ord ihu.
9. Og de gik fra Graven igjen og kundgjorde alle disse Ting for de Elleve, og for alle de Andre.
10. Men det var Maria Magdalene, og Johanne, og Maria Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem, som sagde Apostlerne disse Ting.
11. Og deres Ord syntes for dem som en løs Tale, og de troede dem ikke.
12. Men Peter stod op og løb til Graven; og der han kigede derind, saae han Linklæderne liggende alene, og gik bort og forundrede sig selv over det, som skeet var.
13. Og see, to af dem gik paa den samme Dag til en By, som var tresindstyve Stadier fra Jerusalem, hvis Navn var Emaus.
14. Og de talede med hverandre om alle disse Ting, som vare skete.
15. Og det begav sig, der de talede og bespurgte sig med hverandre, kom og Jesus selv nær og vandrede med dem.
16. Men deres Øine holdtes til, saa de ikke kjendte ham.

17. Men han sagde til dem: hvad ere disse for Taler, som I føre med hverandre paa Veien, og hvi see I saa bedrøvede ud?

18. Men een af dem, som hedte Cleophas, svarede og sagde til ham: er du alene fremmed i Jerusalem, og veed ikke de Ting, som ere skete i den i disse Dage?

19. Og han sagde til dem: hvilke? men de sagde til ham: angaaende Jesus af Nazareth, som var en Prophet, mægtig i Gjerning og Ord for Gud og alt Folket;

20. og hvorledes de Ypperstepræster og vore Øverster have overantvordet ham til Dødsdom og korsfæstet ham.

21. Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse Israel; men med alt dette er det i Dag den tredie Dag, siden det skete.

22. Saa have og nogle af vore Kvinder, som vare aarle ved Graven, forfærdet os;

23. thi der de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de havde og seet et Syn af Engle, hvilke sagde: han lever.

24. Og nogle af Vore gik hen til Graven og fandt det saaledes, som og Kvinderne havde sagt; men ham saae de ikke.

25. Og han sagde til dem: o I Daarer og Seenhjertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt!

26. Burde det ikke Christus at lide dette, og at indgaae til sin Herlighed?

27. Og han begyndte fra Mose og fra alle Propheter, og udlagde dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham.

28. Og de kom nær til Byen, som de gik til; og han lod, som han vilde gaae længere.

29. Og de nødte ham meget og sagde; bliv hos os, thi det er mod Aften, og Dagen helder; og han gik ind for at blive hos dem.

30. Og det skete, da han sad med dem tilbords, tog han Brødet, velsignede og brød det, og gav dem.

31. Da bleve deres Øine aabnede, og de kjendte ham, og han blev usynlig for dem.

32. Og de sagde til hverandre: brændte ikke vore Hjerter i os, der han talede til os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne?

33. Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem, og fandt forsamlede de Elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde:

34. Herren er sandeligen opstanden, og seet af Simon.

35. Og de fortalte de Ting, som vare skete paa Veien, og hvorledes han blev kjendt af dem, idet han brød Brødet.

36. Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med Eder!

37. Da forfærdedes de og betoges af Frygt, og meente, at de saae en Aand.

38. Og han sagde til dem: hvi ere I saa bestyrtede? og hvi opstige saadanne Tanker i Eders Hjerter?

39. Seer mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv, føler paa mig og seer; thi en Aand haver ikke Kjød og Been, som I see, at jeg haver.

40. Og der han det sagde, viste han dem Hænderne og Fødderne.

41. Men der de for Glæde endnu ikke troede, og forundrede sig, sagde han til dem: have I her noget at æde?

42. Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage.

43. Og han tog det og aad det for deres Øine.

44. Men han sagde til dem: dette er, hvad jeg sagde Eder, der jeg endnu var hos Eder, at de Ting bør allesammen at fuldkommes, som ere skrevne i Mose Lov og Propheterne og Psalmerne om mig.

45. Da oplod han deres Forstand, at de forstode Skrifterne.

46. Og han sagde til dem: saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christus at lide og at opstaae fra de Døde tredie Dag,

47. og i hans Navn at prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem.

48. Men I ere Vidner til disse Ting.

49. Og see, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft af det Høie.

50. Men han førte dem hen ud indtil Bethanien, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem.

51. Og det skete, der han velsignede dem, skiltes han fra dem og foer op til Himmelen.

52. Og de tilbade ham, og vendte tilbage til Jerusalem med stor Glæde.

53. Og de vare stedse i Templet, og lovede og prisede Gud.

Amen.

St. Johannis Evangelium.

1. Capitel.

(I) Jesus er sand Gud og Menneske, 1-14. (II) Johannes' den Døbers Vidnesbyrd om Christus, 15-34. (III) Andreas og en anden Discipel komme til Jesus, 35-40. (IV) Desligeste Peter, Philip og Nathanael, 41-52.

1. I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.
2. Det var i Begyndelsen hos Gud.
3. Alle Ting ere blevne ved det, og uden det er ikke een Ting bleven til af det, som er.
4. I det var Livet, og Livet var Menneskens Lys.
5. Og Lyset skinnede i Mørket, og Mørket begreb det ikke.
6. Der blev et Menneske udsendt af Gud, han hedte Johannes.
7. Denne kom til et Vidnesbyrd, at han skulde vidne om Lyset, at Alle skulde troe ved ham.
8. Han var ikke Lyset, men at han skulde vidne om Lyset.
9. Det var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kom til Verden.
10. Han var i Verden, og Verden er gjort ved ham, og Verden kjendte ham ikke.
11. Han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke.
12. Men saa mange, som ham annammede, dem haver han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn;
13. hvilke ikke ere fødte af Blod, ei heller af Kjøds Villie, ei heller af Mands Villie, men af Gud.
14. Og Ordet blev Kjød, og boede iblandt os, (og vi saae hans Herlighed, en Herlighed, som den Eenbaarnes af Faderen), fuld af Naade og Sandhed.
15. Johannes vidnede om ham og raabte, sigende: denne er det, om hvem jeg sagde: den, som kommer efter mig, har været for mig; thi han var førend jeg.
16. Og af hans Fylde have vi annammet, ja Naade over Naade.
17. Thi Loven er given ved Moses; Naaden og Sandheden er vorden ved Jesus Christus.
18. Ingen har nogen Tid seet Gud; den eenbaarne Søn, som er i Faderens Skjød, han haver kundgjort det.
19. Og dette er Johannes' Vidnesbyrd, der Jøderne sendte fra Jerusalem Præster og Leviter, at de skulde spørge ham: hvo er du?
20. Han bekjendte og negtede ikke, og bekjendte: jeg er ikke den Christus.

21. Og de spurgte ham: hvad da? er du Elias? og han sagde: jeg er det ikke; er du den Prophet? og han svarede: nei.
22. Da sagde de til ham: hvo er du? at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?
23. Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Ørken: jævner Herrens Vei, som Propheten Esaias haver sagt.
24. Og de, som vare udsendte, vare af Pharisæerne.
25. Og de spurgte ham og sagde til ham: hvi døber du da, dersom du ikke er Christus, ei heller Elias, ei heller den Prophet?
26. Johannes svarede dem og sagde: jeg døber med Vand; men han staaer midt iblandt Eder, den I ikke kjende.
27. Han er den, som kommer efter mig, hvilken har været for mig, hvis Skotvinge jeg er ikke værdig at opløse.
28. Dette skete i Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes døbte.
29. Den anden Dag seer Johannes Jesus komme til sig, og siger: see, det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!
30. Han er den, om hvilken jeg sagde: efter mig kommer en Mand, hvilken har været for mig; thi han var førend jeg.
31. Og jeg kjendte ham ikke; men paa det han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.
32. Og Johannes vidnede og sagde: jeg saae, at Aanden foer ned som en Due fra Himmelen, og den blev over ham.
33. Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig at døbe med Vand, han sagde til mig: paa hvem du seer Aanden fare ned og blive over ham, han er den, som døber med den Hellig Aand.
34. Og jeg haver seet det og vidnet, at denne er den Guds Søn.
35. Den anden Dag stod atter Johannes der og to af hans Disciple.
36. Og der han saae paa Jesus, som gik der, sagde han: see, det Guds Lam!
37. Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.
38. Men Jesus vendte sig om, og saae dem følge og sagde til dem:
39. hvad søge I efter? Men de sagde til ham: Rabbi! (hvilket udlagt betyder: Mester), hvor opholder du dig?
40. Han sagde til dem: kommer og seer. De kom og saae, hvor han opholdt sig, og bleve samme Dag hos ham; thi det var ved den tiende Time.
41. Een af de To, som havde hørt dette af Johannes

og havde fulgt ham, var Andreas, Simon Peters Broder.
42. Denne fandt først sin Broder Simon og sagde til ham: vi have fundet Messias (hvilket er udlagt: Christus).
43. Og han førte ham til Jesus. Men der Jesus saae paa ham, sagde han: du er Simon, Jonas' Søn; du skal hedde Kephas (det er udlagt: Petrus).
44. Den anden Dag vilde Jesus drage hen til Galilæa; og han fandt Philip og sagde til ham: følg mig.
45. Men Philip var fra Bethsaida, fra Andreas' og Peters Stad.
46. Philip fandt Nathanael og sagde til ham: vi have fundet den, om hvem Moses i Loven og Propheterne have skrevet, Jesus, den Josephs Søn, af Nazareth.
47. Og Nathanael sagde til ham: kan noget Godt være fra Nazareth? Philip sagde til ham: kom og see.
48. Jesus saae Nathanael komme til sig, og sagde om ham: see, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke er Svig.
49. Nathanael sagde til ham: hvorfra kjender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: førend Philip kaldte dig, der du var under Figentræet, saae jeg dig.
50. Nathanael svarede og sagde til ham: Rabbi! du er den Guds Søn, du er den Israels Konge.
51. Jesus svarede og sagde til ham: troer du, fordi jeg sagde dig, jeg saae dig under Figentræet? du skal see større Ting end disse.
52. Og han sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg Eder: fra nu af skulle I see Himmelen aabnet, og Guds Engle fare op og fare ned over Menneskens Søn.

2. Capitel.

(I) Christus gjør Vand til Viin, 1-11. (II) Drager ned til Capernaum, 12; til Jerusalem, hvor han renser Templet, og taler om sin Opstandelse, 13-22. (III) Mange troe paa ham, dog betroer han sig ikke til Enhver, 23-25.

1. Og paa den tredie Dag var et Bryllup i Cana i Galilæa; og Jesu Moder var der.
2. Men ogsaa Jesus og hans Disciple vare budne til Brylluppet.
3. Og der de fattedes Viin, sagde Jesu Moder til ham: de have ikke Viin.
4. Jesus sagde til hende: Kvinde! hvad vil du mig? min Time er ikke endnu kommen.
5. Hans Moder sagde til Tjenerne: hvad som han siger Eder, det gjører.
6. Men der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Jø-

dernes Renselsesskik, som holdt hver to eller tre Maader.

7. Jesus sagde til dem: fylder Vandkarrene med Vand; og de fyldte dem indtil det Øverste.

8. Og han sagde til dem: øser nu og bærer til Køgemesteren; og de bare det til ham.

9. Men der Køgemesteren smagede Vandet, som var blevet Viin (og vidste ikke, hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kaldte Køgemesteren Brudgommen og sagde til ham:

10. hvert Menneske sætter først den gode Viin frem, og naar de ere blevne drukne, da den ringere; du haver forvaret den gode Viin indtil nu.

11. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Cana udi Galilæa, og aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham.

12. Derefter drog han ned til Capernaum, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple; og de bleve der ikke mange Dage.

13. Og Jødernes Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

14. Og han fandt i Templet dem, som solgte Øxen og Faar og Duer, og Vexelererne siddende.

15. Og han gjorde en Svøbe af Snore, og drev dem alle ud af Templet, tilligemed Faarene og Øxnene, og spredte Vexelerernes Penninge, og omstødte Bordene.

16. Og han sagde til dem, som solgte Duer: tager dette herfra; gjører ikke min Faders Huus til et Kjøbehuus.

17. Men hans Disciple kom ihu, at der er skrevet: Nidkjærhed for dit Huus haver fortæret mig.

18. Da svarede Jøderne og sagde til ham: hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gjør dette?

19. Jesus svarede og sagde til dem: nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg opreise det.

20. Derfor sagde Jøderne: paa dette Tempel er bygget i sex og fyrretyve Aar, og du vil opreise det i tre Dage?

21. Men han talede om sit Legems Tempel.

22. Derfor, der han var opstanden fra de Døde, kom hans Disciple ihu, at han havde sagt dette til dem; og de troede Skriften og de Ord, som Jesus havde sagt.

23. Men der han var i Jerusalem om Paasken paa Høitiden, troede Mange paa hans Navn, der de saae hans Tegn, som han gjorde.

24. Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kjendte Alle,

25. og fordi han havde ikke behov, at Nogen skulde vidne om et Menneske; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket.

3. Capitel.

(I) Jesus taler med Nicodemus om Igjenfødelsen, Troen og gode Gjerninger, 1-21. (II) Døber i Judæa, 22; Johannes døber ogsaa endnu, og vidner om Christi Ypperlighed, 23-36.

1. Men der var en Mand af Pharisæerne, han hedte Nicodemus, en Øverste iblandt Jøderne.

2. Han kom til Jesus om Natten og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer, kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, uden Gud er med ham.

3. Jesus svarede og sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige.

4. Nicodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?

5. Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.

6. Hvad som født er af Kjødet, er Kjød; og hvad som født er af Aanden, er Aand.

7. Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: det bør Eder at fødes paa ny.

8. Veiret blæser, hvorhen det vil, og du hører dets Susen, men du veed ikke, hvorfra det kommer, og hvor det farer hen; saaledes er det med hver, som er født af Aanden.

9. Nicodemus svarede og sagde til ham: hvorledes kan dette skee?

10. Jesus svarede og sagde til ham: er du en Israels Lærer, og veed ikke dette?

11. Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; og I annamme ikke vort Vidnesbyrd.

12. Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulde I troe, om jeg sagde Eder de himmelske?

13. Og Ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen.

14. Og ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørken, saa bør det Menneskens Søn at ophøies,

15. paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.

16. Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne,

at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.
17. Thi Gud haver ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal dømme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham.
18. Hvo som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo som ikke troer, er allerede dømt, fordi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn.
19. Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde.
20. Thi hver, som gjør Ondt, hader Lyset, og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger ikke skulle overbevises ham.
21. Men hvo som øver Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede; thi de ere gjorte i Gud.
22. Derefter kom Jesus og hans Disciple i Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte
23. Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand, og de kom derhen og bleve døbte.
24. Thi Johannes var ikke endnu kastet i Fængsel.
25. Da opkom der en Tvist imellem Johannes' Disciple og Jøderne om Renselsen.
26. Og de kom til Johannes og sagde til ham: Mester! den, som var hos dig paa hiin Side Jordan, hvilken du gav Vidnesbyrd, see, han døber, og Alle komme til ham.
27. Johannes svarede og sagde: et Menneske kan slet intet tage, uden det bliver givet ham af Himmelen.
28. I ere selv mine Vidner, at jeg sagde: jeg er ikke den Christus, men at jeg er udsendt for ham.
29. Den, som haver Bruden, er Brudgommen; men Brudgommens Ven, som staaer og hører ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Denne min Glæde er fuldkommen.
30. Ham bør at voxe, men mig at forringes.
31. Den, som kommer ovenfra, er over Alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer af Himmelen, er over Alle.
32. Og det, som han haver seet og hørt, vidner han; og Ingen annammer hans Vidnesbyrd.
33. Den, som annammer hans Vidnesbyrd, besegler, at Gud er sanddru.
34. Thi den, som Gud udsendte, taler Guds Ord; thi

Gud giver ham Aanden over al Maade.

35. Faderen elsker Sønnen, og haver givet alle Ting i hans Haand.

36. Hvo som troer paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo som ikke troer Sønnen, skal ikke see Livet, men Guds Vrede bliver over ham.

4. Capitel.

(I) Jesus drager ud af Judæa gjennem Samaria; taler med en Kvinde om Livsens Vand, 1-15. (II) Om den sande Tilbedelse, og at han var Messias, 16-26. (III) Med sine Disciple om sin rette Næring, 27-38. (IV) Omvender mange Samaritaner, 39-42. (V) Vil ei drage til Nazareth, kommer til Cana, helbreder den kongelige Tjeners Søn, 43-54.

1. Der Herren nu erfarede, at Pharisæerne havde hørt, at Jesus gjorde flere Disciple og døbte Flere end Johannes,

2. (enddog Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple):

3. da forlod han Judæa og drog atter hen til Galilæa.

4. Men han maatte reise igjennem Samaria.

5. Da kom han til en Stad i Samaria, som kaldes Sichar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav Joseph, sin Søn.

6. Men der var Jakobs Brønd. Der Jesus da var træt af Reisen, satte han sig ved Brønden; det var ved den sjette Time.

7. Da kom en samaritansk Kvinde, at drage Vand op. Jesus sagde til hende: giv mig at drikke.

8. Thi hans Disciple vare gangne til Staden, for at kjøbe Mad.

9. Da sagde den samaritanske Kvinde til ham: hvorledes beder du, som er en Jøde, mig, som er en samaritansk Kvinde, om Drikke? Thi Jøder holde ikke Samkvem med Samaritaner.

10. Jesus svarede og sagde til hende: dersom du kjendte Guds Gave, og hvo den er, som siger til dig: giv mig at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand.

11. Kvinden sagde til ham: Herre! du haver jo Intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra haver du da det levende Vand?

12. Mon du være mere end vor Fader Jakob, som haver givet os Brønden, og han haver selv drukket deraf, og hans Børn og hans Kvæg?

13. Jesus svarede og sagde til hende: hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igjen.

14. Men hvo som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste, men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som opvælder til et evigt Liv.

15. Kvinden siger til ham: Herre! giv mig det Vand, at jeg ikke skal tørste, og ikke komme hid for at drage op.

16. Jesus siger til hende: gak bort, kald din Mand og kom hid.

17. Kvinden svarede og sagde: jeg haver ingen Mand. Jesus siger til hende: du talede ret: jeg haver ingen Mand.

18. Thi du haver havt fem Mænd; og den, som du nu haver, er ikke din Mand. Det sagde du sandt.

19. Kvinden siger til ham: Herre! jeg seer, at du er en Prophet.

20. Vore Fædre have tilbedet paa dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør tilbede.

21. Jesus siger til hende: Kvinde! tro mig, at den Time kommer, da I hverken paa dette Bjerg, ei heller i Jerusalem skulle tilbede Faderen.

22. I tilbede det, som I ikke kjende; vi tilbede det, som vi kjende; thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne.

23. Men den Time kommer, ja er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; thi og Faderen søger Saadanne, som ham saaledes tilbede.

24. Gud er en Aand; og de, som ham tilbede, bør det at tilbede i Aand og Sandhed.

25. Kvinden siger til ham: jeg veed, at Messias kommer, (hvilket betyder Christus); naar han kommer, skal han kundgjøre os alle Ting.

26. Jesus siger til hende: ham er jeg, som taler med dig.

27. Og i det samme kom hans Disciple og forundrede sig, at han talede med Kvinden; dog sagde Ingen: hvad spørger du? eller hvad taler du med hende?

28. Da lod Kvinden sit Vandkar staae, og gik ind i Staden og sagde til Menneskene der:

29. kommer, seer et Menneske, som haver sagt mig alt det, jeg haver gjort; mon denne ikke være den Christus?

30. Da gik de ud af Staden og kom til ham.

31. Imidlertid bade Disciplene ham og sagde: Mester, æd!

32. Men han sagde til dem: jeg haver Mad at æde, den I ikke kjende.

33. Da sagde Disciplene til hverandre: mon Nogen haver bragt ham noget at æde?

34. Jesus sagde til dem: min Mad er, at jeg gjør hans Villie, som mig udsendte, og fuldkommer hans Gjerning.

35. Sige I ikke: der ere endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten? See, jeg siger Eder: opløfter Eders

Øine, og seer Markerne; de ere allerede hvide til Høsten.

36. Og hvo som høster, faaer Løn og samler Frugt til et evigt Liv; paa det de skulle glæde sig tilhobe, baade den, som saaer, og den, som høster.

37. Thi herudi er hiint Ord sandt: En saaer, og en Anden høster.

38. Jeg haver udsendt Eder at høste det, som I ikke arbeidede; Andre have arbeidet, og I ere indkomne i deres Arbeide.

39. Men mange Samaritaner af den samme Stad troede paa ham for Kvindens Tales Skyld, som vidnede: han haver sagt mig alt det, jeg haver gjort.

40. Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham, at han vilde blive hos dem; og han blev der to Dage.

41. Og mange Flere troede for hans Tales Skyld.

42. Og de sagde til Kvinden: vi troe nu ikke længere for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vide, at denne er sandeligen den Verdens Frelser, den Christus.

43. Men efter to Dage gik han derfra og drog til Galilæa.

44. Thi Jesus vidnede selv, at en Prophet bliver ikke æret i sit Fædreneland.

45. Der han da kom til Galilæa, annammede de Galilæer ham, som havde seet alt det, som han gjorde i Jerusalem paa Høitiden; thi de vare og komne til Høitiden.

46. Da kom Jesus atter til Cana i Galilæa, hvor han havde gjort Vand til Viin. Og der var en kongelig Tjener, hvis Søn laa syg i Capernaum.

47. Der denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad ham, at han vilde komme og helbrede hans Søn; thi han var nær Døden.

48. Da sagde Jesus til ham: dersom I ikke see Tegn og Undergjerninger, ville I ikke troe.

49. Manden sagde til ham: Herre! kom, før mit Barn døer.

50. Jesus siger til ham: gak bort; din Søn lever. Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort.

51. Men idet han nu drog bort, mødte hans Tjenere ham, og forkyndte og sagde: dit Barn lever.

52. Da udspurgte han af dem den Time, paa hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: igaar ved den syvende Time forlod Feberen ham.

53. Da mærkede Faderen, at det var skeet paa den samme Time, paa hvilken Jesus

havde sagt til ham: din Søn lever; og han troede selv, og hans ganske Huus.

54. Dette sit andet Tegn gjorde Jesus, der han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5. Capitel.

(I) Jesus helbreder den Syge ved Bethesda Dam paa en Sabbat, og forfølges derfor, 1-16. (II) Forsvarer sig, og vidner om sin guddommelige Herlighed, 17-30. (III) Beraaber sig paa Faderens, Johannes' og Moses Vidnesbyrd, 31-47.

1. Derefter var det Jødernes Høitid, og Jesus gik op til Jerusalem.

2. Men der er en Dam i Jerusalem ved Faareporten, den kaldes paa Hebraisk Bethesda, og haver fem Buegange.

3. I dem laa en stor Mængde af Syge, Blinde, Halte, Visne, som ventede paa, at Vandet skulde røres.

4. Thi paa visse Tider foer en Engel ned udi Dammen og oprørte Vandet. Hvo som da først efter Vandets Oprør steg ned, blev sund, hvadsomhelst Syge han var beheftet med.

5. Men der var et Menneske, som havde ligget otte og tredive Aar i Sygdom.

6. Der Jesus saae ham ligge og vidste, at han havde allerede ligget lang Tid, sagde han til ham: vil du vorde sund?

7. Den Syge svarede ham: Herre! jeg haver Ingen, som kan bringe mig i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, nedstiger en Anden før jeg.

8. Jesus sagde til ham: staa op, tag din Seng og gak.

9. Og strax blev Mennesket sundt, og tog sin Seng og gik; men det var Sabbat paa den samme Dag.

10. Derfor sagde Jøderne til den, som var bleven helbredet: det er Sabbat, det er dig ei tilladt at bære Sengen.

11. Han svarede dem: den, som gjorde mig sund, han sagde til mig: tag din Seng og gak.

12. Da spurgte de ham: hvo er det Menneske, som sagde til dig: tag din Seng og gak?

13. Men den, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvo han var: thi Jesus havde unddraget sig, da der var meget Folk paa Stedet.

14. Derefter fandt Jesus ham i Templet og sagde til ham: see, du er bleven sund; synd ikke mere, at dig ikke noget værre skal vederfares.

15. Mennesket gik bort og kundgjorde Jøderne, at det var Jesus, som havde gjort ham sund.

16. Og derfor forfulgte Jøderne Jesus og søgte at slaae

han havde gjort dette paa en Sabbat.
17. Men Jesus svarede dem: min Fader arbeider indtil nu, og jeg arbeider.
18. Derfor søgte da Jøderne end mere at slaae ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men og kaldte Gud sin egen Fader, og gjorde sig selv Gud lig.
19. Derfor svarede Jesus og sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder, Sønnen kan Intet gjøre af sig selv, uden hvad han seer Faderen gjøre; thi hvad Ting, som han gjør, det samme gjør og Sønnen ligesaa.
20. Thi Faderen elsker Sønnen, og viser ham alt, hvad han selv gjør; og han skal vise ham større Gjerninger end disse, at I skulle forundre Eder.
21. Thi ligesom Faderen opvækker Døde og gjør levende, ligesaa gjør og Sønnen levende, hvilke han vil.
22. Ogsaa dømmer Faderen Ingen, men haver givet Sønnen al Dom,
23. at Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Hvo som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som ham udsendte.
24. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo som hører mit Ord og troer den, som mig udsendte, haver et evigt Liv, og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet.
25. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den Time kommer, og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve.
26. Thi ligesom Faderen haver Livet i sig selv, saaledes haver han og givet Sønnen at have Livet i sig selv;
27. og haver givet ham Magt at holde Dom, efterdi han er Menneskets Søn.
28. Forundrer Eder ikke derover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst,
29. Og de skulle gaae frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse.
30. Jeg kan slet intet gjøre af mig selv; ligesom jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men Faderens Villie, som haver udsendt mig.
31. Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt.
32. Der er en Anden, som vidner om mig, og jeg veed, at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.
33. I have sendt til Johannes, og han haver vidnet for Sandheden.

34. Men ikke fra et Menneske henter jeg Vidnesbyrd; dog dette siger jeg, paa det I skulle frelses.
35. Han var et brændende og skinnende Lys; men I have til en Tid villet fryde Eder ved hans Lys.
36. Men jeg haver et større Vidnesbyrd end Johannes'; thi de Gjerninger, som Faderen haver givet mig at fuldkomme, disse Gjerninger, som jeg gjør, vidne om mig, at Faderen haver udsendt mig.
37. Og Faderen, som haver udsendt mig, haver selv vidnet om mig; I have aldrig hverken hørt hans Røst, eller seet hans Skikkelse.
38. Og I have ikke hans Ord blivende i Eder; thi den, som han haver udsendt, ham troe I ikke.
39. I ransage Skrifterne, fordi I mene, i dem at have et evigt Liv; og disse er det, som vidne om mig.
40. Og I ville ikke komme til mig, at I kunne have Livet.
41. Jeg tager ikke Ære af Mennesker;
42. men jeg kjender Eder, at I have ikke Guds Kjærlighed i Eder.
43. Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en Anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme.
44. Hvorledes kunne I troe, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er af den eneste Gud, søge I ikke?
45. Tænker ikke, at jeg vil anklage Eder for Faderen; der er den, som Eder anklager, Moses, paa hvem I haabe.
46. Dersom I troede Moses, troede I vel mig; thi han haver skrevet om mig.
47. Men troe I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I troe mine Ord?

6. Capitel.

(I) Jesus bespiser 5000 Mænd, 1-15; gaaer paa Søen, 16-21. (II) Taler i Capernaum om Livsens Brød, 22-59. (III) Mange forarge sig, 60-66. (IV) De Tolv ville ikke forlade ham, Peter gjør sin Bekjendelse om ham, 67-71.

1. Derefter foer Jesus hen over Galilæas Sø, ved Tiberias.
2. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegn, som han gjorde paa de Syge.
3. Men Jesus gik op paa et Bjerg, og satte sig der med sine Disciple.
4. Men det var nær Paaske, Jødernes Høitid.
5. Da Jesus nu opløftede sine Øine og saae, at meget Folk kom til ham, sagde han til Philip: hvor skulle vi kjøbe Brød, at disse kunne æde?
6. (Men han sagde dette, for at forsøge ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gjøre.)

7. Philip svarede ham: Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem, at Hver af dem kan faae noget Lidet.
8. Een af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham:
9. her er en liden Dreng, som haver fem Bygbrød og to smaa Fiske; men hvad er dette til saa mange?
10. Men Jesus sagde: kommer Folket til at sidde; og der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, ved fem Tusinde i Tallet.
11. Men Jesus tog Brødene, gjorde Taksigelse, og uddelede dem til Disciplene, men Disciplene til dem, som havde sat sig ned; desligeste ogsaa af de smaa Fiske, saa meget de vilde.
12. Men der de vare mætte, sagde han til sine Disciple: sanker tilsammen de overblevne Stykker, at Intet forkommes.
13. Da samlede de, og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød fra dem, som havde faaet Mad.
14. Da nu Folket saae det Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: denne er i Sandhed den Prophet, som kommer til Verden.
15. Der Jesus da vidste, at de vilde komme og tage ham med Magt, for at gjøre ham til Konge, veg han atter op paa Bjerget, ganske alene.
16. Men der det var blevet Aften, gik hans Disciple ned til Søen.
17. Og de traadte i Skibet og kom paa hiin Side Søen til Capernaum; og det var allerede blevet mørkt, og Jesus var ikke kommen til dem.
18. Og Søen reiste sig, da der blæste et stærkt Veir.
19. Der de nu havde roet ved fem og tyve eller tredive Stadier, saae de Jesus vandre paa Søen og komme nær til Skibet; og de forfærdedes.
20. Men han sagde til dem: det er mig, frygter ikke.
21. Da vilde de tage ham ind i Skibet; og strax var Skibet ved Landet, som de fore til.
22. Den anden Dag, da Folket, som stod paa hiin Side Søen, saae, at intet andet Skib var der, uden det ene, som hans Disciple vare traadte ind i, og at Jesus ikke var gaaet i Skibet med sine Disciple, men at hans Disciple alene vare farne bort;
23. (men der kom andre Skibe fra Tiberias nær til det Sted, hvor de aade Brødet, efterat Herren havde gjort Taksigelse);
24. og da Folket nu saae, at Jesus var der ikke, ei heller hans Disciple, traadte ogsaa de i Skibene og kom

til Capernaum for at søge Jesus.
25. Og der de fandt ham paa hiin Side Søen, sagde de til ham: Rabbi, naar er du kommen hid?
26. Jesus svarede dem og sagde: sandelig, sandelig siger jeg Eder: I søge mig, ikke fordi I saae Tegn, men fordi I aade af Brødene og bleve mætte.
27. Arbeider ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskens Søn skal give Eder; thi ham haver Faderen, Gud selv, beseglet.
28. Da sagde de til ham: hvad skulle vi gjøre, at vi kunne arbeide Guds Gjerning?
29. Jesus svarede og sagde til dem: dette er Guds Gjerning, at I skulle troe paa den, som han udsendte.
30. Da sagde de til ham: hvad gjør du da for et Tegn, at vi kunne see det, og troe dig? hvad Arbeide gjør du?
31. Vore Fædre aade Manna i Ørken, som skrevet er: han gav dem Brød af Himmelen at æde.
32. Da sagde Jesus til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: ikke Moses gav Eder det Brød af Himmelen; men min Fader giver Eder det Brød af Himmelen, som er det sande.
33. Thi Guds Brød er det, som kommer ned af Himmelen og giver Verden Liv.
34. Da sagde de til ham: Herre! giv os altid dette Brød.
35. Men Jesus sagde til dem: jeg er det Livsens Brød. Hvo som kommer til mig, skal ikke hungre; og hvo som troer paa mig, skal aldrig tørste.
36. Men jeg haver sagt Eder, at I have seet mig, og troe dog ikke.
37. Alt, hvad min Fader giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde kaste hen ud.
38. Thi jeg er kommen ned af Himmelen, ikke at jeg skal gjøre min Villie, men hans Villie, som mig udsendte.
39. Men dette er Faderens Villie, som mig udsendte, at jeg skal Intet miste af alt det, som han haver givet mig; men jeg skal opreise det paa den yderste Dag.
40. Men det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sønnen og troer paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.
41. Da knurrede Jøderne imod ham, fordi han sagde: jeg er det Brød, som kom ned af Himmelen.
42. Og de sagde: er ikke

denne Jesus, Josephs Søn, hvis Fader og Moder vi kjende? hvorledes siger da denne: jeg er kommen ned af Himmelen?

43. Derfor svarede Jesus og sagde til dem: knurrer ikke indbyrdes.

44. Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som mig udsendte, drager ham; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.

45. Der er skrevet i Propheterne: og de skulle alle være oplærte af Gud. Hver da, som hører af Faderen og lærer, kommer til mig.

46. Ikke at Nogen haver seet Faderen, uden den, som er fra Gud, han haver seet Faderen.

47. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo som troer paa mig, haver et evigt Liv.

48. Jeg er det Livsens Brød.

49. Eders Fædre aade Manna i Ørken, og døde.

50. Dette er det Brød, som kommer ned af Himmelen, at man skal æde af det, og ikke døe.

51. Jeg er det levende Brød, som kom ned af Himmelen; om Nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give, er mit Kjød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv.

52. Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: hvorledes kan denne give os sit Kjød at æde?

53. Derfor sagde Jesus til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: dersom I ikke æde Menneskens Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i Eder.

54. Hvo som æder mit Kjød og drikker mit Blod, haver et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.

55. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke.

56. Hvo som æder mit Kjød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham.

57. Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever ved Faderen, ligesaa skal og den, som mig æder, leve ved mig.

58. Dette er det Brød, som er kommen ned af Himmelen, ikke som Eders Fædre aade Manna og døde. Hvo som æder dette Brød, skal leve evindeligen.

59. Dette sagde han i en Synagoge, der han lærte i Capernaum.

60. Hvorfor mange af hans Disciple, der de det hørte, sagde: denne er en haard Tale, hvo kan høre ham?

61. Men der Jesus vidste ved sig selv, at hans Disciple knurrede over dette, sagde han til dem: forarger dette Eder?

62. Hvad om I da faae at see, at Menneskens Søn farer op, hvor han var før?
63. Det er Aanden, som levendegjør, Kjødet gavner intet; de Ord, som jeg taler til Eder, ere Aand og ere Liv.
64. Men der ere nogle af Eder, som ikke troe. Thi Jesus vidste fra Begyndelsen, hvilke de vare, som ikke troede, og hvo den var, som ham vilde forraade.
65. Og han sagde: derfor sagde jeg Eder, at Ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af min Fader.
66. Fra den Tid traadte mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham.
67. Derfor sagde Jesus til de Tolv: monne og I ville gaae bort?
68. Da svarede Simon Peter ham: Herre! til hvem skulle vi gaae hen? Du haver det evige Livs Ord;
69. og vi have troet og erkjendt, at du er den Christus, den levende Guds Søn.
70. Jesus svarede dem: haver jeg ikke udvalgt Eder tolv, og een af Eder er en Djævel!
71. Men han talede om Judas, Simons Søn, Ischariotes; thi han blev siden hans Forræder; og var een af de Tolv.

7. Capitel.

(I) Jesus drager lønligen op til Løvsalernes Høitid, 1-10. (II) Jødernes forskjellige Domme om ham, 11-13; Jesus lærer, og forsvarer sin forrige Gjerning (c. 5, 9), 14-24. (III) Nogle forkaste ham, Andre troe paa ham, 25-31. (IV) Tjenerne røres ved hans kraftige Tale og ville ei gribe ham; Nicodemus forsvarer ham, 32-53.

1. Derefter drog Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaae ham ihjel.
2. Men Jødernes Fest, Løvsalernes Høitid, var nær.
3. Da sagde hans Brødre til ham: drag bort herfra og gak til Judæa, at og dine Disciple der kunne see dine Gjerninger, som du gjør.
4. Thi Ingen gjør Noget i Løndom, naar han selv søger at blive navnkundig; dersom du gjør Saadant, da viis dig for Verden.
5. Thi hans Brødre troede ei heller paa ham.
6. Da sagde Jesus til dem: min Tid er ikke endnu kommen; men Eders Tid er stedse forhaanden.
7. Verden kan ikke hade Eder; men den hader mig, fordi jeg vidner om den, at dens Gjerninger ere onde.
8. Drager I op til denne Høitid; jeg drager endnu ikke op til denne Høitid, thi min Tid er ikke endnu fuldkommet.

9. Der han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa.
10. Men der hans Brødre vare dragne op, da drog han og selv op til Høitiden, ikke aabenbare, men lønligen.
11. Da ledte Jøderne efter ham paa Høitiden og sagde: hvor er han?
12. Og der blev meget mumlet om ham iblandt Folket; Nogle sagde: han er en god Mand; men Andre sagde: nei, han forfører Folket.
13. Dog talede Ingen frit om ham, af Frygt for Jøderne.
14. Men der det nu var midt i Høitiden, gik Jesus op i Templet og lærte.
15. Og Jøderne forundrede sig og sagde: hvorledes veed denne Skrifterne, da han ikke er lært.
16. Jesus svarede dem og sagde: min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte.
17. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.
18. Hvo som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men hvo som søger hans Ære, som ham udsendte, han er sanddru, og Svig er ikke i ham.
19. Haver ikke Moses givet Eder Loven? Og Ingen af Eder holder Loven. Hvi søge I at slaae mig ihjel?
20. Folket svarede og sagde: du haver Djævelen; hvo søger at slaae dig ihjel?
21. Jesus svarede og sagde til dem: een Gjerning gjorde jeg, og I forundrede Eder alle derover.
22. Moses gav Eder Omskærelsen (ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene), og I omskære et Menneske paa Sabbaten.
23. Dersom et Menneske annammer Omskærelsen paa Sabbaten, paa det Mose Lov skal ikke brydes, ere I da vrede paa mig, at jeg haver gjort et heelt Menneske sundt paa Sabbaten?
24. Dømmer ikke efter Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom.
25. Da sagde Nogle af dem fra Jerusalem: er det ikke ham, som de søge at slaae ihjel?
26. Og see, han taler frit, og de sige Intet til ham; mon ikke de Øverste i Sandhed have kjendt, at denne er i Sandhed den Christus?
27. Dog vi vide, hvorfra denne er; men naar Christus kommer, veed Ingen, hvorfra han er.
28. Derfor raabte Jesus, idet han lærte i Templet, og sagde: baade kjende I mig og vide, hvorfra jeg er; og af mig selv er jeg ikke kom-

men, men han er sanddru, som mig udsendte, hvilken I ikke kjende.

29. Men jeg kjender ham; thi jeg er af ham, og han udsendte mig.

30. Derfor søgte de at gribe ham; dog lagde Ingen Haand paa ham, thi hans Time var ikke endnu kommen.

31. Men Mange af Folket troede paa ham og sagde: naar Christus kommer, monne han skal gjøre flere Tegn, end denne haver gjort?

32. Pharisæerne hørte, at Folket mumlede Saadant om ham; og Pharisæerne og de Ypperstepræster sendte Tjenere ud for at gribe ham.

33. Derfor sagde Jesus til dem: endnu en liden Tid er jeg hos Eder, saa gaaer jeg bort til den, som mig udsendte.

34. I skulle lede efter mig, og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme.

35. Da sagde Jøderne til hverandre: hvor vil denne gaae hen, at vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaae til dem, som ere adspredte iblandt Grækerne, og lære Grækerne?

36. Hvad er det for en Tale, at han siger: I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?

37. Men paa den sidste og store Høitids-Dag stod Jesus frem, og raabte og sagde: om Nogen tørster, han komme til mig og drikke.

38. Hvo som troer paa mig, af hans Liv skal, som Skriften siger, flyde levende Vandstrømme.

39. (Men dette sagde han om den Aand, som de skulde annamme, der troe paa ham; thi den Hellig Aand var ikke endnu, fordi Jesus var ikke endnu herliggjort).

40. Derfor sagde Mange af Folket, som hørte den Tale: denne er sandelig den Prophet;

41. Andre sagde: han er Christus; men Andre sagde: mon da Christus komme af Galilæa?

42. Siger ikke Skriften: at Christus kommer af Davids Sæd og af Bethlehem, den By, hvorfra David var?

43. Saaledes blev der Splid iblandt Folket om ham.

44. Men Nogle af dem vilde grebet ham; dog lagde Ingen Haand paa ham.

45. Da kom Tjenerne til de Ypperstepræster og Pharisæerne, og disse sagde til dem: hvi førte I ham ikke hid?

46. Tjenerne svarede: aldrig haver et Menneske talet saaledes, som dette Menneske.

47. Da svarede Pharisæerne dem: monne I og være forførte?

48. Mon nogen af de Øverste

haver troet paa ham, eller af Pharisæerne?
49. Men denne Hob, som ikke kjender til Loven, er forbandet.
50. Nicodemus, (den, som var kommen til ham om Natten og var een af dem), sagde til dem:
51. mon vor Lov dømme et Menneske, uden man først forhører ham, og faaer at vide, hvad han gjør?
52. De svarede og sagde til ham: mon du og være af Galilæa? Ransag og see, at der er ingen Prophet opstanden af Galilæa.
53. Og hver gik til sit Huus.

8. Capitel.

(I) Jesus vil ei fordømme den Kvinde, som var greben i Hoer, 1-11. (II) Hans eget og Faderens Vidnesbyrd om ham, 12-20. (III) Han klager over Jødernes Vantro, 21-24. (IV) Vidner atter om sig selv, 25-29. (V) Mange troe; Jesus vil frigjøre de Troende; Jøderne ere ei ret frie, de ere ei Abrahams Børn, 30-47. (VI) De bespotte ham, han forsvarer sig, de ville stene ham, 48-59.

1. Men Jesus gik til Oliebjerget.
2. Og aarle om Morgenen kom han igjen i Templet, og alt Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem.
3. Men de Skriftkloge og Pharisæerne førte en Kvinde til ham, greben i Hoer, og stillede hende frem i Midten.
4. Og de sagde til ham: Mester! denne Kvinde er greben i Hoer paa frisk Gjerning.
5. Men Moses bød os i Loven, at Saadanne skulle stenes; hvad siger nu du?
6. Men dette sagde de, for at forsøge ham, at de kunde have Noget at anklage ham for. Men Jesus bukkede sig ned og skrev med Fingeren paa Jorden.
7. Men der de bleve ved at spørge ham, reiste han sig op og sagde til dem: den, som er syndeløs iblandt Eder, kaste først Stenen paa hende.
8. Og han bukkede sig atter ned og skrev paa Jorden.
9. Men der de hørte det, og bleve slagne af deres Samvittighed, gik de bort, Een efter den Anden, fra de Ældste af til de Yngste, og Jesus blev efterladt alene, og Kvinden staaende i Midten.
10. Men da Jesus reiste sig op og saae Ingen uden Kvinden, sagde han til hende: Kvinde! hvor ere hine dine Anklagere? fordømte Ingen dig?
11. Men hun sagde: Herre! Ingen. Men Jesus sagde til hende: jeg fordømmer dig ei heller; gak bort og synd ikke mere.
12. Da talede Jesus atter til dem og sagde: jeg er det Verdens Lys; hvo som følger

mig, skal ikke vandre i Mørket, men have det Livsens Lys.

13. Da sagde Pharisæerne til ham: du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt.

14. Jesus svarede og sagde til dem: om jeg end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg veed, hvorfra jeg kom, og hvor jeg gaaer hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaaer hen.

15. I dømme efter Kjødet, jeg dømmer Ingen.

16. Men dersom jeg og dømmer, er min Dom sand; thi jeg er ikke alene, men baade jeg og Faderen, som udsendte mig.

17. Men der er og skrevet i Eders Lov, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt.

18. Jeg er den, som vidner om mig selv, og Faderen, som udsendte mig, vidner om mig.

19. Derfor sagde de til ham: hvor er din Fader? Jesus svarede: hverken kjende I mig, ei heller min Fader; dersom I kjendte mig, kjendte I og min Fader.

20. Disse Ord talede Jesus ved Templets Kiste, der han lærte i Templet; dog greb Ingen ham, fordi hans Time var ikke endnu kommen.

21. Da sagde Jesus atter til dem: jeg gaaer bort, og I skulle lede efter mig og døe i Eders Synd; hvor jeg gaaer hen, kunne I ikke komme.

22. Da sagde Jøderne: mon han vil slaae sig selv ihjel, fordi han siger: hvor jeg gaaer hen, kunne I ikke komme?

23. Og han sagde til dem: I ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden, jeg er ikke af denne Verden.

24. Derfor haver jeg sagt Eder, at I skulle døe i Eders Synder; thi dersom I ikke ville troe, at det er mig, skulle I døe i Eders Synder.

25. Derfor sagde de til ham: hvo er du? Og Jesus sagde til dem: just det, som jeg siger Eder.

26. Jeg haver Meget at tale og dømme om Eder; men den, som mig udsendte, er sanddru, og hvad jeg haver hørt af ham, det siger jeg for Verden.

27. Men de forstode ikke, at han talede til dem om Faderen.

28. Derfor sagde Jesus til dem: naar I faae ophøiet Menneskens Søn, da skulle I kjende, at det er mig, og at jeg gjør Intet af mig selv; men som min Fader haver lært mig, saaledes taler jeg.

29. Og den, som udsendte mig, er med mig; Faderen haver ikke ladet mig alene, fordi jeg gjør altid det, som er ham behageligt.

30. Der han talede dette, troede Mange paa ham.
31. Derfor sagde Jesus til Jøderne, som havde troet paa ham: dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple.
32. Og I skulle forstaae Sandheden, og Sandheden skal frigjøre Eder.
33. De svarede ham: vi ere Abrahams Sæd, og have aldrig været Nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde frie?
34. Jesus svarede dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: hver den, som gjør Synd, er Syndens Træl.
35. Men Trællen bliver ikke altid i Huset, Sønnen bliver der altid.
36. Dersom da Sønnen faaer frigjort Eder, skulle I være virkeligen frie.
37. Jeg veed, at I ere Abrahams Sæd; men I søge at slaae mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum hos Eder.
38. Jeg taler det, som jeg haver seet hos min Fader, saa gjøre I og det, som I have seet hos Eders Fader.
39. De svarede og sagde til ham: Abraham er vor Fader. Jesus sagde til dem: dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger.
40. Men nu søge I at slaae mig ihjel, et Menneske, der haver sagt Eder Sandheden, som jeg haver hørt af Gud; dette havde Abraham ikke gjort.
41. I gjøre Eders Faders Gjerninger. Derfor sagde de til ham: vi ere ikke avlede i Hoer; vi have een Fader, Gud.
42. Da sagde Jesus til dem: dersom Gud var Eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgangen og kommer fra Gud; thi jeg er ingenlunde kommen af mig selv, men han haver udsendt mig.
43. Hvi forstaae I ikke min Tale? efterdi I ikke kunne fordrage mit Ord.
44. I ere af en Fader Djævelen, og ville gjøre Eders Faders Begjeringer. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og blev ikke bestaaende i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Løgn, taler han af sit Eget; thi han er en Løgner og Løgnens Fader.
45. Men mig troe I ikke, fordi jeg taler Sandhed.
46. Hvo af Eder kan overbevise mig om nogen Synd? men siger jeg Sandhed, hvorfor troe I mig ikke?
47. Hvo som er af Gud, hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud.
48. Da svarede Jøderne og sagde til ham: sige vi ikke

med Rette, at du er en Samaritan og haver Djævelen?
49. Jesus svarede: jeg haver ikke Djævelen, men jeg ærer min Fader, og I vanære mig.
50. Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den og dømmer.
51. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke see Døden evindeligen.
52. Da sagde Jøderne til ham: nu kjende vi, at du haver Djævelen; Abraham er død og Propheterne, og du siger: dersom Nogen holder mit Ord, han skal ikke smage Døden evindeligen.
53. Mon du er større end vor Fader Abraham, hvilken er død? og Propheterne ere døde; hvem gjør du dig selv til?
54. Jesus svarede: dersom jeg ærer mig selv, er min Ære Intet; det er min Fader, som mig ærer, om hvem I sige, at han er Eders Gud.
55. Og I have ikke kjendt ham, men jeg kjender ham; og dersom jeg sagde: jeg kjender ham ikke, da blev jeg en Løgner, ligesom I. Men jeg kjender ham og holder hans Ord.
56. Abraham, Eders Fader, frydede sig, at han skulde see min Dag; og han saae den og glædede sig.
57. Da sagde Jøderne til ham: du er ikke endnu halvtredsindstyve Aar gammel, og du haver seet Abraham?
58. Jesus sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: førend Abraham blev, er jeg.
59. Derfor optoge de Stene, for at kaste paa ham; men Jesus skjulte sig, og gik ud af Templet, og gik midt igjennem Mængden, og han undkom saaledes.

9. Capitel.

(I) Jesus helbreder en Blindfødt paa en Sabbat, 1-7. (II) Den Samme forhøres, forsvarer Jesus, udstødes, trøstes af Jesus, og undervises, 8-38. (III) Jesus bebreider Pharisæerne deres Blindhed, 39-41.

1. Og da han gik frem, saae han et Menneske, som var blind født.
2. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! hvo haver syndet, denne eller hans Forældre, at han er blind født?
3. Jesus svarede: hverken denne syndede, ei heller hans Forældre; men paa det at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham.
4. Mig bør at gjøre hans Gjerninger, som mig haver udsendt, saalænge det er Dag; Natten kommer, da Ingen kan arbeide.
5. Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys.

6. Der han det havde sagt, spyttede han paa Jorden og gjorde Dynd af Spyttet og smurte Dyndet paa den Blindes Øine.
7. Og han sagde til ham: gak bort, to dig i Dammen Siloam, (hvilket er udlagt: Udsendt). Da gik han bort og toede sig, og kom seende tilbage.
8. Da sagde Naboerne og de, som før havde seet, at han var blind: er det ikke den, som sad og tiggede?
9. Andre sagde: det er denne; men Andre: han er ham lig; han selv sagde: det er mig.
10. Da sagde de til ham: hvorledes bleve dine Øine aabnede?
11. Han svarede og sagde: et Menneske, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte paa mine Øine og sagde til mig: gak bort til Dammen Siloam og to dig. Men da jeg gik hen og toede mig, blev jeg seende.
12. Da sagde de til ham: hvor er han? Han sagde: jeg veed ikke.
13. Da førte de ham, som før var blind, til Pharisæerne.
14. (Men det var en Sabbat, da Jesus gjorde Dynd og aabnede hans Øine.)
15. Da spurgte og Pharisæerne ham atter, hvorledes han var bleven seende? Men han sagde til dem: Dynd lagde han paa mine Øine, og jeg toede mig, og seer.
16. Derfor sagde nogle af Pharisæerne: dette Menneske er ikke af Gud, efterdi han holder ikke Sabbaten. Andre sagde: hvorledes kan et syndigt Menneske gjøre saadanne Tegn? Og der var Splid imellem dem.
17. De sagde atter til den Blinde: hvad siger du om ham, efterdi han aabnede dine Øine? Men han sagde: han er en Prophet.
18. Men Jøderne troede ikke om ham, at han havde været blind, og var bleven seende, førend de kaldte hans Forældre, som havde faaet sit Syn.
19. Og de spurgte dem og sagde: er denne Eders Søn, om hvem I sige, at han var blind født? hvorledes er han da nu seende?
20. Hans Forældre svarede dem og sagde: vi vide, at denne er vor Søn, og at han var blind født.
21. Men hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvo der haver aabnet hans Øine, vide vi ikke heller; han er selv gammel nok, spørger ham; han maa selv svare for sig.
22. Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overeens om,

at dersom Nogen bekjendte ham at være Christus, skulde denne blive udelukt af Synagogen.

23. Derfor sagde hans Forældre: han er gammel nok, spørger ham selv.

24. Da kaldte de anden Gang til sig det Menneske, som havde været blind, og sagde til ham: giv Gud Æren; vi vide, at hiint Menneske er en Synder.

25. Da svarede han og sagde: om han er en Synder, veed jeg ikke; een Ting veed jeg, at jeg, som var blind, nu seer.

26. Men de sagde til ham igjen: hvad gjorde han ved dig? hvorledes aabnede han dine Øine?

27. Han svarede dem: jeg haver allerede sagt Eder det, og I hørte ikke derefter. Hvorfor ville I høre det igjen? ville I og vorde hans Disciple?

28. Da skjældte de paa ham og sagde: du er hans Discipel, men vi ere Moses' Disciple.

29. Vi vide, at Gud haver talet til Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er.

30. Mennesket svarede og sagde til dem: det er dog underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han haver aabnet mine Øine.

31. Vi vide dog, at Gud hører ikke Syndere; men dersom Nogen er gudfrygtig og gjør hans Villie, den hører han.

32. Aldrig er det hørt, at Nogen haver aabnet Øinene paa en Blindfødt.

33. Var denne ikke fra Gud, da kunde han slet intet gjøre.

34. De svarede og sagde til ham: du er ganske født i Synd, og du vil lære os? Og de stødte ham ud.

35. Jesus hørte, at de havde udstødt ham, og da han traf ham, sagde han til ham: troer du paa Guds Søn?

36. Han svarede og sagde: hvo er han, Herre! at jeg kan troe paa ham?

37. Men Jesus sagde til ham: baade haver du seet ham, og den, som taler med dig, ham er det.

38. Men han sagde: jeg troer, Herre! og han kastede sig ned for ham.

39. Og Jesus sagde: jeg er kommen til Dom i denne Verden, at de, som ikke see, skulle vorde seende, og de, som see, skulle vorde blinde.

40. Dette hørte de af Pharisæerne, som vare hos ham, og de sagde til ham: monne og vi ere blinde?

41. Jesus sagde til dem: vare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu sige I: vi see, derfor bliver Eders Synd.

10. Capitel.

(I) Jesus ligner sig ved Døren til Faarestien, 1-10. (II) Og ved den gode Hyrde, 11-18. (III) Jøderne kives om ham, 19-21. (IV) Han bekjender sig at være Christus, klager over de Vantroe, trøster dem, som troe, 22-30. (V) Nogle ville stene ham, mod hvilke han forsvarer sig, 31-39. (VI) Paa hiin Side Jordan troe Mange paa ham, 40-42.

1. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo som ikke gaaer ind ad Døren i Faarestien, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver.
2. Men den, som gaaer ind ad Døren, er Faarenes Hyrde.
3. For denne lader Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn, og fører dem ud.
4. Og naar han haver udladt sine egne Faar, gaaer han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kjende hans Røst.
5. Men en Fremmed følge de ikke, men flye fra ham, fordi de kjende ikke den Fremmedes Røst.
6. Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talede til dem.
7. Derfor sagde Jesus atter til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: jeg er Faarenes Dør.
8. Alle de, som ere komne for mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke.
9. Jeg er Døren; dersom Nogen gaaer ind ved mig, han skal frelses; og han skal gaae ind og gaae ud, og finde Føde.
10. Tyven kommer ikke, uden for at stjæle og myrde og fordærve; jeg er kommen, at de skulle have Liv, og have overflødigt.
11. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene.
12. Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvilken Faarene ikke høre til, seer Ulven komme, og forlader Faarene og flyer; og Ulven røver dem og adspreder Faarene.
13. Men Leiesvenden flyer, fordi han er en Leiesvend, og haver ikke Omsorg for Faarene.
14. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kjender Mine, og kjendes af Mine;
15. (ligesom Faderen kjender mig, kjender jeg og Faderen); og jeg sætter mit Liv til for Faarene.
16. Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde.
17. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, at jeg skal tage det igjen.

18. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg haver Magt at sætte det til, og haver Magt at tage det igjen. Dette Bud annammede jeg af min Fader.

19. Da blev der atter Splid iblandt Jøderne over disse Ord.

20. Mange af dem sagde: han haver Djævelen og raser; hvi høre I ham?

21. Andre sagde: disse ere ikke Ord af en Besat; mon en Djævel kan aabne de Blindes Øine?

22. Men Indvielsens Fest indtraf i Jerusalem, og det var Vinter.

23. Og Jesus gik omkring i Templet, udi Salomons Buegang.

24. Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: hvor længe holder du vor Sjæl i Forventning? dersom du er Christus, da sig os det frit.

25. Jesus svarede dem: jeg haver sagt Eder det, og I troe ikke; de Gjerninger, som jeg gjør i min Faders Navn, disse vidne om mig.

26. Men I troe ikke; thi I ere ikke af mine Faar, som jeg sagde Eder.

27. Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig.

28. Og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle ingenlunde fortabes, og Ingen skal rive dem af min Haand.

29. Min Fader, som haver givet mig dem, er større end Alle; og Ingen kan rive dem af min Faders Haand.

30. Jeg og Faderen, vi ere eet.

31. Da toge Jøderne atter Stene op for at stene ham.

32. Jesus svarede dem: mange gode Gjerninger viste jeg Eder fra min Fader; for hvilken af disse Gjerninger stene I mig?

33. Jøderne svarede ham og sagde: for en god Gjerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gjør dig selv til Gud.

34. Jesus svarede dem: er der ikke skrevet i Eders Lov: jeg haver sagt: I ere Guder?

35. Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord skete, (og Skriften kan ikke rokkes);

36. sige I da til den, hvem Faderen haver helliget og sendt til Verden: du bespotter Gud, fordi jeg sagde: jeg er Guds Søn?

37. Dersom jeg ikke gjør min Faders Gjerninger, troer mig ikke.

38. Men dersom jeg gjør dem, om I end ikke ville troe mig, da troer Gjerningerne, paa det I kunne kjende og

troe, at Faderen er i mig, og jeg i ham.

39. Derfor søgte de atter at gribe ham; men han undkom af deres Haand.

40. Og han drog atter bort paa hiin Side Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og blev der.

41. Og Mange kom til ham og sagde: Johannes gjorde vel intet Tegn; men Alt, hvad Johannes sagde om denne, var sandt.

42. Og Mange der troede paa ham.

11. Capitel.

(I) Jesus opvækker Lazarus; Mange troe, 1-45. (II) Caiphas raader at ihjelslaae Jesus, 46-53. (III) Jesus unddrager sig; der tales Adskilligt om ham, 54-57.

1. Men der laa En syg, Lazarus af Bethania, af den By, hvor Maria og Martha, hendes Søster, vare.

2. (Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg).

3. Da sendte de Søstre til ham og lode ham sige: Herre! see, den, du elsker, er syg.

4. Men der Jesus det hørte, sagde han: denne Sygdom er ikke til Døden, men til Guds Ære, at Guds Søn skal æres ved den.

5. Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus.

6. Der han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han var.

7. Siden efter sagde han til Disciplene: lader os drage til Judæa igjen.

8. Disciplene sagde til ham: Mester! nyligen søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen?

9. Jesus svarede: ere der ikke tolv Timer om Dagen? Vandrer Nogen om Dagen, da støder han ikke an; thi han seer denne Verdens Lys.

10. Men vandrer Nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke i ham.

11. Dette talede han; og derefter siger han til dem: Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg gaaer hen for at opvække ham af Søvne.

12. Da sagde hans Disciple: Herre! sover han, da bliver han karsk.

13. Men Jesus talede om hans Død; de derimod meente, at han talede om den naturlige Søvn.

14. Derfor sagde da Jesus dem reent ud: Lazarus er død.

15. Og jeg er glad for Eders Skyld, at jeg ikke var der, paa det I skulle troe; men lader os gaae til ham.

16. Da sagde Thomas, (hvilket betyder Tvilling), til sine

Meddisciple: lader os ogsaa gaae, at vi kunne døe med ham.

17. Da Jesus kom, fandt han ham liggende i Graven allerede fire Dage.

18. (Men Bethania var nær ved Jerusalem, omtrent femten Stadier derfra).

19. Og mange Jøder vare komne til Martha og Maria, for at trøste dem over deres Broder.

20. Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun ud ham imøde; men Maria blev siddende i Huset.

21. Da sagde Martha til Jesus: Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død.

22. Men ogsaa nu veed jeg, at hvadsomhelst du beder af Gud, vil Gud give dig.

23. Jesus sagde til hende: din Broder skal opstaae.

24. Martha siger til ham: jeg veed, at han skal opstaae i Opstandelsen paa den yderste Dag.

25. Jesus sagde til hende: jeg er Opstandelsen og Livet; hvo som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve.

26. Og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen. Troer du dette?

27. Hun siger til ham: ja, Herre! jeg haver troet, at du er Christus, den Guds Søn, den, som kommer til Verden.

28. Og der hun dette havde sagt, gik hun bort og kaldte hemmeligen sin Søster Maria og sagde: Mesteren er her og kalder ad dig.

29. Der hun det hørte, reiste hun sig strax og kom til ham.

30. (Men Jesus var ikke endnu kommen til Byen, men var paa det Sted, hvor Martha mødte ham).

31. Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og trøstede hende, saae, at Maria stod hastelig op og gik ud, fulgte de hende og sagde: hun gaaer bort til Graven for at græde der.

32. Der Maria da kom derhen, hvor Jesus var, og saae ham, faldt hun ned for hans Fødder og sagde til ham: Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død.

33. Der Jesus da saae hende græde og saae Jøderne græde, som kom med hende, rørtes han i Aanden, og blev heftig bevæget og sagde:

34. Hvor have I lagt ham? De sagde til ham: Herre! kom og see.

35. Jesus græd.

36. Da sagde Jøderne: see, hvor han elskede ham!

37. Men nogle af dem sagde: kunde ikke han, som aabnede den Blindes Øine, have gjort, at og denne ikke var død?

38. Da rørtes Jesus atter inderlig, og kom til Graven.

Men det var en Hule, og en Steen laa derfor.

39. Jesus sagde: tager Stenen bort. Martha, den Dødes Søster, siger til ham: Herre! han stinker allerede; thi han haver ligget fire Dage.

40. Jesus sagde til hende: sagde jeg ikke, at dersom du kunde troe, skulde du see Guds Herlighed?

41. Da toge de Stenen bort, hvor den Døde var lagt. Men Jesus opløftede sine Øine og sagde: Fader! jeg takker dig, at du haver hørt mig.

42. Dog jeg vidste, at du altid hører mig; men for Folkets Skyld, som staaer omkring, sagde jeg det, at de skulle troe, at du haver udsendt mig.

43. Og der han dette havde sagt, raabte han med høi Røst: Lazarus, kom hid ud!

44. Og den Døde kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødder og Hænder, og hans Ansigt var ombundet med en Svededug. Jesus sagde til dem: løser ham og lader ham gaae.

45. Derfor troede Mange paa ham af de Jøder, som vare komne til Maria, og havde seet de Ting, som Jesus havde gjort.

46. Men nogle af dem gik hen til Pharisæerne og sagde dem, hvad Jesus havde gjort.

47. Derfor forsamlede de Ypperstepræster og Pharisæerne Raadet og sagde: hvad gjøre vi? thi dette Menneske gjør mange Tegn.

48. Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville Alle troe paa ham; og Romerne skulle komme og tage baade vort Land og Folk.

49. Men een af dem, Caiphas, som var det Aars Ypperstepræst, sagde til dem:

50. I forstaae slet Intet; ei heller betænke I, at det er os gavnligt, at eet Menneske døer for Folket, og at ikke det ganske Folk skal fordærves.

51. Men dette sagde han ikke af sig selv; men da han var samme Aars Ypperstepræst, spaaede han, at Jesus skulde døe for Folket.

52. Og ikke for Folket alene; men paa det han og skulde samle de adspredte Guds Børn til een Hob.

53. Fra den Dag af raadsloge de derfor om at ihjelslaae ham.

54. Da vandrede Jesus ikke mere frit iblandt Jøderne, men gik derfra til en Egn nær ved Ørken, til en Stad, som kaldes Ephraim; og han blev der nogen Tid med sine Disciple.

55. Men Jødernes Paaske var nær; og Mange fra Landet gik op til Jerusalem før Paasken, for at rense sig.

56. Da ledte de efter Jesus

og talede med hverandre, der de stode i Templet: hvad tykkes Eder, at han kommer ikke til Høitiden?

57. Men baade de Ypperstepræster og Pharisæerne havde givet en Befaling, at dersom Nogen vidste, hvor han var, skulde han give det tilkjende, at de kunde gribe ham.

12. Capitel.

(I) Jesus spiser i Bethanien og salves, 1-8. (II) Mange komme til ham og troe; Jøderne ville og ihjelslaae Lazarus, 9-11. (III) Jesus rider ind i Jerusalem, 12-19. (IV) Grækere ville see ham; han taler om Fornegtelse, om sin Herliggjørelse, og faaer Vidnesbyrd fra Himmelen, 20-28. (V) Jesus underviser og formaner Folket, dog troe de ikke, 29-43. (VI) Hvorfor han atter formaner dem, 44-50.

1. Men sex Dage før Paaske kom Jesus til Bethania, hvor Lazarus var, der havde været død, og hvem han havde opreist fra de Døde.

2. Da gjorde de ham der en Nadvere, og Martha opvartede; men Lazarus var een af dem, som sadde tilbords med ham.

3. Da tog Maria et Pund af uforfalsket, meget kostelig Nardus-Salve, og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar; men Huset blev fuldt af Salvens Lugt.

4. Da sagde een af hans Disciple, Judas, Simons Søn, Ischariotes, som siden forraadte ham:

5. hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre hundrede Penninge og givet til Fattige?

6. Men dette sagde han ikke, fordi han havde Omsorg for de Fattige, men fordi han var en Tyv, og havde Pungen og bar, hvad der blev lagt deri.

7. Da sagde Jesus: lad hende med Fred; til min Begravelsesdag haver hun bevaret den.

8. Thi Fattige have I altid hos Eder; men mig have I ikke altid.

9. Da fik en stor Hob af Jøderne at vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld alene, men ogsaa for at see Lazarus, hvem han havde opreist fra de Døde.

10. Men de Ypperstepræster raadsloge om ogsaa at ihjelslaae Lazarus.

11. Thi for hans Skyld gik mange af Jøderne hen, og troede paa Jesus.

12. Den anden Dag, da den store Mængde, som var kommen til Høitiden, hørte, at Jesus kom til Jerusalem,

13. toge de Palmegrene, og gik ud imod ham og raabte: Hosanna! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn, den Israels Konge!

14. Men Jesus fandt en

Aseníndes Føl og satte sig derpaa, som der er skrevet:
15. Frygt ikke, Zions Datter! see, din Konge kommer ridende paa en Asenindes Føl.
16. Men dette forstode hans Disciple ikke først; men der Jesus var herliggjort, da kom de ihu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham.
17. Men den Mængde, som havde været med ham, vidnede, at han havde kaldt Lazarus af Graven og opreist ham fra de Døde.
18. Derfor gik og Folket ham imøde, fordi det havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.
19. Da sagde Pharisæerne til hverandre: I see, at I udrette slet intet; see, al Verden gaaer efter ham.
20. Men der var nogle Grækker af dem, som vare gangne op for at tilbede paa Høitiden.
21. Disse gik nu til Philip, som var fra Bethsaida i Galilæa, og bade ham og sagde: Herre! vi ønske at see Jesus.
22. Philip kommer og siger Andreas det, og Andreas og Philip sige atter Jesus det.
23. Men Jesus svarede dem og sagde: Timen er kommen, at Menneskens Søn skal herliggjøres.
24. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: uden Hvedekornet falder i Jorden og døer, bliver det ene; men dersom det døer, bærer det megen Frugt.
25. Hvo som elsker sit Liv, skal miste det; og hvo som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv.
26. Om Nogen tjener mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal og min Tjener være; og om Nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.
27. Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time! Dog derfor er jeg kommen til denne Time.
28. Fader, herliggjør dit Navn! Da kom en Røst af Himmelen: baade haver jeg herliggjort, og vil atter herliggjøre det.
29. Da sagde Folket, som stod og hørte det, at det havde tordnet; Andre sagde: en Engel talede til ham.
30. Jesus svarede og sagde: denne Røst skete ikke for min Skyld, men for Eders Skyld.
31. Nu gaaer der Dom over denne Verden; nu skal denne Verdens Fyrste udstødes.
32. Og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.
33. (Men han sagde dette, for at betegne, hvad Død han skulde døe).
34. Folket svarede ham: vi have hørt af Loven, at Christus bliver evindeligen; og hvorledes siger du, at det bør

Menneskens Søn at ophøies? hvo er denne Menneskens Søn?
35. Da sagde Jesus til dem: Lyset er endnu en liden Tid hos Eder. Vandrer den Stund I have Lyset, at Mørke ikke skal overfalde Eder! Og hvo som vandrer i Mørket, veed ikke, hvor han gaaer hen.
36. Medens I have Lyset, troer paa Lyset, at I kunne blive Lysets Børn. Dette talede Jesus, og gik bort og skjulte sig for dem.
37. Men alligevel han havde gjort saa mange Tegn for deres Øine, troede de dog ikke paa ham;
38. at Esaias den Prophets Tale skulde fuldkommes, som han har sagt: Herre! hvo troede det, han hørte af os, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret?
39. Derfor kunde de ikke troe; thi Esaias siger atter:
40. Han haver forblindet deres Øine og forhærdet deres Hjerter, at de ikke skulde see med Øinene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, og jeg maatte helbrede dem.
41. Dette sagde Esaias, der han saae hans Herlighed og talede om ham.
42. Dog alligevel troede Mange ogsaa af de Øverste paa ham; men for Pharisæernes Skyld bekjendte de det ikke, at de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen;
43. thi de elskede Menneskens Ære mere end Guds Ære.
44. Men Jesus raabte og sagde: hvo som troer paa mig, troer ikke paa mig, men paa den, som mig haver udsendt.
45. Og hvo som seer mig, seer den, som mig haver udsendt.
46. Jeg er kommen et Lys til Verden, at hver den, som troer paa mig, ikke skal blive i Mørket.
47. Og om Nogen hører mine Ord, og troer ikke, ham dømmer jeg ikke; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden.
48. Hvo mig foragter og annammer ikke mine Ord, haver den, som ham dømmer; det Ord, som jeg haver talet, det skal dømme ham paa den yderste Dag.
49. Thi jeg haver ikke talet af mig selv; men Faderen, som mig haver udsendt, han haver givet mig Befaling, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale.
50. Og jeg veed, at hans Befaling er et evigt Liv. Derfor, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen haver sagt mig.

13. Capitel.

(I) Jesus toer Disciplenes Fødder, og formaner dem til Ydmyg-

hed, 1-20. (II) Taler om sin Forræder, 21-30. (III) Om sin Herliggjørelse, og om indbyrdes Kjærlighed, 31-35. (IV) Om Peters Fald, 36-38.

1. Men for Paaske-Høitiden, der Jesus vidste, at hans Time var kommen, at han skulde gaae ud af denne Verden til Faderen, da, som han havde elsket sine Egne, som vare i Verden, saa elskede han dem indtil Enden.

2. Da nu Nadveren holdtes, og Djævelen allerede havde indskudt i Judas, Simons Søns, Ischariotes' Hjerte, at han skulde forraade ham;

3. da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænder, og at han udkom fra Gud og gik hen til Gud:

4. reiste han sig fra Nadveren og lagde sine Klæder fra sig; og han tog et Linklæde og bandt op om sig.

5. Derefter slog han Vand i et Bækken, og begyndte at toe Disciplenes Fødder og at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden med.

6. Da kom han til Simon Peter, og han sagde til ham: Herre! toer du mine Fødder?

7. Jesus svarede og sagde til ham: hvad jeg gjør, veed du ikke nu; men du skal forstaae det herefter.

8. Peter siger til ham: du skal i Evighed ikke toe mine Fødder. Jesus svarede ham: dersom jeg ikke toer dig, haver du ingen Deel med mig.

9. Simon Peter siger til ham: Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet.

10. Jesus siger til ham: hvo som er toet, haver ikke behov, uden at toe Fødderne, men er ganske reen; og I ere rene, men ikke alle.

11. Thi han kjendte den, som ham forraadte; derfor sagde han: I ere ikke alle rene.

12. Der han da havde toet deres Fødder og havde taget sine Klæder, satte han sig atter ned og sagde til dem: vide I, hvad jeg haver gjort Eder?

13. I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det.

14. Dersom da jeg, Herren og Mesteren, haver toet Eders Fødder, saa ere I og skyldige at toe hverandres Fødder.

15. Thi jeg haver givet Eder et Exempel, at ligesom jeg gjorde Eder, skulle og I gjøre.

16. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: en Tjener er ikke større end hans Herre, ikke heller et Sendebud større end den, ham haver sendt.

17. Dersom I vide dette, ere I salige, om I gjøre det.

18. Jeg taler ikke om Eder alle; jeg veed, hvilke jeg haver udvalgt; men Skriften maa fuldkommes: den, som æder

Brødet med mig, haver op-
løftet sin Hæl mod mig.
19. Fra nu af siger jeg Eder
det, førend det skeer, at, naar
det er skeet, I skulle troe, at
det er mig.
20. Sandelig, sandelig siger
jeg Eder: hvo som annammer
den, som jeg sender, annam-
mer mig; men hvo mig an-
nammer, annammer den, som
haver sendt mig.
21. Der Jesus havde sagt
dette, blev han heftig bevæget
i Aanden, og vidnede og sagde:
sandelig, sandelig siger jeg
Eder, at een af Eder skal for-
raade mig.
22. Da saae Disciplene paa
hverandre, tvivlraadige, om
hvem han talede.
23. Men der var een iblandt
hans Disciple, som laa op
til Jesu Skjød, hvem Jesus
elskede.
24. Til denne nikkede derfor
Simon Peter, at han skulde
udspørge, hvo det maatte være,
han talede om?
25. Men denne bøiede sig
op til Jesu Bryst og sagde
til ham: Herre! hvo er det?
26. Jesus svarede: det er
den, hvilken jeg giver det
Stykke, som jeg dypper. Og
han dyppede Stykket, og gav
Judas, Simons Søn, Ischa-
riotes det.
27. Og efterat han havde
faaet Stykket, da gik Satan
ind i ham. Da sagde Jesus
til ham: hvad du gjør, det
gjør snart!
28. Men Ingen af dem,
som sadde tilbords, forstod, til
hvad Ende han sagde ham det.
29. Thi Nogle meente, efter-
di Judas havde Pungen, at
Jesus sagde til ham: kjøb,
hvad vi have behov til Høi-
tiden; eller at han skulde give
Noget til Fattige.
30. Der han da havde taget
Stykket, gik han strax ud;
men det var Nat.
31. Der han da var ud-
gangen, sagde Jesus: nu er
Menneskens Søn herliggjort,
og Gud er herliggjort i ham.
32. Dersom Gud er herlig-
gjort i ham, skal Gud og
herliggjøre ham i sig selv, og
han skal snart herliggjøre ham.
33. Børnlille! jeg er endnu
lidet hos Eder. I skulle lede
efter mig, og ligesom jeg sagde
til Jøderne: hvor jeg gaaer
hen, kunne I ikke komme,
siger jeg og Eder nu.
34. Jeg giver Eder en ny
Befaling, at I skulle elske
hverandre; som jeg elskede
Eder, at I og skulle elske hver-
andre.
35. Derpaa skulle Alle kjende,
at I ere mine Disciple, der-
som I have indbyrdes Kjær-
lighed.
36. Simon Peter sagde til
ham: Herre! hvor gaaer du
hen? Jesus svarede ham:
hvor jeg gaaer hen, kan du

ikke nu følge mig; men siden
skal du følge mig.
37. Peter siger til ham:
Herre! hvorfor kan jeg ikke
følge dig nu? Jeg vil sætte
mit Liv til for dig.
38. Jesus svarede ham: vil
du sætte dit Liv til for mig?
Sandelig, sandelig siger jeg
dig: Hanen skal ikke gale,
førend du skal fornegte mig
tre Gange.

14. Capitel.

(I) Jesus vil berede Sted for Sine, 1-4. (II) Er selv Veien til Faderen, 5-7. (III) Han og Faderen ere eet, 8-20. (IV) Han vil aabenbare sig for Sine, og sende dem Aanden, 21-26. (V) Han giver dem Fred, trøster dem og gaaer ud til Oliebjerget, 27-31.

1. Eders Hjerte forfærdes
ikke; troer paa Gud, og troer
paa mig.
2. I min Faders Huus ere
mange Boliger. Men dersom
det ikke saa var, havde jeg
sagt Eder det. Jeg gaaer bort,
at berede Eder Sted.
3. Og naar jeg er gaaen
bort og faaer beredt Eder
Sted, kommer jeg igjen og
vil tage Eder til mig, at hvor
jeg er, skulle ogsaa I være.
4. Og hvor jeg gaaer hen,
vide I, og Veien vide I.
5. Thomas siger til ham:
Herre! vi vide ikke, hvor du
gaaer hen; og hvorledes kunne
vi vide Veien?
6. Jesus siger til ham: jeg
er Veien, og Sandheden, og
Livet; der kommer Ingen til
Faderen uden ved mig.
7. Havde I kjendt mig, da
havde I og kjendt min Fader;
og fra nu af kjende I ham
og have seet ham.
8. Philip siger til ham:
Herre! viis os Faderen, og
det er os nok.
9. Jesus siger til ham: saa
lang en Tid er jeg hos Eder,
og du haver ikke kjendt mig,
Philip? Hvo mig haver seet,
haver seet Faderen; hvorledes
siger du da: viis os
Faderen?
10. Troer du ikke, at jeg
er i Faderen, og Faderen er
i mig? De Ord, som jeg
taler til Eder, taler jeg ikke
af mig selv; men Faderen,
som bliver i mig, han gjør
Gjerningerne.
11. Troer mig, at jeg er
i Faderen, og Faderen er i
mig; men ville I ikke, saa
troer mig dog for disse Gjerningers
Skyld.
12. Sandelig, sandelig siger
jeg Eder: hvo som troer paa
mig, de Gjerninger, som jeg
gjør, skal og han gjøre, og
han skal gjøre større end
disse; thi jeg gaaer til min
Fader.
13. Og hvadsomhelst I bede
om i mit Navn, det vil jeg
gjøre, at Faderen maa forherliges
ved Sønnen.
14. Dersom I bede om

Noget i mit Navn, vil jeg gjøre det.
15. Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.
16. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen,
17. den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den seer ham ikke, kjender ham ei heller; men I kjende ham, thi han bliver hos Eder, og skal være i Eder.
18. Jeg vil ikke forlade Eder faderløse; jeg kommer til Eder.
19. Endnu et Lidet, og Verden seer mig ikke mere, men I see mig; thi jeg lever, og I skulle leve.
20. Paa den Dag skulle I kjende, at jeg er i min Fader, og I udi mig, og jeg i Eder.
21. Hvo som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader, og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham.
22. Judas (ikke Ischariotes) siger til ham: Herre! hvor kommer det, at du vil aabenbare dig for os, og ikke for Verden?
23. Jesus svarede og sagde til ham: om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham.
24. Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt.
25. Dette haver jeg talet til Eder, medens jeg blev hos Eder.
26. Men Talsmanden, den Hellig Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting og minde Eder paa alle Ting, som jeg haver sagt Eder.
27. Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke.
28. I have hørt, at jeg sagde til Eder: jeg gaaer bort, og kommer til Eder igjen; dersom I havde mig kjær, da glædede I Eder, at jeg sagde: jeg gaaer til Faderen; thi min Fader er større end jeg.
29. Og nu haver jeg sagt Eder det, før det skeer, at, naar det er skeet, I da skulle troe.
30. Jeg skal herefter ikke tale Meget med Eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og haver slet intet i mig.
31. Men paa det Verden skal kjende, at jeg elsker Faderen, og ligesom Faderen haver befalet mig, saa gjør jeg; staaer op, lader os gaae herfra.

15. Capitel.

(I) Jesus taler om den aandelige Forening med ham, 1-8. (II) Formaner til indbyrdes Kjærlighed, 9-17. (III) Til Taalmodighed under Forfølgelse 18-27.

1. Jeg er det sande Viintræ, og min Fader er Viingaardsmanden.

2. Hver Green paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt, renser han, at den skal bære mere Frugt.

3. I ere allerede rene formedelst det Ord, som jeg haver talet til Eder.

4. Bliver i mig, da bliver og jeg i Eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver i Træet, saa kunne I ikke heller, uden I blive i mig.

5. Jeg er Viintræet, I ere Grenene, hvo som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet gjøre.

6. Om Nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Green, og visner; man sanker dem og kaster dem i Ilden, og de brænde.

7. Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i Eder, da beder om hvadsomhelst I ville, og det skal vederfares Eder.

8. Derudi forherliges min Fader, at I bære megen Frugt, og I skulle vorde mine Disciple.

9. Ligesom Faderen haver elsket mig, saa haver jeg og elsket Eder; bliver i min Kjærlighed!

10. Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kjærlighed, ligesom jeg haver holdt min Faders Befalinger, og bliver i hans Kjærlighed.

11. Dette haver jeg talet til Eder, paa det min Glæde kan blive i Eder, og Eders Glæde kan blive fuldkommen.

12. Denne er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg haver elsket Eder.

13. Ingen haver større Kjærlighed end denne, at En sætter sit Liv til for sine Venner.

14. I ere mine Venner, dersom I gjøre, hvad jeg befaler Eder.

15. Jeg kalder Eder ikke længere Tjenere, thi Tjeneren veed ikke, hvad hans Herre gjør; men Eder haver jeg kaldet Venner, thi alt det, som jeg haver hørt af min Fader, haver jeg kundgjort Eder.

16. I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder og sat Eder, at I skulle gaae hen og bære Frugt, og Eders Frugt skal blive ved; at hvadsomhelst I bede Faderen i mit Navn, skal han give Eder.

17. Dette befaler jeg Eder, at I skulle elske hverandre.

18. Dersom Verden hader Eder, da vider, at den haver hadet mig førend Eder.
19. Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg haver udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder.
20. Kommer det Ord ihu, som jeg sagde Eder: en Tjener er ikke større end hans Herre. Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge Eder; have de holdt mit Ord, skulle de og holde Eders.
21. Men alt dette skulle de gjøre Eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjende den, som mig haver udsendt.
22. Dersom jeg ikke var kommen og havde talet til dem, havde de ikke Synd; men nu have de end ikke et Paaskud for deres Synd.
23. Hvo mig hader, hader og min Fader.
24. Havde jeg ikke gjort de Gjerninger iblandt dem, som ingen Anden haver gjort, havde de ikke Synd; men nu have de seet dem, og dog hadet baade mig og min Fader.
25. Dog, de Ord, som ere skrevne i deres Lov, maae fuldkommes: de hadede mig uforskyldt.
26. Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende Eder fra Faderen, (den Sandheds Aand, som udgaaer fra Faderen), han skal vidne om mig.
27. Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen.

16. Capitel.

(I) Jesus taler ydermere om Forfølgelse, 1-4. (II) Om den Hellig Aands Sendelse og Virkning, 5-15. (III) Om sin Bortgang, 16-23. (IV) Om Bønnens Kraft, 24-27. (V) Atter om sin Bortgang, 28-33.

1. Dette haver jeg talet til Eder, at I skulle ikke forarges.
2. De skulle udelukke Eder af Synagogerne; ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaaer Eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse.
3. Og dette skulle de gjøre Eder, fordi de hverken kjende Faderen, ei heller mig.
4. Men dette haver jeg talet til Eder, paa det, naar Timen kommer, I skulle komme ihu, at jeg sagde Eder det; men dette sagde jeg Eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos Eder.
5. Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af Eder spørger mig: hvor gaaer du hen?
6. Men fordi jeg haver talet dette til Eder, haver Bedrøvelse opfyldt Eders Hjerte.
7. Men jeg siger Eder Sandhed: det er Eder gavnligt, at jeg gaaer bort; thi gaaer

jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til Eder; men gaaer jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder.

8. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom.

9. Om Synd, fordi de troe ikke paa mig;

10. men om Retfærdighed, fordi jeg gaaer hen til min Fader, og I see mig ikke længere;

11. men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt.

12. Jeg haver endnu Meget at sige Eder, men nu kunne I ikke bære det.

13. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han veilede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder.

14. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af Mit og forkynde Eder.

15. Alt hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af Mit og forkynde Eder.

16. Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund skulle I see mig; thi jeg gaaer hen til Faderen.

17. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: hvad er dette, som han siger os: om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund skulle I see mig; og: thi jeg gaaer hen til Faderen?

18. Da sagde de: hvad er det, som han siger: om en liden Stund? Vi forstaae ikke, hvad han taler.

19. Da vidste Jesus, at de vilde spørge ham, og han sagde til dem: derom bespørge I Eder indbyrdes, at jeg sagde: om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund skulle I see mig.

20. Sandelig, sandelig siger jeg Eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men Eders Bedrøvelse skal vorde til Glæde.

21. Kvinden, naar hun føder, haver Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun haver født Barnet, kommer hun ikke mere den Trængsel ihu for Glæde, at et Menneske er født til Verden.

22. Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg vil see Eder igjen, og Eders Hjerte skal glædes, og Ingen tager Eders Glæde fra Eder.

23. Og paa den samme Dag skulle I ikke spørge mig om Noget. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om

i mit Navn, skal han give Eder.

24. Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; beder, og I skulle faae, at Eders Glæde maa blive fuldkommen.

25. Dette haver jeg talet til Eder ved Lignelser; men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale med Eder ved Lignelser, men frit ud forkynde Eder om min Fader.

26. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger Eder ikke, at jeg vil bede Faderen for Eder;

27. thi Faderen selv elsker Eder, efterdi I have elsket mig og troet, at jeg er udgangen fra Gud.

28. Jeg udgik fra Faderen, og kom til Verden; jeg forlader Verden igjen og gaaer til Faderen.

29. Hans Disciple sige til ham: see, nu taler du frit ud og siger ingen Lignelse.

30. Nu vide vi, at du veed alle Ting, og haver ikke behov, at Nogen spørger dig; desaarsag troe vi, at du udgik fra Gud.

31. Jesus svarede dem: nu troe I.

32. See, den Time kommer og er allerede kommen, at I skulle adspredes hver til Sit, og forlade mig alene; dog jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig.

33. Dette haver jeg talet til Eder, paa det I skulle have Fred i mig. I Verden skulle I have Trængsel; men værer frimodige, jeg haver overvundet Verden.

17. Capitel.

(I) Jesus beder, at Faderen vil herliggjøre ham, 1-5. (II) Opholde hans Disciple, som havde annammet hans Ord, 6-19. (III) Og forene alle Troende med ham, 20-26.

1. Dette talede Jesus, og opløftede sine Øine til Himmelen og sagde: Fader! Timen er kommen; herliggjør din Søn, at ogsaa din Søn maa herliggjøre dig.

2. Ligesom du haver givet ham Magt over alt Kjød, paa det han maa give alle dem, som du haver givet ham, et evigt Liv.

3. Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Christus.

4. Jeg haver herliggjort dig paa Jorden; jeg haver fuldkommet den Gjerning, som du haver givet mig at gjøre.

5. Herliggjør du mig og nu, Fader! hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var.

6. Jeg haver aabenbaret dit Navn for de Mennesker, hvilke du haver givet mig af Verden; de vare dine, og du haver

givet mig dem, og de have
bevaret dit Ord.
7. Nu vide de, at alt det,
som du haver givet mig, er
af dig.
8. Thi de Ord, som du
haver givet mig, haver jeg
givet dem; og de have an-
nammet dem og kjendt i
Sandhed, at jeg udgik fra
dig, og de have troet, at du
haver udsendt mig.
9. Jeg beder for dem; jeg
beder ikke for Verden, men
for dem, som du haver givet
mig, thi de ere dine.
10. Og alt det, som mit er,
det er dit, og det, som dit
er, det er mit; og jeg er
herliggjort i dem.
11. Og jeg er ikke mere
i Verden, men disse ere i
Verden, og jeg kommer til
dig. Hellige Fader! bevar
dem i dit Navn, hvilke du
haver givet mig, at de maae
være eet, ligesom vi.
12. Da jeg var hos dem
i Verden, bevarede jeg dem
i dit Navn; dem, som du
haver givet mig, vogtede jeg,
og ingen af dem blev for-
tabt, uden det Fortabelsens
Barn, at Skriften skulde fuld-
kommes.
13. Men nu kommer jeg
til dig, og dette taler jeg i
Verden, at de maae have min
Glæde fuldeligen i sig.
14. Jeg haver givet dem
dit Ord; og Verden haver
hadet dem, fordi de ere ikke
af Verden, ligesom jeg er
ikke af Verden.
15. Jeg beder ikke, at du
skal borttage dem af Verden,
men at du skal bevare dem
fra det Onde.
16. De ere ikke af Verden,
ligesom jeg er ikke af Verden.
17. Hellige dem i din Sand-
hed; dit Ord er Sandhed.
18. Ligesom du haver sendt
mig til Verden, saa haver
og jeg sendt dem til Verden.
19. Og jeg helliger mig
selv for dem, paa det de skulle
ogsaa være helligede i Sand-
heden.
20. Men jeg beder ikke alene
for disse, men ogsaa for dem,
som formedelst deres Ord
skulle troe paa mig.
21. Paa det de maae alle
være eet, ligesom du, Fader!
i mig, og jeg i dig, at de
og skulle være eet i os, at
Verden kan troe, at du haver
udsendt mig.
22. Og jeg haver givet dem
den Herlighed, som du haver
givet mig, paa det de skulle
være eet, ligesom vi ere eet,
23. jeg i dem, og du i mig,
paa det de skulle være fuld-
kommede til eet, og at Ver-
den kan kjende, at du haver ud-
sendt mig, og haver elsket dem,
ligesom du haver elsket mig.
24. Fader! jeg vil, at de,
som du haver givet mig, skulle
og være hos mig, hvor jeg

er, at de maae skue min Herlighed, som du haver givet mig; thi du haver elsket mig, førend Verdens Grundvold blev lagt.

25. Retfærdige Fader! og Verden kjendte dig ikke; men jeg kjender dig, og disse have kjendt, at du haver udsendt mig.

26. Og jeg kundgjorde dem dit Navn, og vil kundgjøre dem det, paa det den Kjærlighed, hvormed du elsker mig, skal være i dem, og jeg i dem.

18. Capitel.

(I) Jesus forraades af Judas, 1-9. (II) Peter afhugger Malchus' Øre, 10-11. (III) Jesus bindes, føres fra Annas til Caiphas; Peter følger efter, 12-18. (IV) Jesus svarer den Ypperstepræst, og Tjeneren slaaer ham, 19-24. (V) Peter fornegter ham, 25-27. (VI) Jesus fremstilles for Pilatus og vidner om sit Rige, 28-40.

1. Der Jesus havde talet dette, gik han ud med sine Disciple over den Bæk Kedron, hvor en Urtegaard var, i hvilken han gik ind med sine Disciple.

2. Men og Judas, som ham forraadte, vidste Stedet; thi Jesus forsamledes ofte der med sine Disciple.

3. Da tog Judas Roden og de Ypperstepræsters og Pharisæernes Svende med sig, og kom derhen med Blus og Lamper og Vaaben.

4. Men som Jesus vidste Alt, hvad der skulde komme over ham, gik han frem og sagde til dem: hvem lede I efter?

5. De svarede ham: Jesus af Nazareth. Jesus siger til dem: det er mig. Men Judas, som ham forraadte, stod og hos dem.

6. Der han da sagde til dem: det er mig, vege de tilbage og faldt til Jorden.

7. Da spurgte han dem atter: hvem lede I efter? Men de sagde: Jesus af Nazareth.

8. Jesus svarede: jeg haver sagt Eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaae;

9. paa det de Ord skulde fuldkommes, hvilke han havde sagt; jeg mistede end ikke een af dem, som du haver givet mig.

10. Men Simon Peter, som havde et Sværd, drog det ud og slog den Ypperstepræstes Tjener og afhuggede hans høire Øre. Men den Tjener hedte Malchus.

11. Da sagde Jesus til Peter: stik dit Sværd i Balgen. Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader haver givet mig?

12. Da tog Roden og Krigsøversten og Jødernes Svende samtligen Jesus og bandt ham.

13. Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigerfader til Caiphas, som var det Aars Ypperstepræst.

14. Men det var Caiphas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde omkommes for Folket.

15. Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus; samme Discipel var kjendt af den Ypperstepræst og gik ind med Jesus i den Ypperstepræstes Pallads.

16. Men Peter stod udenfor Døren. Da gik den anden Discipel, som var kjendt med den Ypperstepræst, ud og talede med Dørvogtersken og førte Peter ind.

17. Da siger Pigen, som var Dørvogterske, til Peter: mon ikke og du være af dette Menneskes Disciple? Han sagde: jeg er ikke.

18. Men Tjenerne og Svendene stode og havde gjort en Kulild, (thi det var koldt), og varmede sig; men Peter stod hos dem og varmede sig.

19. Da spurgte den Ypperstepræst Jesus om hans Disciple og om hans Lærdom.

20. Jesus svarede ham: jeg haver talet frit for Verden; jeg haver altid lært i Synagogen og i Templet, der hvor Jøderne komme tilsammen fra alle Steder, og jeg haver Intet talet i Løndom.

21. Hvi spørger du mig? spørg dem, som have hørt, hvad jeg talede til dem; see, de vide, hvad jeg haver sagt.

22. Men som han det talede, gav een af Svendene, som stod derhos, Jesus et Slag paa Munden og sagde: svarer du saaledes den Ypperstepræst?

23. Jesus svarede ham: haver jeg talet ilde, da beviis, at det er ondt; men haver jeg talet vel, hvi slaaer du mig?

24. Men Annas havde sendt ham bunden til den Ypperstepræst Caiphas.

25. Men Simon Peter stod og varmede sig. Da sagde de til ham: mon ikke og du være af hans Disciple? Han negtede det og sagde: jeg er ikke.

26. Een af den Ypperstepræsts Tjenere, som var hans Frænde, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: saae jeg dig ikke i Urtegaarden med ham?

27. Da negtede Peter atter; og strax goel Hanen.

28. Da førte de Jesus fra Caiphas til Domhuset. Men det var aarle; og de gik ikke ind i Domhuset, at de ikke skulde besmittes, men at de maatte æde Paaske.

29. Derfor gik Pilatus ud til dem og sagde: hvad Klagemaal føre I imod dette Menneske?

30. De svarede og sagde til ham: var denne ikke en Misdæder, da havde vi ikke overantvordet dig ham.

31. Da sagde Pilatus til dem: tager I ham, og dømmer ham efter Eders Lov.

Da sagde Jøderne til ham: vi tør Ingen aflive;
32. at Jesu Ord skulde fuldkommes, hvilke han sagde, der han gav tilkjende, hvilken Død han skulde døe.
33. Da gik Pilatus igjen ind i Domhuset, og kaldte Jesus og sagde til ham: er du den Jødernes Konge?
34. Jesus svarede ham: taler du dette af dig selv, eller have Andre sagt dig det om mig?
35. Pilatus svarede: mon jeg være en Jøde? dit Folk og de Ypperstepræster overantvordede mig dig; hvad haver du gjort?
36. Jesus svarede: mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, havde vel mine Tjenere stredet derfor, at jeg ikke var bleven overantvordet Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf.
37. Da sagde Pilatus til ham: er du ikke dog en Konge? Jesus svarede: du siger det, at jeg er en Konge; jeg er dertil født, og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.
38. Pilatus sagde til ham: hvad er Sandhed? Og der han dette havde sagt, gik han igjen ud til Jøderne og sagde til dem: jeg finder slet ingen Skyld hos ham.
39. Men I have en Sædvane, at jeg skal lade Eder Een løs om Paasken; ville I da, at jeg skal lade Eder den Jødernes Konge løs?
40. Da raabte de alle igjen og sagde: ikke denne, men Barrabas; og Barrabas var en Røver.

19. Capitel.

(I) Jesus hudstryges og forhaanes, 1-3. (II) Pilatus vil lade ham løs, men fordømmer ham omsider, 4-16. (III) Han korsfæstes imellem to Røvere, 17. 18. (IV) Overskriften skrives, 19-22. (V) Hans Klæder skiftes, 23. 24. (VI) Han trøster sin Moder, 25-27. (VII) Skjenkes med Eddike, og døer, 28-30. (VIII) Intet Been brydes paa ham, men hans Side aabnes, 31-37. (IX) Han jordes af Joseph og Nicodemus, 38-42.

1. Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge.
2. Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved, og kastede et Purpurklæde om ham og sagde:
3. hil være dig, du Jødernes Konge! og de sloge ham paa Munden.
4. Da gik Pilatus atter ud og sagde til dem: see, jeg fører ham hid ud til Eder, at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham.
5. Da gik Jesus ud, og bar Tornekronen og Purpurklædet. Og han sagde til dem: see, hvilket Menneske!

6. Da nu de Ypperstepræster
og Svendene saae ham, raabte
de og sagde: korsfæst! kors=
fæst! Pilatus siger til dem:
tager I ham og korsfæster
ham; thi jeg finder ikke Skyld
hos ham.
7. Jøderne svarede ham: vi
have en Lov, og efter denne
vor Lov er han skyldig at
døe, fordi han haver gjort
sig selv til Guds Søn.
8. Der Pilatus da hørte
den Tale, frygtede han mere.
9. Og han gik ind igjen i
Domhuset og sagde til Jesus:
hvorfra er du? Men Jesus
gav ham ikke Svar.
10. Da siger Pilatus til
ham: taler du ikke med mig?
veed du ikke, at jeg haver
Magt til at korsfæste dig, og
at jeg haver Magt til at lade
dig løs?
11. Jesus svarede: du havde
aldeles ingen Magt mod mig,
dersom den ikke var given
dig ovenfra; derfor haver den,
som overantvordede mig til
dig, større Synd.
12. Derefter søgte Pilatus
at lade ham løs. Men Jø=
derne raabte og sagde: dersom
du lader denne løs, er du
ikke Keiserens Ven. Hver den,
som gjør sig til Konge, sætter
sig op imod Keiseren.
13. Der Pilatus hørte disse
Ord, da førte han Jesus ud,
og satte sig paa Domstolen,
paa det Sted, som kaldes
Steenlagt, men paa Hebraisk
Gabbatha.
14. Men det var Beredelsens
Dag i Paasken, ved den sjette
Time; og han siger til Jø=
derne: see, Eders Konge!
15. Men de raabte: bort,
bort med ham; korsfæst ham!
Pilatus sagde til dem: skal
jeg korsfæste Eders Konge?
De Ypperstepræster svarede:
vi have ingen Konge, uden
Keiseren.
16. Derfor overantvordede
han ham da til dem, for at
korsfæstes. Men de toge Jesus
og førte ham bort.
17. Og han bar sit Kors,
og gik ud til det Sted, som
kaldes Hovedpandested, og
hedder paa Hebraisk Golgatha,
18. hvor de korsfæstede ham
og to Andre med ham, een
paa hver Side, men Jesus
midt imellem.
19. Men Pilatus havde og
skrevet en Overskrift og sat
den paa Korset. Men der
var skrevet: Jesus Nazaræus,
den Jødernes Konge.
20. Denne Overskrift læste
da mange af Jøderne; thi
det Sted, hvor Jesus blev
korsfæstet, var nær ved Sta=
den; og den var skreven paa
Hebraisk, Græsk og Latin.
21. Da sagde Jødernes
Ypperstepræster til Pilatus:
skriv ikke: den Jødernes Konge;
men: han sagde: jeg er Jø=
dernes Konge.

22. Pilatus svarede: hvad jeg skrev, det skrev jeg.

23. Der nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder og gjorde fire Parter, for hver Stridsmand en Part, ligeledes og Kjortelen, men Kjortelen var usyet, vævet fra øverst heelt igjennem.

24. Da sagde de til hverandre: lader os ikke sønderskære den, men lodde om den, hvis den skal være; paa det Skriften skulde fuldkommes, som siger: de delede mine Klæder iblandt sig, og kastede Lod om min Kjortel. Dette gjorde da Stridsmændene.

25. Men der stode ved Jesu Kors hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Clephas' Hustru, og Maria Magdalene.

26. Der Jesus da saae sin Moder og den Discipel staae hos, som han elskede, siger han til sin Moder: Kvinde! see, det er din Søn.

27. Derefter siger han til Discipelen: see, det er din Moder. Og fra den Time tog Discipelen hende hjem til Sit.

28. Derefter da Jesus vidste, at Alting var nu fuldbragt, paa det Skriften skulde fuldkommes, sagde han: jeg tørster.

29. Men der stod et Kar fuldt af Eddike; og de fyldte en Svamp med Eddike og satte den paa en Isop-Stengel og holdt den til hans Mund.

30. Der nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: det er fuldbragt; og bøiede Hovedet, og opgav Aanden.

31. Men paa det Legemerne ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over, (efterdi det var Beredelsens-Dag, thi denne Sabbats-Dag var stor), bade Jøderne Pilatus, at deres Been maatte brydes, og de nedtages.

32. Da kom Stridsmændene og brøde Benene paa den Første og den Anden, som vare korsfæstede med ham;

33. men da de kom til Jesus, og de saae, at han var allerede død, brøde de ikke hans Been.

34. Men een af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og strax udgik Blod og Vand.

35. Og den, det haver seet, haver vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og den Samme veed, at han siger Sanden, paa det I skulle troe.

36. Thi disse Ting skete, at Skriften skulde fuldkommes: hans Been skal ikke sønderbrydes.

37. Og atter paa et andet Sted siger Skriften: de skulle see, i hvilken de have stunget.

38. Men Joseph af Arimathæa, (som var en Jesu Discipel, dog lønligen af Frygt for Jøderne), bad derefter Pilatus, at han maatte ned-

tage Jesu Legeme; og Pilatus
tilstedte det. Da kom han
og nedtog Jesu Legeme.
39. Men og Nicodemus,
han, som tilforn var kommen
til Jesus om Natten, kom
og bragte Myrrha og Aloe
sammenblandede, henved hun-
drede Pund.
40. Da toge de Jesu Legeme
og bandt det i Linklæder med
dyrebare Salver, som Jøder-
nes Skik er at sfye Lig til
Jorde.
41. Men der var ved det
Sted, hvor han blev kors-
fæstet, en Urtegaard, og i
Urtegaarden en ny Grav, i
hvilken endnu aldrig Nogen
var lagt.
42. Der lagde de da Jesus,
for Jødernes Beredelses-Dags
Skyld, efterdi Graven var nær.

20. Capitel.

(I) Maria Magdalene, Peter og Johannes besee Graven, 1-10. (II) Jesus aabenbares for Maria Magdalene, 11-18. (III) For de ti Apostler, 19-25. (IV) For de Elleve, der Thomas var der hos, 26-29. (V) Hensigten af Johannes' Evangelium, 30. 31.

1. Men paa den første Dag
i Ugen kom Maria Magdalene
aarle, der det var endnu mørkt,
til Graven, og saae, at Ste-
nen var borttagen fra Graven.
2. Da løb hun og kom til
Simon Peter og til den an-
den Discipel, hvilken Jesus
elskede, og sagde til dem: de
have borttaget Herren af Gra-
ven, og vi vide ikke, hvor de
have lagt ham.
3. Da gik Peter og den
anden Discipel ud, og de kom
til Graven.
4. Men de Tvende løb til-
sammen; og den anden Di-
scipel løb foran, fastere end
Peter, og kom først til Graven.
5. Og da han kigede ind,
saae han Linklæderne ligge,
men gik dog ikke ind.
6. Da kom Simon Peter,
som fulgte ham, og gik ind
i Graven, og saae Linklæderne
ligge,
7. og Svededugen, som han
havde paa sit Hoved, ikke
liggende hos Linklæderne, men
sammensvøbt paa et Sted for
sig selv.
8. Nu gik da og den anden
Discipel, som var kommen
først til Graven, ind, og saae
og troede.
9. Thi de forstode ikke endnu
Skriften, at det burde ham
at opstaae fra de Døde.
10. Da gik Disciplene atter
hen til deres.
11. Men Maria stod uden-
for ved Graven og græd; og
som hun græd, kigede hun
ind i Graven;
12. og hun saae to Engle
sidde i hvide Klæder, een ved
Hovedet, og een ved Fødderne,
hvor Jesu Legeme havde ligget.
13. Og de sagde til hende:
Kvinde! hvi græder du? Hun

sagde til dem: fordi de have taget min Herre bort, og jeg veed ikke, hvor de have lagt ham.
14. Og der hun det havde sagt, vendte hun sig tilbage og saae Jesus staae der; og hun vidste ikke, at det var Jesus.
15. Jesus siger til hende: Kvinde! hvi græder du? hvem leder du efter? Hun meente, det var Urtegaardsmanden, og siger til ham: Herre! dersom du haver baaret ham bort, da siig mig, hvor du haver lagt ham, saa vil jeg tage ham.
16. Jesus siger til hende: Maria! Da vendte hun sig og siger til ham: Rabbuni! hvilket betyder Mester.
17. Jesus siger til hende: rør ikke ved mig; thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader; men gak til mine Brødre og siig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud.
18. Men Maria Magdalene kommer og forkynder Disciplene, at hun havde seet Herren, og at han havde sagt hende dette.
19. Men om Aftenen paa den samme Dag, som var den første i Ugen, da Dørene vare lukte, hvor Disciplene vare forsamlede, af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med Eder!
20. Og der han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side. Da bleve Disciplene glade, at de saae Herren.
21. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med Eder! Ligesom Faderen haver udsendt mig, saa sender og jeg Eder.
22. Og der han dette sagde, aandede han paa dem og siger til dem: annammer den Hellig Aand!
23. Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne.
24. Men Thomas, een af de Tolv, hvilket betyder Tvilling, var ikke med dem, der Jesus kom.
25. Derfor sagde de andre Disciple til ham: vi have seet Herren. Men han sagde til dem: uden jeg faaer seet Naglegabet i hans Hænder, og stikker min Finger i Naglegabet, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde troe.
26. Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukte, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med Eder!
27. Derefter siger han til Thomas: ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende.
28. Og Thomas svarede og

sagde til ham: min Herre og min Gud!

29. Jesus siger til ham: efterdi du haver seet mig, Thomas! haver du troet; salige ere de, som ikke have seet, og dog troet.

30. Desuden har Jesus og gjort mange andre Tegn for sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne Bog.

31. Men dette er skrevet, at I skulle troe, at Jesus er den Christus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

21. Capitel.

(I) Jesus aabenbares for syv Disciple i Galilæa, og æder med dem, 1-14. (II) Sporger Peter tre Gange, om han elsker ham, og taler om hans Død og Lidelser, 15-19. (III) Vil ei, han skal sporge om Johannes, 20-24; ikke Alt er nedskrevet, hvad Jesus har gjort, 25.

1. Derefter aabenbarede Jesus sig atter for Disciplene ved Tiberias' Sø; men han aabenbarede sig saaledes.

2. Simon Peter og Thomas, hvilket betyder Tvilling, og Nathanael fra Cana i Galilæa og Zebedæus' Sønner og to andre af hans Disciple vare tilsammen.

3. Simon Peter siger til dem: jeg gaaer hen at fiske. De sige til ham: vi komme og med dig. De gik ud og traadte strax i Skibet, og samme Nat fangede de Intet.

4. Men der det nu var blevet Morgen, stod Jesus ved Søbredden; men Disciplene vidste ikke, at det var Jesus.

5. Jesus siger da til dem: Børnlille? have I Noget at æde? De svarede ham: nei.

6. Men han sagde til dem: kaster Garnet til den høire Side af Skibet, saa skulle I finde. Da kastede de det ud, og de kunde ikke mere drage det for Fiskenes Mængde.

7. Da siger den Discipel, som Jesus elskede, til Peter: det er Herren. Der Simon Peter da hørte, at det var Herren, opbandt han sin Fiskerkjortel om sig, (thi han var nøgen), og kastede sig i Søen.

8. Men de andre Disciple kom med Skibet, (thi de vare ikke langt fra Landet, kun henved to hundrede Alen), og de droge Garnet med Fiskene.

9. Der de da traadte ud paa Landet, saae de der en Kulild, og Fisk ligge derpaa og Brød.

10. Jesus siger til dem: tager hid af Fiskene, som I nu fangede.

11. Simon Peter steg op og drog Garnet paa Landet, fuldt af store Fiske, hundrede, halvtredsindstyve og tre, og alligevel de vare saa mange, sønderreves Garnet ikke.

12. Jesus siger til dem: kommer, gjører Maaltid. Men

ingen af Disciplene turde spørge ham: hvo er du? thi de vidste, at det var Herren.
13. Da kom Jesus og tog Brødet og gav dem det, ligeledes og Fisken.
14. Dette var nu den tredie Gang, at Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efterat han var opstanden fra de Døde.
15. Efterat de da havde gjort Maaltid, siger Jesus til Simon Peter: Simon, Jonas' Søn, elsker du mig mere end disse? Han siger til ham: ja, Herre! du veed, at jeg elsker dig. Jesus siger til ham: vogt mine Lam.
16. Han siger atter anden Gang til ham: Simon, Jonas' Søn, elsker du mig? Han siger til ham: ja Herre! du veed, at jeg elsker dig. Jesus siger til ham: vær Hyrde for mine Faar.
17. Han siger tredie Gang til ham: Simon, Jonas' Søn, elsker du mig? Peter blev bedrøvet, fordi han sagde den tredie Gang til ham: elsker du mig? og han sagde til ham: Herre! du veed alle Ting, du veed, at jeg elsker dig. Jesus siger til ham: vogt mine Faar.
18. Sandelig, sandelig siger jeg dig: der du var yngre, bandt du op om dig selv og gik, hvor du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en Anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.
19. Men dette sagde han, for at betegne, med hvad Død han skulde herliggjøre Gud. Og der han havde dette sagt, siger han til ham: følg mig.
20. Men Peter vendte sig og saae den Discipel følge, som Jesus elskede, som og laa op til hans Bryst i Nadveren og havde sagt: Herre! hvo er den, som forraader dig?
21. Der Peter saae denne, siger han til Jesus: Herre! men hvad skal denne?
22. Jesus siger til ham: dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaaer det dig? følg du mig.
23. Derover kom dette Sagn ud iblandt Brødrene: denne Discipel døer ikke; enddog Jesus ikke sagde til ham: han døer ikke; men: om jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaaer det dig?
24. Denne er den Discipel, som vidner om disse Ting, og haver skrevet dette; og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt.
25. Men der ere og mange andre Ting, som Jesus haver gjort, hvilke, dersom de skulde skrives stykkeviis, mener jeg, at ikke end Verden selv kunde rumme de Bøger, som skulde skrives.

Amen.

De hellige Apostlers Gjerninger.

1. Capitel.

(I) Jesu Afskedstale og Himmelfart, 1-11. (II) Disciplenes Samdrægtighed, 12-14. (III) Peters Tale, og Matthias' Udvælgelse til Apostel-Embedet, 15-26.

1. Den første Beretning skrev jeg, o Theophilus! om alt det, som Jesus foretog sig baade at gjøre og lære,
2. indtil den Dag, han blev optagen, efterat han havde givet Apostlerne, hvilke han havde udvalgt, Befaling ved den Hellig Aand;
3. for hvilke han og, efterat han havde lidt, fremstillede sig levende med mange Beviisninger, da han blev seet af dem i fyrretyve Dage, og talede om det, som hører til Guds Rige.
4. Og der han havde forsamlet dem, befoel han dem, at de skulde ikke vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I have hørt af mig.
5. Thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig Aand om ikke mange Dage.
6. Som de nu vare forsamlede, spurgte de ham og sagde: Herre! vil du paa denne Tid oprette Israel Riget?
7. Men han sagde til dem: det tilkommer ikke Eder at vide Tid og Stund, hvilke Faderen haver forbeholdt sin egen Magt.
8. Men I skulle annamme den Hellig Aands Kraft, som skal komme over Eder; og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem, og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende.
9. Og der han dette havde sagt, blev han optagen, idet de saae derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øine.
10. Og som de stirrede op mod Himmelen, der han foer hen, see, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder,
11. hvilke og sagde: I galilæiske Mænd; hvi staae I og see op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have seet ham fare til Himmelen.
12. Da vendte de om til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, hvilket er nær Jerusalem, en Sabbatsreise derfra.
13. Og der de kom derind, stege de op paa Salen, hvor de forbleve, Peter og Jakob, og Johannes og Andreas, Philip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakob Alphæus' Søn, og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Broder.

14. Alle disse holdt eendrægtigen ved i Bøn og Paakaldelse, tilligemed Kvinderne og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre.

15. Og i de Dage stod Peter op midt iblandt Disciplene og sagde, (men der var en Hob af henved hundrede og tyve Personer tilsammen):

16. I Mænd, Brødre! det burde de Skriftens Ord at fuldkommes, hvilke den Hellig Aand havde forud talet ved Davids Mund om Judas, som blev deres Veileder, der grebe Jesus.

17. Thi han var regnet i vores Tal og havde annammet dette Embeds Lod.

18. Han forhvervede da en Ager ved sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned, og han brast itu, og alle hans Indvolde udvæltede.

19. Og det er bleven vitterligt for alle dem, som boe i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er, Blod-Ager.

20. Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: hans Bolig blive øde, og Ingen være, som boer derudi, og hans Tilsyns-Embede annamme en Anden.

21. Derfor bør det, at een af disse Mænd, som have været med os den ganske Tid, i hvilken den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os,

22. lige fra Johannes' Daab indtil den Dag, der han blev optagen fra os, skal vorde et Vidne med os om hans Opstandelse.

23. Og de fremstillede Tvende, Joseph, som kaldtes Barsabas med Tilnavn Justus, og Matthias.

24. Og de bade og sagde: du Herre! som kjender Alles Hjerter, giv tilkjende, hvilken af disse To du haver udvalgt,

25. til at annamme denne Tjenestes og Apostel-Embedets Lod, som Judas veg fra, for at gaae hen til sit eget Sted.

26. Og de kastede Lod imellem dem, og Lodden faldt paa Matthias, og han blev eenstemmigen optagen, at være med de elleve Apostler.

2. Capitel.

(I) Den Hellig Aands Udgydelse paa Pintsedagen, og Folkets Ytringer derom, 1-13. (II) Peters Tale om Christi Lidelse, Opstandelse, Himmelfart, og Aandens Meddelelse ved ham, 14-36. (III) Folkets Spørgsmaal og Peters Raad og Formaning; tre Tusinde omvendes, 37-41. (IV) De første Christnes indbyrdes Omgængelse, 42-47.

1. Og der Pintsefestens Dag var kommen, vare de alle eendrægtigen tilsammen.

2. Og der kom pludseligen en Lyd af Himmelen, som af et fremfarende vældigt Veir,

og fyldte det ganske Huus, hvor de sadde.
3. Og der viste sig for dem Tunger, som af Ild, der fordeelte sig og satte sig paa enhver af dem.
4. Og de bleve alle opfyldte af den Hellig Aand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige.
5. Men der vare Jøder boende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen.
6. Der denne Lyd hørtes, kom Mængden tilsammen og blev bestyrtet; thi enhver havde hørt dem tale med sit eget Maal.
7. Men de forfærdedes alle og forundrede sig, og sagde til hverandre: see, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer?
8. Og hvorledes høre vi dem tale, hver paa vort eget Maal, hvorudi vi ere fødte?
9. Parther og Meder og Elamiter, og vi som boe i Mesopotamia, Judæa og Cappadocia, Pontus og Asia,
10. i Phrygia og Pamphylia, Ægypten og Lybiens Egne ved Cyrene, og vi her boende Romere,
11. Jøder og Proselyter, Creter og Araber: vi høre dem forkynde Guds store Gjerninger med vore Tungemaal.
12. Men de forfærdedes alle og tvivlede, og sagde En til den Anden: hvad monne dette være?
13. Men Andre spottede og sagde: de ere fulde af sød Viin.
14. Da stod Peter frem med de Elleve, og opløftede sin Røst og talede til dem: I jødiske Mænd og alle I, som boe i Jerusalem! det være Eder vitterligt, og aabner Eders Øren for mine Ord.
15. Thi ikke ere disse drukne, som I mene, det er jo den tredie Time paa Dagen;
16. men dette er, hvad der er sagt ved Propheten Joel:
17. og det skal skee i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere, og de Unge blandt Eder skulle see Syner, og de Gamle skulle have Drømme.
18. Ja endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle prophetere.
19. Og jeg vil lade skee Under i Himmelen oventil, og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp.
20. Solen skal forvandles til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer.
21. Og det skal skee, hver den, som paakalder Herrens Navn, skal frelses.
22. I israelitiske Mænd!

hører disse Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, af Gud udmærket for Eder ved kraftige Gjerninger og Under og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt Eder, som I og selv vide;

23. denne, da han efter Guds besluttede Raad og Forsyn var given hen, toge I og korsfæstede ved ugudelige Hænder og ihjelsloge ham.

24. Ham opreiste Gud, der han havde løst Dødens Smerter, eftersom det var umuligt, at han kunde holdes af den.

25. Thi David siger om ham: jeg havde stedse Herren for mine Øine; thi han er hos min høire Haand, at jeg ikke skal rokkes.

26. Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Tunge jubler, ja ogsaa mit Kjød skal hvile i Haab;

27. thi du skal ikke lade min Sjæl i de Dødes Rige, ikke heller tilstede din Hellige at see Forraadnelse.

28. Du haver kundgjort mig Livets Veie; du skal fylde mig med Glæde fra dit Aasyn.

29. I Mænd, Brødre! lader mig tale frit til Eder om Patriarchen David: han er baade død og begraven, og hans Grav er hos os indtil denne Dag.

30. Som han nu var en Prophet og vidste, at Gud havde svoret ham med en Ed, at han vilde af hans Lænders Frugt opreise Christus efter Kjødet til at sidde paa hans Throne:

31. da talede han forudseende om Christi Opstandelse, at hans Sjæl ikke skulde lades i de Dødes Rige, ei heller hans Kjød see Forraadnelse.

32. Denne Jesus opreiste Gud, hvortil vi alle ere Vidner.

33. Efterat han nu er ophøiet ved Guds høire Haand, og haver annammet den Hellig Aands Forjættelse af Faderen, haver han udgydet den, som I nu see og høre.

34. Thi David foer ikke til Himmelen; men han siger: Herren sagde til min Herre: sæt dig hos min høire Haand,

35. indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fødders Skammel.

36. Derfor skal alt Israels Huus visseligen vide, at denne Jesus, hvem I korsfæstede, haver Gud gjort baade til en Herre og Christus.

37. Men der de det hørte, gik det dem igjennem Hjertet, og de sagde til Peter og de andre Apostler: I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?

38. Men Peter sagde til dem: omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig Aands Gave.

39. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.

40. Ogsaa med mange andre Ord vidnede han for dem og formanede dem, sigende: lader Eder frelse fra den vanartige Slægt.

41. De, som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbte; og der vandtes samme Dag henved tre tusinde Sjæle.

42. Men de holdt sig varagtige til Apostlernes Underviisning og Samfundet og Brødets Brydelse og Bønnerne.

43. Men der kom en Frygt over alle Sjæle, og der skete mange Undergjerninger og Tegn ved Apostlerne.

44. Men alle de Troende holdt sig tilsammen, og havde alle Ting tilfælles.

45. Og de solgte deres Eiendom og Gods, og delede det ud iblandt Alle, eftersom Nogen havde behov.

46. Og hver Dag vare de varagtigen og samdrægteligen i Templet, og i Husene brøde de Brødet, og nøde Maaltidet med Fryd og i Hjertets Eenfoldighed,

47. idet de lovede Gud og havde Yndest hos alt Folket. Men Herren lagde dagligen Nogle til Menigheden, som lode sig frelse.

3. Capitel.

(I) Peter helbreder den Halte, 1-8. (II) Folket forundrer sig, Peter taler om Jesu Død og Opstandelse, 9-16. (III) Raader til Omvendelse, 17-26.

1. Men Peter og Johannes gik tilsammen op i Templet ved Bedestunden, som var den niende Time.

2. Og en Mand, som var halt fra Moders Liv af, blev baaren frem; ham satte de dagligen ved den Tempel-Dør, som kaldtes den skjønne, at tigge Almisse af dem, som gik ind i Templet.

3. Der han saae Peter og Johannes, idet de vilde gaae ind i Templet, bad han om Almisse.

4. Da saae Peter tilligemed Johannes stivt paa ham og sagde: see paa os!

5. Og han gav Agt paa dem, efterdi han forventede at faae Noget af dem.

6. Men Peter sagde: Sølv og Guld haver jeg ikke; men det, som jeg haver, det giver jeg dig: i Jesu Christi Nazaræi Navn, staa op og gak!

7. Og han greb ham ved den høire Haand og reiste ham op.

8. Men strax bleve hans Been og Ankler stærke, og han sprang op, stod, gik omkring og fulgte med dem i Templet, gik omkring og sprang og lovede Gud.

9. Og alt Folket saae ham gaae og love Gud.

10. Og de kjendte ham, at han var den, som havde siddet for den skjønne Tempel-Dør og tigget, og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse over det, som ham var vederfaret.

11. Der nu den Halte, som var helbredet, holdt paa Peter og Johannes, løb alt Folket sammen til dem i den Buegang, som kaldes Salomons, og var forfærdet.

12. Men der Peter det saae, talede han til Folket: I israelitiske Mænd! hvi forundre I Eder over dette? eller hvi see I stivt paa os, ligesom vi af egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at denne gaaer?

13. Abrahams og Isaaks og Jakobs Gud, vore Fædres Gud, haver herliggjort sin Søn Jesus, hvilken I overantvordede og fornegtede for Pilatus, der han dømte, at han skulde løslades.

14. Men I fornegtede den Hellige og Retfærdige, og bade, at en Morder maatte skjenkes Eder.

15. Men den Livsens Fyrste sloge I ihjel, hvilken Gud haver opreist fra de Døde, hvortil vi ere Vidner.

16. Og formedelst Troen paa hans Navn haver hans Navn styrket denne, hvem I see og kjende; og Troen formedelst ham haver givet denne saadan Helbredelse i alle Eders Paasyn.

17. Og nu, Brødre! jeg veed, at I have gjort det af Uvidenhed, ligesom og Eders Overster.

18. Men Gud haver saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle sine Propheters Mund, at Christus skulde lide.

19. Derfor fatter et andet Sind og vender om, at Eders Synder maae være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maae komme fra Herrens Aasyn,

20. og han maa sende Eder den Eder forud forkyndte Jesus Christus;

21. hvilken det bør at indtage Himmelen indtil alle Tings Fuldkommelses-Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage.

22. Thi Moses sagde til Fædrene: en Prophet skal Herren Eders Gud opreise Eder af Eders Brødre, ligesom mig, ham skulle I høre i Alt, hvadsomhelst han monne tale til Eder.

23. Men det skal skee, hver Sjæl, som ikke hører den Prophet, skal udryddes af Folket.

24. Ja ogsaa alle Propheter fra Samuel af og derefter, saa mange som talede, have

og forud forkyndt disse Dage.
25. I ere Propheternes Børn og Pagtens, hvilken Gud gjorde med vore Fædre, der han sagde til Abraham: og i din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.
26. Eder først haver Gud, der han opreiste sin Søn Jesus, sendt ham at velsigne Eder, i det hver af Eder vender sig fra sin Ondskab.

4. Capitel.

(I) Peter og Johannes kastes i Fængsel, Mange troe, 1-4. (II) Peter forsvarer sig frimodeligen for Raadet, og vidner om Jesu Opstandelse, 5-12. (III) Man truer dem og lader dem gaae, 13-22. (IV) Da de komme til deres, bede de eendrægteligen til Gud, og bønhøres, 23-31. (V) Menighedens Tilstand, 32-36.

1. Men der de talede til Folket, kom Præsterne og Templets Høvedsmand og Sadducæerne over dem,
2. hvilke fortrøde paa, at de lærte Folket og kundgjorde i Jesus Opstandelsen fra de Døde.
3. Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Fængsel til den anden Dag; thi det var allerede Aften.
4. Men mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev henved fem Tusinde.
5. Men det skete Dagen derefter, at deres Øverster og Aeldste og Skriftkloge forsamlede sig i Jerusalem,
6. saa og Annas den Ypperstepræst, og Caiphas og Johannes og Alexander og saa mange, som vare af ypperstepræstelig Slægt.
7. Og de stillede dem frem og spurgte: af hvad Magt eller i hvilket Navn have I gjort dette?
8. Da sagde Peter, fyldt af den Hellig Aand, til dem: I Folkets Øverster og Israels Aeldste!
9. Efterdi vi i Dag forhøres angaaende den Velgjerning mod det skrøbelige Menneske, ved hvem han haver erholdt Frelse,
10. da skal det være Eder alle og alt det israelitiske Folk vitterligt, at ved Jesu Christi Nazaræi Navn, hvilken I have korsfæstet, hvilken Gud haver opreist fra de Døde, ved dette staaer denne helbredet her for Eders Øine.
11. Han er den Steen, som er agtet for Intet af Eder, I Bygningsmænd! hvilken er bleven til en Hoved-Hjørnesteen.
12. Og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste.
13. Men der de saae Peters og Johannes' Frimodighed,

og havde fornummet, at de vare ulærde Mænd og læg Folk, forundrede de sig; og de kjendte dem, at de havde været med Jesus.
14. Men der de saae det Menneske, som var helbredet, staae hos dem, havde de Intet at sige derimod.
15. Men de bøde dem træde ud fra Raadet, og raadførte sig med hverandre og sagde:
16. hvad skulle vi gjøre med disse Mennesker? thi et vitterligt Tegn er skeet ved dem, som er aabenbaret for alle dem, som boe i Jerusalem, og vi kunne det ikke negte.
17. Men at det skal ikke komme videre ud iblandt Folket, da lader os alvorligen true dem, at de herefter ikke tale til noget Menneske i dette Navn.
18. Og de kaldte dem og bøde dem, at de aldeles ikke skulde tale, ei heller lære i Jesu Navn.
19. Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: dømmer selv, om det er ret for Gud, at lyde Eder mere end Gud.
20. Thi vi kunne ikke andet end tale det, som vi have seet og hørt.
21. Men de truede dem end mere og lode dem løs, der de ikke fandt, hvorledes de skulde straffe dem for Folkets Skyld; thi de lovede alle Gud for det, som var skeet.
22. Thi den Mand, paa hvem dette Helbredelses-Tegn var skeet, var mere end fyrretyve Aar gammel.
23. Der de nu vare løsladte, kom de til deres Egne og forkyndte dem, hvad de Ypperstepræster og de Ældste havde sagt til dem.
24. Men de, der de hørte det, opløftede samdrægteligen Røsten til Gud og sagde: Herre, du Gud, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem;
25. som haver sagt ved Davids din Tjeners Mund: hvorfor fnysede Hedningerne, og Folkene oplagde forfængelige Raad?
26. Jordens Konger reiste sig, og Fyrsterne forsamlede sig tilhobe mod Herren og mod hans Christus;
27. thi de have i Sandhed forsamlet sig mod dit hellige Barn Jesus, hvilken du haver salvet, baade Herodes og Pontius Pilatus, med Hedningerne og Israels Folk,
28. at gjøre det, som din Haand og dit Raad havde forud besluttet at skulle skee.
29. Og nu, Herre! see til deres Trusler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed,
30. idet du udrækker din

Haand til Helbredelse, at Tegn og Under kunne skee ved dit hellige Barns Jesu Navn.

31. Og der de havde bedet, bevægedes Stedet, hvor de vare forsamlede, og de bleve alle fyldte med den Hellig Aand og talede Guds Ord med Frimodighed.

32. Men de Troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke Een sagde Noget af sit Gods at være hans eget, men alle Ting vare dem tilfælles.

33. Og Apostlerne gave Vidnesbyrd med stor Kraft om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle.

34. Der var ei heller nogen Trængende iblandt dem; thi saa mange, som eiede Agre eller Huse, solgte dem og frembare Værdien af det Solgte,

35. og lagde det for Apostlernes Fødder; men der blev uddeelt til Enhver, eftersom han havde behov.

36. Men Joses, som af Apostlerne havde faaet det Tilnavn Barnabas, (det er udlagt: Trøstens Søn), en Levit, født paa Cypern, solgte en Ager, som han havde, og bragte Pengene og lagde dem for Apostlernes Fødder.

5. Capitel.

(I) Ananias' og Saphiras Løgn og Død, 1-11. (II) Apostlernes kraftige Gjerninger; Mange troe, 12-16. (III) Apostlerne sættes i Fængsel, men udlades ved en Engel, 17-20. (IV) De findes i Templet, stilles for Raadet, som vil lade dem ihjelslaae, 21-33. (V) Gamaliel redder dem ved sin Tale, 34-39. (VI) De hudstrygges, løslades, vedblive at prædike, 40-42.

1. Men en Mand ved Navn Ananias, med Saphira hans Hustru, solgte en Eiendom,

2. og forbeholdt sig selv noget af Værdien med sin Hustrues Vidende, og bragte en Deel deraf frem og lagde den for Apostlernes Fødder.

3. Men Peter sagde: Ananias! hvorfor haver Satan fyldt dit Hjerte, at du skulde lyve imod den Hellig Aand og forbeholde dig noget af Agerens Værdi?

4. Var den ikke din, der du eiede den, og det, den blev solgt for, var i din Magt? hvi haver du sat dig denne Gjerning for i dit Hjerte? du haver ikke løiet for Menneskene, men for Gud.

5. Men der Ananias hørte disse Ord, faldt han om og opgav Aanden; og der kom en stor Frygt over Alle, som det hørte.

6. Men de unge Karle stode op og besørgede Liget, og bare ham ud og begrove ham.

7. Men det skete ved tre Timer derefter, da kom hans Hustru ind og vidste ikke, hvad skeet var.

8. Men Peter sagde til hende: siig mig, om I solgte Ageren til den Priis? Men hun sagde: ja, til den Priis.
9. Men Peter sagde til hende: hvorledes ere I dog blevne enige om at friste Herrens Aand? See, deres Fødder, som begrove din Mand, ere for Døren, og de skulle udbære dig.
10. Men hun faldt strax om for hans Fødder og opgav Aanden; men de unge Karle kom ind og fandt hende død, og bare hende ud og begrove hende hos hendes Mand.
11. Og en stor Frygt kom over den ganske Menighed og over Alle, som dette hørte.
12. Men der skete mange Tegn og Undergjerninger iblandt Folket ved Apostlernes Hænder; og de vare alle samdrægteligen i Salomons Buegang.
13. Men Ingen af de Andre turde holde sig til dem; dog Folket ophøiede dem.
14. Men der kom stedse Flere til, som troede paa Herren, en Mængde baade af Mænd og Kvinder,
15. saa at de bare de Syge ud paa Gaderne og lagde dem paa Senge og Lodbænke, paa det, naar Peter kom, endog blot hans Skygge kunde overskygge Nogen af dem.
16. Men selv fra de omliggende Stæder kom en Mængde til Jerusalem, og bragte Syge og dem, som vare plagede af urene Aander, hvilke alle bleve helbredte.
17. Men den Ypperstepræst stod op og alle de, som vare med ham (nemlig Sadducæernes Sect), og de bleve fulde af Nidkjærhed.
18. Og de lagde Haand paa Apostlerne og kastede dem i et offentligt Fængsel.
19. Men Herrens Engel oplod Fængslets Døre om Natten og førte dem ud og sagde:
20. gaaer hen og træder frem, og taler i Templet alle disse Livsens Ord for Folket.
21. Men der de havde hørt dette, gik de aarle ind i Templet og lærte. Men der den Ypperstepræst kom og de, som vare med ham, sammenkaldte de Raadet og alle Israels Børns Ældste, og sendte hen til Fængslet, at føre dem frem.
22. Men der Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i Fængslet; og de kom tilbage og forkyndte det og sagde:
23. Fængslet fandt vi tillukt med al Omhu, og Vogterne staaende udenfor Dørene; men der vi lode op, fandt vi Ingen inde.
24. Men der baade den Ypperstepræst og Templets Høvedsmand og de andre Ypperstepræster hørte disse Ord, bleve de tvivlraadige om dem, hvad dette monne være.

25. Men En kom frem, forkyndte dem og sagde: see, de Mænd, som I kastede i Fængsel, staae i Templet og lære Folket.
26. Da gik Høvedsmanden hen med Tjenerne og førte dem med sig, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de skulde blive stenede.
27. Men der de havde ført dem med sig, stillede de dem for Raadet, og den Ypperstepræst spurgte dem og sagde:
28. bøde vi Eder ikke alvorligen, at I skulde ikke lære i dette Navn? og see, I have fyldt Jerusalem med Eders Lærdom, og ville føre dette Menneskes Blod over os.
29. Men Peter og Apostlerne svarede og sagde: man bør adlyde Gud mere end Menneskene.
30. Vore Fædres Gud opreiste Jesus, hvilken I hængte paa et Træ og ihjelsloge.
31. Denne haver Gud ophøiet til en Fyrste og Frelser ved sin høire Haand, at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse.
32. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Hellig Aand, hvilken Gud haver givet dem, som ham lyde.
33. Men der de hørte det, skar det dem i Hjertet, og de beraadte sig paa at slaae dem ihjel.
34. Men der opstod i Raadet en Pharisæer ved Navn Gamaliel, en Lov-Lærer, høit agtet af alt Folket, og bød, at de skulde lade Apostlerne træde lidet ud.
35. Og han sagde til dem: I israelitiske Mænd! tager Eder vare med disse Mennesker, hvad I gjøre ved dem.
36. Thi før disse Dage opstod Theudas, som sagde sig selv at være Noget, og et Antal Mænd ved fire hundrede hængte sig ved ham; han blev ihjelslagen, og alle de, som fulgte ham, ere adspredte og blevne til Intet.
37. Efter denne opstod Judas, den Galilæer, i Skatte-Beskrivningens Dage og drog meget Folk efter sig; han er og omkommen, og alle de, som fulgte ham, bleve adspredte.
38. Og nu siger jeg Eder: holder Eder fra disse Mennesker og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Menneskene, bliver det forstyrret;
39. men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader Eder dog ikke befinde som de, der endog ville stride mod Gud.
40. Da løde de ham; og de fremkaldte Apostlerne og lode dem hudstryge og bøde dem, ikke at tale i Jesu Navn; hvorpaa de lode dem fare.
41. Saa gik de da glade bort fra Raadets Aasyn, fordi de havde været agtede værdige til

at forhaanes for hans Navns Skyld.

42. Og de lode ikke af hver Dag at lære i Templet og i Husene, og at forkynde Jesus Christus.

6. Capitel.

(I) Syv Fattigforsørgere udvælges, 1-6; mange Præster troe, 7. (II) Stephanus gjør store Tegn; Jøderne kunne ei imodstaae hans Aand, men føre falske Vidner frem imod ham, 8-15.

1. Men i de Dage, der Disciplene formeredes, begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne, fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige Uddeling.

2. Men de Tolv kaldte Disciplenes hele Mængde sammen og sagde: det sømmer os ikke, at forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene.

3. Udseer derfor, Brødre! iblandt Eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere fyldte af den Hellig Aand og Viisdom, hvilke vi kunne beskikke til denne Forretning.

4. Men vi ville blive varagtige i Bøn og Ordets Tjeneste.

5. Og denne Tale behagede den ganske Mængde, og de udvalgte Stephanus, en Mand fuld af Tro og den Hellig Aand, og Philip og Prochorus og Nicanor og Timon og Parmenas og Nicolaus, en Proselyt fra Antiochia,

6. hvilke de fremstillede for Apostlerne, og disse gjorde Bøn, og lagde deres Hænder paa dem.

7. Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal formeredes meget i Jerusalem; og en stor Hob af Præsterne antoge Troen.

8. Men Stephanus, fuld af Tro og Kraft, gjorde Undergjerninger og store Tegn iblandt Folket.

9. Da opstode Nogle af den Synagoge, som kaldes de Frigivnes, og de Cyreners og de Alexandriners, og af dem fra Cilicia og Asia, og tvistede med Stephanus.

10. Og de kunde ikke imodstaae den Viisdom og den Aand, som han talede af.

11. Da beskikkede de hemmeligen Mænd, som sagde: vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud.

12. Og de oprørte Folket og de Ældste og Skriftkloge; og de overfaldt ham og reve ham bort og førte ham for Raadet;

13. og de fremstillede falske Vidner, som sagde: dette Menneske lader ikke af at tale bespottelige Ord mod dette hellige Sted og imod Loven.

14. Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted og forandre de Skikke, som

Moses haver overantvordet os.

15. Og alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, og de saae hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7. Capitel.

(I) Stephanus opregner Guds Velgjerninger imod det utaknemmelige jødiske Folk fra Abrahams indtil Salomons Tid, 1-50. (II) Straffer derpaa Jødernes vedholdende Gjenstridighed, hvorover han udstødes og stenes, 51-60.

1. Men den Ypperstepræst sagde: mon da dette haver sig saaledes?

2. Hvorpaa han sagde: I Mænd, Brødre og Fædre, hører til! Herlighedens Gud aabenbaredes for vor Fader Abraham, der han var i Mesopotamien, førend han tog Bolig i Charan.

3. Og han sagde til ham: gak ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til et Land, som jeg vil vise dig.

4. Da udgik han af de Chaldæers Land og tog Bolig i Charan; og efter hans Faders Død bød Gud ham flytte derfra hen i dette Land, som I nu boe udi.

5. Og han gav ham Intet deraf til Eie, end ikke en Fodbred; dog lovede han ham, at give ham det at besidde, og hans Sæd efter ham, endog han intet Barn havde.

6. Men Gud talede saaledes: hans Sæd skal være som Udlændinge udi et fremmed Land, og man skal gjøre den til Trælle, og handle ilde dermed i fire hundrede Aar.

7. Og det Folk, under hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle de drage ud og tjene mig paa dette Sted.

8. Og han gav ham Omskærelsens Pagt; og saa avlede han Isaak, og omskar ham den ottende Dag, og Isaak avlede Jakob, og Jakob de tolv Patriarcher.

9. Og Patriarcherne bare Avind mod Joseph og solgte ham til Ægypten; men Gud var med ham.

10. Og han udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Viisdom for Pharao, Kongen i Ægypten, som satte ham til en Fyrste over Ægypten og sit ganske Huus.

11. Men der kom en Hunger over det ganske Ægyptens og Canaans Land, og en stor Trængsel; og vore Fædre fandt ikke Føde.

12. Men der Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang.

13. Og anden Gang blev Joseph kjendt af sine Brødre, og Josephs Slægt blev kundbar for Pharao.

14. Men Joseph sendte hen

og lod kalde sin Fader Jakob og al sin Slægt til sig, fem og halvfjerdsindstyve Sjæle.
15. Men Jakob drog ned til Ægypten, og han døde og vore Fædre.
16. Og de bleve førte hen til Sichem og lagte i den Grav, som Abraham kjøbte for Penge af Amoriterne i Sichem.
17. Men der den Forjættelses Tid nærmede sig, hvilken Gud havde svoret Abraham, voxte Folket og formeredes i Ægypten,
18. indtil en anden Konge opstod, som ikke havde kjendt Joseph.
19. Han brugte Trædskhed mod vor Slægt, og handlede ilde med vore Fædre, idet han lod deres smaa Børn sætte ud, at de ikke skulde formeres.
20. Paa den Tid blev Moses født, et deiligt Barn for Gud; han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Huus.
21. Men der han var udsat, tog Pharaos Datter ham op og opfostrede ham sig selv til en Søn.
22. Og Moses blev oplært i al Ægyptens Viisdom; men han var mægtig i Ord og Gjerninger.
23. Men der han blev fyrretyve Aar gammel, fik han i Sinde at besøge sine Brødre, Israels Børn.
24. Og der han saae En lide Uret, beskjermede han ham og hevnede hans Uret, som blev ilde medhandlet, idet han slog Ægypteren ihjel.
25. Men han meente, at hans Brødre skulde forstaaet, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke.
26. Men den anden Dag traf han Nogle, som trættedes, og formanede dem til Fred, sigende: I Mænd! I ere Brødre, hvi gjøre I hverandre Uret?
27. Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde: hvo haver sat dig til en Øverste og Dommer over os?
28. Vil du slaae mig ihjel, ligesom du igaar ihjelslog Ægypteren?
29. Men Moses flyede for denne Tales Skyld, og blev en Udlænding i Midians Land, hvor han avlede to Sønner.
30. Og der fyrretyve Aar vare fuldkommede, aabenbaredes Herrens Engel for ham i Sinai Bjergs Ørk, i en Tornebuskes Ildslue.
31. Men der Moses det saae, forundrede han sig over dette Syn; og der han gik hen for at beskue det, skete Herrens Røst til ham:
32. Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams Gud og Isaaks Gud og Jakobs Gud. Da

bævede Moses og turde ikke skue derhen.

33. Men Herren sagde til ham: løs Skoene af dine Fødder; thi det Sted, som du staaer paa, er hellig Jord.

34. Jeg haver grandt seet det Onde, mit Folk lider i Ægypten, og hørt deres Suk, og er nedkommen at udfrie dem; og kom nu hid, jeg vil sende dig til Ægypten.

35. Denne Moses, hvilken de fornegtede, sigende: hvo haver sat dig til en Øverste og Dommer? denne sendte Gud til at være en Øverste og Befrier ved Engelens Haand, som aabenbaredes for ham i Tornebusken.

36. Denne udførte dem, der han havde gjort Undergjerninger og Tegn i Ægypti Land og i det røde Hav og i Ørken i fyrretyve Aar.

37. Denne er den Moses, som sagde til Israels Børn: en Prophet skal Herren Eders Gud opreise Eder af Eders Brødre ligesom mig; ham skulle I høre.

38. Denne er den, som i Menigheden udi Ørken stod imellem Engelen, som talede til ham paa Sinai Bjerg, og vore Fædre; den, som annammede de levende Ord at give os;

39. hvem Eders Fædre ikke vilde lyde, men stødte ham fra sig og vendte med deres Hjerter tilbage til Ægypten, sigende til Aaron:

40. gjør os Guder, som kunne gaae foran os; thi vi vide ikke, hvad der er skeet denne Moses, som udførte os af Ægypti Land.

41. Og de gjorde en Kalv i de samme Dage, og fremførte Offer for Afguden, og vare lystige ved deres Hænders Gjerninger.

42. Men Gud vendte sig fra dem, og gav dem hen at tjene Himmelens Hær, som skrevet er i Propheternes Bog: have I vel, Israels Huus, offret mig Slagt=Offere og andre Offere i fyrretyve Aar i Ørken?

43. Og I bare Molochs Tabernakel og Remphans, Eders Guds, Stjerne, de Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg vil flytte Eder bort paa hiin Side Babylon.

44. Vidnesbyrdets Tabernakel var iblandt vore Fædre i Ørken, ligesom han befalede Moses at gjøre det efter den Lignelse, som han havde seet.

45. Dette annammede vore Fædre og indførte det under Josva i Landet, som Hedningerne havde inde, hvilke Gud uddrev fra vore Fædres Aasyn, indtil Davids Dage.

46. Han fandt Naade for Gud, og begjerede at udsee et Tabernakel for Jakobs Gud.

47. Men Salomo byggede ham et Huus.
48. Dog den Høieste boer ikke i Templer, gjorte med Hænder, som Propheten siger:
49. Himmelen er min Throne, men Jorden mine Fødders Skammel, hvad Huus ville I bygge mig, siger Herren, eller hvor er min Hviles Sted?
50. Haver ikke min Haand gjort alt dette?
51. I haarde Halse og Uomskaarne paa Hjerte og Øren! I imodstaae altid den Hellig Aand, som Eders Fædre, saa og I.
52. Hvilken af Propheterne forfulgte ikke Eders Fædre? og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Tilkommelse, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne;
53. I, som annammede Loven under Engles Besørgelse, og have ikke holdt den!
54. Men der de hørte dette, skar det dem i deres Hjerte, og de bede Tænderne sammen imod ham.
55. Men som han var fuld af den Hellig Aand, skuede han op imod Himmelen, og saae Guds Herlighed, og Jesus staaende hos Guds høire Haand.
56. Og han sagde: see, jeg seer Himlene aabnede, og Menneskens Søn staaende hos Guds høire Haand.
57. Men de raabte med høi Røst, og holdt for deres Øren, og stormede samdrægteligen ind paa ham.
58. Og de stødte ham ud udenfor Staden og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hedte Saulus.
59. Og de stenede Stephanus, som bad og sagde: Herre Jesus, annam min Aand!
60. Men han faldt paa Knæ og raabte med høi Røst: Herre, tilregn dem ikke denne Synd! Og som han dette sagde, sov han hen.

8. Capitel.

(I) Saulus forfølger Menigheden, 1-4. (II) Philip omvender Samaritanerne, 5-13. (III) Apostlerne lægge Hænder paa dem, de faae den Hellig Aand; Simon vil tilkjøbe sig Aandens Gaver, og straffes derfor, 14-25. (IV) Philip omvender og døber Candaces Hofmand, 26-40.

1. Men ogsaa Saulus havde Velbehag i hans Mord. Og paa samme Dag begyndtes en stor Forfølgelse over Menigheden i Jerusalem, og de adspredtes alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlerne.
2. Men gudfrygtige Mænd udbare Stephanus og holdt en stor Begrædelse over ham.
3. Men Saulus plagede Menigheden, og gik ind i Husene og trak baade Mænd

og Kvinder frem og overantvordede dem i Fængsel.

4. Imidlertid gik de Adspredte omkring og forkyndte Evangelii Lære.

5. Da kom og Philip til Samarias Stad og prædikede Christus for dem.

6. Og Folket gav samdrægteligen Agt paa det, som sagdes af Philip, idet de hørte og saae de Tegn, som han gjorde.

7. Thi af Mange, som havde urene Aander, fore de ud, raabende med høi Røst; men mange Værkbrudne og Halte bleve helbredte.

8. Og der blev en stor Glæde i denne Stad.

9. Men en Mand, ved Navn Simon, havde før drevet Trolddom i Staden og forvildet det samaritanske Folk og sagt sig selv at være stor.

10. Efter ham hang Alle, Smaa og Store, og sagde: denne er den Guds Kraft, den store.

11. Men de hang efter ham, fordi han havde en lang Tid forvildet dem med Trolddomskunster.

12. Men der de troede Philip, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige, og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder.

13. Men Simon troede og selv, og lod sig døbe, og holdt sig til Philip; og da han saae de Tegn og store kraftige Gjerninger, som skete, forundrede han sig storligen.

14. Men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Peter og Johannes til dem,

15. hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faae den Hellig Aand.

16. (Thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn).

17. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig Aand.

18. Men der Simon saae, at den Hellig Aand blev given ved Haandspaalæggelse af Apostlerne, bragte han dem Penge, sigende:

19. giver og mig denne Magt, at hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faae den Hellig Aand.

20. Men Peter sagde til ham: dine Penge være forbandede tilligemed dig, fordi du mener at kunne erhverve den Guds Gave for Penge.

21. Du haver ikke Deel eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.

22. Omvend dig derfor fra denne din Ondskab, og bed Gud, om dit Hjertes Paafund maatte forlades dig.

23. Thi jeg seer, at du er

betagen af en bitter Galde og besnæret af Uretfærdighed.
24. Men Simon svarede og sagde: beder I for mig til Herren, at Intet af det, som I have sagt, skal komme over mig.
25. Men der de havde vidnet og talet Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem igjen og prædikede Evangelium i mange af de Samaritaners Byer.
26. Men Herrens Engel talede til Philip og sagde: staa op og gak mod Sønden, paa den Vei, som gaaer ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.
27. Og han stod op og gik hen; og see, der var en Æthioper, en Gilding, en mægtig Mand hos Candace, Æthiopernes Dronning, som var sat over al hendes Skat; han var kommen til Jerusalem for at tilbede.
28. Og han drog hjem og sad paa sin Vogn, og læste Propheten Esaias.
29. Men Aanden sagde til Philip: gak frem og hold dig til denne Vogn.
30. Men Philip løb til og hørte ham læse Propheten Esaias; og han sagde: forstaaer du og det, som du læser?
31. Men han sagde: hvorledes skulde jeg kunne det, uden Nogen veileder mig? Og han bad Philip stige op, at sidde hos sig.
32. Men det Stykke af Skriften, som han læste, var dette: som et Faar blev han ført til Slagterbænken, og som et Lam er stumt mod den, der klipper det, saaledes oplader han ei sin Mund.
33. I hans Fornedrelse blev hans Dom fuldendt; men hvo skal kunne fortælle hans Tid? efterdi hans Liv blev borttaget af Jorden.
34. Men Gildingen spurgte Philip og sagde: jeg beder dig, om hvem taler Propheten dette? om sig selv, eller om en Anden?
35. Da oplod Philip sin Mund og begyndte fra dette Prophetens Sted at forkynde ham Jesus.
36. Men som de droge frem ad Veien, kom de til noget Vand, og Gildingen sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?
37. Men Philip sagde: dersom du troer af ganske Hjerte, kan det skee. Men han svarede og sagde: jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn.
38. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philip og Gildingen; og han døbte ham.
39. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philip, og Gildingen

saae ham ikke mere; thi drog han sin Vei med Glæde.

40. Men Philip blev funden i Asdod, og han vandrede der igjennem, og prædikede Evangelium i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea.

9. Capitel.

(I) Saulus omvendes, og derefter døbes af Ananias, 1-19. (II) Han prædiker, forfølges, flyer, kommer til Jerusalem, maa atter flye; Menigheden har Fred, 20-31. (III) Peter helbreder Æneas, 32-35. (IV) Opvækker Tabitha, 36-43.

1. Men Saulus fnøs endnu med Trusel og Mord mod Herrens Disciple, og gik til den Ypperstepræst,

2. og begjerede af ham Breve til Damascus til Synagogerne, paa det, om han fandt nogle Mænd eller Kvinder, som vare af denne Lærevei, han da kunde føre dem bundne til Jerusalem.

3. Men idet han reiste og kom nær til Damascus, omskinnede ham hasteligen et Lys fra Himmelen.

4. Og han faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til ham: Saul! Saul! hvi forfølger du mig?

5. Men han sagde: hvo er du, Herre? Men Herren sagde: jeg er Jesus, den du forfølger; det vil blive dig haardt at stampe mod Braadden.

6. Og han sagde, bævende og forfærdet: Herre! hvad vil du, at jeg skal gjøre? Og Herren sagde til ham: staa op og gak ind i Staden, og det skal siges dig, hvad dig bør at gjøre.

7. Men de Mænd, som vandrede med ham, stode forfærdede, da de vel hørte Røsten, men saae Ingen.

8. Og Saulus reiste sig op fra Jorden; men der han oplod sine Øine, saae han Ingen. Men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i Damascus.

9. Og han saae ikke i tre Dage, og han aad ikke, ei heller drak han.

10. Men der var en Discipel i Damascus, ved Navn Ananias, og Herren sagde til ham i et Syn: Ananias! Men han sagde: see, her er jeg, Herre!

11. Men Herren sagde til ham: staa op, gak hen i den Gade, som kaldes den lige, og spørg i Judas Huus efter En ved Navn Saulus fra Tarsus; thi see, han beder.

12. Og han har seet i et Syn en Mand, ved Navn Ananias, at komme ind og lægge Haanden paa ham, at han skulde blive seende.

13. Men Ananias svarede: Herre! jeg haver hørt af Mange om denne Mand, hvor meget Ondt han haver gjort dine Hellige i Jerusalem.

14. Og han haver her Magt

af de Ypperstepræster at binde alle dem, som paakalde dit Navn.
15. Men Herren sagde til ham: gak hen, thi denne er mig et udvalgt Redskab, at bringe mit Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn;
16. thi jeg vil vise ham, hvor meget det bør ham at lide for mit Navns Skyld.
17. Men Ananias gik hen og kom ind i Huset, og lagde Hænderne paa ham og sagde: Saul, Broder! Herren haver sendt mig, Jesus, der aabenbaredes for dig paa Veien, ad hvilken du kom, at du skal vorde seende igjen, og fyldes med den Hellig Aand.
18. Og strax faldt det fra hans Øine ligesom Skæl, og han blev seende i det samme, og stod op og blev døbt.
19. Og han fik Mad og blev styrket. Men Saulus blev nogle Dage hos Disciplene i Damascus.
20. Og strax prædikede han Christus i Synagogerne, at han er den Guds Søn.
21. Men Alle, som det hørte, forbausedes og sagde: er det ikke ham, som i Jerusalem plagede dem, som paakalde dette Navn, og var kommen hid for at føre dem bundne til de Ypperstepræster?
22. Men Saulus styrkedes end mere og igjendrev Jøderne, som boede i Damascus, og beviste, at denne er den Christus.
23. Men mange Dage derefter holdt Jøderne Raad om at slaae ham ihjel.
24. Men Saulus fik deres Efterstræbelse at vide. Og de bevogtede Portene baade Dag og Nat, at de kunde ihjelslaae ham.
25. Men Disciplene toge ham om Natten og nedhissede ham over Muren i en Kurv.
26. Men der Saulus kom til Jerusalem, forsøgte han at holde sig nær til Disciplene; og de frygtede alle for ham og troede ikke, at han var en Discipel.
27. Men Barnabas tog ham til sig og førte ham til Apostlerne; og han fortalte dem, hvorledes han havde seet Herren paa Veien, og at han havde talet til ham, og hvorledes han i Damascus havde lært frimodigen i Jesu Navn.
28. Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem,
29. og lærte frimodigen i den Herres Jesu Navn. Og han talede og tvistede med Hellenisterne; men de toge sig for at slaae ham ihjel.
30. Men da Brødrene fik det at vide, førte de ham til Cæsarea og sendte ham videre til Tarsus.
31. Saa havde da Menig-

hederne Fred over ganske Judæa og Galilæa og Samaria, og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Hellig Aands Ledsagelse formeredes de.

32. Men det skete, der Peter drog allevegne omkring, at han kom ogsaa til de Hellige, som boede i Lydda.

33. Der fandt han en Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar ved Sengen og var værkbrudden.

34. Og Peter sagde til ham: Æneas! Jesus Christus helbreder dig; staa op, og red selv under dig. Og han stod strax op.

35. Og Alle, som boede i Lydda og Saron, saae ham og omvendte sig til Herren.

36. Men der var en Discipelinde i Joppe, ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Dorkas; hun var rig paa gode Gjerninger og gav mange Almisser.

37. Men det begav sig i de samme Dage, at hun blev syg og døde. Da toede de hende og lagde hende paa Salen.

38. Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, udsendte Disciplene, der de hørte, at Peter var der, to Mænd til ham og bade ham, uden Forhaling at komme over til dem.

39. Men Peter stod op og gik med dem. Og der han kom derhen, førte de ham op paa Salen, og alle Enkerne stode omkring ham, græd og viste ham de Kjortler og Klæder, som samme Dorkas havde gjort, den Stund hun var hos dem.

40. Men Peter bød dem alle at gaae ud, og faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til Legemet og sagde: Tabitha, staa op! Men hun oplod sine Øine, og der hun saae Peter, satte hun sig op.

41. Men han gav hende Haanden og reiste hende op; og han kaldte ad de Hellige og Enkerne, og fremstillede hende levende.

42. Men det blev vitterligt over al Joppe, og Mange troede paa Herren.

43. Og det skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis Simon, en Garver.

10. Capitel.

(I) Den gudfrygtige Cornelius seer en Engel i et Syn; sender Bud til Peter, 1-8. (II) Peters Henrykkelse; han gaaer ned til Cæsarea, 9-24. (III) Hans Tale og Prædiken om Christus for Cornelius og andre Hedninger, som faae den Hellig Aand, og siden døbes, 25-48.

1. Men der var en Mand i Cæsaræa ved Navn Cornelius, en Høvedsmand af den Rode, som kaldtes den italiske.

2. Han var from og frygtede Gud med sit ganske Huus, og gav Folket mange Almisser og bad altid til Gud.

3. Han saae klarligen i et Syn, ved den niende Time paa Dagen, en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: Cornelius!
4. Men han saae stivt paa ham, og blev forfærdet og sagde: hvad er det, Herre? Han sagde til ham: dine Bønner og dine Almisser ere stegne op for Gud og ihukommede.
5. Og send nu Nogle til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Peter.
6. Han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huus er ved Havet; han skal sige dig, hvad dig bør at gjøre.
7. Men der Engelen, som talede til Cornelius, var bortgangen, kaldte han to af sine Huussvende og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som vare om ham.
8. Og han fortalte dem det altsammen og udsendte dem til Joppe.
9. Men anden Dagen, der disse reiste paa Veien og kom nær til Staden, steg Peter op paa Huset at bede, ved den sjette Time.
10. Men han blev meget hungrig og vilde have Noget at spise; men imedens de lavede til, overfaldt ham en Henrykkelse.
11. Og han saae Himmelen aabnet og Noget stige ned til sig, som en stor linned Dug, bundet ved de fire Hjørner og nedladt paa Jorden;
12. i hvilket vare alle Slags af Jordens firefø̈ddede Dyr og vilde og krybende Dyr og Himmelens Fugle.
13. Og en Røst skete til ham: staa op, Peter, slagt og æd!
14. Men Peter sagde: ingenlunde, Herre! thi aldrig haver jeg ædet noget Vanhelligt eller Ureent.
15. Og Røsten sagde atter anden Gang til ham: hvad Gud haver renset, holde du ikke for ureent!
16. Men dette skete tre Gange; og Dugen blev igjen optagen til Himmelen.
17. Men der Peter tvivlede ved sig selv, hvad dette Syn, som han havde seet, maatte betyde, see, da stode de Mænd for Døren, som vare udsendte af Cornelius, som havde opspurgt Simons Huus.
18. Og de raabte og spurgte, om Simon, med Tilnavn Peter, var der til Herberge?
19. Men idet Peter grublede over Synet, sagde Aanden til ham: see, tre Mænd lede efter dig.
20. Staa derfor op, stig ned og drag med dem uden at tvivle, thi jeg haver udsendt dem.
21. Men Peter steg ned til Mændene, som vare sendte til

han fra Cornelius, og sagde:
see, jeg er den, som I lede
efter, hvad er Aarsagen, hvor-
for I ere her?
22. Men de sagde: Cor-
nelius, en Høvedsmand, en
retfærdig Mand, og som frygter
Gud, som haver godt
Vidnesbyrd af alt Jødernes
Folk, haver faaet guddomme-
lig Befaling ved en hellig
Engel, at han skulde lade dig
hente til sit Huus og høre
Ord af dig.
23. Da kaldte han dem ind
og gav dem Herberge. Men
den anden Dag drog Peter
ud med dem, og nogle af Brø-
drene fra Joppe gik med ham.
24. Og den anden Dag kom
de til Cæsarea. Men Cor-
nelius ventede dem og
havde sammenkaldt sine Slæg-
tninge og nærmeste Venner.
[illegible]

niist, ikke at kalde noget Men-
neske vanhelligt eller ureent.
29. Derfor kom jeg og uden
Modsigelse, der jeg blev kal-
det hid; og nu spørger jeg
Eder, hvorfor I kaldte mig?
30. Og Cornelius sagde:
for fire Dage siden fastede jeg
indtil denne Time, og ved
den niende Time bad jeg i
mit Huus: og see, en Mand
stod for mig i et skinnende
Klædebon.
31. Og han sagde: Corne-
lius! din Bøn er hørt, og
dine Almisser ere ihukommede
for Gud.
32. Send derfor til Joppe,
og lad kalde til dig Simon
med Tilnavn Peter; han er
til Herberge i Simons den
Garvers Huus ved Havet;
han skal tale til dig, naar
han kommer.
33. Derfor sendte jeg strax
til dig, og du gjorde vel, at
du kom. Nu ere vi derfor
alle tilstede for Guds Aasyn,
at høre Alt, hvad dig er be-
falet af Gud.
34. Men Peter oplod Mun-
den og sagde: jeg befinder i
Sandhed, at Gud anseer ikke
Personer;
35. men iblandt alle
Folk, hvo som frygter og
gjør Retfærdighed, er ham
behagelig.
36. Hvad det Ord angaaer,
som han udsendte til Israels
Børn, der han lod forkynde

Fred ved Jesus Christus, (han er Alles Herre!)
37. da vide I, hvad der er skeet over al Judæa og begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede:
38. anlangende Jesus af Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig Aand og Kraft; hvilken drog omkring og gjorde vel og helbredede Alle, som vare overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham.
39. Og vi ere Vidner til alt det, som han haver gjort i Jødernes Land og i Jerusalem, hvilken de sloge ihjel og hængte paa et Træ.
40. Ham opreiste Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares,
41. ikke for alt Folket, men for de Vidner, som vare forud beskikkede af Gud, for os, vi som aade og drak med ham, efterat han var opstanden fra de Døde.
42. Og han haver budet os at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud bestemte Levendes og Dødes Dommer.
43. Denne give alle Propheterne Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn.
44. Der Peter endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet.
45. Og de Troende af Omskærelsen, saa mange som vare komne med Peter, bleve meget forfærdede over, at den Hellig Aands Gave blev og udøst over Hedningerne;
46. thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prise Gud.
47. Da svarede Peter: mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi?
48. Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage.

11. Capitel.

(I) Peter forsvarer sin Omgang med Hedningerne, 1-18. (II) De adspredte Disciple prædike her og der; i Antiochia omvendes Mange. Barnabas sendes til dem og styrker dem, 19-24. (III) Barnabas henter Saulus til Antiochia; Agabus forkynder en Dyrtid; der samles Almisser til de Christne i Judæa, 25-30.

1. Men Apostlerne og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde annammet Guds Ord.
2. Og der Peter kom op til Jerusalem, tvistede de af Omskærelsen med ham og sagde:
3. du er gaaet ind til Uomskaarne og haver ædet med dem.
4. Men Peter begyndte og

forklarede dem det i Sammenæhng, sigende:
5. jeg var i Staden Joppe og bad; og jeg saae i Henrykkelse et Syn, Noget, der steg ned, som en stor linned Dug, der nedlodes fra Himmelen ved dets fire Hjørner, og det kom til mig.
6. Jeg stirrede paa det og betragtede og saae Jordens fireføddede Dyr og vilde og krybende Dyr og Himmelens Fugle.
7. Men jeg hørte en Røst, som sagde til mig: staa op, Peter, slagt og æd!
8. Men jeg sagde: ingenlunde, Herre! thi aldrig kom noget Vanhelligt eller Ureent i min Mund.
9. Men Røsten svarede mig anden Gang af Himmelen: hvad Gud haver renset, holde du ikke for ureent.
10. Men dette skete tre Gange; og det blev altsammen igjen draget op til Himmelen.
11. Og see, i det samme stode tre Mænd for Huset, i hvilket jeg var, som vare udsendte til mig fra Cæsarea.
12. Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaae med dem og ikke tvivle. Men og disse sex Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Huus.
13. Og han kundgjorde os, hvorledes han havde seet Engelen staaende i hans Huus og sigende til ham: send Nogle til Joppe og lad hente Simon med Tilnavn Peter.
14. Han skal sige Ord til dig, ved hvilke du og dit ganske Huus skal frelses.
15. Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Hellig Aand paa dem, ligesom og paa os i Begyndelsen.
16. Da kom jeg Herrens Ord ihu, der han sagde: Johannes døbte vel med Vand; men I skulle døbes med den Hellig Aand.
17. Dersom Gud da haver givet dem lige Gave med os, der de troede paa den Herre Jesus Christus, hvo var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?
18. Men der de hørte det, bleve de rolige og lovede Gud og sagde: saa haver Gud og givet Hedningerne Omvendelse til Livet!
19. Men de, som vare adspredte siden den Trængsel, som reiste sig formedelst Stephanus, vandrede om indtil Phoenicien og Cypern og Antiochia, og talede Ordet til Ingen, uden til Jøderne alene.
20. Men iblandt dem vare nogle Mænd fra Cypern og Cyrene, som kom til Antiochia og talede til Hellenisterne og prædikede den Herre Jesus.
21. Og Herrens Haand var

med dem, og et stort Antal troede og omvendte sig til Herren.

22. Men Rygtet om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øren, og de udsendte Barnabas, at han skulde drage indtil Antiochia.

23. Denne, der han kom derhen og saae Guds Naade, glædede sig og formanede Alle, at de med Hjertets Forsæt skulde blive ved Herren.

24. Thi han var en god Mand og fuld af den Hellig Aand og Tro. Og der blev meget Folk ført til Herren.

25. Men Barnabas drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus; og der han fandt ham, førte han ham til Antiochia.

26. Men det skete, at de et heelt Aar igjennem forsamledes i Menigheden og lærte meget Folk, og at Disciplene først i Antiochia bleve kaldte Christne.

27. Men i de samme Dage kom Propheter ned fra Jerusalem til Antiochia.

28. Og een af dem, ved Navn Agabus, stod op og tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger over ganske Jorderige, hvilken og kom under Keiser Claudius.

29. Men Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne, Noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa;

30. hvilket de og gjorde, og sendte det til de Ældste ved Barnabas' og Saulus' Haand.

12. Capitel.

(I) Herodes lader Jakob dræbe og Peter fængsle; denne frelses ved en Engel, 1-17. (II) Herodes' Gjerninger, Stolthed og Død, 18-23. (III) Guds Ords Fremgang; Barnabas og Saulus reise, og tage Johannes Marcus med sig, 24. 25.

1. Men ved den samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden, for at mishandle dem.

2. Men han lod Jakob, Johannes' Broder, henrette med Sværd.

3. Og der han saae, at det behagede Jøderne, gik han videre, og lod ogsaa Peter gribe. (Men det var de usyrede Brøds Dage.)

4. Der han havde grebet ham, satte han ham og i Fængsel, og overantvordede ham at bevogtes af fire Vagtskifter, hvert paa fire Mand, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket.

5. Saa blev da Peter bevogtet i Fængslet; men der skete af Menigheden ivrig Bøn til Gud for ham.

6. Men der Herodes vilde føre ham frem, sov Peter i den samme Nat imellem to

Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagten for Døren tog vare paa Fængslet.

7. Og see, Herrens Engel stod for ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Peter paa Siden og vakte ham op og sagde: staa hastig op! og Lænkerne faldt ham af Hænderne.

8. Og Engelen sagde til ham: bind op om dig og paabind dine Saaler. Men han gjorde saa. Og han sagde til ham: kast din Kjortel om dig og følg mig.

9. Og han gik ud og fulgte ham og vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men meente, at han saae et Syn.

10. Men de gik igjennem den første og anden Vagt og kom til den Jernport, ad hvilken man gaaer til Staden; denne oplodes af sig selv for dem, og de kom ud og gik en Gade frem, og strax skiltes Engelen fra ham.

11. Og der Peter kom til sig selv, sagde han: nu veed jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig fra Herodes' Haand og fra al det jødiske Folks Forventelse.

12. Og som han befindede sig, kom han for Marias Huus, som var Moder til Johannes med Tilnavn Marcus, hvor Mange vare forsamlede og bade.

13. Men da Peter bankede paa Forstuens Dør, kom en Pige ved Navn Rhode frem, for at høre, hvo der var.

14. Og da hun kjendte Peters Røst, aabnede hun af Glæde ikke Døren, men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod for Døren.

15. Da sagde de til hende: du raser. Men hun stod fast derpaa, at det var saaledes. Men de sagde: det er hans Engel.

16. Men Peter blev ved at banke paa, og der de lode op, saae de ham og bleve saare forfærdede.

17. Da vinkede han ad dem med Haanden, at de skulde tie; og han fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængslet. Og han sagde: forkynder Jakob og Brødrene dette. Og han gik ud og drog til et andet Sted.

18. Men der det blev Dag, var der ikke liden Forvirring iblandt Stridsmændene, hvor Peter var bleven.

19. Men der Herodes lod ham søge, og ikke fandt ham, forhørte han Vagten og befoel, at de skulde afstraffes. Og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og opholdt sig der.

20. Men Herodes var fjendtlig sindet imod de Tyrier og Sidonier. Men de kom sam-

drægteligen til ham og fik Blastus, som var Kongens øverste Kammerbetjent, paa deres Side og bade om Fred, fordi deres Land fik Tilførsel fra Kongens.
21. Men paa en bestemt Dag iførte Herodes sig et kongeligt Klædebon og satte sig paa Thronen og holdt en Tale til dem.
22. Men Folket raabte til ham: det er Guds Røst, og ikke et Menneskes.
23. Men strax slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og opgav Aanden.
24. Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes.
25. Men Barnabas og Saulus kom tilbage fra Jerusalem, efterat de havde fuldført deres Ærinde, og de havde med sig Johannes med Tilnavn Marcus.

13. Capitel.

(I) Den Hellig Aand kalder Barnabas og Saulus til at prædike for Hedningerne, 1-3. (II) De prædike i Salamis og Paphus, hvor Sergius Paulus omvendes, og Elimas straffes, 4-12. (III) Johannes Marcus forlader dem; Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Christus, 13-43. (IV) Jøderne forbittres; Apostlerne gaae til Ikonium, 44-52.

1. Men i Antiochia, i den derværende Menighed, vare der nogle Propheter og Lærere, nemlig Barnabas og Simeon med Tilnavn Niger, og Lucius den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodes den Fjerdings-Fyrste, og Saulus.
2. Men der de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Hellig Aand: udtager mig Barnabas og Saulus til den Gjerning, hvortil jeg haver kaldet dem.
3. Da fastede de og bade, og lagde Hænderne paa dem og lode dem gaae.
4. Disse, udsendte af den Hellig Aand, droge da ned til Seleucia, og seilede derfra til Cypern.
5. Og der de vare komne til Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes til Medhjælper.
6. Og der de vare dragne igjennem Øen indtil Paphus, fandt de en Troldkarl, en falsk Prophet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus.
7. Han var hos Landshøvdingen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og begjerede at høre Guds Ord.
8. Men Elimas eller Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at afvende Landshøvdingen fra Troen.
9. Men Saulus, (som og

kaldes Paulus), fyldt med den Hellig Aand, saae stivt paa ham og sagde:

10. o, du Djævels Barn, fuld af al List og al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie?

11. Og see nu, Herrens Haand er over dig, og du skal vorde blind og til en Tid ikke see Solen. Men strax faldt Taage og Mørke paa ham, og han gik omkring og søgte Nogen, som kunde lede ham.

12. Der Landshøvdingen saae det, som var skeet, troede han, fuld af Forundring over Herrens Lære.

13. Men Paulus og de, som vare med ham, fore bort fra Paphus og kom til Perge i Pamphylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem.

14. Men de droge videre fra Perge og kom til Antiochia i Pisidien, og gik ind i Synagogen paa Sabbats-Dagen og satte sig.

15. Men efter Lovens og Propheternes Læsning sendte de Øverste for Synagogen til dem og lode sige: I Mænd, Brødre! have I nogen Formaningstale til Folket, da siger frem.

16. Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: I israelitiske Mænd, og I, som frygte Gud, hører til!

17. Dette Folks, Israels, Gud udvalgte vore Fædre og ophøiede Folket, der de boede i Udlændighed i Ægypti Land, og førte dem derfra med en høi Arm.

18. Og henved fyrretyve Aar fordrog han deres Sæder i Ørken.

19. Og han udslettede syv Folk i Canaans Land, og loddeelte disses Land iblandt dem.

20. Og siden i henved fire hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere, indtil Propheten Samuel.

21. Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis' Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar.

22. Og der han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvilken han og vidnede, sigende: jeg haver fundet David, Isai Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Villie.

23. Af dennes Sæd opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus,

24. efterat Johannes forud, før hans Fremtrædelse, havde prædiket Omvendelses-Daab for alt Israels Folk.

25. Men der Johannes havde fuldkommet Løbet, sagde han: hvem mene I mig at være?

Jeg er det ikke. Men see, den kommer efter mig, hvis Skoe jeg ikke er værdig til at løse.
26. I Mænd, Brødre, Børn af Abrahams Slægt, og de iblandt Eder, som frygte Gud! Eder er denne Frelses Ord sendt.
27. Thi de, som boe i Jerusalem, og deres Øverster, der de ikke kjendte denne, fordømte de ham, og opfyldte saaledes ogsaa Propheternes Ord, som læses hver Sabbat.
28. Og alligevel de fandt ingen Døds-Skyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaaes.
29. Men der de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, nedtoge de ham af Træet og lagde ham i en Grav.
30. Men Gud opreiste ham fra de Døde,
31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne med ham op fra Galilæa til Jerusalem, hvilke ere hans Vidner for Folket.
32. Og vi forkynde Eder den Forjættelse, som er skeet til Fædrene, at Gud haver opfyldt den for os, deres Børn, idet han opvakte Jesus;
33. som og skrevet er i den anden Psalme: du er min Søn, idag haver jeg født dig.
34. Men at han haver opvakt ham fra de Døde, der ingenlunde skal vende tilbage til Forraadnelse, derom haver han saaledes sagt: Forjættelsen til David vil jeg holde Eder trofast.
35. Derfor siger han og i en anden Psalme; du skal ikke tilstede din Hellige at see Forraadnelse.
36. Men David, der han i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, sov han hen og blev henlagt til sine Fædre, og saae Forraadnelse.
37. Men den, som Gud opvakte, saae ikke Forraadnelse.
38. Saa være det Eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham kundgjøres Eder Syndernes Forladelse;
39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunde vorde retfærdiggjorte ved Mose Lov, retfærdiggjøres ved denne hver, som troer.
40. Seer nu til, at det ikke kommer over Eder, som er sagt ved Propheterne:
41. seer, I Foragtere! og forundrer Eder og bliver til Intet; thi en Gjerning gjør jeg i Eders Dage, en Gjerning, hvilken I ikke vilde troe, dersom Nogen fortalte Eder den.
42. Men der de gik ud af Jødernes Synagoge, bade Hedningerne, at de samme Ord maatte tales for dem paa den følgende Sabbat.
43. Men der Forsamlingen

hederne Fred over ganske Judæa og Galilæa og Samaria, og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Hellig Aands Ledsagelse formeredes de.
32. Men det skete, der Peter drog allevegne omkring, at han kom ogsaa til de Hellige, som boede i Lydda.
33. Der fandt han en Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar ved Sengen og var værkbrudden.
34. Og Peter sagde til ham: Æneas! Jesus Christus helbreder dig; staa op, og red selv under dig. Og han stod strax op.
35. Og Alle, som boede i Lydda og Saron, saae ham og omvendte sig til Herren.
36. Men der var en Discipelinde i Joppe, ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Dorkas; hun var rig paa gode Gjerninger og gav mange Almisser.
37. Men det begav sig i de samme Dage, at hun blev syg og døde. Da toede de hende og lagde hende paa Salen.
38. Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, udsendte Disciplene, der de hørte, at Peter var der, to Mænd til ham og bade ham, uden Forhaling at komme over til dem.
39. Men Peter stod op og gik med dem. Og der han kom derhen, førte de ham op paa Salen, og alle Enkerne stode omkring ham, græd og viste ham de Kjortler og Klæder, som samme Dorkas havde gjort, den Stund hun var hos dem.
40. Men Peter bød dem alle at gaae ud, og faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til Legemet og sagde: Tabitha, staa op! Men hun oplod sine Øine, og der hun saae Peter, satte hun sig op.
41. Men han gav hende Haanden og reiste hende op; og han kaldte ad de Hellige og Enkerne, og fremstillede hende levende.
42. Men det blev vitterligt over al Joppe, og Mange troede paa Herren.
43. Og det skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis Simon, en Garver.

10. Capitel.

(I) Den gudfrygtige Cornelius seer en Engel i et Syn; sender Bud til Peter, 1-8. (II) Peters Henrykkelse; han gaaer ned til Cæsarea, 9-24. (III) Hans Tale og Prædiken om Christus for Cornelius og andre Hedninger, som faae den Hellig Aand, og siden døbes, 25-48.

1. Men der var en Mand i Cæsaræa ved Navn Cornelius, en Høvedsmand af den Rode, som kaldtes den italiske.
2. Han var from og frygtede Gud med sit ganske Huus, og gav Folket mange Almisser og bad altid til Gud.

3. Han saae klarligen i et Syn, ved den niende Time paa Dagen, en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: Cornelius!

4. Men han saae stivt paa ham, og blev forfærdet og sagde: hvad er det, Herre? Han sagde til ham: dine Bønner og dine Almisser ere stegne op for Gud og ihukommede.

5. Og send nu Nogle til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Peter.

6. Han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huus er ved Havet; han skal sige dig, hvad dig bør at gjøre.

7. Men der Engelen, som talede til Cornelius, var bortgangen, kaldte han to af sine Huussvende og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som vare om ham.

8. Og han fortalte dem det altsammen og udsendte dem til Joppe.

9. Men anden Dagen, der disse reiste paa Veien og kom nær til Staden, steg Peter op paa Huset at bede, ved den sjette Time.

10. Men han blev meget hungrig og vilde have Noget at spise; men imedens de lavede til, overfaldt ham en Henrykkelse.

11. Og han saae Himmelen aabnet og Noget stige ned til sig, som en stor linned Dug, bundet ved de fire Hjørner og nedladt paa Jorden;

12. i hvilket vare alle Slags af Jordens fireføddede Dyr og vilde og krybende Dyr og Himmelens Fugle.

13. Og en Røst skete til ham: staa op, Peter, slagt og æd!

14. Men Peter sagde: ingenlunde, Herre! thi aldrig haver jeg ædet noget Vanhelligt eller Ureent.

15. Og Røsten sagde atter anden Gang til ham: hvad Gud haver renset, holde du ikke for ureent!

16. Men dette skete tre Gange; og Dugen blev igjen optagen til Himmelen.

17. Men der Peter tvivlede ved sig selv, hvad dette Syn, som han havde seet, maatte betyde, see, da stode de Mænd for Døren, som vare udsendte af Cornelius, som havde opspurgt Simons Huus.

18. Og de raabte og spurgte, om Simon, med Tilnavn Peter, var der til Herberge?

19. Men idet Peter grublede over Synet, sagde Aanden til ham: see, tre Mænd lede efter dig.

20. Staa derfor op, stig ned og drag med dem uden at tvivle, thi jeg haver udsendt dem.

21. Men Peter steg ned til Mændene, som vare sendte til

ham fra Cornelius, og sagde: see, jeg er den, som I lede efter; hvad er Aarsagen, hvorfor I ere her?

22. Men de sagde: Cornelius, en Høvedsmand, en retfærdig Mand, og som frygter Gud, som haver godt Vidnesbyrd af alt Jødernes Folk, haver faaet guddommelig Befaling ved en hellig Engel, at han skulde lade dig hente til sit Huus og høre dine Ord.

23. Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge. Men den anden Dag drog Peter ud med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe gik med ham.

24. Og den anden Dag kom de til Cæsarea. Men Cornelius ventede paa dem og havde sammenkaldt sine Paarørende og nærmeste Venner.

25. Men som det skete, at Peter gik ind, mødte Cornelius ham og faldt ned for hans Fødder og tilbad.

26. Men Peter reiste ham op og sagde: staa op; jeg er og selv et Menneske.

27. Og der han havde talet med ham, gik han ind og fandt Mange, som vare komne sammen.

28. Og han sagde til dem: I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand, at omgaaes med eller komme til En, som er af et fremmed Folk; men mig haver Gud viist, ikke at kalde noget Menneske vanhelligt eller ureent.

29. Derfor kom jeg og uden Modsigelse, der jeg blev kaldet hid; og nu spørger jeg Eder, hvorfor I kaldte mig?

30. Og Cornelius sagde: for fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Huus: og see, en Mand stod for mig i et skinnende Klædebon.

31. Og han sagde: Cornelius! din Bøn er hørt, og dine Almisser ere ihukommede for Gud.

32. Send derfor til Joppe, og lad kalde til dig Simon med Tilnavn Peter; han er til Herberge i Simons den Garvers Huus ved Havet; han skal tale til dig, naar han kommer.

33. Derfor sendte jeg strax til dig, og du gjorde vel, at du kom. Nu ere vi derfor alle tilstede for Guds Aasyn, at høre Alt, hvad dig er befalet af Gud.

34. Men Peter oplod Munden og sagde: jeg befinder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer;

35. men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig.

36. Hvad den Lære angaaer, som han udsendte til Israels Børn, der han lod forkynde

Fred ved Jesus Christus, (han er Alles Herre!)

37. da vide I, hvad der er skeet over al Judæa og begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede:

38. anlangende Jesus af Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig Aand og Kraft; hvilken drog omkring og gjorde vel og helbredede Alle, som vare overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham.

39. Og vi ere Vidner til alt det, som han haver gjort i Jødernes Land og i Jerusalem, hvilken de sloge ihjel og hængte paa et Træ.

40. Ham opreiste Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares,

41. ikke for alt Folket, men for de Vidner, som vare forud beskikkede af Gud, for os, vi som aade og drak med ham, efterat han var opstanden fra de Døde.

42. Og han haver budet os at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud bestemte Levendes og Dødes Dommer.

43. Denne give alle Propheterne Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn.

44. Der Peter endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet.

45. Og de Troende af Omskærelsen, saa mange som vare komne med Peter, bleve meget forfærdede over, at den Hellig Aands Gave blev og udøst over Hedningerne;

46. thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prise Gud.

47. Da svarede Peter: mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi?

48. Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage.

11. Capitel.

(I) Peter forsvarer sin Omgang med Hedningerne, 1-18. (II) De adspredte Disciple prædike her og der; i Antiochia omvendes Mange. Barnabas sendes til dem og styrker dem, 19-24. (III) Barnabas henter Saulus til Antiochia; Agabus forkynder en Dyrtid; der samles Almisser til de Christne i Judæa, 25-30.

1. Men Apostlerne og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde annammet Guds Ord.

2. Og der Peter kom op til Jerusalem, tvistede de af Omskærelsen med ham og sagde:

3. du er gaaet ind til Uomskaarne og haver ædet med dem.

4. Men Peter begyndte og

forklarede dem det i Sammenhæng, sigende:
5. jeg var i Staden Joppe og bad; og jeg saae i Henrykkelse et Syn, Noget, der steg ned, som en stor linned Dug, der nedlodes fra Himmelen ved dets fire Hjørner, og det kom til mig.
6. Jeg stirrede paa det og betragtede og saae Jordens firefødded Dyr og vilde og krybende Dyr og Himmelens Fugle.
7. Men jeg hørte en Røst, som sagde til mig: staa op, Peter, slagt og æd!
8. Men jeg sagde: ingenlunde, Herre! thi aldrig kom noget Vanhelligt eller Ureent i min Mund.
9. Men Røsten svarede mig anden Gang af Himmelen: hvad Gud haver renset, holde du ikke for ureent.
10. Men dette skete tre Gange; og det blev altsammen igjen draget op til Himmelen.
11. Og see, i det samme stode tre Mænd for Huset, i hvilket jeg var, som vare udsendte til mig fra Cæsarea.
12. Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaae med dem og ikke tvivle. Men og disse sex Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Huus.
13. Og han kundgjorde os, hvorledes han havde seet Engelen staaende i hans Huus og sigende til ham: send Nogle til Joppe og lad hente Simon med Tilnavn Peter.
14. Han skal sige Ord til dig, ved hvilke du og dit ganske Huus skal frelses.
15. Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Hellig Aand paa dem, ligesom og paa os i Begyndelsen.
16. Da kom jeg Herrens Ord ihu, der han sagde: Johannes døbte vel med Vand; men I skulle døbes med den Hellig Aand.
17. Dersom Gud da haver givet dem lige Gave med os, der de troede paa den Herre Jesus Christus, hvo var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?
18. Men der de hørte det, bleve de rolige og lovede Gud og sagde: saa haver Gud og givet Hedningerne Omvendelse til Livet!
19. Men de, som vare adspredte siden den Trængsel, som reiste sig formedelst Stephanus, vandrede om indtil Phoenicien og Cypern og Antiochia, og talede Ordet til Ingen, uden til Jøderne alene.
20. Men iblandt dem vare nogle Mænd fra Cypern og Cyrene, som kom til Antiochia og talede til Hellenisterne og prædikede den Herre Jesus.
21. Og Herrens Haand var

med dem, og et stort Antal troede og omvendte sig til Herren.
22. Men Rygtet om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øren, og de udsendte Barnabas, at han skulde drage indtil Antiochia.
23. Denne, der han kom derhen og saae Guds Naade, glædede sig og formanede Alle, at de med Hjertets Forsæt skulde blive ved Herren.
24. Thi han var en god Mand og fuld af den Hellig Aand og Tro. Og der blev meget Folk ført til Herren.
25. Men Barnabas drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus; og der han fandt ham, førte han ham til Antiochia.
26. Men det skete, at de et heelt Aar igjennem forsamledes i Menigheden og lærte meget Folk, og at Disciplene først i Antiochia bleve kaldte Christne.
27. Men i de samme Dage kom Propheter ned fra Jerusalem til Antiochia.
28. Og een af dem, ved Navn Agabus, stod op og tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger over ganske Jorderige, hvilken og kom under Keiser Claudius.
29. Men Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne, Noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa;
30. hvilket de og gjorde, og sendte det til de Ældste ved Barnabas' og Saulus' Haand.

12. Capitel.

(I) Herodes lader Jakob dræbe og Peter fængsle; denne frelses ved en Engel, 1-17. (II) Herodes' Gjerninger, Stolthed og Død, 18-23. (III) Guds Ords Fremgang; Barnabas og Saulus reise, og tage Johannes Marcus med sig, 24. 25.

1. Men ved den samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden, for at mishandle dem.
2. Men han lod Jakob, Johannes' Broder, henrette med Sværd.
3. Og der han saae, at det behagede Jøderne, gik han videre, og lod ogsaa Peter gribe. (Men det var de usyrede Brøds Dage.)
4. Der han havde grebet ham, satte han ham og i Fængsel, og overantvordede ham at bevogtes af fire Vagtskifter, hvert paa fire Mand, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket.
5. Saa blev da Peter bevogtet i Fængslet; men der skete af Menigheden ivrig Bøn til Gud for ham.
6. Men der Herodes vilde føre ham frem, sov Peter i den samme Nat imellem to

Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagten for Døren tog vare paa Fængslet.

7. Og see, Herrens Engel stod for ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Peter paa Siden og vakte ham op og sagde: staa hastig op! og Lænkerne faldt ham af Hænderne.

8. Og Engelen sagde til ham: bind op om dig og paabind dine Saaler. Men han gjorde saa. Og han sagde til ham: kast din Kjortel om dig og følg mig.

9. Og han gik ud og fulgte ham og vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men meente, at han saae et Syn.

10. Men de gik igjennem den første og anden Vagt og kom til den Jernport, ad hvilken man gaaer til Staden; denne oplodes af sig selv for dem, og de kom ud og gik en Gade frem, og strax skiltes Engelen fra ham.

11. Og der Peter kom til sig selv, sagde han: nu veed jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig fra Herodes' Haand og fra al det jødiske Folks Forventelse.

12. Og som han besindede sig, kom han for Marias Huus, som var Moder til Johannes med Tilnavn Marcus, hvor Mange vare forsamlede og bade.

13. Men da Peter bankede paa Forstuens Dør, kom en Pige ved Navn Rhode frem, for at høre, hvo der var.

14. Og da hun kjendte Peters Røst, aabnede hun af Glæde ikke Døren, men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod for Døren.

15. Da sagde de til hende: du raser. Men hun stod fast derpaa, at det var saaledes. Men de sagde: det er hans Engel.

16. Men Peter blev ved at banke paa, og der de lode op, saae de ham og bleve saare forfærdede.

17. Da vinkede han ad dem med Haanden, at de skulde tie; og han fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængslet. Og han sagde: forkynder Jakob og Brødrene dette. Og han gik ud og drog til et andet Sted.

18. Men der det blev Dag, var der ikke liden Forvirring iblandt Stridsmændene, hvor Peter var bleven.

19. Men der Herodes lod ham søge, og ikke fandt ham, forhørte han Vagten og befoel, at de skulde afstraffes. Og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og opholdt sig der.

20. Men Herodes var fjendtlig sindet imod de Tyrier og Sidonier. Men de kom sam-

drægteligen til ham og fik Blastus, som var Kongens øverste Kammerbetjent, paa deres Side og bade om Fred, fordi deres Land fik Tilførsel fra Kongens.

21. Men paa en bestemt Dag iførte Herodes sig et kongeligt Klædebon og satte sig paa Thronen og holdt en Tale til dem.

22. Men Folket raabte til ham: det er Guds Røst, og ikke et Menneskes.

23. Men strax slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og opgav Aanden.

24. Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes.

25. Men Barnabas og Saulus kom tilbage fra Jerusalem, efterat de havde fuldført deres Ærinde, og de havde med sig Johannes med Tilnavn Marcus.

13. Capitel.

(I) Den Hellig Aand kalder Barnabas og Saulus til at prædike for Hedningerne, 1-3. (II) De prædike i Salamis og Paphus, hvor Sergius Paulus omvendes, og Elimas straffes, 4-12. (III) Johannes Marcus forlader dem; Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Christus, 13-43. (IV) Jøderne forbittres; Apostlerne gaae til Ikonium, 44-52.

1. Men i Antiochia, i den derværende Menighed, vare der nogle Propheter og Lærere, nemlig Barnabas og Simeon med Tilnavn Niger, og Lucius den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodes den Fjerdings-Fyrste, og Saulus.

2. Men der de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Hellig Aand: udtager mig Barnabas og Saulus til den Gjerning, hvortil jeg haver kaldet dem.

3. Da fastede de og bade, og lagde Hænderne paa dem og lode dem gaae.

4. Disse, udsendte af den Hellig Aand, droge da ned til Seleucia, og seilede derfra til Cypern.

5. Og der de vare komne til Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes til Medhjælper.

6. Og der de vare dragne igjennem Øen indtil Paphus, fandt de en Troldkarl, en falsk Prophet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus.

7. Han var hos Landshøvdingen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og begjerede at høre Guds Ord.

8. Men Elimas eller Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at afvende Landshøvdingen fra Troen.

9. Men Saulus, (som og

kaldes Paulus), fyldt med den Hellig Aand, saae stivt paa ham og sagde:

10. o, du Djævels Barn, fuld af al List og al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie?

11. Og see nu, Herrens Haand er over dig, og du skal vorde blind og til en Tid ikke see Solen. Men strax faldt Taage og Mørke paa ham, og han gik omkring og søgte Nogen, som kunde lede ham.

12. Der Landshøvdingen saae det, som var skeet, troede han, fuld af Forundring over Herrens Lære.

13. Men Paulus og de, som vare med ham, fore bort fra Paphus og kom til Perge i Pamphylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem.

14. Men de droge videre fra Perge og kom til Antiochia i Pisidien, og gik ind i Synagogen paa Sabbats-Dagen og satte sig.

15. Men efter Lovens og Propheternes Læsning sendte de Øverste for Synagogen til dem og lode sige: I Mænd, Brødre! have I nogen Formaningstale til Folket, da siger frem.

16. Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: I israelitiske Mænd, og I, som frygte Gud, hører til!

17. Dette Folks, Israels, Gud udvalgte vore Fædre og ophøiede Folket, der de boede i Udlændighed i Ægypti Land, og førte dem derfra med en høi Arm.

18. Og henved fyrretyve Aar fordrog han deres Sæder i Ørken.

19. Og han udslettede syv Folk i Canaans Land, og loddeelte disses Land iblandt dem.

20. Og siden i henved fire hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere, indtil Propheten Samuel.

21. Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis' Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar.

22. Og der han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvilken han og vidnede, sigende: jeg haver fundet David, Isai Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Villie.

23. Af dennes Sæd opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus,

24. efterat Johannes forud, før hans Fremtrædelse, havde prædiket Omvendelses-Daab for alt Israels Folk.

25. Men der Johannes havde fuldkommet Løbet, sagde han: hvem mene I mig at være?

Jeg er det ikke. Men see, den kommer efter mig, hvis Skoe jeg ikke er værdig til at løse.
26. I Mænd, Brødre, Børn af Abrahams Slægt, og de iblandt Eder, som frygte Gud! Eder er denne Frelses Ord sendt.
27. Thi de, som boe i Jerusalem, og deres Øverster, der de ikke kjendte denne, fordømte de ham, og opfyldte saaledes ogsaa Propheternes Ord, som læses hver Sabbat.
28. Og alligevel de fandt ingen Døds-Skyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaaes.
29. Men der de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, nedtoge de ham af Træet og lagde ham i en Grav.
30. Men Gud opreiste ham fra de Døde,
31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne med ham op fra Galilæa til Jerusalem, hvilke ere hans Vidner for Folket.
32. Og vi forkynde Eder den Forjættelse, som er skeet til Fædrene, at Gud haver opfyldt den for os, deres Børn, idet han opvakte Jesus;
33. som og skrevet er i den anden Psalme: du er min Søn, idag haver jeg født dig.
34. Men at han haver opvakt ham fra de Døde, der ingenlunde skal vende tilbage til Forraadnelse, derom haver han saaledes sagt: Forjættelsen til David vil jeg holde Eder trofast.
35. Derfor siger han og i en anden Psalme; du skal ikke tilstede din Hellige at see Forraadnelse.
36. Men David, der han i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, sov han hen og blev henlagt til sine Fædre, og saae Forraadnelse.
37. Men den, som Gud opvakte, saae ikke Forraadnelse.
38. Saa være det Eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham kundgjøres Eder Syndernes Forladelse;
39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunde vorde retfærdiggjorte ved Mose Lov, retfærdiggjøres ved denne hver, som troer.
40. Seer nu til, at det ikke kommer over Eder, som er sagt ved Propheterne:
41. seer, I Foragtere! og forundrer Eder og bliver til Intet; thi en Gjerning gjør jeg i Eders Dage, en Gjerning, hvilken I ikke vilde troe, dersom Nogen fortalte Eder den.
42. Men der de gik ud af Jødernes Synagoge, bade Hedningerne, at de samme Ord maatte tales for dem paa den følgende Sabbat.
43. Men der Forsamlingen

ner udløst, fulgte mange Jøder og andægtige Proselyter Paulus og Barnabas, hvilke talede til dem og formanede dem at blive fast ved Guds Naade.

44. Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten den ganske Stad, at høre Guds Ord.

45. Men der Jøderne saae den Mængde, bleve de fulde af Nidkjærhed og modsagde det, som blev sagt af Paulus, ja modsagde og bespottede.

46. Men Paulus og Barnabas talede frit og sagde: det var fornødent, at Guds Ord skulde først tales for Eder; men efterdi I forstøde det og agte Eder ikke selv værdige til det evige Liv, see, saa vende vi os til Hedningerne.

47. Thi saaledes haver Herren befalet os: jeg haver sat dig til Hedningernes Lys, at du skal være til Saliggjørelse indtil Jordens Ende.

48. Men der Hedningerne det hørte, bleve de glade og prisede Herrens Ord og troede, saa mange som vare skikkede til det evige Liv.

49. Men Herrens Ord udbredtes over det ganske Land.

50. Men Jøderne opirrede de andægtige og fornemme Kvinder og de første Mænd i Staden, og de opvakte en Forfølgelse over Paulus og Barnabas, og udstødte dem af deres Grændser.

51. Men de rystede Støvet af deres Fødder imod dem og kom til Ikonium.

52. Men Disciplene bleve fulde af Glæde og af den Hellig Aand.

14. Capitel.

(I) Apostlerne prædike i Ikonium, 1-4. (II) Flye til Lystra og prædike der; Paulus helbreder en lam Mand, holdes for en Gud, steenes, beholder dog Livet, kommer til Derbe, 5-20. (III) De vende tilbage og styrke Disciplene, komme til Antiochia igjen, 21-28.

1. Men det skete i Ikonium, at de gik tilsammen ind i Jødernes Synagoge og talede saaledes, at en stor Mængde baade af Jøder og Grækere troede.

2. Men de vantroe Jøder ophidsede Hedningernes Sind og satte Ondt i dem imod Brødrene.

3. De opholdt sig nu en Tidlang der og talede med Frimodighed i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd og lod Tegn og Under skee formedelst deres Hænder.

4. Men Mængden i Staden blev splidagtig, og Nogle holdt med Jøderne, men Nogle med Apostlerne.

5. Men som der blev et Opløb baade af Hedninger og Jøder med deres Øverster, at forhaane og stene dem,

6. og de fik det at vide, undflyede de til Stæderne i Lycaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land.
7. Og de prædikede der Evangelium.
8. Og der var en Mand i Lystra, som maatte sidde, for han havde ingen Magt i Fødderne, men var fra Moders Liv af lam og havde aldrig gaaet.
9. Han hørte Paulus tale; og denne, der han fæstede Øie paa ham og mærkede, at han havde Tro til at frelses, sagde med høi Røst:
10. staa ret op paa dine Fødder! og han sprang op og gik.
11. Men der Mængden saae det, som Paulus havde gjort, opløftede de deres Røst og sagde paa Lycaonisk: Guderne have taget menneskelig Skikkelse og ere komne ned til os.
12. Og de kaldte Barnabas Jupiter, men Paulus Mercurius, fordi han førte Ordet.
13. Men Præsten ved det Jupiters-Tempel, som var udenfor deres Stad, bragte Øxne og Krandse for Indgangen og vilde offre tilligemed Folket.
14. Men da Apostlerne, Barnabas og Paulus, hørte det, sønderreve de deres Klæder og sprang ind iblandt Folket,
15. raabte og sagde: I Mænd! hvi gjøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, lige Vilkaar undergivne med Eder, og forkynde Eder, at I skulle vende om fra disse forfængelige Guder til den levende Gud, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem;
16. hvilken i de forbigangne Tider haver ladet alle Hedningerne vandre i deres egne Veie;
17. enddog han haver ikke ladet sig selv uden Vidnesbyrd, idet han gjorde os godt og gav os Regn og frugtbare Tider af Himmelen, idet han fyldte os med Føde og vore Hjerter med Glæde.
18. Og ved at sige dette kunde de neppe stille Folket, at de ikke offrede til dem.
19. Men der kom Jøder fra Antiochia og Ikonium dertil og forførte Mængden, saa at de stenede Paulus og slæbte ham ud af Staden; og de meente, at han var død.
20. Men der Disciplene kom omkring ham, stod han op og gik ind i Staden; og anden Dagen gik han ud med Barnabas til Derbe.
21. Og der de havde prædiket i denne Stad og gjort mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiochia,
22. og bestyrkede Disciplenes Sjæle og paamindede dem at blive faste i Troen, og

os bør at indgaae i Guds Rige ved mange Trængsler.
23. Men der de havde beskikket dem Ældste i hver Menighed, og havde holdt Bøn og Faste, befole de dem Herren, paa hvem de havde troet.
24. Og de droge igjennem Pisidien og kom til Pamphylien.
25. Og da de havde talet Ordet i Perge, droge de ned til Attalia.
26. Og derfra seilede de til Antiochia, hvorfra de havde været Guds Naade anbefalede til den Gjerning, som de havde fuldkommet.
27. Men der de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde opladt Hedningerne Troens Dør.
28. Men de opholdt sig der en ikke liden Tid hos Disciplene.

15. Capitel.

(I) Paulus og Barnabas sendes til Jerusalem for det Spørgsmaals Skyld om Omskærelsen; derom holdes Møde og afgives Svar, 1-29. (II) De komme til Antiochia igjen tilligemed Judas og Silas; Barnabas og Paulus skilles fra hverandre, 30-41.

1. Og der kom Nogle ned fra Judæa, som lærte Brødrene: dersom I ikke lade Eder omskære efter Mose Skik, kunne I ikke blive salige.
2. Da der herover opstod en heftig Strid, og Paulus og Barnabas havde en ikke ringe Tvist med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlerne og de Ældste angaaende dette Spørgsmaal.
3. Disse droge da, ledsagede paa Veien af Menigheden, igjennem Phoenicien og Samarien, og fortalte Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde.
4. Men der de kom til Jerusalem bleve de imodtagne af Menigheden og Apostlerne og de Ældste og kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem.
5. Men der opstode nogle Troende af Pharisæernes Sect, som sagde: man bør omskære dem og befale dem at holde Mose Lov.
6. Men Apostlerne og de Ældste kom sammen for at overlægge denne Sag.
7. Men der man havde tvistet meget herom, opstod Peter og sagde til dem: I Mænd, Brødre! I vide, at Gud for lang Tid siden udvalgte mig iblandt os, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangelii Ord og troe.
8. Og Gud, som kjender Hjerterne, vidnede for dem,

idet han gav dem den Hellig Aand, ligesom og os.
9. Og han gjorde ingen Forskjel imellem os og dem, idet han rensede deres Hjerter ved Troen.
10. Hvi friste I da nu Gud, at I ville lægge et Aag paa Disciplenes Halse, hvilket hverken vore Fædre, ei heller vi have formaaet at bære?
11. Men vi troe at blive salige ved den Herres Jesu Christi Naade, paa samme Maade som og de.
12. Men al Mængden taug og hørte Barnabas og Paulus, som fortalte, hvor store Tegn og Undergjerninger Gud havde gjort ved dem iblandt Hedningerne.
13. Men der de havde hørt op at tale, tog Jakob til Orde og sagde: I Mænd, Brødre, hører mig!
14. Simon haver fortalt, hvorledes Gud først saae til Hedningerne, for at tage et Folk af dem efter sit Navn.
15. Og dermed stemme Propheternes Taler overeens, som skrevet er:
16. derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids nedfaldne Paulun, og det Omkastede deraf vil jeg atter opbygge og oprette det igjen,
17. paa det de Øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedninger, over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som gjør alt dette.
18. Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger.
19. Derfor dømmer jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud;
20. men skrive til dem, at de holde sig fra Afguders Ureenhed, og fra Horeri, og fra det Kvalte, og fra Blod.
21. Thi Moses haver fra gammel Tid i hver Stad dem, som ham prædike, og læses hver Sabbat i Synagogerne.
22. Da besluttede Apostlerne og de Ældste med al Menigheden at udvælge Mænd af dem og sende dem til Antiochia tilligemed Paulus og Barnabas, nemlig Judas, med Tilnavn Barsabas, og Silas, hvilke Mænd vare anseete iblandt Brødrene.
23. Og de skreve saaledes med dem: Apostlerne og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Cilicien.
24. Efterdi vi have hørt, at Nogle, udgangne fra os, have forvirret Eder med Ord og bekymret Eders Sjæle med at sige, at man skal omskæres og holde Loven, hvilke vi ikke have befalet dette:
25. saa have vi, eendrægtelige forsamlede, besluttet at

udvælge Mænd og sende dem til Eder med vore Elskelige, Barnabas og Paulus,

26. Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu Christi Navn.

27. Vi have derfor sendt Judas og Silas, hville og mundtligen skulle forkynde det Samme.

28. Thi det er den Hellig Aands Beslutning og vores, ingen videre Byrde at paalægge Eder, uden disse nødvendige Ting:

29. at I skulle holde Eder fra Afguds-Offer, og fra Blod, og fra det Kvalte, og fra Horeri. Naar I holde Eder derfra, gjøre I ret. Lever vel!

30. Da nu disse vare affærdigede, kom de til Antiochia og forsamlede Mængden og overgave dem Brevet.

31. Men der de det læste, bleve de glade over denne Trøst.

32. Men Judas og Silas, som og selv vare Propheter, formanede Brødrene med megen Tale og bestyrkede dem.

33. Men der de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til Apostlerne.

34. Men Silas besluttede at blive der.

35. Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia, og lærte og forkyndte tilligemed mange Andre Herrens Ord.

36. Men efter nogle Dage sagde Paulus til Barnabas: lad os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i enhver Stad, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at see, hvorledes de lide.

37. Men Barnabas raadede, at de skulde tage Johannes, ellers kaldet Marcus, med.

38. Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage den med, som var veget fra dem i Pamphylien, og ikke havde fulgt med dem til Arbeidet.

39. Der opstod da en Fortørnelse, saa at de skiltes fra hverandre, og at Barnabas tog Marcus til sig og seilede til Cypern.

40. Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Guds Naade.

41. Men han reiste omkring i Syrien og Cilicien og bestyrkede Menighederne.

16. Capitel.

(I) Paulus lader Timotheus omskære i Derbe, besøger Menighederne, kommer til Troas, 1-8. (II) Seer et Syn, drager til Macedonien, omvender Lydia i Philippi, 9-15. (III) Uddriver en Spaadoms Aand, hudstryges og fængsles, 16-24. (IV) Fængslet aabnes af sig selv, Stokmesteren omvendes, Paulus lades løs, 25-40.

1. Men han kom til Derbe og Lystra; og see, der var en

Discipel ved Navn Timotheus, en troende Jødindes Søn, men hans Fader var en Græker.

2. Han havde et godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium.

3. Denne vilde Paulus skulde drage med ham; og han tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi Alle kjendte hans Fader, at han var en Græker.

4. Men som de droge igjennem Stæderne, overantvordede de dem de Anordninger at holde, som vare besluttede af Apostlerne og de Ældste i Jerusalem.

5. Saaledes bleve Menighederne styrkede i Troen og formerede i Antal hver Dag.

6. Men der de vare dragne igjennem Phrygien og det galatiske Land, og det blev dem forbudet af den Hellig Aand at tale Ordet i Asia,

7. kom de hen mod Mysien og forsøgte at reise igjennem Bithynien; og Aanden tilstedte dem det ikke.

8. De droge da Mysien forbi og kom ned til Troas.

9. Og om Natten saae Paulus et Syn; en macedonisk Mand stod der og bad ham, sigende: kom over til Macedonien og hjælp os.

10. Men der han havde seet det Syn, søgte vi strax at drage over til Macedonien; thi vi sluttede, at Herren kaldte os derhen, at prædike Evangelium for dem.

11. Vi fore da ud fra Troas og seilede lige til Samothracia og den anden Dag til Neapolis,

12. og derfra til Philippi, hvilken er den fornemste Stad i den Deel af Macedonien og en romersk Coloni. I denne Stad opholdt vi os nogle Dage.

13. Og paa Sabbatsdagen gik vi udenfor Staden ved en Flod, hvor der pleiede at være et Bedehuus; og vi satte os og talede til de Kvinder, som kom sammen.

14. Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra Staden Thyatiræ, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, at hun gav Agt paa det, som blev talt af Paulus.

15. Men der hun og hendes Huus var døbt, bad hun os og sagde: dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huus og bliver der. Og hun nødte os.

16. Men det skete, der vi gik til Bedehuset, at en Pige mødte os, som havde en Spaadoms-Aand, og skaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaae.

17. Denne fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: disse Mennesker ere den høieste

Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagten for Døren tog vare paa Fængslet.

7. Og see, Herrens Engel stod for ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Peter paa Siden og vakte ham op og sagde: staa hastig op! og Lænkerne faldt ham af Hænderne.

8. Og Engelen sagde til ham: bind op om dig og paabind dine Saaler. Men han gjorde saa. Og han sagde til ham: kast din Kjortel om dig og følg mig.

9. Og han gik ud og fulgte ham og vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men meente, at han saae et Syn.

10. Men de gik igjennem den første og anden Vagt og kom til den Jernport, ad hvilken man gaaer til Staden; denne oplodes af sig selv for dem, og de kom ud og gik en Gade frem, og strax skiltes Engelen fra ham.

11. Og der Peter kom til sig selv, sagde han: nu veed jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig fra Herodes' Haand og fra al det jødiske Folks Forventelse.

12. Og som han besindede sig, kom han for Marias Huus, som var Moder til Johannes med Tilnavn Marcus, hvor Mange vare forsamlede og bade.

13. Men da Peter bankede paa Forstuens Dør, kom en Pige ved Navn Rhode frem, for at høre, hvo der var.

14. Og da hun kjendte Peters Røst, aabnede hun af Glæde ikke Døren, men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod for Døren.

15. Da sagde de til hende: du raser. Men hun stod fast derpaa, at det var saaledes. Men de sagde: det er hans Engel.

16. Men Peter blev ved at banke paa, og der de lode op, saae de ham og bleve saare forfærdede.

17. Da vinkede han ad dem med Haanden, at de skulde tie; og han fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængslet. Og han sagde: forkynder Jakob og Brødrene dette. Og han gik ud og drog til et andet Sted.

18. Men der det blev Dag, var der ikke liden Forvirring iblandt Stridsmændene, hvor Peter var bleven.

19. Men der Herodes lod ham søge, og ikke fandt ham, forhørte han Vagten og befoel, at de skulde afstraffes. Og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og opholdt sig der.

20. Men Herodes var fjendtlig sindet imod de Tyrier og Sidonier. Men de kom sam-

drægteligen til ham og fik Blastus, som var Kongens øverste Kammerbetjent, paa deres Side og bade om Fred, fordi deres Land fik Tilførsel fra Kongens.

21. Men paa en bestemt Dag iførte Herodes sig et kongeligt Klædebon og satte sig paa Thronen og holdt en Tale til dem.

22. Men Folket raabte til ham: det er Guds Røst, og ikke et Menneskes.

23. Men strax slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og opgav Aanden.

24. Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes.

25. Men Barnabas og Saulus kom tilbage fra Jerusalem, efterat de havde fuldført deres Ærinde, og de havde med sig Johannes med Tilnavn Marcus.

13. Capitel.

(I) Den Hellig Aand kalder Barnabas og Saulus til at prædike for Hedningerne, 1-3. (II) De prædike i Salamis og Paphus, hvor Sergius Paulus omvendes, og Elimas straffes, 4-12. (III) Johannes Marcus forlader dem; Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Christus, 13-43. (IV) Jøderne forbittres; Apostlerne gaae til Ikonium, 44-52.

1. Men i Antiochia, i den derværende Menighed, vare der nogle Propheter og Lærere, nemlig Barnabas og Simeon med Tilnavn Niger, og Lucius den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodes den Fjerdings-Fyrste, og Saulus.

2. Men der de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Hellig Aand: udtager mig Barnabas og Saulus til den Gjerning, hvortil jeg haver kaldet dem.

3. Da fastede de og bade, og lagde Hænderne paa dem og lode dem gaae.

4. Disse, udsendte af den Hellig Aand, droge da ned til Seleucia, og seilede derfra til Cypern.

5. Og der de vare komne til Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes til Medhjælper.

6. Og der de vare dragne igjennem Øen indtil Paphus, fandt de en Troldkarl, en falsk Prophet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus.

7. Han var hos Landshøvdingen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og begjerede at høre Guds Ord.

8. Men Elimas eller Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at afvende Landshøvdingen fra Troen.

9. Men Saulus, (som og

kaldes Paulus), fyldt med den Hellig Aand, saae stivt paa ham og sagde:

10. o, du Djævels Barn, fuld af al List og al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie?

11. Og see nu, Herrens Haand er over dig, og du skal vorde blind og til en Tid ikke see Solen. Men strax faldt Taage og Mørke paa ham, og han gik omkring og søgte Nogen, som kunde lede ham.

12. Der Landshøvdingen saae det, som var skeet, troede han, fuld af Forundring over Herrens Lære.

13. Men Paulus og de, som vare med ham, fore bort fra Paphus og kom til Perge i Pamphylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem.

14. Men de droge videre fra Perge og kom til Antiochia i Pisidien, og gik ind i Synagogen paa Sabbats-Dagen og satte sig.

15. Men efter Lovens og Propheternes Læsning sendte de Øverste for Synagogen til dem og lode sige: I Mænd, Brødre! have I nogen Formaningstale til Folket, da siger frem.

16. Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: I israelitiske Mænd, og I, som frygte Gud, hører til!

17. Dette Folks, Israels, Gud udvalgte vore Fædre og ophøiede Folket, der de boede i Udlændighed i Ægypti Land, og førte dem derfra med en høi Arm.

18. Og henved fyrretyve Aar fordrog han deres Sæder i Ørken.

19. Og han udslettede syv Folk i Canaans Land, og loddeelte disses Land iblandt dem.

20. Og siden i henved fire hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere, indtil Propheten Samuel.

21. Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis' Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar.

22. Og der han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvilken han og vidnede, sigende: jeg haver fundet David, Isai Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Villie.

23. Af dennes Sæd opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus,

24. efterat Johannes forud, før hans Fremtrædelse, havde prædiket Omvendelses-Daab for alt Israels Folk.

25. Men der Johannes havde fuldkommet Løbet, sagde han: hvem mene I mig at være?

Jeg er det ikke. Men see, den kommer efter mig, hvis Skoe jeg ikke er værdig til at løse.

26. I Mænd, Brødre, Børn af Abrahams Slægt, og de iblandt Eder, som frygte Gud! Eder er denne Frelses Ord sendt.

27. Thi de, som boe i Jerusalem, og deres Øverster, der de ikke kjendte denne, fordømte de ham, og opfyldte saaledes ogsaa Propheternes Ord, som læses hver Sabbat.

28. Og alligevel de fandt ingen Døds-Skyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaaes.

29. Men der de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, nedtoge de ham af Træet og lagde ham i en Grav.

30. Men Gud opreiste ham fra de Døde,

31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne med ham op fra Galilæa til Jerusalem, hvilke ere hans Vidner for Folket.

32. Og vi forkynde Eder den Forjættelse, som er skeet til Fædrene, at Gud haver opfyldt den for os, deres Børn, idet han opvakte Jesus;

33. som og skrevet er i den anden Psalme: du er min Søn, idag haver jeg født dig.

34. Men at han haver opvakt ham fra de Døde, der ingenlunde skal vende tilbage til Forraadnelse, derom haver han saaledes sagt: Forjættelsen til David vil jeg holde Eder trofast.

35. Derfor siger han og i en anden Psalme; du skal ikke tilstede din Hellige at see Forraadnelse.

36. Men David, der han i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, sov han hen og blev henlagt til sine Fædre, og saae Forraadnelse.

37. Men den, som Gud opvakte, saae ikke Forraadnelse.

38. Saa være det Eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham kundgjøres Eder Syndernes Forladelse;

39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunde vorde retfærdiggjorte ved Mose Lov, retfærdiggjøres ved denne hver, som troer.

40. Seer nu til, at det ikke kommer over Eder, som er sagt ved Propheterne:

41. seer, I Foragtere! og forundrer Eder og bliver til Intet; thi en Gjerning gjør jeg i Eders Dage, en Gjerning, hvilken I ikke vilde troe, dersom Nogen fortalte Eder den.

42. Men der de gik ud af Jødernes Synagoge, bade Hedningerne, at de samme Ord maatte tales for dem paa den følgende Sabbat.

43. Men der Forsamlingen

var opløst, fulgte mange Jøder og andægtige Proselyter Paulus og Barnabas, hvilke talede til dem og formanede dem at holde fast ved Guds Naade.

44. Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten den ganske Stad, at høre Guds Ord.

45. Men der Jøderne saae den Mængde, bleve de fulde af Nidkjærhed og imodsagde det, som blev sagt af Paulus, ja baade imodsagde og bespottede.

46. Men Paulus og Barnabas talede frit og sagde: det var fornødent, at Guds Ord skulde først tales for Eder; men efterdi I forskyde det og agte Eder ikke selv værdige til det evige Liv, see, saa vende vi os til Hedningerne.

47. Thi saaledes haver Herren befalet os: jeg haver sat dig til Hedningernes Lys, at du skal være til Saliggjørelse indtil Jordens Ende.

48. Men der Hedningerne det hørte, bleve de glade og prisede Herrens Ord og troede, saa mange som vare skikkede til det evige Liv.

49. Men Herrens Ord udbredtes over det ganske Land.

50. Men Jøderne opirrede de andægtige og fornemme Kvinder og de første Mænd i Staden, og de opvakte en Forfølgelse over Paulus og Barnabas, og udstødte dem af deres Grændser.

51. Men de rystede Støvet af deres Fødder imod dem og kom til Ikonium.

52. Men Disciplene bleve fulde af Glæde og af den Hellig Aand.

14. Capitel.

(I) Apostlerne prædike i Ikonium, 1-4. (II) Flye til Lystra og prædike der; Paulus helbreder en lam Mand, holdes for en Gud, stenes, beholder dog Livet, kommer til Derbe, 5-20. (III) De vende tilbage og styrke Disciplene, komme til Antiochia igjen, 21-28.

1. Men det skete i Ikonium, at de gik tilsammen ind i Jødernes Synagoge og talede saaledes, at en stor Mængde baade af Jøder og Græker troede.

2. Men de vantroe Jøder ophidsede Hedningernes Sind og satte Ondt i dem imod Brødrene.

3. De opholdt sig nu en Tidlang der og talede med Frimodighed i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd og lod Tegn og Under skee formedelst deres Hænder.

4. Men Mængden i Staden blev splidagtig, og Nogle holdt med Jøderne, men Nogle med Apostlerne.

5. Men som der blev et Opløb baade af Hedninger og Jøder med deres Overster, at forhaane og stene dem,

6. og de fik det at vide,
undflyede de til Stæderne i
Lycaonien, Lystra og Derbe,
og til det omliggende Land.
7. Og de prædikede der
Evangelium.
8. Og der var en Mand
i Lystra, som maatte sidde,
for han havde ingen Magt i
Fødderne, men var fra Mo-
ders Liv af lam og havde
aldrig gaaet.
9. Han hørte Paulus tale;
og denne, der han fæstede
Øie paa ham og mærkede,
at han havde Tro til at
frelses, sagde med høi Røst:
10. staa ret op paa dine
Fødder! og han sprang op
og gik.
11. Men der Mængden saae
det, som Paulus havde gjort,
opløftede de deres Røst og
sagde paa Lycaonisk: Guderne
have taget menneskelig Skik-
kelse og ere komne ned til os.
12. Og de kaldte Barnabas
Jupiter, men Paulus Mer-
curius, fordi han førte Ordet.
13. Men Præsten ved det
Jupiters-Tempel, som var
udenfor deres Stad, bragte
Øxne og Krandse for Ind-
gangen og vilde offre tillige-
med Folket.
14. Men da Apostlerne, Bar-
nabas og Paulus, hørte det,
sønderreve de deres Klæder og
sprang ind iblandt Folket,
15. raabte og sagde: I
Mænd! hvi gjøre I dette?
Vi ere ogsaa Mennesker, lige
Vilkaar undergivne med Eder,
og forkynde Eder, at I skulle
vende om fra disse forfænge-
lige Guder til den levende
Gud, som haver gjort Him-
melen og Jorden og Havet og
alle Ting, som ere i dem;
16. hvilken i de forbigangne
Tider haver ladet alle Hed-
ningerne vandre i deres egne
Veie;
17. enddog han haver ikke
ladet sig selv uden Vidnes-
byrd, idet han gjorde os godt
og gav os Regn og frugtbare
Tider af Himmelen, idet han
fyldte os med Føde og vore
Hjerter med Glæde.
18. Og ved at sige dette
kunde de neppe stille Folket,
at de ikke offrede til dem.
19. Men der kom Jøder
fra Antiochia og Ikonium
dertil og forførte Mængden,
saa at de stenede Paulus og
slæbte ham ud af Staden;
og de meente, at han var død.
20. Men der Disciplene kom
omkring ham, stod han op
og gik ind i Staden; og
anden Dagen gik han ud med
Barnabas til Derbe.
21. Og der de havde præ-
diket i denne Stad og gjort
mange Disciple, vendte de
tilbage til Lystra og Ikonium
og Antiochia,
22. og bestyrkede Disciplenes
Sjæle og paamindede dem
at blive faste i Troen, og af

os bør at indgaae i Guds Rige ved mange Trængsler.

23. Men der de havde beskikket dem Ældste i hver Menighed, og havde holdt Bøn og Faste, befole de dem Herren, paa hvem de havde troet.

24. Og de droge igjennem Pisidien og kom til Pamphylien.

25. Og da de havde talet Ordet i Perge, droge de ned til Attalia.

26. Og derfra seilede de til Antiochia, hvorfra de havde været Guds Naade anbefalede til den Gjerning, som de havde fuldkommet.

27. Men der de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde opladt Hedningerne Troens Dør.

28. Men de opholdt sig der en ikke liden Tid hos Disciplene.

15. Capitel.

(I) Paulus og Barnabas sendes til Jerusalem for det Spørgsmaals Skyld om Omskærelsen; derom holdes Møde og afgives Svar, 1-29. (II) De komme til Antiochia igjen tilligemed Judas og Silas; Barnabas og Paulus skilles fra hverandre, 30-41.

1. Og der kom Nogle ned fra Judæa, som lærte Brødrene: dersom I ikke lade Eder omskære efter Mose Skik, kunne I ikke blive salige.

2. Da der herover opstod en heftig Strid, og Paulus og Barnabas havde en ikke ringe Tvist med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlerne og de Ældste angaaende dette Spørgsmaal.

3. Disse droge da, ledsagede paa Veien af Menigheden, igjennem Phoenicien og Samarien, og fortalte Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde.

4. Men der de kom til Jerusalem bleve de imodtagne af Menigheden og Apostlerne og de Ældste og kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem.

5. Men der opstode nogle Troende af Pharisæernes Sect, som sagde: man bør omskære dem og befale dem at holde Mose Lov.

6. Men Apostlerne og de Ældste kom sammen for at overlægge denne Sag.

7. Men der man havde tvistet meget herom, opstod Peter og sagde til dem: I Mænd, Brødre! I vide, at Gud for lang Tid siden udvalgte mig iblandt os, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangelii Ord og troe.

8. Og Gud, som kjender Hjerterne, vidnede for dem,

idet han gav dem den Hellig Aand, ligesom og os.
9. Og han gjorde ingen Forskjel imellem os og dem, idet han rensede deres Hjerter ved Troen.
10. Hvi friste I da nu Gud, at I ville lægge et Aag paa Disciplenes Halse, hvilket hverken vore Fædre, ei heller vi have formaaet at bære?
11. Men vi troe at blive salige ved den Herres Jesu Christi Naade, paa samme Maade som og de.
12. Men al Mængden taug og hørte Barnabas og Paulus, som fortalte, hvor store Tegn og Undergjerninger Gud havde gjort ved dem iblandt Hedningerne.
13. Men der de havde hørt op at tale, tog Jakob til Orde og sagde: I Mænd, Brødre, hører mig!
14. Simon haver fortalt, hvorledes Gud først saae til Hedningerne, for at tage et Folk af dem efter sit Navn.
15. Og dermed stemme Propheternes Taler overeens, som skrevet er:
16. derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids nedfaldne Paulun, og det Omkastede deraf vil jeg atter opbygge og oprette det igjen,
17. paa det de Øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedninger, over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som gjør alt dette.
18. Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger.
19. Derfor dømmer jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud;
20. men skrive til dem, at de holde sig fra Afguders Ureenhed, og fra Horeri, og fra det Kvalte, og fra Blod.
21. Thi Moses haver fra gammel Tid i hver Stad dem, som ham prædike, og læses hver Sabbat i Synagogerne.
22. Da besluttede Apostlerne og de Ældste med al Menigheden at udvælge Mænd af dem og sende dem til Antiochia tilligemed Paulus og Barnabas, nemlig Judas, med Tilnavn Barsabas, og Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene.
23. Og de skreve saaledes med dem: Apostlerne og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Cilicien.
24. Efterdi vi have hørt, at Nogle, udgangne fra os, have forvirret Eder med Ord og bekymret Eders Sjæle med at sige, at man skal omskæres og holde Loven, hvilke vi ikke have befalet dette:
25. saa have vi, eendrægteligen forsamlede, besluttet at

udvælge Mænd og sende dem til Eder med vore Elskelige, Barnabas og Paulus,

26. Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu Christi Navn.

27. Vi have derfor sendt Judas og Silas, hvilke og mundtligen skulle forkynde det Samme.

28. Thi det er den Hellig Aands Beslutning og vores, ingen videre Byrde at paalægge Eder, uden disse nødvendige Ting:

29. at I skulle holde Eder fra Afguds-Offer, og fra Blod, og fra det Kvalte, og fra Horeri. Naar I holde Eder derfra, gjøre I ret. Lever vel!

30. Da nu disse vare affærdigede, kom de til Antiochia og forsamlede Mængden og overgave dem Brevet.

31. Men der de det læste, bleve de glade over denne Trøst.

32. Men Judas og Silas, som og selv vare Propheter, formanede Brødrene med megen Tale og bestyrkede dem.

33. Men der de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til Apostlerne.

34. Men Silas besluttede at blive der.

35. Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia, og lærte og forkyndte tillige med mange Andre Herrens Ord.

36. Men efter nogle Dage sagde Paulus til Barnabas: lad os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i enhver Stad, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at see, hvorledes de lide.

37. Men Barnabas raadede, at de skulde tage Johannes, ellers kaldet Marcus, med.

38. Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage den med, som var veget fra dem i Pamphylien, og ikke havde fulgt med dem til Arbeidet.

39. Der opstod da en Fortørnelse, saa at de skiltes fra hverandre, og at Barnabas tog Marcus til sig og seilede til Cypern.

40. Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Guds Naade.

41. Men han reiste omkring i Syrien og Cilicien og bestyrkede Menighederne.

16. Capitel.

(I) Paulus lader Timotheus omskære i Derbe, besøger Menighederne, kommer til Troas, 1-8. (II) Seer et Syn, drager til Macedonien, omvender Lydia i Philippi, 9-15. (III) Uddriver en Spaadoms Aand, hudstryges og fængsles, 16-24. (IV) Fængslet aabnes af sig selv, Stokmesteren omvendes, Paulus lades løs, 25-40.

1. Men han kom til Derbe og Lystra; og see, der var en

Discipel ved Navn Timotheus, en troende Jødindes Søn, men hans Fader var en Græker.
2. Han havde et godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium.
3. Denne vilde Paulus skulde drage med ham; og han tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi Alle kjendte hans Fader, at han var en Græker.
4. Men som de droge igjennem Stæderne, overantvordede de dem de Anordninger at holde, som vare besluttede af Apostlerne og de Ældste i Jerusalem.
5. Saaledes bleve Menighederne styrkede i Troen og formerede i Antal hver Dag.
6. Men der de vare dragne igjennem Phrygien og det galatiske Land, og det blev dem forbudet af den Hellig Aand at tale Ordet i Asia,
7. kom de hen mod Mysien og forsøgte at reise igjennem Bithynien; og Aanden tilstedte dem det ikke.
8. De droge da Mysien forbi og kom ned til Troas.
9. Og om Natten saae Paulus et Syn; en macedonisk Mand stod der og bad ham, sigende: kom over til Macedonien og hjælp os.
10. Men der han havde seet det Syn, søgte vi strax at drage over til Macedonien; thi vi sluttede, at Herren kaldte os derhen, at prædike Evangelium for dem.
11. Vi fore da ud fra Troas og seilede lige til Samothracia og den anden Dag til Neapolis,
12. og derfra til Philippi, hvilken er den fornemste Stad i den Deel af Macedonien og en romersk Coloni. I denne Stad opholdt vi os nogle Dage.
13. Og paa Sabbatsdagen gik vi udenfor Staden ved en Flod, hvor der pleiede at være et Bedehuus; og vi satte os og talede til de Kvinder, som kom sammen.
14. Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra Staden Thyatiræ, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, at hun gav Agt paa det, som blev talt af Paulus.
15. Men der hun og hendes Huus var døbt, bad hun os og sagde: dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huus og bliver der. Og hun nødte os.
16. Men det skete, der vi gik til Bedehuset, at en Pige mødte os, som havde en Spaadoms-Aand, og skaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaae.
17. Denne fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: disse Mennesker ere den høieste

Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vei.

18. Dette gjorde hun mange Dage. Men Paulus fortrød derpaa, og han vendte sig og sagde til Aanden: jeg byder dig i Jesu Christi Navn at fare ud af hende. Og den foer ud i den samme Stund.

19. Men der hendes Herrer saae, at deres Haab om Vinding var forsvundet, toge de Paulus og Silas og slæbte dem hen paa Torvet for de Øverste.

20. Og de førte dem til Høvedsmændene og sagde: disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre slet vor Stad,

21. og de forkynde Skikke, hvilke det ikke er os tilladt at antage eller øve, efterdi vi ere Romere.

22. Og Mængden oprørtes imod dem; og Høvedsmændene lode rive Klæderne af dem og befole at hudstryge dem.

23. Og der de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel og befole Stokmesteren at forvare dem nøie.

24. Der han havde faaet denne Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fødder i Stokken.

25. Men ved Midnat bade Paulus og Silas, og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem.

26. Men der skete pludseligen et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Grundvold rystede, og strax bleve alle Dørene opladte, og Alles Baand løstes.

27. Men Stokmesteren foer op af Søvne, og der han saae Fængslets Døre opladte, drog han et Sværd og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne havde været undflyede.

28. Men Paulus raabte med høi Røst og sagde: gjør dig selv intet Ondt; thi vi ere her alle.

29. Men han begjerede et Lys og sprang ind, og faldt skjælvende ned for Paulus og Silas.

30. Og han førte dem ud og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig?

31. Men de sagde: tro paa den Herre Jesus Christus, saa skal du vorde salig og dit Huus.

32. Og de talede Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Huus.

33. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle Hans.

34. Og han førte dem op i sit Huus og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Huus i Tro paa Gud.

35. Men der det var blevet Dag, sendte Høvedsmændene

Stads-Tjenerne og sagde: lad de Mennesker løs.

36. Men Stokmesteren forkyndte Paulus disse Ord: Høvedsmændene sendte hid, at I skulle lades løs; saa drager nu ud og gaaer bort med Fred.

37. Men Paulus sagde til dem: de have hudstrøget os offentligen udømte, vi, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmelig bort! Ikke saa! men lader dem selv komme og føre os ud.

38. Men Stads-Tjenerne kundgjorde disse Ord for Høvedsmændene; og de frygtede, der de hørte, at de vare Romere.

39. Og de kom og gave dem gode Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort af Staden.

40. Men de gik ud af Fængslet og gik ind til Lydia; og der de havde seet Brødrene, formanede de dem og droge bort.

17. Capitel.

(I) Paulus prædiker og forfølges i Thessalonica, 1-9. (II) Ligeledes i Beroea, 10-13. (III) Drager til Athenen, prædiker mod Afguderi og om den Herre Jesus, og omvender Nogle, 14-34.

1. Men de reiste igjennem Amphipolis og Apollonia, og kom til Thessalonica, hvor Jøderne havde en Synagoge.

2. Men Paulus gik ind til dem, som han pleiede, og talede paa tre Sabbater med dem af Skrifterne.

3. Og han udlagde og forklarede, at det burde Christus at lide og opstaae fra de Døde, og sagde: denne Jesus, som jeg forkynder Eder, er den Christus.

4. Og Nogle iblandt dem bleve overbeviste og holdt sig til Paulus og Silas, en stor Mængde af andægtige Græker, og ikke faa af de fornemste Kvinder.

5. Men de vantroe Jøder bleve nidkjære og toge nogle slette Mennesker af Lediggængere til sig, gjorde et Opløb og oprørte Staden; og de stormede mod Jasons Huus og søgte at føre dem for Folket.

6. Men der de ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre for Stadens Øvrighed og raabte: disse, som oprøre den hele Verden, ere og komne hid.

7. Dem haver Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod Keiserens Befalinger og sige en Anden at være Konge, nemlig Jesus.

8. Og de bragte Mængden og Stadens Øvrighed, som hørte det, i Forvirring.

9. Og de lode Jason og de Andre stille Borgen for sig og gave dem løs.

10. Men Brødrene udsendte

strax om Natten baade Paulus og Silas til Beroea; og der de vare komne derhen, gik de i Jødernes Synagoge.

11. Men disse vare mere veltænkende end de i Thessalonica; de annammede Ordet med al Redebonhed, og ransagede dagligen i Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes.

12. Saa troede da mange af dem, og af de fornemme grækiske Kvinder og Mænd ikke faa.

13. Men der Jøderne af Thessalonica fik at vide, at Guds Ord blev og forkyndet af Paulus i Beroea, kom de og derhen og satte Folket i Bevægelse.

14. Men da sendte Brødrene strax Paulus bort og lode ham reise mod Havet; men baade Silas og Timotheus bleve der tilbage.

15. Men de, som ledsagede Paulus, førte ham indtil Athenen; og der de havde faaet Befaling til Silas og Timotheus, at de med det snareste skulde komme til ham, droge de bort.

16. Men der Paulus forventede dem i Athenen, harmedes hans Aand heftig i ham, der han saae Staden at være saa afgudisk.

17. Derfor talede han i Synagogen til Jøderne og de Gudfrygtige, og paa Torvet hver Dag til dem, som han traf paa.

18. Men nogle af de epikuræiske og stoiske Philosopher indlode sig med ham; og Nogle sagde: hvad vil denne Ordgyder sige? men Andre: det synes, han vil forkynde fremmede Guder; fordi han forkyndte dem Jesus og Opstandelsen.

19. Og de toge ham og førte ham op for det øverste Raad og sagde: kunne vi faae at vide, hvad denne er for en ny Lærdom, som du taler?

20. Thi du bringer os nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal være.

21. (Men alle Athenienser og de Fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke af med Andet end at sige eller høre Nyt).

22. Men Paulus stod midt i Raadet og sagde: I atheniensiske Mænd! jeg seer, at I i alle Maader ere omhyggelige for Eders Gudsdyrkelse.

23. Thi der jeg gik omkring og betragtede Eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: for en ukjendt Gud. Denne nu, som I ukjendt dyrke, denne forkynder jeg Eder.

24. Gud, som haver gjort Verden og alle Ting, som ere derudi, han, som er Himmelens og Jordens Herre, boer

ikke i Templer, gjorte med Hænder;
25. han tjenes og ikke af Menneskers Hænder som den, der haver Noget behov, efterdi han selv giver Alle Liv og Aande og alle Ting.
26. Og han haver gjort, at al Menneskens Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og haver bestemt dem forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig,
27. at de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham, enddog han er sandelig ikke langt fra enhver af os;
28. thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af Eders Digtere have sagt: vi ere jo og hans Slægt.
29. Efterdi vi da ere Guds Slægt, skulle vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Steen, formet til et Billede ved Menneskens Kunst og Paafund.
30. Dog med Vankundighedens Tider haver Gud baaret over, men byder nu alle Mennesker allevegne at omvende sig.
31. Thi han haver sat en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand, hvilken han haver beskikket dertil, og gjort det beviisligt for Alle, idet han opreiste ham fra de Døde.
32. Men der de hørte om de Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde: vi ville atter høre dig om dette.
33. Og saaledes gik Paulus ud fra dem.
34. Men nogle Mænd hængte fast ved ham og troede, iblandt hvilke ogsaa var Dionysius, den Areopagiter, og en Kvinde ved Navn Damaris, og Andre med dem.

18. Capitel.

(I) Paulus kommer til Corinth, arbeider tilligemed Aqvilas og Priscilla, prædiker; Jøderne staae imod, Herren trøster ham, 1-11. (II) Gallion vil ei dømme ham, 12-17. (III) Paulus lader sit Hoved rage i Kenchrea, kommer til Ephesus, Cæsarea, Antiochia, Galatien og Phrygien, 18-23. (IV) Apollos lærer i Ephesus, lærer af Aqvilas, drager til Achaia, 24-28.

1. Derefter forlod Paulus Athenen og kom til Corinth.
2. Der fandt han en Jøde ved Navn Aqvilas, født i Pontus, som nylig var kommen fra Italien med Priscilla, sin Hustru, (fordi Claudius havde befalet alle Jøder at forlade Rom.) Til disse gik han.
3. Og efterdi han var af det samme Haandværk, blev han hos dem og arbeidede; thi de vare Teltmagere af Haandværk.
4. Men han talede i Synagogen paa hver Sabbat, og overbeviste Jøder og Græker.
5. Men der Silas og Ti-

motheus kom fra Macedonien, trængtes Paulus af Aanden og vidnede for Jøderne, at Jesus er den Christus.
6. Men der de stode imod og bespottede, afrystede han sine Klæder og sagde til dem: Eders Blod være over Eders Hoved! Jeg er reen; herefter vil jeg gaae til Hedningerne.
7. Og han gik bort derfra og kom i Huset til En ved Navn Justus, som frygtede Gud, hvis Huus laa næst op til Synagogen.
8. Men Crispus, Synagog-Forstanderen, troede paa Herren med sit ganske Huus, og mange Corinthier, som hørte til, troede og bleve døbte.
9. Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: frygt ikke, men tal, og ti ikke;
10. fordi jeg er med dig, og Ingen skal lægge Haand paa dig at gjøre dig Ondt; thi jeg haver meget Folk i denne Stad.
11. Og han blev der et Aar og sex Maaneder, og lærte Guds Ord iblandt dem.
12. Men der Gallion var Landshøvding i Achaia, stode Jøderne samdrægteligen op imod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde:
13. denne vil overtale Folket til en Gudsdyrkelse imod Loven.
14. Og der Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallion til Jøderne: dersom det var nogen Uretfærdighed eller Misgjerning, I Jøder! vilde jeg, som billigt, anhøre Eder.
15. Men er det en Strid om Lære og Navne og om den Lov, som I have, da seer selv til; thi jeg vil ikke være Dommer over disse Ting.
16. Og han drev dem fra Domstolen.
17. Men alle Grækerne grebe Sosthenes, Synagogens Forstander, og sloge ham for Domstolen; og Gallion bekymrede sig ikke om alt dette.
18. Men Paulus blev der endnu mange Dage; derefter tog han Afsked fra Brødrene og seilede til Syrien, og med ham Priscilla og Aqvilas, efterat han havde raget sit Hoved i Kenchrea; thi han havde gjort et Løfte.
19. Men han kom til Ephesus og forlod dem der; men han selv gik ind i Synagogen og talede til Jøderne.
20. Men der de bade ham at blive der længere Tid hos dem, vilde han ikke samtykke;
21. men han tog Afsked fra dem og sagde: jeg maa endeligen holde denne forestaaende Høitid i Jerusalem; men jeg vil vende tilbage til Eder, om Gud vil. Og han foer bort fra Ephesus.
22. Og han kom til Cæsarea, og han drog op og hilsede

Menigheden, og drog ned til Antiochia.

23. Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og reiste fra Stad til Stad igjennem det galatiske Land og Phrygien, og bestyrkede alle Disciplene.

24. Men en Jøde ved Navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende Mand, som var forfaren i Skrifterne, kom til Ephesus.

25. Denne var underviist om Herrens Vei, og som han var brændende i Aanden, talede og lærte han med Indsigt om Herren, enddog han kjendte alene Johannes' Daab.

26. Denne begyndte og at tale frit i Synagogen. Men der Aqvilas og Priscilla hørte ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds Vei nøiere.

27. Men der han vilde reise til Achaia, opmuntrede Brødrene ham dertil og skreve til Disciplene, at de skulde annamme ham. Da han var kommen derhen, var han ved Guds Naade de Troende til megen Nytte;

28. thi han igjendrev Jøderne offentligen med stor Kraft og beviste af Skriften, at Jesus er den Christus.

19. Capitel.

(I) Paulus meddeler Aandens Gaver til Nogle i Ephesus, lærer der i to Aar og gjør store Tegn, 1-12. (II) Nogle Besværgere medhandles ilde af en Besat; mange Folk omvendes, 13-20. (III) Paulus vil drage videre, sender først Bud for sig, 21. 22. (IV) Demetrius anstifter et stort Oprør i Ephesus, 23-40.

1. Men det skete, der Apollos var i Corinth, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus.

2. Og han fandt nogle Disciple og sagde til dem: fik I den Hellig Aand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Aand.

3. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannes' Daab.

4. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel med Omvendelsens Daab og sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er, paa Christus Jesus.

5. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn.

6. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og propheterede.

7. Men disse Mænd vare i Alt ved tolv i Tallet.

8. Men han gik ind i Synagogen og prædikede frit i tre Maaneder, talede med dem

og indskærpede det, som hører
til Guds Rige.
9. Og der Nogle vare for-
hærdede og vantroe og talede
ilde om denne Lære for
Mængden, forlod han dem
og skilte Disciplene fra dem,
og talede daglig i en Mands
Skole, som hedte Tyrannus.
10. Men dette varede i to
Aar, saa at Alle, som boede
i Asia, baade Jøder og Græ-
ker, hørte den Herres Jesu
Ord.
11. Og Gud gjorde ikke
ringe Under-Gjerninger ved
Paulus' Hænder,
12. saa at man endog bragte
Svededuge og Haandklæder fra
hans Legeme til de Syge, og
at Sygdommene vege fra dem,
og de onde Aander fore ud
af dem.
13. Men nogle omløbende
jødiske Besværgere dristede sig
til at nævne den Herres Jesu
Navn over dem, som havde
de onde Aander, sigende: vi
besværge Eder ved Jesus,
hvilken Paulus prædiker.
14. Men de, som dette gjorde,
vare syv Sønner af Skeva,
en jødisk Ypperstepræst.
15. Men den onde Aand
svarede og sagde: Jesus kjen-
der jeg, og om Paulus veed
jeg; men I, hvo ere I?
16. Og det Menneske, i hvem
den onde Aand var, sprang
ind paa dem og overvældede
dem og fik saadan Magt over
dem, at de undflyede nøgne
og saarede ud af samme
Huus.
17. Men dette blev vitter-
ligt for alle dem, som boede
i Ephesus, baade Jøder og
Græker; og der faldt en Frygt
over dem alle, og den Her-
res Jesu Navn blev høiligen
priset.
18. Der kom og Mange af
dem, som vare blevne troende,
hvilke bekjendte og aabenbarede
deres Gjerninger.
19. Men Mange, som havde
drevet ulovlige Kunster, bare
Bøgerne sammen og opbrændte
dem for Alles Øine; og de
beregnede deres Værdi og be-
fandt dem at være halvtred-
sindstyve tusinde Sølv-Pen-
ninge værd.
20. Saa krafteligen voxte
Herrens Ord og fik Magt.
21. Men der dette var fuld-
kommet, satte Paulus sig for
i Aanden at reise igjennem
Macedonien og Achaia og at
drage til Jerusalem, og sagde:
efterat jeg haver været der,
bør det mig at see Rom.
22. Men han sendte to af
dem, som gik ham tilhaande,
Timotheus og Erastus, til
Macedonien; selv blev han
nogen Tid i Asia.
23. Men paa den samme
Tid skete et ikke lidet Oprør
om denne Lære.
24. Thi en Guldsmed, ved
Navn Demetrius, gjorde

Dianas Sølv=Templer og skaffede Kunstnerne ikke liden Fortjeneste.

25. Disse samlede han tilligemed de andre Arbeidere og sagde: I Mænd! I vide, at vi have vor Næring af denne Fortjeneste.

26. Og I see og høre, at denne Paulus ikke alene i Ephesus, men næsten i det ganske Asia haver ved sin Overtalelse afvendt en stor Mængde, sigende, at de ikke ere Guder, som gjøres med Hænder.

27. Men der er ikke aleneste Fare for, at denne vor Haandtering skal geraade i Foragt, men ogsaa, at den store Gudindes Dianas Tempel skal blive agtet intet, og at hendes Majestæt, hvilken ganske Asia og Jorderige dyrker, skal nedstyrtes.

28. Men der de dette hørte, bleve de fulde af Vrede, raabte og sagde: stor er de Ephesers Diana!

29. Og den ganske Stad blev fuld af Forvirring, og de stormede samdrægteligen til Skuepladsen og reve med sig Macedonerne Cajus og Aristarchus, som reiste med Paulus.

30. Men der Paulus vilde gaae frem iblandt Folket, tilstedte Disciplene ham det ikke.

31. Men nogle af Asiens Overster, som vare hans Venner, sendte til ham og formanede ham, ikke at begive sig paa Skuepladsen.

32. Da skreg den Ene det, den Anden det; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de Fleste vidste ikke, af hvad Aarsag de vare komne sammen.

33. Men de droge Alexander, hvem Jøderne stødte frem, ud af Hoben; men Alexander slog til Lyd med Haanden og vilde holde en Forsvarstale til Folket.

34. Men der de fik at vide, at han var en Jøde, raabte de alle som med een Røst henved to Timer: stor er de Ephesers Diana!

35. Men der Stads=Kantsleren havde stillet Folket, sagde han: I Mænd i Ephesus! hvilket Menneske er der vel, som ikke veed, at de Ephesers Stad er Tempelvogterske for den store Gudinde Diana og det himmelfaldne Billede?

36. Efterdi da dette er uimodsigeligt, bør det Eder at være stille og Intet foretage Eder fremfusende.

37. Thi I have ført disse Mænd hid, som hverken ere Tempelrøvere, ei heller have bespottet Eders Gudinde.

38. Dersom Demetrius og de Kunstnere, som ere med ham, have Klage imod Nogen, da holdes Thingdage, og der ere Landshøvdinger; lader dem kalde hverandre for Retten.

39. Men have I ellers Noget

med hinanden at skaffe, maa det afgjøres i en lovlig Forsamling;

40. thi vi staae og i Fare for at anklages for dette Opløb i Dag, da her Intet er, hvormed vi kunne forsvare dette Opløb. Og der han dette havde sagt, lod han Forsamlingen gaae.

20. Capitel.

(I) Paulus drager til Macedonien, til Grækenland og tilbage igjen; kommer til Troas, hvor han prædiker, og opvækker Eutychus, 1-12. (II) Han gaaer til Assus, seiler til Milet, 13-17. (III) Der tager han en rørende Afsked fra de Ældste af Ephesus, 18-38.

1. Men efterat denne Larm var stillet, kaldte Paulus Disciplene til sig, og tog Afsked og begav sig derfra, for at reise til Macedonien.

2. Og der han var dragen igjennem disse Egne og havde formanet dem med megen Tale, kom han til Grækenland.

3. Der tøvede han i tre Maaneder, og da Jøderne havde et Anslag for imod ham, naar han vilde reise til Syrien, blev han tilsinds at vende tilbage igjennem Macedonien.

4. Da drog med ham indtil Asia Sopater fra Beroea, men af Thessalonikerne Aristarchus og Secundus, og Cajus fra Derbe og Timotheus, men af Asiaterne Tychicus og Trophimus.

5. Disse gik forud og biede paa os i Troas.

6. Men efter de usyrede Brøds Dage seilede vi ud fra Philippi og kom paa femte Dag til dem til Troas, hvor vi tøvede syv Dage.

7. Men paa den første Dag i Ugen, der Disciplene vare forsamlede at bryde Brødet, holdt Paulus en Tale til dem, da han vilde den anden Dag reise bort, og forlængede Talen indtil Midnat.

8. Men der vare mange Lamper paa Salen, hvor de vare forsamlede.

9. Men der sad en ung Karl, ved Navn Eutychus, udi et Vindue; han var falden i en dyb Søvn, der Paulus talede saa længe, og betagen af Søvnen faldt han ned fra det tredie Loft og blev tagen død op.

10. Men Paulus gik ned, og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: gjører ingen Larm; thi hans Sjæl er i ham.

11. Men han gik op igjen og brød Brødet og nød deraf, og talede endnu længe med dem indtil Dagningen, og derpaa drog han bort.

12. Men de bragte det unge Menneske levende, og vare ikke lidet trøstede.

13. Men vi, som vare gangne

forud til Skibs, fore til Assus og vilde derfra tage Paulus ind; thi saaledes havde han anordnet, da han selv vilde gaae tillands.
14. Men der han kom til os i Assus, toge vi ham ind og kom til Mytilene.
15. Og vi seilede derfra og kom anden Dagen lige overfor Chius; Dagen derpaa lagde vi til Samus og bleve over i Trogilium, og kom næste Dag til Milet.
16. Thi Paulus havde besluttet at seile Ephesus forbi, at det ikke skulde hændes, at han blev opholdt i Asia; thi han hastede for at være i Jerusalem paa Pintsedagen, om det var ham muligt.
17. Men fra Milet sendte han til Ephesus og lod kalde til sig Menighedens Ældste.
18. Men der de kom til ham, sagde han til dem: I vide, hvorledes jeg haver været hos Eder den ganske Tid igjennem, fra den første Dag jeg kom Asia;
19. at jeg haver tjent Herren med al Ydmyghed og under mange Taarer og Fristelser, som mig ere vederfarne ved Jødernes Efterstræbelser;
20. hvorledes jeg haver Intet forholdet af det, som kunde være nyttigt, at jeg jo forkyndte Eder det og lærte Eder offentligen og i Eders egne Huse,
21. idet jeg vidnede baade for Jøder og Græker om Omvendelse til Gud og Tro til vor Herre Jesus Christus.
22. Og nu see, tvungen af Aanden drager jeg til Jerusalem og veed ikke, hvad mig der skal vederfares;
23. uden at den Hellig Aand vidner i hver Stad og siger, at Baand og Trængsler bie paa mig.
24. Men jeg agter Intet, holder og ikke mit Liv selv dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde og den Tjeneste, som jeg haver annammet af den Herre Jesus, at forkynde Guds Naades Evangelium.
25. Og nu see, jeg veed, at I alle, iblandt hvilke jeg haver vandret og prædiket Guds Rige, ikke mere skulle see mit Ansigt.
26. Derfor vidner jeg for Eder paa denne Dag, at jeg er reen fra Alles Blod.
27. Thi jeg forholdt ikke, at jeg jo forkyndte Eder alt Guds Raad.
28. Saa giver Agt paa Eder selv og den ganske Hjord, iblandt hvilken den Hellig Aand satte Eder som Tilsynsmænd, at vogte Guds Menighed, hvilken han forhvervede med sit eget Blod.
29. Thi jeg veed dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder efter min Bort=

gang, som ikke skulle spare
Hjorden.
30. Og af Eder selv skulle
opstaae Mænd, som skulle tale
forvendte Ting, at drage Di-
sciplene efter sig.
31. Derfor vaager og kom-
mer ihu, at jeg haver ikke
afladet i tre Aar, Nat og
Dag, at paaminde enhver
af Eder med Taarer.
32. Og nu, Brødre! befaler
jeg Eder Gud og hans Naades
Ord, som er mægtigt at op-
bygge Eder og at give Eder
Arv iblandt alle de Helli-
gede.
33. Jeg haver ikke begjeret
Nogens Sølv eller Guld eller
Klædebon.
34. Men I vide selv, at
disse Hænder have tjent for
min Nødtørft og for dem,
som ere med mig.
35. Jeg viste Eder i alle
Ting, at det bør os saaledes
at arbeide og komme de
Skrøbelige til Hjælp, og at
ihukomme den Herres Jesu
Ord, hvorledes han selv haver
sagt: saligt er det at give,
hellere end at tage.
36. Og der han havde sagt
dette, faldt han paa sine Knæ
og bad med dem alle.
37. Og de brast alle i heftig
Graad, og de faldt om Pau-
lus' Hals og kyssede ham.
38. Og meest smertede dem
det Ord, han havde sagt, at
de ikke mere skulde see hans
Ansigt. Men de ledsagede ham
til Skibet.

21. Capitel.

(I) Paulus kommer til Tyrus, 1-6. (II) Til Ptolemais og Cæsarea, hvor Philips Døttre prophetere, og Agabus spaaer om Paulus' Fængsel, 7-14. (III) Paulus annammes vel i Jerusalem, fortæller sine Gjerninger, 15-19. (IV) Ham raades, for Jødernes Skyld at lade sig rense i Templet, hvor han bliver greben, 20-30. (V) Øversten redder ham, tilsteder ham at tale for sig, 31-40.

1. Men der det var skeet,
at vi havde revet os fra dem
og vare komne ud paa Søen,
seilede vi lige til Cos, men
anden Dag til Rhodus, og
derfra til Patara.
2. Og der vi fandt et Skib,
som vilde gaae til Phoenicien,
traadte vi derudi og fore bort.
3. Men der vi fik Cypern
i Sigte, lode vi den paa
venstre Haand, og seilede til
Syrien og naaede til Tyrus;
thi der skulde Skibet løsse
sin Ladning.
4. Og da vi fandt Disciple,
bleve vi der syv Dage; disse
sagde Paulus ved Aanden, at
han ikke skulde drage op til
Jerusalem.
5. Men der vi havde bragt
disse Dage til Ende, droge
vi ud paa vor Reise, og de
ledsagede os alle med Hustruer
og Børn indtil udenfor Sta-
den; og vi faldt paa Knæ
paa Strandbredden og bade.

6. Og der vi havde taget Afsked fra hverandre, traadte vi i Skibet; men de vendte tilbage til Deres.
7. Men vi fuldendte vor Seilads og kom fra Tyrus til Ptolemais, og hilsede Brødrene og bleve een Dag hos dem.
8. Anden Dagen drog Paulus og vi med ham ud, og kom til Cæsarea; og vi gik ind i Philip den Evangelistes Huus, (som var af de Syv), og bleve hos ham.
9. Men denne havde fire Døttre, som vare Jomfruer og Prophetinder.
10. Men der vi bleve der flere Dage, kom en Prophet ned fra Judæa, ved Navn Agabus.
11. Og han kom til os, og tog Paulus' Belte og bandt sine egne Hænder og Fødder, og sagde: dette siger den Hellig Aand: den Mand, som dette Belte hører til, skulle Jøderne saaledes binde i Jerusalem og overantvorde ham i Hedningers Hænder.
12. Men der vi hørte dette, bade vi og de der paa Stedet ham, at han ikke skulde drage op til Jerusalem.
13. Men Paulus svarede: hvad gjøre I, at I græde og plage mit Hjerte? thi jeg er rede, ikke aleneste at bindes, men og at døe i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld.
14. Men der han ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille og sagde: skee Herrens Villie!
15. Men efter de Dage, der vi vare færdige, droge vi op til Jerusalem.
16. Men der reiste ogsaa nogle med os af Disciplene fra Cæsarea, som bragte os til Mnason fra Cypern, en gammel Discipel, hos hvilken vi skulde have Herberge.
17. Men der vi kom til Jerusalem, annammede Brødrene os med Glæde.
18. Men anden Dagen gik Paulus ind med os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen.
19. Og der han havde hilset dem, fortalte han stykkeviis, hvad Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved hans Tjeneste.
20. Men der de det hørte, prisede de Herren, og de sagde til ham: Broder! du seer, hvor mange tusinde Jøder der ere, som have antaget Troen, og de ere alle nidkjære for Loven.
21. Men de have hørt om dig, at du lærer alle Jøder, som ere iblandt Hedningerne, at falde fra Moses, og siger, at de ikke skulle omskære Børnene, ei heller vandre efter Skikkene.
22. Hvad er da at gjøre?

Mængden vil visseligen komme sammen; thi de ville faae at høre, at du er kommen.

23. Gjør derfor dette, som vi sige dig: der ere fire Mænd iblandt os, som have et Løfte paa sig.

24. Tag dem til dig, og lad dig rense med dem, og gjør Bekostning paa dem, at de rage Hovedet; saa skulle Alle vide, at det er Intet, som de have hørt om dig, men at du og selv vandrer saaledes, at du holder Loven.

25. Men om de Hedninger, som ere blevne troende, have vi udsendt en Skrivelse og besluttet, at de intet saadant skulle holde, men vogte sig for Afguds-Offer, og Blod, og det Kvalte, og Horeri.

26. Da tog Paulus Mændene til sig og lod sig næste Dag rense med dem, og gik ind i Templet og gav tilkjende, at de vilde udholde Renselses-Dagene, indtil Offeret var fremført for enhver af dem.

27. Men der de syv Dage vare næsten til Ende, saae Jøderne fra Asia ham i Templet, og oprørte alt Folket, og lagde Haand paa ham,

28. og skrege: I israelitiske Mænd, hjælper! Dette er det Menneske, som allevegne lærer Alle imod Folket og Loven og dette Sted; og tilmed haver han og ført Græker ind i Templet og gjort dette hellige Sted ureent.

29. (Thi de havde tilforn seet Trophimus den Epheser i Staden med ham, og ham meente de, at Paulus havde ført ind i Templet.)

30. Og den ganske Stad kom i Bevægelse, og der blev et Tilløb af Folk; og de grebe Paulus og droge ham ud af Templet, og strax bleve Dørene lukte.

31. Men der de søgte at ihjelslaae ham, kom et Budskab til Øversten for Roden, at hele Jerusalem var i Forvirring.

32. Han tog strax Stridsfolk og Høvedsmænd til sig, og gik ind paa dem. Men der de saae Øversten og Stridsfolket, lode de af at slaae Paulus.

33. Men der Øversten kom nær til, tog han ham og befoel ham at bindes med to Lænker, og han udspurgte: hvo han var, og hvad han havde gjort?

34. Da raabte den Ene det, den Anden det iblandt Folket; men der han intet vist kunde forfare for Larmen, befoel han at føre ham til Fæstningen.

35. Men der han kom til Trapperne, skete det, at han maatte bæres af Stridsfolket for Trængsel af Mængden;

36. thi der fulgte meget Folk efter og raabte: bort med ham!

37. Og der Paulus skulde føres ind i Fæstningen, siger han til Øversten: er det mig tilladt at tale noget til dig? Men han sagde: forstaaer du Græsk?
38. Mon du ikke være den Ægyptier, som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire tusinde Snigmordere ud i Ørken?
39. Men Paulus sagde: jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, en Borger af en ikke ubekjendt Stad i Cilicia; men jeg beder dig, tilsted mig at tale til Folket.
40. Men der han havde tilstedt ham det, stod Paulus frem paa Trapperne og slog til Lyd med Haanden for Folket. Men der det var blevet meget stille, raabte han til dem i det hebraiske Sprog og sagde:

22. Capitel.

(I) Paulus fortæller sin Omvendelse og sit Kald til at prædike iblandt Hedningerne, 1-21. (II) Jøderne skrige imod ham; Øversten vil lade ham hudstryge, tør dog ikke, fordi han var romersk Borger; stiller ham for Raadet, 22-30.

1. I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar til Eder!
2. (Men der de hørte, at han talede til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end mere stille). Og han sagde:
3. Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus udi Cilicia, men opdragen i denne Stad ved Gamaliels Fødder, oplært efter vor Fædrene-Lovs Strenghed, og jeg var nidkjær for Gud, ligesom I ere alle i Dag.
4. Og jeg forfulgte denne Lærevei indtil Døden, bandt og overantvordede i Fængsler baade Mænd og Kvinder,
5. som og den Ypperstepræst maa vidne med mig, og de Ældstes ganske Raad, af hvilke jeg endog tog Breve til Brødrene og reiste til Damascus, for at føre ogsaa dem, som der vare, bundne til Jerusalem, at de maatte blive straffede.
6. Men det skete mig, da jeg reiste og kom nær til Damascus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen hasteligen omskinnede mig.
7. Og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvi forfølger du mig?
8. Men jeg svarede: hvo er du, Herre? Og han sagde til mig: jeg er Jesus den Nazaræer, som du forfølger.
9. Men de, som vare med mig, saae vel Lyset og bleve forfærdede, men hørte ikke hans Røst, som talede til mig.
10. Men jeg sagde: Herre, hvad skal jeg gjøre? Men Herren sagde til mig: staa op og gaa til Damascus;

og der skal tales til dig om
Alt, hvad dig er forordnet
at gjøre.
11. Men der Synet var
mig betaget for Glandsen af
hiint Lys, blev jeg ledet ved
Haanden af dem, som vare med
mig, og kom til Damascus.
12. Men en vis Ananias,
en gudfrygtig Mand efter
Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som
der boede,
13. kom til mig og stod for
mig og sagde: Saul, Broder,
see op! Og jeg saae paa ham
i samme Time.
14. Men han sagde: vore
Fædres Gud haver beskikket
dig, at du skal kjende hans
Villie, og see den Retfærdige,
og høre en Røst af hans Mund.
15. Thi du skal være ham
et Vidne for alle Mennesker
om de Ting, som du haver
seet og hørt.
16. Og nu, hvad tøver du?
Staa op, lad dig døbe og
dine Synder aftvætte; og paakald Herrens Navn.
17. Og det skete mig, der
jeg kom tilbage til Jerusalem
og bad i Templet, at jeg faldt
i Henrykkelse,
18. og saae ham sigende:
skynd dig og gak hastig ud
af Jerusalem; thi de ville
ikke annamme dit Vidnesbyrd om mig.
19. Og jeg sagde: Herre!
de vide selv, at jeg fængslede
og hudflettede i Synagogerne
dem, som troede paa dig;
20. og der Stephanus',
dit Vidnes, Blod blev udøst,
stod jeg og selv hos og havde
Behagelighed i hans Mord,
og forvarede deres Klæder,
som ihjelsloge ham.
21. Og han sagde til mig:
reis hen; thi jeg vil udsende
dig langt bort til Hedningerne.
22. Men de hørte ham indtil
dette Ord; da opløftede de
deres Røst og sagde: bort af
Jorden med en Saadan! thi
det sømmer sig ikke, at han
skal leve.
23. Men der de skrege og
reve Klæderne af og kastede
Støv i Luften,
24. da befoel Øversten ham
at føres i Fæstningen og
sagde, at man skulde ved Hudstrygelse forhøre ham, paa det
han kunde faae at vide, af
hvad Aarsag de saaledes raabte
imod ham.
25. Men der han lod ham
spænde med Liner, sagde Paulus til den hosstaaende Høvedsmand: er det Eder tilladt
at hudstryge en romersk Mand,
og det uforhørt?
26. Men der Høvedsmanden
hørte dette, gik han til Øversten og forkyndte ham det og
sagde: see til, hvad du gjør;
thi dette Menneske er en
Romer.
27. Men Øversten kom frem
og sagde til ham: siig mig,

er du en Romer? Men han sagde: ja.

28. Og Øversten svarede: jeg haver kjøbt denne Borgerret for en stor Sum. Men Paulus svarede: jeg er endog født dertil.

29. Da lode de, som skulde forhørt ham, strax af fra ham. Men Øversten, der han fik at vide, at han var en Romer, frygtede endog, fordi han havde bundet ham.

30. Men anden Dagen, der han vilde erfare med Visshed, hvorfor han anklagedes af Jøderne, løste han ham af Baandene og befoel, at de Ypperstepræster og deres ganske Raad skulde komme sammen, og han førte Paulus frem og stillede ham for dem.

23. Capitel.

(I) Paulus vidner om sin gode Samvittighed, bliver slaget, 1-5. (II) Taler om Opstandelsen; derover bliver Tvedragt imellem Jøderne indbyrdes, 6-9. (III) Øversten fører ham i Fæstningen, Herren trøster ham, 10. 11. (IV) Jødernes Anslag mod Paulus aabenbares, 12-22. (V) Øversten sender ham til Cæsarea, til Landshøvdingen Felix, 23-35.

1. Da saae Paulus stivt paa Raadet og sagde: I Mænd, Brødre! jeg haver med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag.

2. Men den Ypperstepræst Ananias befoel dem, som stode hos ham, at slaae ham paa Munden.

3. Da sagde Paulus til ham: Gud skal slaae dig, du kalkede Væg! du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvertimod Loven befaler du, at jeg skal slaaes.

4. Men de, som stode hos, sagde: skjælder du Guds Ypperstepræst?

5. Og Paulus sagde: Brødre! jeg vidste ikke, at det var den Ypperstepræst; thi der er skrevet: dit Folks Øverste skal du ikke udskjælde.

6. Men da Paulus vidste, at den ene Deel var Sadducæer, men den anden Pharisæer, raabte han i Raadet: I Mænd, Brødre! jeg er en Pharisæer, Pharisæers Søn, jeg dømmes for Haab og for de Dødes Opstandelse.

7. Men der han dette havde sagt, opkom der Strid imellem Pharisæerne og Sadducæerne, og Forsamlingen blev splidagtig.

8. Thi Sadducæerne sige, at der er ingen Opstandelse, ei heller Engel, ei heller Aand, men Pharisæerne antage begge Dele.

9. Men der blev en stærk Raaben; men de Skriftkloge af Pharisæernes Parti stode op, strede hardt og sagde: vi finde intet Ondt hos dette Menneske; men dersom en Aand eller en Engel haver

talet til ham, da lader os ikke stride mod Gud.

10. Men da Striden blev heftig, frygtede Øversten, at Paulus skulde sønderslides af dem, og befoel Krigsfolket at gaae ned og rive ham ud fra dem og at føre ham i Fæstningen.

11. Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: vær frimodig, Paulus! thi ligesom du haver vidnet om mig i Jerusalem, saaledes bør dig og at vidne i Rom.

12. Men der det var blevet Dag, sloge nogle af Jøderne sig sammen og lovede hverandre under Forbandelser, at de vilde hverken æde eller drikke, førend de havde slaget Paulus ihjel.

13. Men de vare flere end fyrretyve, som havde gjort denne Sammensværgelse.

14. Disse gik til de Ypperstepræster og de Ældste og sagde: vi have under Forbandelser svoret, ikke at smage Noget, førend vi have slaget Paulus ihjel.

15. Saa giver nu I tilligemed Raadet Øversten tilkjende, at han i Morgen fører ham ned til Eder, som om I vilde nøiere forfare om ham; men vi ere rede til at ombringe ham, førend han kommer for Eder.

16. Men Paulus' Søstersøn, som havde hørt dette Anslag, kom og gik ind i Fæstningen og forkyndte Paulus det.

17. Men Paulus kaldte een af Høvedsmændene til sig og sagde: før dette unge Menneske hen til Øversten; thi han haver Noget at forkynde ham.

18. Da tog han ham og førte ham til Øversten og sagde: den fangne Paulus kaldte mig og bad mig føre dette unge Menneske til dig, da han haver Noget at sige dig.

19. Men Øversten tog ham ved Haanden, gik hen til en Side og spurgte: hvad er det, som du haver at forkynde mig?

20. Men han sagde: Jøderne have overlagt med hinanden at bede dig, at du skal lade Paulus føre for Raadet i Morgen, som om de vilde nøiere undersøge hans Sag.

21. Lad du dig derfor ikke overtale af dem; thi flere end fyrretyve Mænd af dem lure paa ham, hvilke under Forbandelser have lovet, hverken at æde eller at drikke, førend de have ombragt ham; og de ere nu rede og forvente Besked fra dig.

22. Da lod Øversten det unge Menneske gaae og bød ham: du skal Ingen sige, at du har givet mig dette tilkjende.

23. Og han kaldte til sig to af Høvedsmændene og sagde: holder to hundrede Stridsmænd rede, at de kunne drage til Cæsarea, og halv-

fjerdsindstyve Ryttere og to hundrede Skytter, fra den tredie Time af Natten;
24. og at de skulle have Lastdyr tilstede, at sætte Paulus paa, og føre ham sikkert til Landshøvdingen Felix.
25. Og han skrev et Brev af dette Indhold:
26. Claudius Lysias hilser den mægtige Landshøvding Felix.
27. Denne Mand havde Jøderne grebet og vilde have ihjelslaget ham; men jeg kom til med Krigsfolket og udfriede ham, da jeg erfarede, at han var en Romer.
28. Men der jeg vilde vide Sagen, hvorfor de beskyldte ham, førte jeg ham for deres Raad,
29. og fandt ham beskyldt for nogle Spørgsmaal af deres Lov, men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død eller Fængsel.
30. Men som jeg fik Underretning om, at der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne imod Manden, haver jeg strax sendt ham til dig og befalet Anklagerne at fremføre for dig, hvad de have imod ham. Far vel!
31. Da toge Stridsmændene Paulus, eftersom det dem var befalet, og førte ham om Natten til Antipatris.
32. Men anden Dagen lode de Rytterne drage med ham, og vendte tilbage til Fæstningen.
33. Der hine kom til Cæsarea og havde overgivet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham.
34. Men der Landshøvdingen havde læst Brevet og spurgt, fra hvilket Landskab han var, og havde erfaret, at han var fra Cilicia, sagde han:
35. jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme tilstede. Og han bød ham at forvares i Herodes' Pallads.

24. Capitel.

(I) Jøderne anklage Paulus, 1-9. (II) Paulus forsvarer sig med Eftertryk, 10-23. (III) Felix forfærdes over Paulus' Prædiken; lader ham sangen efter sig, 24-27.

1. Men fem Dage derefter drog den Ypperstepræst Ananias ned med de Ældste og en vis Taler, Tertullus, hvilke mødte for Landshøvdingen imod Paulus.
2. Men der han var fremkaldet, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde:
3. At vi ved dig nyde megen Fred, og at mange gode Foranstaltninger gjøres for dette Folk ved din Forsorg, mægtigste Felix! det erkjende vi altid og allevegne med al Taksigelse.
4. Men paa det jeg ikke skal opholde dig for længe,

beder jeg, at du vil efter din Mildhed høre os korteligen.

5. Vi have nemlig befundet denne Mand at være en Pest, og at vække Oprør iblandt alle Jøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for de Nazaræers Sect,

6. hvilken endog haver forsøgt at vanhellige Templet; hvorfor vi og grebe ham og vilde have dømt ham efter vor Lov.

7. Men Øversten Lysias kom til og borttog ham med megen Vold af vore Hænder,

8. og bød hans Anklagere komme til dig. Af ham kan du og selv, naar du undersøger det, erfare alt det, hvorfor vi anklage ham.

9. Men Jøderne stemmede i med og sagde, at dette havde sig saaledes.

10. Men Paulus svarede, der Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: efterdi jeg veed, at du haver i mange Aar været en Dommer iblandt dette Folk, vil jeg des frimodigere forsvare min Sag.

11. Du kan faae at vide, at det er ikke mere end tolv Dage, siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem.

12. Og hverken i Templet have de fundet mig i Ordvexel med Nogen, eller at gjøre Oprør iblandt Folket, ei heller i Synagogerne, ei heller i Staden.

13. De kunne ei heller bevise det, som de nu anklage mig for.

14. Men dette bekjender jeg for dig, at jeg efter den Lærevei, hvilken de kalde en Sect, tjener saaledes den Fædrenes Gud, at jeg troer alt det, som er skrevet i Loven og Propheterne,

15. og haver det Haab til Gud, hvilket disse og selv forvente, at de Dødes Opstandelse forestaaer, baade de Retfærdiges og de Uretfærdiges.

16. Og saaledes øver jeg mig at have altid en uskadt Samvittighed for Gud og Menneskene.

17. Men efter mange Aars Forløb kom jeg, for at bringe Almisser til mit Folk og Offringer.

18. Herved fandt nogle Jøder fra Asien mig, der jeg blev renset i Templet uden Opløb og uden Larm.

19. Disse burde være tilstede for dig og klage, om de havde Noget imod mig.

20. Eller lad disse selv sige, om de have fundet nogen Uret hos mig, da jeg stod for Raadet,

21. uden det maatte være dette ene Ord, som jeg raabte, der jeg stod iblandt dem: jeg dømmes i Dag af Eder for de Dødes Opstandelse.

22. Men der Felix hørte dette, udsatte han Sagen, for nøiere at underrette sig om denne Lærevei, og sagde: naar Øversten Lysias kommer ned, vil jeg paakjende Eders Sag.

23. Og han befoel Høvedsmanden at bevogte Paulus og tilstaae ham Bekvemmelighed, og ikke forbyde nogen af hans Egne at gaae ham tilhaande eller at komme til ham.

24. Men efter nogle Dage kom Felix med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og kaldte Paulus frem og hørte ham om Troen paa Christus.

25. Men der han talede om Retfærdighed og Afhold og den tilkommende Dom, blev Felix forfærdet og svarede: gak bort denne Gang; men naar jeg faaer bedre Tid, vil jeg lade dig kalde til mig.

26. Tilmed haabede han og, at Paulus skulde give ham Penge, for at han skulde lade ham løs; derfor lod han ham og des oftere kalde frem, og talede med ham.

27. Men der to Aar vare forløbne, fik Felix Portius Festus til Efterfølger; og da Felix vilde fortjene Tak af Jøderne, lod han Paulus bunden efter sig.

25. Capitel.

(I) Festus lader Jøderne komme til Cæsarea, hvor Paulus atter forsvarer sig mod dem, 1-8. (II) Festus vil skikke ham til Keiseren, for hvem han havde indskudt sig, 9-12. (III) Festus fortæller om ham til Kong Agrippa, som selv vil høre Paulus, 13-27.

1. Der Festus nu havde tiltraadt sit Statholderskab, drog han efter tre Dage op fra Cæsarea til Jerusalem.

2. Da mødte den Ypperstepræst og de fornemste af Jøderne for ham imod Paulus og holdt an hos ham,

3. og bade om den Gunst imod ham, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa ham, for at ihjelslaae ham paa Veien.

4. Da svarede Festus, at Paulus blev bevogtet i Cæsarea, men at han selv vilde snart drage derned.

5. Hvilke nu iblandt Eder, sagde han, der have Kyndighed, dem lader drage ned med; er der da Noget imod denne Mand, da anklage de ham!

6. Men der han havde opholdt sig hos dem mere end ti Dage, drog han ned til Cæsarea Anden Dagen satte han sig paa Domstolen, og befoel Paulus at fremføres.

7. Men der han kom frem, traadte de Jøder, som vare komne ned fra Jerusalem, omkring ham og førte mange og svare Klagemaal imod Paulus, hvilke de ikke kunde bevise,

8. efterdi han forsvarede sig, sigende: jeg haver hverken syndet imod Jødernes Lov, ikke heller imod Templet, ikke heller imod Keiseren.

9. Men Festus, som vilde fortjene Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: vil du drage op til Jerusalem, for der at dømmes af mig i denne Sag?

10. Men Paulus sagde: jeg staaer for Keiserens Domstol, hvor mig bør at dømmes. Jøderne haver jeg ingen Uret gjort, som du og veed heel vel.

11. Thi haver jeg handlet Uret eller gjort Noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at døe; men er det, hvorfor de anklage mig, uden Grund, da kan Ingen af Gunst opoffre mig til dem. Jeg indskyder mig for Keiseren.

12. Da talede Festus med Raadet og svarede: du haver indskudt dig for Keiseren; du skal reise til Keiseren.

13. Men der nogle Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Berenice til Cæsarea, at hilse Festus.

14. Og da de opholdt sig der mange Dage, forelagde Festus Kongen Paulus' Sag, sigende: her er en Mand, efterladt bunden af Felix,

15. imod hvilken de Ypperstepræster og de Ældste af Jøderne mødte, der jeg var i Jerusalem, og begjerede Straf over ham.

16. Dem svarede jeg, at det ikke er de Romeres Skik, af Gunst at opoffre noget Menneske til Undergang, førend den Anklagede haver Anklagerne personlig tilstede, og faaer Leilighed til at forsvare sig imod Beskyldningen.

17. Der de altsaa kom sammen her, tøvede jeg ikke, men anden Dagen satte jeg mig paa Domstolen og bød Manden at fremføres.

18. Men der Anklagerne traadte omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet.

19. Men de havde nogle Tvistigheder med ham om deres egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som er død, hvilken Paulus sagde at leve.

20. Men der jeg var tvivlraadig, hvad jeg skulde bestemme om denne, spurgte jeg, om han vilde reise til Jerusalem og der lade denne Sag paadømme.

21. Men der Paulus henskød sig under Keiserens Kjendelse, at bevogtes til den, befoel jeg ham at bevogtes, indtil jeg kan sende ham til Keiseren.

22. Men Agrippa sagde til Festus: jeg vilde og selv høre det Menneske. Men han sagde: i Morgen skal du faae ham at høre.

23. Anden Dagen altsaa, der Agrippa og Berenice kom med stor Bram og gik ind paa Raadhuset med Øversterne og de ypperste Mænd i Staden, gav Festus Befaling, og Paulus blev fremført.

24. Og Festus sagde: Kong Agrippa og alle I Mænd, som ere med os tilstede! her see I den, over hvilken hele Jødernes Mængde haver besværet sig for mig, baade i Jerusalem og her, raabende paa, at han ingenlunde bør leve.

25. Men der jeg befandt, at han havde Intet gjort, som fortjente Døden, og han og selv indskød sig for Keiseren, besluttede jeg at sende ham derhen.

26. Dog haver jeg intet sikkert at skrive Herren om ham. Derfor lod jeg ham føre frem for Eder, og især for dig, Kong Agrippa! paa det jeg kan have Noget at skrive, naar Undersøgelsen er skeet.

27. Thi det synes mig ufornuftigt at sende en Fange, og ikke ogsaa angive Beskyldningerne imod ham.

26. Capitel.

(I) Paulus fortæller om sit Levnet, sin Omvendelse og sit Kald, 1-23. (II) Festus' og Agrippas Domme om Paulus' Tale; Paulus' Ønske, 24-29. (III) Hans Uskyldighed erkjendes, 30-32.

1. Men Agrippa sagde til Paulus: det tilstedes dig at tale for dig. Da udrakte Paulus Haanden og forsvarede sig saaledes:

2. Angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa! agter jeg mig selv lykkelig, at jeg i Dag skal forsvare mig for dig,

3. allermeest fordi du haver Kundskab om alle Jødernes Skikke og Spørgsmaal. Derfor beder jeg dig, at du taalmodigen vil høre mig.

4. Mit Levnet fra Ungdommen af, hvorledes det haver været fra Begyndelsen iblandt mit Folk i Jerusalem, vide alle Jøderne;

5. thi de have kjendt mig tilforn, fra det første af, (om de ellers ville vidne), at jeg haver levet som Pharisæer efter den strengeste Sect i vor Gudsdyrkelse.

6. Og nu staaer jeg her at dømmes for Haabet til den Forjættelse, som er given af Gud til Fædrene,

7. hvilken vore tolv Stammer haabe at opnaae, idet de tjene Gud uafladeligen Nat og Dag; og for dette Haabs Skyld, Kong Agrippa! anklages jeg af Jøderne.

8. Hvad? holdes det for utroligt hos Eder, at Gud opvækker Døde?

9. Jeg selv haver vel ogsaa formeent, at det burde mig at gjøre Meget imod Jesu den Nazaræers Navn,

10. hvilket jeg og gjorde i Jerusalem; og jeg kastede mange af de Hellige i Fængsel, der jeg havde faaet Magt dertil af de Ypperstepræster, og naar de bleve tagne af Dage, gav jeg min Stemme dertil.

11. Og i alle Synagogerne lod jeg dem ofte straffe, og tvang dem til at tale bespotteligen, og rasende end mere imod dem, forfulgte jeg dem endog indtil fremmede Stæder.

12. I hvilket Øiemed jeg og drog til Damascus, med Myndighed og Fuldmagt fra de Ypperstepræster,

13. da jeg midt om Dagen saae paa Veien, o Konge! et Lys fra Himmelen, som overgik Solens Glands, omskinne mig og dem, som reiste med mig.

14. Men der vi faldt alle ned til Jorden, hørte jeg en Røst, som talede til mig og sagde i det hebraiske Sprog: Saul! Saul! hvi forfølger du mig? det vil blive dig haardt at stampe imod Braadden.

15. Og jeg sagde: Herre, hvo er du? Men han sagde: jeg er Jesus, hvem du forfølger.

16. Men reis dig og staa paa dine Fødder; thi derfor har jeg aabenbaret mig for dig, at udkaare dig til en Tjener og et Vidne baade om det, som du haver seet, og om det, hvori jeg vil aabenbare mig for dig,

17. idet jeg udfrier dig fra Folket og Hedningerne, til hvilke jeg nu udsender dig,

18. at oplade deres Øine, at de omvende sig fra Mørket til Lyset, og fra Satans Magt til Gud, paa det de kunne annamme Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem, som ere helligede ved Troen paa mig.

19. Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig mod det himmelske Syn;

20. men jeg forkyndte for dem i Damascus først, og i Jerusalem og i alt Judæas Land og for Hedningerne, at omvende sig og komme tilbage til Gud og gjøre Omvendelsens værdige Gjerninger.

21. For disse Tings Skyld grebe Jøderne mig i Templet og forsøgte at slaae mig ihjel.

22. Men efterat have bekommet den Hjælp, som er fra Gud, staaer jeg indtil denne Dag og vidner baade for Smaa og Store og siger intet Andet end det, baade Propheterne have sagt at skulle skee, og Moses:

23. at Christus skulde lide, at han, den Første af de

Dødes Opstandelse skulde forkynde Lys for Folket og Hedningerne.
24. Men der han saaledes forsvarede sig, sagde Festus med høi Røst: du raser, Paulus! den megen Lærdom gjør dig rasende.
25. Men han sagde: jeg raser ikke, mægtigste Festus! men taler sande og betænksomme Ord.
26. Thi Kongen er vidende om dette, og til ham taler jeg frimodigen, efterdi jeg er vis paa, at slet Intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke skeet i en Vraa.
27. Troer du, Kong Agrippa, Propheterne? Jeg veed, at du troer dem.
28. Men Agrippa sagde til Paulus: der fattes Lidet udi, at du jo overtaler mig til at blive en Christen.
29. Men Paulus sagde: jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes Lidet eller Meget, at ikke alene du, men og Alle, som høre mig i Dag, maatte blive saadanne, som og jeg er, undtagen disse Lænker.
30. Og der han havde sagt dette, stod Kongen op og Landshøvdingen og Berenice og de, som sadde hos dem.
31. Og de gik til en Side, talede med hverandre og sagde: denne Mand gjør Intet, som fortjener Død eller Lænker.
32. Men Agrippa sagde til Festus: denne Mand kunde været løsladt, dersom han ikke havde indskudt sig for Keiseren.

27. Capitel.

(I) Paulus skal skikkes til Rom, kommer til Sidon, 1-3; derfra til Myra, 4-6. (II) Seiladsen bliver farlig; Paulus raader dem forgjeves at blive i Creta, 7-12. (III) De komme i stor Nød; Paulus trøster dem, 13-26. (IV) De lide Skibbrud ved Øen Malta, komme dog alle uskadte i Land, 27-44.

1. Men der det var besluttet, at vi skulde seile derfra til Italien, overantvordede de baade Paulus og nogle andre Fanger til en Høvedsmand ved Navn Julius, af Keiserens Rode.
2. Men vi gik ombord paa et adramyttisk Skib, for at seile langs med Asiens Kyster, og vi fore ud, og Aristarchus, en Macedonier fra Thessalonica, var med os.
3. Og anden Dagen anløb vi Sidon. Og Julius behandlede Paulus mildt og tilstedte ham at gaae til sine Venner og nyde Pleie.
4. Og vi fore bort derfra og seilede under Cypern, fordi Vinden var imod.
5. Og vi seilede over Havet ved Cilicia og Pamphylia, og kom til Myra i Lycien.
6. Og der fandt Høveds-

manden et alexandrinsk Skib, som seilede til Italien, og satte os derpaa.

7. Men som Seiladsen i mange Dage gik langsomt, og vi med Vanskelighed naaede Cnidus, (thi Vinden føiede os ikke), holdt vi ned under Creta ved Salmone.

8. Med Vanskelighed seilede vi denne forbi og kom til et Sted, som kaldes Gode-Havne, nær ved Staden Lasæa.

9. Men der nogen Tid var forløben, og Seiladsen nu blev farlig, saasom endog Fasten allerede var forbi, formanede Paulus dem og sagde:

10. I Mænd! jeg seer, at denne Seilads vil blive os til Ulykke og megen Skade, ikke aleneste paa Ladning og Skib, men ogsaa paa vort Liv.

11. Men Høvedsmanden troede Styrmanden og Skipperen mere end det, som Paulus sagde.

12. Og der Havnen ikke var bekvem til Vinterleie, besluttede de Fleste at fare bort ogsaa derfra, om de muligen kunde naae hen at overvintre i Phoenix, hvilken er en Havn i Creta, som vender mod Sydvest og Nordvest.

13. Men da en Søndenvind blæste op, meente de at have naaet deres Hensigt, lettede Anker og holdt nær under Creta.

14. Men ikke længe derefter reiste sig en heftig Storm imod Øen, den saakaldte Nordost-Kuling.

15. Men der Skibet reves bort deraf og ikke kunde dugge op mod Vinden, gave vi det over og dreve.

16. Men vi løb under en liden Ø, som kaldes Claude, og kunde neppe faae Magt over Baaden.

17. Men der de havde draget den til sig, brugte de al Hjælp og omsurrede Skibet; og som de frygtede for at kastes ind paa en Sandbanke, lode de Seilene falde og dreve saaledes.

18. Og der vi udstode meget af Stormen, begyndte de næste Dag at kaste overborde.

19. Og paa den tredie Dag udkastede vi med egne Hænder Skibets Tilbehør.

20. Men der hverken Sol eller Stjerner lode sig see i mange Dage, og en ikke liden Storm hængte over os, blev omsider alt Haab om at frelses os betaget.

21. Og der man havde hungret meget, stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: I Mænd! man burde have lydt mig, og ikke være faret bort fra Creta, og have sparet os denne Ulykke og Skade.

22. Men nu formaner jeg Eder, at I fatte et godt Mod, thi ingen Sjæl af Eder

skal omkomme, men alene Skibet.

23. Thi i denne Nat stod for mig en Engel fra den Gud, hvis jeg er og hvem jeg tjener, og sagde:

24. frygt ikke, Paulus! det bør dig at stilles for Keiseren; og see, Gud haver skjenket dig alle dem, som seile med dig.

25. Derfor, I Mænd! værer ved et godt Mod; thi jeg haver den Tro til Gud, at det skal skee saaledes, som mig er sagt.

26. Men vi maae strande paa en Ø.

27. Men der den fjortende Nat kom, og vi dreve i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene for ved Midnat, at de vare nær under et Land.

28. Og da de loddede, havde de tyve Favne, og lidt længere frem loddede de atter, og havde femten Favne.

29. Og de frygtede, at de skulde støde paa Skær, og kastede fire Ankere ud fra Bagstavnen og ønskede, at det vilde vorde Dag.

30. Men der Skibsfolkene vilde flygte fra Skibet og lade Baaden ned i Søen under det Paaskud, at de vilde bringe Ankerne ud fra Forstavnen,

31. da sagde Paulus til Høvedsmanden og til Stridsmændene: dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke frelses.

32. Da kappede Stridsmændene Baadens Toug og lode den falde ned.

33. Men derimellem, indtil det blev Dag, formanede Paulus Alle, at de skulde faae Mad, og sagde: det er i Dag den fjortende Dag, at I have biet uden at spise og Intet taget til Eder.

34. Derfor formaner jeg Eder, at I faae Mad, thi dette hører til Eders Frelse; der skal ikke falde et Haar af Nogens Hoved iblandt Eder.

35. Men der han havde sagt dette, tog han Brød, og takkede Gud for Alles Øine, og brød det og begyndte at æde.

36. Men de bleve alle frimodige, og de fik ogsaa Mad.

37. Men vi vare i Skibet tilsammen to hundrede sex og halvfjerdsindstyve Sjæle.

38. Og der de vare blevne mætte af Mad, lettede de Skibet og kastede Levnetsmidlerne i Søen.

39. Men der det blev Dag, kjendte de ikke Landet; men de bemærkede en Vig med en Strandbred, hvor de besluttede, om muligt, at sætte Skibet.

40. Og de kappede Ankerne, som de lode blive i Søen, og løsnede tillige Roertougene, og idet de satte Raaseilet til for Vinden, holdt de ind paa Strandbredden.

41. Men de stødte paa en Grund med Dyb paa begge Sider, og der satte de Skibet; og Forstavnen borede sig fast og stod urokkelig, men Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt.

42. Men det var Stridsmændenes Anslag, at man skulde ihjelslaae Fangerne, paa det Ingen skulde svømme derfra og undkomme.

43. Men Høvedsmanden, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Anslag og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud, for at undkomme til Landet,

44. og de Andre at redde sig, Nogle paa Planker, Andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skete det, at Alle kom frelste til Landet.

28. Capitel.

(I) Folket paa Malta beviser Paulus stor Kjærlighed; en Øgle gjør ham ingen Skade, 1-6. (II) Publius' Fader og Andre helbredes, 7-10. (III) De seile derfra til Syracusen, Puteoli og Rom, 11-16. (IV) Paulus prædiker for Joderne i Rom, 17-29. (V) Han lærer uforhindret i to Aar, 30. 31.

1. Og der de vare frelste, fik de at vide, at den Ø hedte Melite.

2. Men Barbarerne beviste os ikke liden Menneskekjærlighed; thi de antændte en Ild og modtoge os alle formedelst den overfaldende Regn og for Kulden.

3. Men der Paulus rev en Hob Riis sammen og lagde dem paa Ilden, krøb en Øgle ud formedelst Varmen og snoede sig om hans Haand.

4. Som nu Barbarerne saae Dyret hænge fra hans Haand, sagde de til hverandre: sikkert er dette Menneske en Morder, hvem Gjengjeldelsen ikke lader leve, alligevel han er frelst af Havet.

5. Men han rystede Dyret af i Ilden, og der skete ham intet Ondt.

6. Men de forventede, at han skulde hovne eller falde pludselig død om; men der de havde ventet længe og saae, at ham vederfores intet Ondt, kom de paa andre Tanker og sagde, at han var en Gud.

7. Men i den samme Egn havde den Fornemste paa Øen, ved Navn Publius, et Jordegods. Han annammede os og laante os venligen Herberge i tre Dage.

8. Men det traf sig, at Publius' Fader laa syg af Feber og Blodgang. Til ham gik Paulus ind, og bad og lagde Hænderne paa ham, og helbredte ham.

9. Der dette var skeet, kom og de Andre paa Øen, som havde Sygdomme, til ham og bleve helbredte.

10. Disse beviste os ogsaa

megen Ære, og der vi droge bort, lagde de i Skibet, hvad vi havde behov.

11. Men efter tre Maaneders Forløb fore vi bort i et alexandrinsk Skib, som havde holdt Vinterleie ved Øen og førte Tvillingernes Mærke.

12. Og vi løb ind i Syracusen, hvor vi bleve tre Dage.

13. Derfra seilede vi omkring og kom til Rhegium; og efter een Dags Forløb fik vi Søndenvind, og kom anden Dagen til Puteoli.

14. Der fandt vi Brødre, og bleve ombedte af dem at blive der syv Dage. Og saa droge vi til Rom.

15. Og derfra kom Brødrene, som havde hørt om os, os imøde til Appii Forum og Tres-Tabernæ. Der Paulus saae dem, takkede han Gud og fattede Mod.

16. Men der vi kom til Rom, overantvordede Høvedsmanden Fangerne til Øversten for Livvagten. Men Paulus blev det tilstedet at boe for sig selv med den Stridsmand, der bevogtede ham.

17. Men det skete efter tre Dage, at Paulus sammenkaldte de Fornemste iblandt Jøderne. Men der de vare forsamlede, sagde han til dem: I Mænd, Brødre! uagtet jeg Intet haver gjort imod vort Folk eller Fædrenes Skikke, er jeg overantvordet fangen fra Jerusalem i de Romeres Hænder;

18. hvilke vilde ladet mig løs, der de havde forhørt mig, efterdi der var ingen Døds-Sag mod mig.

19. Men der Jøderne satte sig derimod, nødtes jeg til at skyde mig ind for Keiseren, dog ikke, som om jeg havde Noget at anklage mit Folk for.

20. For denne Sags Skyld haver jeg ladet Eder kalde hid, at see og tale med Eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg sluttet i denne Lænke.

21. Men de sagde til ham: vi have hverken faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene kommen, som haver forkyndt eller sagt noget Ondt om dig.

22. Men vi ønske vel at høre af dig, hvad din Mening er; thi om denne Sect er det os vitterligt, at den allevegne finder Modsigelse.

23. Men der de havde bestemt ham en Dag, kom Mange til ham i Herberget, for hvilke han udlagde og vidnede om Guds Rige, og søgte at overbevise dem om Jesus, baade af Mose Lov og af Propheterne, fra aarle om Morgenen indtil Aften.

24. Og Nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men Andre troede ikke.

25. Men der de vare usam-

drægtige indbyrdes, skiltes de ad, der Paulus havde sagt dette ene Ord: retteligen haver den Hellig Aand talet ved Propheten Esaias til vore Fædre, sigende:

26. gak hen til dette Folk og siig: med Eders Øren skulle I høre, og ikke forstaae, og see med Eders Øine, og ikke fatte.

27. Thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øine have de tillukt, paa det de ikke skulle komme til at see med Øinene, og høre med Ørene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

28. Derfor være det Eder vitterligt, at Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle og høre.

29. Og der han havde sagt dette, gik Jøderne bort og havde stor Trætte indbyrdes.

30. Men Paulus blev to hele Aar i sit leiede Herberge og annammede Alle, som kom til ham.

31. Og han prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed, uforhindret.

St. Pauli Brev til de Romere.

1. Capitel.

(I) Paulus, som en Evangelii Prædiker, ønsker de troende Romere Christi Naade, 1-7. (II) Vidner om sin store Længsel efter at prædike Evangelium for dem, 8-15. (III) Hvilket er et guddommeligt Middel til Salighed, 16. 17. (IV) Thi Hedningerne, skjøndt de nogenledes kjende Gud, ere dog under Guds Vrede, fordi de ei ret have dyrket ham, 18-23. (V) Hvorfor Gud haver givet dem hen i deres egne Lyster, 24-32.

1. Paulus, Jesu Christi Tjener, kaldet til Apostel, beskikket til at forkynde Guds Evangelium,

2. hvilket han forud havde lovet ved sine Propheter i de hellige Skrifter,

3. om sin Søn, født af Davids Sæd efter Kjødet,

4. krafteligen beviist at være Guds Søn efter Hellighedens Aand ved Opstandelsen fra de Døde, om Jesus Christus vor Herre,

5. ved hvem vi have faaet Naade og Apostel-Embedet til at oprette Troens Lydighed iblandt alle Hedninger formedelst hans Navn,

6. blandt hvilke ogsaa I ere, Jesu Christi Kaldte:

7. Eder alle, som ere i Rom,

Guds Elskelige, kaldte Hellige, være Naade og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!

8. Først takker jeg min Gud ved Jesus Christus for Eder alle, at Eders Tro omtales i den ganske Verden.

9. Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min Aand tjener udi hans Søns Evangelium, hvorledes jeg uden Afladelse tænker paa Eder,

10. altid begjerende i mine Bønner, at jeg dog engang maatte faae Held til, efter Guds Villie, at komme til Eder.

11. Thi mig forlænges efter at see Eder, at jeg kunde meddele Eder nogen aandelig Naadegave, saa I maatte styrkes,

12. det er, at vi hos Eder maatte opmuntres tilsammen ved fælles Tro, baade Eders og min.

13. Jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at jeg haver ofte sat mig for at komme til Eder, (men jeg haver hidindtil været forhindret), paa det jeg maatte have nogen Frugt ogsaa iblandt Eder, ligesom og iblandt de andre Hedninger.

14. Baade Grækere og Barbarer, baade Vise og Uvise er jeg en Skyldner.

15. Saaledes er jeg og, hvad mig angaaer, redebon at prædike Evangelium ogsaa for Eder, som ere i Rom.

16. Jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer, baade for Jøde først, og for Græker.

17. Thi derudi aabenbares Guds Retfærdighed ved Troen for Troen, som skrevet staaer: den Retfærdige ved Troen skal leve.

18. Men Guds Vrede aabenbares af Himmelen over al de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed.

19. Thi det, som man kan vide om Gud, er dem aabenbart; thi Gud har aabenbaret dem det.

20. Thi hans usynlige Væsen, hans evige Kraft og Guddommelighed beskues fra Verdens Skabelse af, og forstaaes af hans Gjerninger, saa at de have ingen Undskyldning.

21. Thi enddog de kjendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve forfængelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket.

22. Der de sagde sig at være vise, bleve de Daarer,

23. og forvendte den uforkrænkelige Guds Herlighed til Lighed med et forkrænkeligt Menneskes og Fugles og fiir-

fødbede Dyrs og Ormes Billede.

24. Derfor haver og Gud givet dem hen i deres Hjerters Begjeringer til Ureenhed, saa at de indbyrdes vanærede deres Legemer.

25. De forvendte Guds Sandhed til Løgn, og dyrkede og tjente Skabningen over Skaberen, som er velsignet i Evighed! Amen.

26. Desaarsag haver Gud givet dem hen i skjændelige Lyster; thi baade deres Kvinder forvendte den naturlige Brug til den unaturlige,

27. og desligeste ogsaa Mændene; de forlode Kvindens naturlige Brug og optændtes i deres Lyster til hverandre, saa at Mænd med Mænd øvede Uteerlighed og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde sig, paa dem selv.

28. Og ligesom de ikke holdt for godt at have Guds Kundskab, saa gav Gud dem hen i et Sind, som duer intet, at gjøre det Usømmelige,

29. opfyldte med al Uretfærdighed, Horeri, Skalkhed, Gjerrighed, Ondskab; fulde af Avind, Blodtørst, Trætte, Svig, Vanart;

30. Øretudere, Bagvaskere, Guds-Hadere, Forhaanere, hovmodige, opblæste, Udaads Opfindere, Forældre ulydige,

31. uforstandige, troløse, ukjærlige, uforligelige, ubarmhjertige;

32. hvilke, enddog de kjende Guds retfærdige Dom, at de, som gjøre saadanne Ting, ere skyldige at døe, dog ikke alene gjøre det, men bifalde ogsaa dem, som det gjøre.

2. Capitel.

(I) Jøderne, som dømme Andre, skulle ei heller undflye Guds Dom, som uden Persons-Anseelse dømmer Hver efter hans Gjerninger, 1-16. (II) De rose sig forgjeves af Loven og Omskærelsen, da de ei bruge disse Fordele ret, 17-29.

1. Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske! hvo du er, som dømmer; thi idet du dømmer en Anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, gjør selv det Samme.

2. Vi vide jo, at Guds Dom er efter Sandhed over dem, som gjøre Saadant.

3. Men tænker du dette, o Menneske! du som dømmer dem, der gjøre Saadant, og gjør selv det Samme, at du skal undflye Guds Dom?

4. Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom, og veed ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse?

5. Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag.

6. Thi han skal betale Hver efter hans Gjerninger:
7. dem, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv;
8. men dem, som ere gjenstridige, og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede.
9. Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Grækers;
10. men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gjør det Gode, baade en Jøde først, og en Græker.
11. Thi der er ingen Personsanseelse hos Gud.
12. Hvilkesomhelst have syndet uden Loven, de straffes og uden Loven; og hvilkesomhelst have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven;
13. (thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gjørere skulle retfærdiggjøres.
14. Thi efterdi Hedningerne, som ikke have Loven, gjøre af Naturen Lovens Gjerninger, da ere de, enddog de ikke have Loven, dem selv en Lov;
15. de vise Lovens Gjerning skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med dem, og Tankerne indbyrdes anklage eller og forsvare hverandre);
16. paa den Dag, naar Gud skal dømme Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium ved Jesus Christus.
17. See, du kalder dig en Jøde og forlader dig tryggeligen paa Loven og roser dig i Gud,
18. og veed hans Villie, og prøver Tingenes Forskjel, underviist af Loven,
19. og fordrister dig til at være de Blindes Veileder, deres Lys, som ere i Mørke,
20. Uforstandiges Tugtemester, Eenfoldiges Lærer, som har Reglen for Kundskab og Sandhed i Loven.
21. Du derfor, som lærer Andre, du lærer ikke dig selv! Du, som prædiker, at man ikke skal stjæle, du stjæler!
22. Du, som siger, at man ikke skal bedrive Hoer, du bedriver Hoer! Du, som haver Vederstyggelighed til Afguder, du raner det Hellige!
23. Du, som roser dig af Loven, du vanærer Gud ved Lovens Overtrædelse!
24. Thi for Eders Skyld bespottes Guds Navn iblandt Hedningerne, som skrevet er.
25. Vel er Omskærelsen nyttig, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse bleven en Forhud.
26. Dersom nu Forhuden holder Lovens Bud, mon da

ikke hans Forhud regnes som Omskærelse?

27. Og den legemlige Forhud, som opfylder Loven, skal dømme dig, som med Bogstav og Omskærelse er Lovens Overtræder.

28. Thi ikke den, som udvortes er Jøde, er derfor Jøde! ei heller er den Omskærelse, som skeer udvortes i Kjødet, derfor Omskærelse;

29. men den, som indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i Aanden, ikke efter Bogstaven: en Saadan har Roes, ikke af Mennesker, men af Gud.

3. Capitel.

(I) Jøderne have Fortrin, forsaavidt Guds Ord er dem betroet, 1-8. (II) Dog viser just Guds Ord, at de, saavelsom Hedningerne, ere alle Syndere, 9-19. (III) Derfor bliver Ingen retfærdig ved Loven, men ved Troen paa Christus, hvorved Loven dog ei afskaffes, 20-31.

1. Hvad er da Jødens Fortrin, eller hvad gavner Omskærelsen?

2. Meget i alle Maader, fornemmeligen, at Guds Ord ere dem betroede.

3. Thi hvad? dersom og Nogle vare vantroe, mon deres Vantro gjøre Guds Trofasthed til Intet?

4. Det være langt fra! Gud maa være sanddru, om endog hvert Menneske er Løgner; som skrevet er: at du maa befindes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du dømmes.

5. Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? mon Gud være uretfærdig, idet han fører Vreden over os? (Jeg taler efter menneskelig Viis).

6. Det være langt fra! Hvorledes kunde Gud da dømme Verden?

7. Thi dersom Guds Sandhed har viist sig ydermere til hans Ære formedelst min Troløshed, hvi dømmes jeg da endnu som en Synder?

8. Og hvorfor skulde vi da ikke, (som man bespotteligen siger om os, og som Nogle foregive, at vi lære), gjøre Ondt, at der kan komme Godt af? Saadannes Fordømmelse er retfærdig.

9. Hvad da? have vi Noget forud? Aldeles Intet; thi vi have forhen beviist, at baade Jøder og Grækere ere alle under Synd;

10. som skrevet staaer: der er Ingen retfærdig, end ikke Een.

11. Der er Ingen forstandig; der er Ingen, som søger efter Gud.

12. Alle ere afvegne, de ere tilsammen blevne uduelige; der er Ingen, som gjør Godt, der er end ikke Een.

13. En aabnet Grav er

deres Strube; med deres Tunger besvige de; Øglers Forgift er under deres Læber;
14. deres Mund er fuld af Forbandelser og Beeskhed;
15. deres Fødder ere snare til at udøse Blod.
16. Der er Fordærvelse og Elendighed i deres Veie,
17. og Fredens Vei have de ikke kjendt.
18. Der er ikke Gudsfrygt for deres Øine.
19. Men vi vide, at hvadsomhelst Loven siger, siger den til dem, som ere under Loven, saa at hver Mund skal tilstoppes, og al Verden være skyldig for Gud.
20. Derfor kan intet Kjød blive retfærdiggjort for ham ved Lovens Gjerninger; thi ved Loven kommer Syndens Erkjendelse.
21. Men nu er uden Loven Guds Retfærdighed aabenbaret, om hvilken er vidnet ved Loven og Propheterne,
22. Guds Retfærdighed ved Jesu Christi Tro, for Alle og over Alle, som troe; thi der er ikke Forskjel.
23. Alle have jo syndet, og dem fattes Ære for Gud;
24. og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade, ved den Forløsning, som er i Christus Jesus,
25. hvilken Gud haver fremstillet til en Forsoning formedelst Troen paa hans Blod, for at vise sin Retfærdighed ved de forhen begangne Synders Forladelse i Guds Langmodighed;
26. for at vise sin Retfærdighed paa den nærværende Tid, at han maa være retfærdig og gjøre den retfærdig, som er af Jesu Tro.
27. Hvor er altsaa vor Roes? den er udelukt. Formedelst hvilken Lov? Gjerningernes? Nei, men formedelst Troens Lov.
28. Derfor slutte vi, at Mennesket bliver retfærdiggjort ved Troen, uden Lovens Gjerninger.
29. Eller er Gud alene Jødernes Gud? mon ikke ogsaa Hedningernes? Jo, ogsaa Hedningernes.
30. Efterdi der er een Gud, som vil retfærdiggjøre den Omskaarne ved Troen, og den Uomskaarne formedelst Troen.
31. Afskaffe vi da Loven formedelst Troen? Det være langt fra! Nei, vi stadfæste Loven.

4. Capitel.

(I) Abraham blev retfærdiggjort af Troen, 1-5. (II) David vidner om Retfærdiggjørelsen af Troen, 6-8. (III) Denne Naade vedkommer og Hedningerne; thi Abraham var retfærdiggjort, før han blev omskaaren, 9-12. (IV) Han skulde være mange Folks Fader, som troe, 13-17; hans herlige Tro og Ret-

færdiggjørelse er sat os til Exempel, 18-25.

1. Hvad skulle vi da sige, at vor Fader Abraham vandt efter Kjødet?
2. Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjerninger, haver han Roes, men ikke for Gud.
3. Thi hvad siger Skriften? Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.
4. Men den, som har Gjerninger at fremvise, tilregnes Lønnen ikke af Naade, men som Skyldighed;
5. den derimod, som ikke har Gjerninger, men troer paa ham, som retfærdiggjør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed.
6. Ligesom og David priser det Menneske saligt, hvilket Gud tilregner Retfærdighed uden Gjerninger.
7. Salige de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte;
8. salig den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd!
9. Tilhører da denne Salighed Omskærelsen alene, eller ogsaa Forhuden? Vi sige jo, at Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed.
10. Hvorledes blev den ham da tilregnet? da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud.
11. Og han annammede Omskærelsens Tegn som en Besegling paa den Retfærdighed ved Troen, hvilken han havde som uomskaaren, saa at han skulde være Fader til alle dem, som troe uden at være omskaarne, at Retfærdighed maa vorde ogsaa dem tilregnet;
12. og Fader til de Omskaarne, til dem, som ikke alene have Omskærelse, men ogsaa vandre i den Troes Fodspor, hvilken vor Fader Abraham havde som uomskaaren.
13. Thi ikke formedelst Loven fik Abraham og hans Sæd den Forjættelse, at han skulde arve Verden, men formedelst Troens Retfærdighed.
14. Og ere de, som holde sig til Loven, Arvinger, da er Troen forgjeves, og Forjættelsen gjort til Intet.
15. Loven virker Straf; thi hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse.
16. Derfor er Forjættelsen ved Tro, saa den tildeles af Naade, paa det den maatte staae fast for den ganske Sæd, ikke alene for den, som har Loven, men og for den, som har Abrahams Tro, hvilken er alle vores Fader,
17. (som skrevet er: jeg haver sat dig til mange Folks

Fader), for Gud, hvem han
troede, som levendegjør de
Døde, og kalder de Ting, der
ikke ere, som om de vare.
18. Han troede imod Haab
med Haab, at han skulde
vorde mange Folks Fader
efter det, som sagt var: saa=
ledes skal din Sæd vorde;
19. og uden at vakle i
Troen saae han ikke paa sit
eget Legeme, som allerede var
kraftesløst, thi han var nær
hundrede Aar, eller paa Kraft=
løsheden i Saras Liv;
20. han tvivlede ikke i Van=
tro paa Guds Forjættelse,
men styrket i Troen gav han
Gud Æren,
21. fuldkommeligen vis paa,
at hvad han havde lovet, var
han og mægtig til at gjøre.
22. Derfor blev det og regnet
ham til Retfærdighed.
23. Dog er det ikke skrevet
for hans Skyld alene, at det
blev ham tilregnet,
24. men ogsaa for vor Skyld,
hvilke det skal tilregnes, naar
vi troe paa den, der opreiste
vor Herre Jesus fra de Døde;
25. hvilken er given hen for
vore Overtrædelser, og opreist
for vor Retfærdiggjørelse.

5. Capitel.

(I) De Retfærdiggjorte have Fred med Gud, Tilgang til Gud, rose sig i Haabet, ja og i Trængsel for Guds Kjærligheds Skyld i Christus, 1-11. (II) Thi som Adam førte Synd og Død over alle Mennesker, saa fører Christus Retfærdighed og Liv over alle Mennesker, 12-21.

1. Altsaa, retfærdiggjorte ved
Troen, have vi Fred med
Gud ved vor Herre Jesus
Christus,
2. ved hvem vi have erholdt
Adgang i Troen til den Naade,
hvori vi staae, og vi rose os
af Haab om Herlighed hos
Gud;
3. ja, ikke det alene, men vi
rose os ogsaa af vore Træng=
sler, efterdi vi vide, at Træng=
slen virker Standhaftighed,
4. men Standhaftigheden
Forfarenhed, men Forfaren=
heden Haab,
5. men Haabet beskæmmer
ikke; thi Guds Kjærlighed er
udøst i vore Hjerter ved den
Hellig Aand, som er given os.
6. Thi da vi endnu vare
Overtrædere, døde Christus
til bestemte Tid for de Ugu=
delige.
7. Neppe døer Nogen for
en Retfærdig; for den Gode
var der maaskee Nogen, som
turde døe;
8. men Gud beviser sin
Kjærlighed mod os derved, at
Christus døde for os, da vi
endnu vare Syndere.
9. Saa meget mere skulle
vi derfor, nu retfærdiggjorte
ved hans Blod, frelses ved
ham fra Vreden.
10. Thi dersom vi bleve
forligte med Gud formedelst

hans Søns Død, der vi vare Fjender, da skulle vi meget mere, efterat vi ere forligte, frelses ved hans Liv.

11. Ja ikke det alene, men vi rose os ogsaa i Gud ved vor Herre Jesus Christus, ved hvem vi nu have faaet Forligelsen.

12. Altsaa, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og saaledes Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle;

13. (thi Synden var i Verden indtil Loven; men hvor der ikke er Lov, tilregnes ikke Synd.

14. Dog herskede Døden fra Adam til Moses, ogsaa over dem, som ikke syndede i Lighed med Adams Overtrædelse, hvilken er et Billede paa ham, som skulde komme.

15. Men det er ikke med Naadegaven, som med Faldet; thi døde de Mange ved den Enes Fald, da har meget mere Guds Naade og Gave, ved det ene Menneskes Jesu Christi Naade, udbredt sig overflødig over de Mange.

16. Og det er ikke med Gaven, som med den Ene, der syndede; thi Dommen var, efter det ene Fald, til Fordømmelse, men Naaden er, efter mange Fald, til Retfærdiggjørelse.

17. Thi dersom ved Enes Fald Døden herskede formedelst den Ene, da skulle meget mere de, som annamme den overvættes Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Livet ved den ene Jesus Christus).

18. Altsaa, ligesom der ved Enes Fald kom Fordømmelse over alle Mennesker, saaledes skal ogsaa ved Enes Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjørelse og Liv.

19. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed Mange ere blevne Syndere, saa skulle og ved den Enes Lydighed Mange vorde retfærdige.

20. Men Loven kom til, at Faldet kunde des fuldere kjendes; men hvor Synden blev fuldere kjendt, der viste Naaden sig end overflødigere,

21. saa at, ligesom Synden herskede ved Døden, saa skal og Naaden herske ved Retfærdighed til et evigt Liv formedelst Jesus Christus, vor Herre.

6. Capitel.

(I) Christi Naade tilsteder ei at synde; thi vi, som troe, ere med ham døde fra Synden og opstandne til et nyt Levnet, 1-14. (II) Thi skjøndt vi ikke da ere under Loven, maae vi dog ikke hengive os til Syndens Tjeneste, hvis Sold er Død og Fordømmelse, 15-23.

1. Hvad skulle vi da sige? skulle vi blive ved i Synden, at Naaden maa blive des overflødigere?

2. Det være langt fra! Vi, som ere døde fra Synden, hvorledes skulle vi endnu leve i den?
3. Vide I ikke, at vi, saa mange, som ere døbte til Christus Jesus, ere døbte til hans Død?
4. Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Christus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.
5. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse;
6. efterdi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det Syndens Legeme skal blive til Intet, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden.
7. Thi hvo som er død, er frigjort fra Synden.
8. Men dersom vi ere døde med Christus, da troe vi, at vi og skulle leve med ham.
9. Efterdi vi vide, at Christus, som er opreist fra de Døde, døer ikke mere; Døden hersker ikke mere over ham.
10. Thi det, han døde, døde han een Gang for Synden; men det, han lever, det lever han for Gud.
11. Saaledes anseer ogsaa I Eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christus Jesus, vor Herre.
12. Derfor herske Synden ikke i Eders dødelige Legeme, saa I lyde den i dets Begjeringer.
13. Fremstiller ei heller Eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskab; men fremstiller Eder selv for Gud som de, der fra Døde ere blevne Levende, og Eders Lemmer for Gud til Retfærdigheds Redskab.
14. Thi Synden skal ikke herske over Eder; I ere jo ikke under Loven, men under Naaden.
15. Hvad da? skulle vi synde, efterdi vi ere ikke under Loven, men under Naaden? Det være langt fra!
16. Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed?
17. Men Gud være Tak, at I have været Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Lærdoms Form lydige, hvilken I have annammet,
18. og frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere.
19. Jeg taler efter menneskelig Viis formedelst Eders Kjøds Skrøbelighed. Thi

ligesom I have fremstillet Eders Lemmer som Ureenheds og Uretfærdigheds Tjenere til Uretfærdighed, saa fremstiller nu Eders Lemmer som Retfærdigheds Tjenere til Helliggjørelse.

20. Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie fra Retfærdigheden.

21. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme Eder? thi Enden derpaa er Døden.

22. Men nu I ere frigjorte fra Synden og blevne Guds Tjenere, have I Frugt deraf for Eder til Helliggjørelse, og Enden er et evigt Liv.

23. Thi Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christus Jesus, vor Herre.

7. Capitel.

(I) De Troende ere døde fra Loven ved Christi Død, 1-6. (II) Thi skjøndt Loven er ikke Synd, saa aabenbarer den dog Synden, og Synden tager Anledning deraf, 7-12. (III) Og selv den, der vil det Gode, gjør det ikke; hvorfor han maa tage Tilflugt til Christus, 13-25.

1. Vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til dem, som kjende Loven), at Loven hersker over Mennesket, saa lang Tid han lever?

2. Den gifte Kvinde er bunden ved Loven til Manden, den Stund han lever; men dersom Manden døer, er hun løst fra Mandens Lov.

3. Derfor skal hun kaldes en Hore, om hun bliver en anden Mands, medens Manden lever; men dersom Manden er død, er hun fri fra den Lov, saa at hun ikke er en Hore, om hun bliver en anden Mands.

4. Ligesaa ere og I, mine Brødre! døde fra Loven ved Christi Legeme, at I skulle blive en Andens, hans, som blev opreist fra de Døde, paa det vi skulle bære Gud Frugt.

5. Thi da vi vare i Kjødet, virkede de syndige Lyster, som vaktes ved Loven, i vore Lemmer, til at bære Døden Frugt.

6. Men nu ere vi som Døde løste fra Loven, under hvilken vi holdtes, saa at vi skulle tjene i Aandens nye Væsen, og ikke i Bogstavens gamle Væsen.

7. Hvad skulle vi da sige? Er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg kjendte ikke Synden uden ved Loven; thi end Begjerligheden kjendte jeg ikke, dersom Loven ei havde sagt: du skal ikke begjere.

8. Men Synden, som tog Anledning af Budet, virkede al Begjerlighed i mig; thi uden Lov er Synden død.

9. Jeg levede nogen Tid uden Lov, men der Budet kom, blev Synden levende igjen;

10. og jeg døde, og det Bud,

som var givet til Liv, det fandtes at geraade mig til Død;

11. thi Synden, som tog Anledning af Budet, forførte mig og dræbte mig ved samme.

12. Saaledes er vel Loven hellig, og Budet er helligt og retfærdigt og godt.

13. Er da det, som er godt, blevet mig til en Død? Det være langt fra! Men Synden, paa det den skulde kjendes som Synd, er det, som formedelst det Gode virkede mig Døden, paa det Synden formedelst Budet skulde vorde overvættes syndig.

14. Thi vi vide, at Loven er aandelig; men jeg er kjødelig, solgt under Synden.

15. Thi jeg forstaaer ikke, hvad jeg gjør; det, som jeg vil, gjør jeg ikke, men hvad jeg hader, det gjør jeg.

16. Men gjør jeg det, som jeg ikke vil, da giver jeg Loven det Vidnesbyrd, at den er god.

17. Men nu gjør ikke jeg det mere, men Synden, som boer i mig.

18. Thi jeg veed, at i mig, det er, i mit Kjød, boer ikke Godt; Villien har jeg vel, men at udrette det Gode formaaer jeg ikke;

19. thi det Gode, som jeg vil, det gjør jeg ikke; men det Onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg.

20. Dersom jeg da gjør det, som jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, der udretter det, men Synden, som boer i mig.

21. Saa finder jeg da den Lov hos mig, idet jeg vil gjøre det Gode, at det Onde hænger ved mig.

22. Thi jeg haver Lyst til Guds Lov efter det indvortes Menneske;

23. men jeg seer en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov, og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.

24. Jeg elendige Menneske! hvo skal frie mig fra dette Dødsens Legeme?

25. Jeg takker Gud ved Jesus Christus, vor Herre. Saa tjener da jeg, den selvsamme, Guds Lov med Sindet, men Syndens Lov med Kjødet.

8. Capitel.

(I) For dem, som ere i Christus, er ingen Fordømmelse, saafremt Aanden, den de annamme i Christus, og ikke Kjødet, hersker over dem, 1-13. (II) Samme Aand forsikkrer dem om Børnerettighed, 14-17. (III) Og skjøndt de lide, glæde de sig dog i Haabet til den tilkommende Arvedeel, hvorefter de sukke; hvorudi Aanden kommer dem til Hjælp, 18-27. (IV) Tilmed maae alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, som ere kaldte efter hans Beslutning, 28-30. (V) Og Gud selv elsker, styrker og giver dem Seier i Christus, 31-39.

1. Saa er da nu ingen

Fordømmelse for dem, som
ere i Christus Jesus, der ikke
vandre efter Kjødet, men efter
Aanden.
2. Thi Aandens Lov, der
levendegjør i Christus Jesus,
haver frigjort mig fra Syn-
dens og Dødens Lov.
3. Thi det, som var Loven
umuligt, efterdi den var kraf-
tesløs formedelst Kjødet, det
gjorde Gud, da han sendte
sin egen Søn i syndigt Kjøds
Lignelse og til et Synd-Offer,
og straffede saaledes Synden
paa Kjødet,
4. paa det Lovens Fordring
skulde fuldbringes i os, som
ikke vandre efter Kjødet, men
efter Aanden.
5. Thi de, som ere efter
Kjødet, sandse det Kjødelige,
men de, som ere efter Aanden,
det Aandelige.
6. Thi Kjødets Sands er
Døden, men Aandens Sands
er Liv og Fred;
7. efterdi Kjødets Sands er
Fiendskab imod Gud, thi den
er ikke Guds Lov underdanig,
ei heller kan den være det.
8. Men de, som ere kjødelige,
kunne ikke tækkes Gud.
9. I derimod ere ikke kjø-
delige, men aandelige, saafremt
Guds Aand boer i Eder; men
om Nogen ikke haver Christi
Aand, denne er ikke hans.
10. Men om Christus er i
Eder, da er vel Legemet dødt
formedelst Synden, men Aan-
den er Liv formedelst Retfær-
dighed.
11. Men om hans Aand,
der opreiste Jesus fra de
Døde, boer i Eder, da skal
han, som opreiste Christus
fra de Døde, levendegjøre og-
saa Eders dødelige Legemer
formedelst sin Aand, som boer
i Eder.
12. Derfor, Brødre! ere vi
ikke Kjødets Skyldnere, saa
at vi skulde leve efter Kjødet;
13. thi dersom I leve efter
Kjødet, skulle I døe, men der-
som I døde Legemets Gjer-
ninger formedelst Aanden,
skulle I leve.
14. Thi saa Mange, som
drives af Guds Aand, disse
ere Guds Børn.
15. Og I annammede ikke
en Trældoms Aand, atter til
Frygt; men I annammede
en sønlig Udkaarelses Aand,
i hvilken vi raabe: Abba,
Fader!
16. Denne Aand vidner med
vor Aand, at vi ere Guds
Børn.
17. Men dersom vi ere Børn,
ere vi og Arvinger, nemlig
Guds Arvinger og Christi
Med-Arvinger, saafremt vi
lide med ham, at vi da ogsaa
skulle herliggjøres med ham.
18. Thi jeg holder for, at
den nærværende Tids Lidel-
ser ere ikke at agte mod den
Herlighed, som skal aaben-
bares paa os.

19. Derfor venter og Skabningens Forlængsel paa Guds Børns Aabenbarelse.

20. Thi Skabningen er underlagt Forfængelighed, (ikke med sin Villie, men efter hans, som lagde den derunder),

21. dog i det Haab, at Skabningen selv skal og blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns herlige Frihed.

22. Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker, og er tilsammen i Smerte indtil nu.

23. Dog ikke det alene, men ogsaa de, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi selv sukke i os selv, forventende en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning.

24. Thi vi ere frelste i Haabet. Men det Haab, som sees, er ikke Haab; thi hvad Nogen seer, hvorledes kan han tillige haabe det?

25. Men dersom vi haabe det, som vi ikke see, da forvente vi det med Taalmodighed.

26. Desligeste kommer og Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede, som det sig bør, men Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke.

27. Men han, som ransager Hjerterne, veed, hvad Aandens Sands er, thi den træder frem for de Hellige efter Guds Villie.

28. Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte.

29. Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre.

30. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort.

31. Hvad skulle vi da hertil sige? er Gud for os, hvo kan da være imod os?

32. Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa skjenke os alle Ting med ham?

33. Hvo vil anklage Guds Udvalgte? Gud er den, som retfærdiggjør.

34. Hvo er den, som fordømmer? Christus er den, som er død, ja meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds høire Haand, som og træder frem for os.

35. Hvo skal kunne skille os fra Christi Kjærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller

Nøgenhed eller Fare eller Sværd?

36. (Som skrevet er: for din Skyld dræbes vi den ganske Dag, vi ere regnede som Slagte-Faar).

37. Men i alt dette mere end seire vi ved ham, som os elskede.

38. Thi jeg er vis paa, at hverken Død, ei heller Liv, ei heller Engle, ei heller Fyrstendømmer, ei heller Magter, ei heller det Nærværende, ei heller det Tilkommende,

39. ei heller det Høie, ei heller det Dybe, ei heller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kjærlighed i Christus Jesus, vor Herre.

9. Capitel.

(I) Paulus har stor Omhyggelighed for Jødernes Salighed, 1-5. (II) At de ere Abrahams Børn efter Kjødet, gjør dem ikke til Guds Børn, 6-13. (III) Thi Kaldet i Christus skeer af Naade, saavel til Hedninger, som til Jøder, 14-33.

1. Jeg siger Sandhed i Christus, jeg lyver ikke, min Samvittighed vidner med mig i den Hellig Aand,

2. at jeg haver en stor Sorg og en uafladelig Smerte i mit Inderste.

3. Thi jeg ønskede selv at være en Forbandelse fra Christus for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet,

4. hvilke ere Israeliter, hvem den sønlige Udkaarelse og Herligheden, og Pagterne og Lovgivningen, og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre,

5. hvem Fædrene tilhøre, og af hvilke Christus er efter Kjødet, han, som er Gud over Alting, høilovet i Evighed! Amen.

6. Ikke som om Guds Ord haver feilet; thi ikke Alle, som stamme fra Israel, ere Israel,

7. ei heller ere Alle Abrahams Børn, fordi de ere Abrahams Sæd, men: i Isaak skal Sæden fremkaldes dig.

8. Det er: ikke de Samme, som ere Børn efter Kjødet, ere Guds Børn; men Forjættelsens Børn regnes til Sæden.

9. Thi dette er Forjættelsens Ord: ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn.

10. Saa skete det ikke alene dengang, men ogsaa med Rebekka, der hun var frugtsommelig ved den Ene, Isaak, vor Fader.

11. Thi der de endnu ikke vare fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte),

12. da blev der sagt til hende: den Ældre skal tjene den Yngre;

13. som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg.
14. Hvad skulle vi da sige? mon der være Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra!
15. Thi han siger til Moses: jeg vil være den miskundelig, hvilken jeg er miskundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over.
16. Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed.
17. Thi Skriften siger til Pharao: til dette Samme har jeg ladet dig staae, at jeg vilde vise min Magt paa dig, og paa det mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden.
18. Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men forhærder den, som han vil.
19. Derfor kunde du sige til mig: hvad klager han over endnu? hvo haver imodstaaet hans Villie?
20. Men, o Menneske! hvo er du, at du vil gaae i Rette mod Gud? mon Noget, som er dannet, kan sige til den, som dannede det: hvi gjorde du mig saaledes?
21. Eller haver Pottemageren ikke Magt over Leret, af det samme Stykke at gjøre et Kar til Ære, men et andet til Vanære?
22. Men hvad om nu Gud, der han vilde vise Vreden og kundgjøre sin Magt, taalte med stor Langmodighed Vredens Kar, som vare dannede til Fordærvelse;
23. og han nu vilde kundgjøre sin Herligheds Rigdom over Barmhjertighedens Kar, hvilke han forud havde beredt til Herlighed,
24. hvilke han og kaldte, os nemlig, ikke alene af Jøder, men ogsaa af Hedninger!
25. Som han og siger hos Hoseas: jeg vil kalde det mit Folk, som ikke var mit Folk, og hende den Elskede, som ikke var den Elskede;
26. og det skal skee, at paa det Sted, hvor der var sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den levende Guds Børn.
27. Men Esaias udraaber over Israel: om end Israels Børns Tal var som Havets Sand, saa skal kun en Levning frelses.
28. Thi der er den, som fuldkommer sit Ord og hasteligen opfylder det i Retfærdighed; ja, et hasteligen opfyldt Ord skal Herren vise paa Jorden.
29. Og som Esaias haver sagt tilforn: dersom den Herre Zebaoth ikke havde levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og lige med Gomorra.

30. Hvad skulle vi da sige? Hedningerne, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, nemlig den Retfærdighed, som er af Troen;
31. men Israel, som jagede efter Retfærdigheds Lov, kom ikke til Retfærdigheds Lov.
32. Hvorfor? fordi de ikke søgte den ved Troen, men ved Lovens Gjerninger. Thi de stødte an paa Anstødsstenen,
33. som skrevet er: see, jeg sætter i Zion en Anstødssteen og en Forargelses Klippe; og hver den, som troer paa ham, skal ikke beskæmmes.

10. Capitel.

(I) Jøderne søge forgjeves Retfærdighed af Loven, thi den skjenkes i Jesus ved Troen, 1-13. (II) Denne Naade er bleven Jøderne forgjeves tilbuden, 14-21.

1. Brødre! mit Hjertes Ønske og Begjering til Gud for Israel er om deres Frelse.
2. Jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de have Nidkjærheden for Gud, men ikke med Kundskab;
3. thi da de ikke kjende Guds Retfærdighed og tragte efter at oprette en egen Retfærdighed, underkaste de sig ikke Guds Retfærdighed.
4. Thi Christus er Lovens Ende, til Retfærdighed for hver den, som troer.
5. Moses skriver om den Retfærdighed, som er af Loven, at det Menneske, som gjør disse Ting, skal derved leve.
6. Men den Retfærdighed, som er af Troen, siger saaledes: siig ikke i dit Hjerte: hvo vil fare op til Himmelen? nemlig for at hente Christus ned;
7. eller: hvo vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente Christus op fra de Døde.
8. Men hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit Hjerte, nemlig det Troens Ord, som vi prædike.
9. Thi dersom du bekjender den Herre Jesus med din Mund, og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal du blive salig.
10. Thi med Hjertet troer man til Retfærdighed, men med Munden bekjender man til Saliggjørelse.
11. Skriften siger jo: hver den, som troer paa ham, skal ikke beskæmmes.
12. Og der er ikke Forskjel paa Jøde og Græker, thi den Samme er Alles Herre, som er rig nok for alle dem, som paakalde ham.
13. Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal vorde salig.
14. Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de

ikke have troet? men hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker?

15. men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor deilige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab.

16. Men de løde ikke alle det gode Budskab, som Esaias siger: Herre! hvo troede det, han hørte af os?

17. Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord.

18. Nu spørger jeg: have de ikke hørt? Jo sandelig, deres Røst er udgangen over al Jorden, og deres Ord til Jorderiges Grændser.

19. Jeg spørger atter: har Israel ikke vidst det? Først siger Moses: jeg vil gjøre Eder nidkjære over et Folk, som ikke er et Folk, over et uforstandigt Folk vil jeg vække Eder til Harme.

20. Men Esaias drister sig til at sige: jeg er funden af dem, som mig ikke søgte; jeg er bleven aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig.

21. Men til Israel siger han: jeg udstrakte mine Hænder den ganske Dag til et ulydigt og gjenstridigt Folk.

11. Capitel.

(I) Jøderne ere ikke aldeles forskudte, men de af dem, som antage Naaden, ere udvalgte, de Andre ere forhærdede, 1-10. (II) Deres Forhærdelse gav Leilighed til Hedningernes Omvendelse, hvorved Jøderne skulle opvækkes til at følge deres Exempel, 11-32. (III) Paulus priser Guds Viisdom, 33-36.

1. Jeg spørger derfor: mon Gud haver forskudt sit Folk? Det være langt fra! thi jeg er og en Israelit, af Abrahams Sæd, af Benjamins Stamme.

2. Gud haver ikke forskudt sit Folk, hvilket han forud kjendte. Vide I ikke, hvad Skriften siger om Elias? hvorledes han træder frem for Gud imod Israel, sigende:

3. Herre! de have ihjelslaget dine Propheter og nedbrudt dine Altere, og jeg er alene overbleven, og de efterstræbe mit Liv.

4. Men hvad siger det guddommelige Gjensvar til ham? Jeg levnede mig selv syv tusinde Mænd, som ikke have bøiet Knæ for Baal.

5. Saaledes er da og i den nærværende Tid en Levning efter Naadens Udvælgelse bleven tilbage.

6. Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjerninger, ellers bliver Naaden ikke mere Naade; men er det af Gjerninger, da er det ikke

mere Naade, ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning.

7. Hvad altsaa? det, Israel søger efter, haver det ikke erholdt, men de Udvalgte have erholdt det; de Øvrige bleve forhærdede,

8. som skrevet er: Gud gav dem en Dorskheds Aand, Øine til ikke at see, Øren til ikke at høre, indtil denne Dag.

9. Og David siger: deres Bord vorde dem til en Snare og til en Fælde og til et Anstød og til et Vederlag!

10. deres Øine vorde mørke, saa de ikke see; og bøi altid deres Ryg!

11. Jeg spørger derfor: mon de have stødt an, paa det de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen vederfaren Hedningerne, paa det hine skulde vækkes til Nidkjærhed.

12. Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Skade er Hedningernes Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det!

13. Thi jeg taler til Eder, I af Hedningerne! saavidt jeg er Hedningernes Apostel, ærer jeg mit Embede,

14. om jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkjærhed og frelse Nogle af dem.

15. Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad er da deres Antagelse Andet, end Liv af Død?

16. Men dersom den første Grøde er hellig, da er Deien ligesaa; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene ligesaa.

17. Men ere nogle af Grenene afbrudte, og er du, en vild Oliekvist, indpodet iblandt dem og bleven meddeelagtig i Olietræets Rod og Fedme,

18. da roes dig ikke imod Grenene; men dersom du roser dig, da bærer jo du ikke Roden, men Roden dig.

19. Du vil sige: Grenene ere afbrudte, paa det jeg skulde blive indpodet.

20. Vel! de ere afbrudte ved Vantro, men du staaer ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt!

21. Thi sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maaskee ei heller spare dig.

22. See derfor Guds Godhed og Strenghed; Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod dig, om du bliver ved i Godheden; ellers skal ogsaa du afhugges.

23. Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem.

24. Thi dersom du er afhuggen af det Olietræ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen er indpodet i et godt Olietræ, hvor meget mere skulle disse, som ere af

Naturen Olietræets Grene, indpodes i deres eget Træ.
25. Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, (paa det I ikke skulle mene Eder kloge), at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet;
26. og saa skal det ganske Israel frelses, som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jakob;
27. og denne er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder.
28. Efter Evangelium ere de vel Fjender for Eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskelige for Fædrenes Skyld;
29. thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke.
30. Og ligesom I tilforn vare ulydige mod Gud, men have nu faaet Barmhjertighed ved deres Vantro;
31. saaledes ere og disse nu blevne ulydige ved den Barmhjertighed, som Eder er vederfaren, at ogsaa de maatte faae Barmhjertighed.
32. Thi Gud haver indsluttet Alle under Ulydighed, at han kunde forbarme sig over Alle.
33. O Rigdoms Dyb baade paa Guds Viisdom og Kundskab! hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veie usporlige!
34. Thi hvo haver kjendt Herrens Sind? eller hvo var hans Raadgiver?
35. eller hvo gav ham først, at det igjen skulde betales ham?
36. Thi af ham, og ved ham, og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen.

12. Capitel.

(I) Paulus formaner de Troende til en hellig Vandel, 1-3. (II) Og at Hver, som et Lem paa Christi Legeme, skal være tro i sin Deel, 4-8. (III) Fornemmelig i Kjærligheds-Beviisninger, 9-21.

1. Desaarsag formaner jeg Eder, Brødre! ved Guds Barmhjertighed, at I fremstille Eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer, hvilket er Eders fornuftige Gudsdyrkelse.
2. Og skikker Eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved Eders Sinds Fornyelse, at I maae skjønne, hvad der er Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Villie.
3. Thi formedelst den Naade, som mig er given, siger jeg til enhver iblandt Eder, at han ikke skal tænke høiere om sig selv, end han bør at tænke, men tænke om sig selv med Betænksomhed, eftersom Gud

tilmaalte Enhver Troens Gave.

4. Thi ligerviis som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke den samme Gjerning:

5. ligesaa ere vi mange eet Legeme i Christus, men hver for sig ere vi hverandres Lemmer.

6. Men efterdi vi have adskillige Naade-Gaver efter den Naade, som er given os, enten vi have Prophetiens Gave, da lader os bruge den i Forhold til vor Tro;

7. eller vi have et Embede, da lader os tage vare paa Embedet; eller om Nogen lærer, paa Lærdommen;

8. eller om Nogen formaner, paa Formanelsen; den, som uddeler, gjøre det med Redelighed; den, som er Forstander, være det med Iver; den, som gjør Barmhjertighed, gjøre det med Glæde.

9. Kjærligheden være uden Skrømt; haver Afsky til det Onde, hænger fast ved det Gode;

10. værer hverandre inderligen hengivne i broderlig Kjærlighed; forekommer hverandre med Ærbødighed;

11. værer ikke lunkne i Eders Iver; værer brændende i Aanden; tjener Herren;

12. værer glade i Haabet, taalmodige i Trængslen, varagtige i Bønnen.

13. Antager Eder de Helliges Nødtørftighed; laaner gjerne Huus.

14. Velsigner dem, som Eder forfølge, velsigner, og forbander ikke.

15. Glæder Eder med de Glade, og græder med de Grædende.

16. Haver eet Sind imod hverandre; tragter ikke efter høie Ting, men holder Eder til de lave; mener Eder selv ikke kloge.

17. Betaler ikke Nogen Ondt for Ondt; beflitter Eder paa, hvad der er godt for alle Menneskers Aasyn.

18. Dersom det er muligt, da haver Fred med alle Mennesker, saavidt det staaer til Eder.

19. Hevner Eder ikke selv, I Elskelige! men giver Straffen Tid; thi der er skrevet: Hevnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren.

20. Dersom da din Fjende hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke; thi naar du det gjør, samler du gloende Kul paa hans Hoved.

21. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.

13. Capitel.

(I) De Boende bør være Øvrighed lydige, 1-7. (II) Bevise Kjær-

ligheb mod Alle, 8-10. (III) Og aflægge Mørkets Gjerninger, 11-14.

1. Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, haver Gud beskikket,

2. saa at hvo som sætter sig imod Øvrigheden, imodstaaer Guds Anordning; men de, som imodstaae, skulle faae deres Dom.

3. Thi de Regjerende ere ikke til Skræk for gode Gjerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, saa gjør det, som godt er, og du skal have Roes af den.

4. Thi den er Guds Tjener, dig til Gode. Men dersom du gjør det, som er ondt, da frygt dig; thi den bærer ikke Sværdet forgjeves; den er Guds Tjener, en Hevner til Straf over den, som gjør det Onde.

5. Derfor er det fornødent at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens.

6. Derfor betale I dem ogsaa Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just skulle tage vare paa dette.

7. Betaler derfor Alle, hvad I ere dem skyldige; den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære.

8. Bliver Ingen Noget skyldige uden dette, at elske hverandre; thi hvo som elsker den Anden, haver opfyldt Loven.

9. Thi det: du skal ikke bedrive Hoer; du skal ikke ihjelslaae; du skal ikke stjæle; du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd; du skal ikke begjere; og om der er noget andet Bud, det befattes som i en Hovedsum i dette Ord: du skal elske din Næste som dig selv.

10. Kjærligheden gjør Næsten ikke Ondt, derfor er Kjærligheden Lovens Fylde.

11. Og dette desto mere i Betragtning af Tiden, da Stunden nu er der, at vi skulle opstaae af Søvne; thi vor Frelse er nu nærmere, end da vi bleve troende.

12. Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gjerninger og iføre Lysets Vaaben;

13. lader os vandre skikkeligen som om Dagen, ikke i Fraadseri og Drukkenskab, ikke i Løsagtighed og Uteerlighed, ikke i Kiv og Avind;

14. men ifører den Herre Jesus Christus, og pleier ikke Kjødet til at vække Begjerlighed.

14. Capitel.

(I) Den Stærke skal antage sig den Skrøbelige, og denne skal ikke dømme den Anden, 1-4. (II) Men

Hver gjøre, hvad han gjør, til Herrens Ære, for hvem vi alle skulle gjøre Regnskab, 5-12. (III) Ingen bør forarge sin Broder, 13-21; eller gjøre Noget med Tvivlagtighed, 22. 23.

1. Antager Eder den, som er skrøbelig i Troen, og dømmer ikke hans Meninger.
2. En troer, at man tør æde Alt, men den Skrøbelige æder kun Urter.
3. Hvo som æder, foragte ikke den, som ikke æder; og hvo som ikke æder, dømme ikke den, som æder; thi Gud haver antaget ham.
4. Hvo er du, som dømmer en fremmed Svend? For sin egen Herre staaer eller falder han; men han skal blive staaende, thi Gud er mægtig til at holde ham.
5. En agter den ene Dag fremfor den anden, en Anden agter alle Dage lige; Hver have fuld Vished i sit eget Sind.
6. Hvo som gjør sig Mening om Dage, han gjør det for Herren; og hvo som ikke gjør sig Mening om Dage, han gjør det ogsaa for Herren. Hvo som æder, gjør det for Herren, thi han takker Gud; og hvo som ikke æder, gjør det ogsaa for Herren, og takker Gud.
7. Thi Ingen af os lever sig selv, og Ingen døer sig selv;
8. thi baade, dersom vi leve, leve vi Herren, og dersom vi døe, døe vi Herren; derfor, enten vi leve eller vi døe, ere vi Herrens.
9. Dertil er jo Christus baade død og opstanden og bleven levende igjen, at han skal herske baade over Døde og Levende.
10. Du altsaa, hvi dømmer du din Broder? eller du, hvi foragter du din Broder? Vi skulle jo alle fremstilles for Christi Domstol.
11. Thi der er skrevet: saa sandt jeg lever, siger Herren, skal hvert Knæ bøies for mig, og hver Tunge skal bekjende Gud.
12. Altsaa skal hver af os gjøre Gud Regnskab for sig selv.
13. Derfor lader os ikke mere dømme hverandre, men dømmer hellere dette, ikke at sætte Anstød eller Forargelse for en Broder.
14. Jeg veed og er vis paa i den Herre Jesus, at Intet er ureent i sig selv; dog for den, som agter Noget for ureent, ham er det ureent.
15. Men dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, da omgaaes du ikke mere efter Kjærlighed. Led ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Christus er død.
16. Lader derfor Eders Gode ikke blive bespottet.
17. Thi Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfær-

dighed og Fred og Glæde i den Hellig Aand.
18. Hvo som derudi tjener Christus, er velbehagelig for Gud og tækkelig for Menneskene.
19. Derfor lader os tragte efter det, som tjener til Fred og indbyrdes Opbyggelse.
20. Nedbryd ikke Guds Værk for Mads Skyld! Vel er Alt reent, men det er ondt for det Menneske, som æder med Anstød.
21. Det er godt, ikke at æde Kjød eller at drikke Viin eller at gjøre Noget, som støder din Broder, forarger eller ængster ham.
22. Du haver Tro; hav den hos dig selv for Gud. Salig er den, som ikke maa dømme sig selv i det, han vælger.
23. Men hvo som tvivler, og dog æder, han er skyldig, fordi det ikke er af Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd.

15. Capitel.

(I) Enhver skal leve sin Næste til Behag efter Christi Exempel, som har baaret vore Skrøbeligheder, og antaget baade Jøder og Hedninger, 1-13. (II) Skjøndt de Romere selv kunde formane hverandre, har dog Paulus villet formane dem, som Hedningernes Apostel, 14-21. (III) Han vil og engang besøge dem til deres Opbyggelse, 22-29. (IV) Imidlertid skulle de bede for ham, 30-33.

1. Vi, som ere stærke, bør da bære over med de Svages Skrøbeligheder, og ikke behage os selv.
2. Hver af os være sin Næste til Behag i det Gode, til Opbyggelse.
3. Thi ogsaa Christus levede ikke sig selv til Behag; men som skrevet staaer: deres Forhaanelser, som dig forhaane, ere faldne paa mig.
4. Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, det er skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab ved Taalmodighed og Skrifternes Trøst.
5. Men Taalmodighedens og Trøstens Gud give Eder at have eet Sind indbyrdes efter Christus Jesus,
6. at I eendrægteligen med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader.
7. Derfor antager Eder hverandre, ligesom Christus haver antaget sig os, til Guds Ære.
8. Jeg siger nemlig, at Jesus Christus er bleven Omskærelsens Tjener for Guds Sanddruheds Skyld, til at stadfæste Forjættelserne til Fædrene;
9. men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhjertigheds Skyld, som skrevet er: derfor vil jeg bekjende dig iblandt Hedningerne og lovsynge dit Navn.
10. Og atter siges der: fryder Eder, I Hedninger, med hans Folk!

11. Og atter: lover Herren, alle Hedninger, og priser ham, alle Folk!
12. Og atter siger Esaias: der skal være en Rod af Jessai, og den, som opstaaer at regjere over Hedningerne, paa ham skulle Hedningerne haabe.
13. Men Haabets Gud fylde Eder med al Glæde og Fred, idet I troe, at I kunne vorde rige i Haabet ved den Hellig Aands Kraft.
14. Iøvrigt, mine Brødre! er jeg og selv forvisset om Eder, at ogsaa I ere fulde af Godhed, rige paa al Kundskab, istand til at paaminde hverandre.
15. Dog har jeg for en Deel tilskrevet Eder, mine Brødre! noget dristigere, for at paaminde Eder efter den Naade, som mig er given af Gud,
16. at være Jesu Christi Tjener iblandt Hedningerne, at betjene Guds Evangelium, paa det Hedningernes Offer maa blive velbehageligt, helliget formedelst den Hellig Aand.
17. Saaledes haver jeg Roes i Christus Jesus i min Tjeneste for Gud.
18. Thi jeg vil ikke fordriste mig til at tale Noget om det, som Christus ikke haver udrettet ved mig til Hedningernes Lydighed, ved Ord og Handling,
19. ved Tegns og Undergjerningers Kraft, ved Guds Aands Kraft; saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien haver tilfulde forkyndt Christi Evangelium;
20. dog saaledes, at jeg havde synderlig Villie til at prædike Evangelium, ikke der, hvor Christus var nævnet, at jeg ikke skulde bygge paa en fremmed Grundvold.
21. men som skrevet staaer: de, for hvilke Intet var kundgjort om ham, skulle see, og de, som ikke havde hørt, skulle forstaae.
22. Derved er jeg og mange Gange bleven forhindret i at komme til Eder.
23. Men nu, da jeg ikke mere haver Rum i disse Lande, og fra mange Aar af haver Længsel efter at komme til Eder,
24. vil jeg, naar jeg reiser til Spanien, komme til Eder; thi jeg haaber at see Eder, naar jeg reiser igjennem, og af Eder at blive ledsaget derhen, naar jeg først i nogen Maade er bleven tilfredsstillet hos Eder.
25. Men nu reiser jeg til Jerusalem for at tjene de Hellige.
26. Thi Macedonien og Achaia have anseet for godt, at gjøre et Sammenskud til de Fattige iblandt de Hellige i Jerusalem.
27. De ansaae det for godt, og ere ogsaa deres Skyldnere.

Thi ere Hedningerne blevne deelagtige i hines aandelige Fordele, da ere de og skyldige at tjene dem i det Timelige.

28. Naar jeg da haver fuldbragt dette og forsikkret dem denne Frugt, vil jeg derfra drage gjennem Eders Stad til Spanien.

29. Men jeg veed, at naar jeg kommer til Eder, skal jeg komme med Christi Evangelii Velsignelses Fylde.

30. Men jeg formaner Eder, Brødre! ved vor Herre Jesus Christus og ved Aandens Kjærlighed, at I ville med mig stride i Bøn for mig til Gud,

31. at jeg maa udfries fra de Vantroe i Judæa, og at mit Ærinde til Jerusalem maa blive de Hellige behageligt,

32. paa det jeg kan komme til Eder med Glæde, efter Guds Villie, og vederkvæges med Eder.

33. Fredens Gud være med Eder alle! Amen.

16. Capitel.

(I) Paulus anbefaler Phoebe, og lader hilse mange Udvalgte og den hele Menighed, 1-16. (II) Advarer mod Forførere, 17-20. (III) Hilser fra Adskillige, 21-23. (IV) Slutter Brevet med et Ønske, 24-27.

1. Jeg befaler Eder Phoebe, vor Søster, Tjenerinde ved Menigheden i Kenchreæ,

2. at I antage hende i Herren, som det kommer de Hellige, og gjøre hende Bistand i hvadsomhelst hun maatte have Eder behov; thi hun haver og gjort Mange Bistand, ja ogsaa mig selv.

3. Hilser Priscilla og Aqvilas, mine Medarbeidere i Christus Jesus,

4. hvilke for mit Liv have vovet deres eget, hvem ikke jeg alene takker, men og alle Hedningernes Menigheder;

5. og hilser Menigheden i deres Huus. Hilser Epænetus, den Elskelige, Achaias Førstegrøde i Christus.

6. Hilser Maria, som haver arbeidet meget for os.

7. Hilser Andronicus og Junias, mine Frænder og mine Medfangne, som ere mærkelige iblandt Apostlerne og have, før jeg, været i Christus.

8. Hilser Amplias, min Elskelige i Herren.

9. Hilser Urbanus, vor Medarbeider i Christus, og Stachys, min Elskelige.

10. Hilser Apelles, den Prøvede i Christus. Hilser dem, som ere af Aristobulus' Huus.

11. Hilser Herodion, min Frænde. Hilser dem af Narcissus' Huus, som ere i Herren.

12. Hilser Tryphena og Tryphosa, som have arbeidet i Herren. Hilser Persis, den Elskelige, som haver arbeidet meget i Herren.

13. Hilser Rufus, den Udvalgte i Herren, og hans og min Moder.
14. Hilser Asyncritus, Phlegon, Hermas, Patrobas, Hermes og Brødrene hos dem.
15. Hilser Philologus og Julias, Nereus og hans Søstre, og Olympa og alle de Hellige hos dem.
16. Hilser hverandre med et helligt Kys. Christi Menigheder hilse Eder.
17. End formaner jeg Eder, Brødre! at I give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser, tvertimod den Lærdom, som I have lært, og viger af fra dem.
18. Thi saadanne tjene ikke vor Herre Jesus Christus, men deres egen Bug; og ved søde Ord og smigrende Taler forføre de de Eenfoldiges Hjerter.
19. Eders Lydighed er bleven Alle bekjendt; derfor glæder jeg mig over Eder. Men jeg vil, at I skulle være vise til det Gode, og eenfoldige til det Onde.
20. Men Fredens Gud skal snart knuse Satanas under Eders Fødder. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eder! Amen.
21. Timotheus, min Medarbeider, og Lucius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse Eder.
22. Jeg Tertius, som har skrevet dette Brev, hilser Eder i Herren.
23. Cajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser Eder. Erastus, Stadens Rentemester, hilser Eder, og Broderen Qvartus.
24. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eder alle! Amen.
25. Men ham, som er mægtig til at styrke Eder efter mit Evangelium og Jesu Christi Prædiken, efter Aabenbaringen af den Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider,
26. men nu er aabenbaret og, ifølge de prophetiske Skrifter, efter den evige Guds Befaling er kundgjort for alle Hedninger til Troens Lydighed:
27. ham, den ene vise Gud, være Ære ved Jesus Christus i al Evighed! Amen.

St. Pauli første Brev til de Corinthier.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de troende Corinthier Naade, 1-3. (II) Takker Gud for dem, og trøster dem, 4-9. (III) Han laster den Splid, som var iblandt dem, og viser dem fra sig hen til Christus, paa hvis Navn de vare døbte, 10-16. (IV) Hvis Korsens Evangelium han havde

prædiket i Eenfoldighed, hvilket er en daarlig Prædiken for Verden, men Viisdom og Kraft for dem, som troe, 17-25. (V) Gud har udvalgt de Ringe for Verden, at Ingen skal rose sig uden i Herren, 26-31.

1. Paulus, kaldet til Jesu Christi Apostel ved Guds Villie, og Broderen Sosthenes,
2. til Guds Menighed, som er i Corinth, de Helligede i Christus Jesus, de kaldte Hellige, med alle dem, som paa ethvert Sted paakalde vor Herres Jesu Christi, deres og vor Herres, Navn:
3. Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
4. Jeg takker min Gud altid for Eder for den Guds Naade, som er given Eder i Christus Jesus;
5. at I ved ham ere gjorte rige i Alt, i al Lære og al Kundskab,
6. ligesom og det Vidnesbyrd om Christus er bleven befæstet hos Eder,
7. saa at Eder ikke fattes paa nogen Naadegave, idet I forvente vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse,
8. som og skal stadfæste Eder indtil Enden, ustraffelige paa vor Herres Jesu Christi Dag.
9. Gud er trofast, ved hvem I ere kaldte til hans Søns, Jesu Christi, vor Herres Samfund.
10. Men jeg formaner Eder, Brødre! ved vor Herres Jesu Christi Navn, at I alle føre den samme Tale, og at der ikke maa findes Splidagtigheder iblandt Eder, men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening.
11. Thi mig er tilkjendegivet om Eder, mine Brødre! af Chloes Huusfolk, at der ere Trætter iblandt Eder.
12. Jeg mener nemlig, at enhver af Eder siger: jeg er Paulus', eller: jeg er Apollos', eller: jeg er Kephas', eller: jeg er Christi.
13. Er da Christus deelt? mon Paulus være korsfæstet for Eder? eller ere I døbte til Paulus' Navn?
14. Jeg takker Gud, at jeg Ingen af Eder haver døbt, uden Crispus og Cajus,
15. paa det ikke Nogen skal sige, at jeg haver døbt til mit Navn.
16. Dog døbte jeg ogsaa Stephanas' Huusfolk; ellers veed jeg ikke, at jeg haver døbt nogen Anden.
17. Thi Christus sendte mig ikke for at døbe, men for at prædike Evangelium, ikke med vise Ord, at Christi Kors ikke skulde tabe sin Kraft.
18. Thi det Korsens Ord er vel dem en Daarlighed, som blive fortabte, men os, som blive salige, er det en Guds Kraft.

19. Thi der er skrevet: jeg vil forkaste de Vises Viisdom, og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand.

20. Hvor ere de Vise? hvor de Skriftkloge? hvor denne Verdens Grandskere? haver Gud ikke gjort denne Verdens Viisdom til Daarlighed?

21. Thi efterdi Verden for idel Viisdom ikke erkjendte Gud i hans Viisdom, da behagede det Gud formedelst denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem salige, som troe.

22. Saasom baade Jøderne æske Tegn, og Grækerne søge Viisdom;

23. men vi prædike den korsfæstede Christus, som er Jøderne en Forargelse og Grækerne en Daarlighed;

24. men dem, som ere kaldte, baade Jøder og Græker, prædike vi Christus, Guds Kraft og Guds Viisdom.

25. Thi det Daarlige fra Gud er visere end Menneskenes Viisdom, og det Skrøbelige fra Gud er stærkere end Menneskenes Styrke.

26. Betragter, Brødre! hvo I ere, som bleve kaldte: ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme;

27. men det for Verden Daarlige udvalgte Gud, for at beskæmme de Vise, og det for Verden Skrøbelige udvalgte Gud, for at beskæmme det Stærke;

28. og det for Verden Uædle og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget;

29. paa det intet Kjød skal rose sig for ham.

30. Men ved ham ere I udi Christus Jesus, hvilken er bleven os Viisdom fra Gud, og Retfærdighed og Helliggjørelse og Forløsning;

31. saa at, som skrevet er: hvo sig roser, rose sig i Herren.

2. Capitel.

(I) Paulus har prædiket for dem i Eenfoldighed og Skrøbelighed, dog i Kraft og Aand, om den korsfæstede Jesus, 1-5. (II) Hvilket er en skjult Viisdom for Verdens Vise, men ved Guds Aand aabenbaret for dem, som troe, 6-16.

1. Og jeg, Brødre! der jeg kom til Eder, kom jeg ikke med prægtige Ord eller Viisdom, at forkynde Eder det Guds Vidnesbyrd;

2. thi jeg agtede mig ikke at vide Noget iblandt Eder uden Jesus Christus, og ham korsfæstet;

3. og jeg var hos Eder med Ydmyghed og med Frygt og med megen Bæven;

4. og mit Ord og min Prædiken var ikke i menneskelig Viisdoms overtalende Ord, men i Aands og Krafts Beviisning;

5. at Eders Tro ikke skulde være i Menneskens Viisdom, men i Guds Kraft.

6. Men Viisdom tale vi iblandt de Fuldkomne, dog ikke denne Verdens Viisdom, ikke heller denne Verdens Øversters, hvilke skulle beskæmmes;

7. men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, den, som var skjult, hvilken Gud haver forud beskikket før Verdens Begyndelse, til vor Herlighed,

8. hvilken Ingen af denne Verdens Øverster kjendte; thi havde de kjendt den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre;

9. men, som skrevet er: hvad intet Øie har seet, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elske.

10. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.

11. Hvilket Menneske veed det, der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa veed og Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand.

12. Og vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det vi kunne kjende, hvad der er os skjenket af Gud;

13. hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Viisdom lærer, men med Ord, som den Hellig Aand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord.

14. Men det sandselige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til, thi de ere ham en Daarlighed; og han kan ikke kjende dem, thi de dømmes aandeligen.

15. Men den Aandelige dømmer vel alle Ting, selv derimod dømmes han af Ingen.

16. Thi hvo haver kjendt Herrens Sind, at han kunde undervise ham? Men vi have Christi Sind.

3. Capitel.

(I) De Corinthier vare forhen, og ere endnu kjødelige, fordi de see for meget paa Mennesker, som ere kun Guds Tjenere og Medarbeidere, 1-9. (II) Men Grundvolden er Christus, paa hvilken Enhver bygger, som han forstaaer, 10-15. (III) De skulle vogte sig, at de ikke fordærve Guds Bygning; ikke hovmode sig af Verdens Viisdom, og ei rose sig af Mennesker, 16-23.

1. Og jeg, Brødre! kunde ikke tale med Eder, som med Aandelige, men som med Kjødelige, som med Børn i Christus.

2. Jeg gav Eder Melk at drikke, og ikke haard Mad; thi da kunde I end ikke taale den, ja I kunne endnu ikke;

3. thi I ere endnu kjødelige. Efterdi der er Nid og Kiv

og Tvedragt iblandt Eder, ere I da ikke kjødelige og omgaaes efter menneskelig Viis?
4. Naar En siger: jeg er Paulus', men en Anden: jeg er Apollos': ere I da ikke kjødelige?
5. Hvo er da Paulus? og hvo er Apollos? uden Tjenere, ved hvilke I bleve troende, og det, eftersom Herren haver givet Enhver.
6. Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Væxt.
7. Saa er nu hverken den Noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Væxt.
8. Den, som planter, og den, som vander, ere Eet; men Hver skal faae sin egen Løn efter sit eget Arbeide.
9. Thi vi ere Guds Medarbeidere; I ere Guds Ager, Guds Bygning.
10. Jeg lagde Grundvolden som en viis Bygmester, efter den Guds Naade, som mig er given, men en Anden bygger derpaa; Hver see til, hvorledes han bygger.
11. Thi Ingen kan lægge en anden Grundvold end den, som lagt er, hvilken er Jesus Christus.
12. Men dersom Nogen bygger paa denne Grundvold Guld, Sølv, dyrebare Stene, Træ, Hø, Straa,
13. da skal Hvers Gjerning blive aabenbar; thi Dagen skal gjøre det klart, ved Ild skal det aabenbares, og Ilden skal prøve, hvordan Hvers Gjerning er.
14. Dersom Nogens Gjerning, som han byggede derpaa, bliver fast, da skal han faae Løn.
15. Dersom Nogens Gjerning bliver opbrændt, da skal han lide Skade; men han selv skal blive frelst, dog som igjennem Ild.
16. Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i Eder?
17. Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve; thi Guds Tempel er helligt, hvilket I ere.
18. Ingen bedrage sig selv! Dersom Nogen lader sig tykkes at være viis iblandt Eder i denne Verden, han vorde en Daare, at han kan vorde viis.
19. Thi denne Verdens Viisdom er Daarlighed hos Gud, som skrevet staaer: han er den, som griber de Vise i deres Trædskhed;
20. og atter: Herren kjender de Vises Tanker, at de ere forfængelige.
21. Derfor rose Ingen sig af Mennesker, thi alle Ting ere Eders;
22. være sig Paulus eller Apollos eller Kephas eller Verden eller Liv eller Død eller det Nærværende eller det

Tilkommende: alle Ting ere Eders;

23. men I ere Christi, men Christus Guds.

4. Capitel.

(I) Lærere ere Guds Huusholdere, som ei utidig bør dømmes, 1-7. (II) De Corinthier indbildte sig for tidlig at være komne til Herlighed, da Guds Apostler endnu stode i svære Lidelser, 8-13. (III) Paulus formaner dem til at efterfølge ham, og at vogte sig for Opblæselse, thi Guds Rige bestaaer ikke i Ord, 14-21.

1. Saaledes agte hvert Menneske os, som Christi Tjenere og Huusholdere over Guds Hemmeligheder.

2. Iøvrigt udkræves af Huusholdere, at de maae findes troe.

3. Men mig er det saare lidet at dømmes af Eder eller af en menneskelig Ret, ja, jeg dømmer mig end ikke selv.

4. Vel veed jeg Intet med mig selv, dog er jeg dermed ikke retfærdiggjort; men Herren er den, som mig dømmer.

5. Derfor dømmer ikke Noget for Tiden, indtil Herren kommer, som og skal føre til Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; da skal Hver vederfares sin Lov af Gud.

6. Men dette, Brødre! haver jeg hentydet paa mig selv og Apollos for Eders Skyld, at I kunne lære af os, ikke at tænke høiere end skrevet er, at ikke Nogen for Eens Skyld skal opblæse sig mod den Anden.

7. Thi hvo giver dig Fortrin? og hvad haver du, som du ikke haver annammet? Men dersom du og haver annammet det, hvi roser du dig, som du havde ikke annammet det?

8. I ere allerede blevne mætte, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Herrer foruden os, og gid I vare blevne Herrer, paa det og vi kunde blive det med Eder!

9. Thi mig synes, at Gud haver fremstillet os Apostler som de Ringeste, som henantvordede til Døden; thi vi ere blevne et Skuespil for Verden, baade for Engle og Mennesker.

10. Vi ere Daarer for Christi Skyld, men I ere kloge i Christus; vi skrøbelige, men I stærke; I herlige, men vi foragtede.

11. Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst, og ere nøgne, og faae Mundslag, og have intet vist Sted,

12. og arbeide møisommeligen med vore egne Hænder. Overskjeldede velsigne vi, forfulgte taale vi,

13. bespottede formane vi; vi ere blevne som Udskud i Verden, Alles Skoviskt indtil nu.

14. Dette skriver jeg ikke

for at beskæmme Eder, men jeg paaminder Eder som mine elskelige Børn.

15. Thi om I end havde ti tusinde Tugtemestere i Christus, have I dog ikke mange Fædre; men jeg avlede Eder i Christus Jesus ved Evangelium.

16. Jeg formaner Eder derfor: vorder mine Efterfølgere!

17. Desaarsag sendte jeg Timotheus til Eder, som er min elskelige og trofaste Søn i Herren, at han skal paaminde Eder om mine Veie i Christus, saaledes som jeg lærer allevegne i hver Menighed.

18. Nogle ere blevne opblæste, som om jeg ikke skulde komme til Eder;

19. men jeg vil snart komme til Eder, om Herren vil, og forfare, ikke de Opblæstes Ord, men deres Kraft.

20. Thi Guds Rige bestaaer ikke i Ord, men i Kraft.

21. Hvad ville I? Skal jeg komme til Eder med Riis, eller med Kjærlighed og Sagtmodigheds Aand?

5. Capitel.

(I) Paulus laster dem, fordi de ei havde udelukket den, som bedrev Blodskam, af Menigheden, og minder om, at en liden Suurdei kan gjøre en heel Dei suur, 1-8. (II) Han vil ei, at de skulle taale aabenbare Syndere i Menigheden, 9-13.

1. Ydermere høres der Horeri iblandt Eder, og saadant Horeri, som ikke end nævnes iblandt Hedningerne, at En lever med sin Faders Hustru.

2. Og I ere opblæste, og ere ikke meget mere sørgmodige, saa at den, som haver gjort denne Gjerning, maatte udstødes fra Eder?

3. Jeg for min Deel, skjøndt fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, haver allerede dømt, som om jeg var nærværende, den, som dette haver saaledes bedrevet,

4. i vor Herres Jesu Christi Navn, naar I ere forsamlede, og min Aand hos Eder med vor Herres Jesu Christi Kraft,

5. at overantvorde Satan en Saadan til Kjødets Fordærvelse, at Aanden maa frelses paa den Herres Jesu Christi Dag.

6. Kun slet er Eders Roes! Vide I ikke, at en liden Suurdei syrer den hele Dei?

7. Derfor udrenser den gamle Suurdei, at I kunne være en ny Dei, ligesom I ere usyrede; thi ogsaa for os er vort Paaske-Lam slagtet, Christus.

8. Derfor lader os holde Høitid, ikke med den gamle Suurdei, ei heller med Ondskabs og Skalkheds Suurdei, men med Reenheds og Sandheds usyrede Brød.

9. Jeg haver skrevet Eder til i Brevet, at I skulle Intet have at skaffe med Skjørlevnere.

10. Dermed mener jeg ingenlunde Skjørlevnere i denne Verden, eller Gjerrige eller Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I gaae ud af Verden.

11. Men nu haver jeg skrevet Eder, at I skulle Intet have at skaffe, dersom Nogen, der kaldes en Broder, er en Skjørlevner eller Gjerrig eller en Afgudsdyrker eller en Skjendegjest eller en Dranker eller en Røver; at I skulle end ikke æde med en Saadan.

12. Thi hvad kommer det mig ved ogsaa at dømme dem, som ere udenfor? Nei, dømmer I dem, som ere iblandt Eder;

13. dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer I den Onde fra Eder!

6. Capitel.

(I) Paulus laster, at de havde Sager med hinanden, og det for hedensk Øvrighed, 1-11. (II) Og advarer mod Skjørlevnet, 12-20.

1. Kan dog Nogen af Eder, naar han haver Sag med en Anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de Vanhellige, og ikke hos de Hellige?

2. Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden? Og dersom Verden dømmes ved Eder, ere I da uværdige til at dømme i de ringeste Sager?

3. Vide I ikke, at vi skulle dømme Englene? end sige timelige Ting!

4. Naar I da have Sager om det Timelige, da sætte I dem til Dommere, som ere intet agtede i Menigheden.

5. Jeg siger det Eder til Blusel: saa er der da ingen Viis iblandt Eder, end ikke een, som kunde dømme imellem sine Brødre?

6. Men Broder gaaer i Rette med Broder, og det for de Vantroe!

7. Overalt er det jo allerede en Feil iblandt Eder, at I have Sager med hverandre. Hvi lide I ikke hellere Uret? hvi lade I Eder ikke hellere besvige?

8. Men I gjøre Uret og besvige, og det Brødrene!

9. Eller vide I ikke, at de Uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken Skjørlevnere, ei heller Afgudsdyrkere, ei heller Hoerkarle, ei heller Blødagtige, ei heller de, som synde imod Naturen,

10. ei heller Tyve, ei heller Gjerrige, ei heller Drankere, ei Skjendegjeste, ei Røvere skulle arve Guds Rige.

11. Og saadanne vare I tildeels; men I ere aftvættede, men I ere helliggjorte, men I ere retfærdiggjorte, ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand.

12. Jeg haver Lov til Alt,

men Alt er ikke nyttigt; jeg haver Lov til Alt, men jeg vil ikke lade mig beherske af Noget.
13. Maden er for Bugen, og Bugen for Maden; men Gud skal tilintetgjøre baade denne og den; Legemet derimod er ikke for Skjørlevnet, men for Herren, og Herren for Legemet;
14. og Gud har baade opreist Herren, og skal opreise os formedelst sin Kraft.
15. Vide I ikke, at Eders Legemer ere Christi Lemmer? Skal jeg da tage Christi Lemmer og gjøre dem til Skjøgens Lemmer? Det være langt fra!
16. Eller vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? Thi de To, hedder det, skulle blive til eet Kjød.
17. Men hvo som hænger ved Herren, er een Aand med ham.
18. Flyer Skjørlevnet! Enhver Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men hvo som bedriver Skjørlevnet, synder mod sit eget Legeme.
19. Eller vide I ikke, at Eders Legeme er den Hellig Aands Tempel, som er i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ikke ere Eders Egne?
20. Thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor Gud i Eders Legeme og i Eders Aand, hvilke høre Gud til.

7. Capitel.

(I) Hvorledes Ægtefolk skulle leve med hverandre, 1-6. (II) Ugifte og Enker gjøre vel, om de ikke gifte sig, dog synde de ikke, om de gifte sig, 7-9. (III) Ægtefolk maae ikke skilles ad; Hver skal vandre, som han er kaldet, 10-24. (IV) Vidtløftigere Underviisning i Henseende til Jomfruer og Enker, 25-40.

1. Betræffende det, som I skreve mig til om, da er det et Menneske godt, at han ikke rører en Kvinde;
2. men for Skjørlevnets Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Hustru have sin egen Mand.
3. Manden bevise Hustruen den skyldige Velvillighed; desligeste ogsaa Hustruen Manden.
4. Hustruen er ikke mægtig over sit eget Legeme, men Manden; desligeste er ogsaa Manden ikke mægtig over sit eget Legeme, men Hustruen.
5. Holder Eder ikke fra hverandre, uden det skeer med fælles Samtykke til en Tid, at I kunne overlade Eder til Faste og Bøn; og kommer atter tilsammen, at Satan ikke skal friste Eder formedelst Eders Uafholdenhed.
6. Men dette siger jeg som Raad, ikke som Befaling.
7. Thi jeg vilde, at alle Mennesker vare, som jeg selv er; men Hver haver sin egen Naadegave af Gud, den Ene saa, den Anden saa.

8. Til de Ugifte og til Enker siger jeg, at det er dem godt, om de blive, som jeg er.
9. Men kunne de ikke afholde sig, da gifte de sig; thi det er bedre at gifte sig, end at lide Brynde.
10. Men de Gifte byder ikke jeg, men Herren, at Hustruen skal ikke skilles fra Manden;
11. (men skilles hun og fra ham, da blive hun ugift, eller forlige sig med Manden); og at en Mand ikke skal forlade sin Hustru.
12. Men de Andre siger jeg, ikke Herren: dersom nogen Broder haver en vantro Hustru, og det behager hende at boe hos ham, han forlade hende ikke.
13. Og dersom en Kvinde haver en vantro Mand, og det behager ham at boe hos hende, hun forlade ham ikke.
14. Thi den vantroe Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantroe Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo Eders Børn urene, men nu ere de hellige.
15. Men vil den Vantroe frastille sig, da frastille han sig; ingen Broder eller Søster er bunden i saadanne Ting; men Gud haver kaldet os til Fred.
16. Thi hvad veed du, Hustru; om du ikke kan frelse Manden? eller hvad veed du, Mand! om du ikke kan frelse Hustruen?
17. Som Gud haver tildeelt Enhver, som Herren haver kaldet Enhver, saaledes vandre han; og saaledes beskikker jeg i alle Menigheder.
18. Er Nogen kaldet omskaaren, han lade ikke Forhuden drage over; er Nogen kaldet i Forhuden, han lade sig ikke omskære.
19. Omskærelsen er Intet, og Forhuden er Intet, men at bevare Guds Bud.
20. Hver blive i den Stand, som han er kaldet udi.
21. Er du kaldet som Træl, det bekymre dig ikke; men kan du blive fri, da vælg hellere dette.
22. Thi hvo som er kaldet i Herren som Træl, han er Herrens Frigivne; desligeste og, hvo som er kaldet som Fri, han er Christi Træl.
23. I ere dyrekjøbte, vorder ikke Menneskers Trælle!
24. Som Enhver, Brødre! er kaldet, saaledes blive han for Gud.
25. Om Jomfruer haver jeg ikke Herrens Befaling, men giver min Mening tilkjende, som den, hvem Herren barmhjertig har forundt at være tro.
26. Jeg mener altsaa, at dette er godt formedelst den nærværende Nød, at det er godt for et Menneske at være saaledes.

27. Er du bunden til en Hustru, søg ikke at blive løst. Er du løst fra en Hustru, søg ikke en Hustru.

28. Men dersom du og giftede dig, syndede du ikke; og dersom en Jomfru giftede sig, syndede hun ikke; dog skulle Saadanne have Trængsel i Kjødet. Men jeg skaaner Eder.

29. Saa Meget siger jeg, Brødre! at Tiden herefter er trang, saa at baade de, der have Hustruer, skulle være som de, der ikke have;

30. og de, der græde, som de, der ikke græde; og de, sig glæde, som de, der ikke glæde sig; og de, der kjøbe, som de, der ikke beholde;

31. og de, der bruge denne Verden, som de, der ikke nyde den; thi denne Verdens Skikkelse forgaaer.

32. Men jeg vilde, at I skulde være uden Bekymring. Den Ugifte haver Omhyggelighed for de Ting, som høre Herren til, hvorledes han kan behage Herren;

33. men den Gifte haver Omhyggelighed for de Ting, som høre Verden til, hvorledes han kan behage Hustruen.

34. Der er ogsaa Forskjel imellem Hustruen og Jomfruen. Den Ugifte haver Omhyggelighed for de Ting, som høre Herren til, at hun kan være hellig baade paa Legeme og i Aand; men den Gifte haver Omhyggelighed for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage Manden.

35. Det siger jeg til Eders egen Nytte; ikke for at kaste en Snare om Eder, men for at bevare Anstændighed og urokkelig Vedholdenhed ved Herren.

36. Men dersom Nogen mener, at det er uanstændigt for hans Jomfru, dersom hun sidder for længe hen, og det maa saa være, han gjøre, hvad han vil, han synder ikke; lader Saadanne gifte sig.

37. Men den, som haver sat sig stadig for i Hjertet, som er ikke tvungen, men haver Magt over sin egen Villie, og haver besluttet det i sit Hjerte, at bevare sin Jomfru, han gjøre vel.

38. Saa at baade den, som bortgifter, gjør vel, og den, som ikke bortgifter, gjør bedre.

39. En Hustru er bunden ved Loven, saa længe hendes Mand lever; men er hendes Mand hensovet, er hun fri, at giftes med hvem hun vil, alene at det skeer i Herren.

40. Men hun er lykkaligere, om hun bliver saaledes, som hun er, efter min Mening; men jeg mener og at have Guds Aand.

8. Capitel.

(I) Ingen skal bruge sin Kundskab til Andres Forargelse, 1-3. (II) Skjøndt en Afgud er Intet, skulle de Corinthier dog ikke æde Afguds-Offer, for ikke at forarge de Skrøbelige, 4-13.

1. Hvad Afguds-Offer angaaer, da vide vi, thi vi have alle Kundskab; (Kundskaben opblæser, men Kjærligheden opbygger.

2. Dersom Nogen tykkes at vide Noget, han haver endnu aldrig vidst Noget saaledes, som det bør sig at vide.

3. Men dersom Nogen elsker Gud, han haver faaet Kundskab af ham).

4. Hvad altsaa Spiisning af Afguds-Offer angaaer, da vide vi, at en Afgud er Intet i Verden, og at der er ingen anden Gud, uden een.

5. Thi omendskjøndt der ere saakaldte Guder, være sig i Himmelen eller paa Jorden, (som det da hedder: der ere mange Guder og mange Herrer),

6. saa have vi dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham, og een Herre, Jesus Christus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham.

7. Men Alle have ikke den Kundskab. Nogle gjøre sig endnu Samvittighed over Afguder og æde det som Afguds-Offer, og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes.

8. Men Mad gjør os ikke behagelige for Gud; thi hverken blive vi bedre, om vi æde, eller ringere, om vi ikke æde.

9. Men seer til, at denne Eders Frihed ikke bliver de Skrøbelige til noget Anstød.

10. Thi dersom Nogen seer dig, som haver Kundskab, sidde tilbords i Afgudens Huus, bestyrkes da ikke hans Samvittighed, som er skrøbelig, derved til at æde Afguds-Offer?

11. Og saaledes vil, formedelst din Kundskab, den skrøbelige Broder fortabes, for hvem Christus er død.

12. Men naar I saaledes synde mod Brødrene og saare deres skrøbelige Samvittighed, synde I mod Christus.

13. Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg aldrig æde Kjød, at jeg ikke skal forarge min Broder.

9. Capitel.

(I) Skjøndt Paulus havde Ret til at føre en Hustru omkring med sig, og at tage Sold af Menighederne, vilde han dog ikke bruge sin Frihed, 1-18. (II) Han vilde gjerne blive Alt for Alle, for dog at vinde Nogle, 19-23. (III) Han formaner Andre til en trofast Kamp og Afhold efter sit eget Exempel, 24-27.

1. Er jeg ikke en Apostel? er jeg ikke fri? haver jeg ikke

seet vor Herre Jesus Christus? ere I ikke min Gjerning i Herren?

2. Er jeg end ikke Andre en Apostel, Eder er jeg det dog; thi I ere mit Apostel-Embedes Beseglingl i Herren.

3. Dette er mit Forsvar mod dem, som mig bedømme.

4. Have vi ikke Ret at æde og drikke?

5. Have vi ikke Ret at føre en Søster som Hustru omkring, som og de andre Apostler og Herrens Brødre og Kephas?

6. Eller have alene jeg og Barnabas ikke Ret til ikke at arbeide?

7. Hvo tjener vel i Krig paa sin egen Sold? hvo planter en Viingaard, og æder ikke af dens Frugt? eller hvo føder en Hjord, og æder ikke af Hjordens Melk?

8. Mon jeg tale dette blot efter menneskelig Viis? eller siger ikke ogsaa Loven dette?

9. Thi der er skrevet i Mose Lov: du skal ikke tilbinde Munden paa den Oxe, som tærsker. Er det Oxnene, Gud sørger for?

10. Sikkert siger han det for vor Skyld. Thi for vor Skyld er der skrevet, at den, som pløier, bør pløie i Haab, og den, som tærsker, bør tærske, for at blive deelagtig i sit Haab.

11. Dersom vi have saaet Eder de aandelige Ting, er det da noget Stort, om vi høste Eders timelige?

12. Dersom Andre nyde saadan Ret over Eder, kunde vi da ikke meget mere? Dog brugte vi ikke denne Ret; men vi taale Alt, for ikke at gjøre Christi Evangelium nogen Forhindring.

13. Vide I ikke, at de, som tjene ved Helligdommen, æde af det Hellige? de, som vare paa Alteret, dele med Alteret?

14. Saaledes haver og Herren forordnet for dem, som forkynde Evangelium, at de skulle leve af Evangelium.

15. Men jeg haver Intet brugt af dette; ei heller haver jeg skrevet dette, for at det saaledes skulde skee med mig; thi det var mig bedre at døe, end at Nogen skulde gjøre min Roes til Intet.

16. Thi om jeg prædiker Evangelium, er det mig ingen Roes; der paaligger mig en Nødvendighed, og vee mig, dersom jeg ikke prædiker!

17. Gjør jeg det da gjerne, har jeg Løn; gjør jeg det ugjerne, er dog en Huusholdning mig betroet.

18. Hvad er da min Løn? At jeg, idet jeg prædiker, kan fremsætte Christi Evangelium uden Bekostning, paa det jeg ikke skal misbruge min Ret i Evangelium.

19. Thi omendskjøndt jeg er fri fra Alle, haver jeg dog gjort mig til en Tjener for Alle, paa det jeg kunde vinde des Flere.
20. Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, at jeg kunde vinde Jøder; dem under Loven som den, der var under Loven, at jeg kunde vinde dem, som ere under Loven;
21. dem uden Loven som den, der var uden Loven, (enddog jeg er ikke uden Loven for Gud, men under Loven for Christus), at jeg kunde vinde dem, som ere uden Loven.
22. Jeg er bleven de Skrøbelige som en Skrøbelig, at jeg kunde vinde de Skrøbelige; jeg er bleven Alt for Alle, at jeg dog for Alting kunde frelse Nogle.
23. Men dette gjør jeg for Evangelii Skyld, at jeg kan blive meddeelagtig derudi.
24. Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men ikkun Een faaer Klenodiet? Løber saaledes, at I kunne erholde det.
25. Hver den, som kæmper, er afholdende i Alt; hine vel, for at annamme en forkrænkelig Krone, men vi en uforkrænkelig.
26. Derfor løber jeg, ikke som paa det Uvisse; jeg fegter som den, der ikke slaaer i Veiret;
27. men jeg spæger mit Legeme og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt.

10. Capitel

(I) Israeliternes Exempel skal tjene Andre til Advarsel, at de ikke misbruge Naaden, og ei falde fra, 1-13. (II) De, som blive deelagtige i Herrens Bord, skulle ei æde Afguds-Offer, 14-22. (III) Og ei misbruge deres Frihed til en Forargelse for de Skrøbelige, men følge Paulus' Exempel, 23-33. c. 11, 1.

1. Jeg vil, I skulle mindes, Brødre! at vore Fædre vare alle under Skyen, og de gik alle igjennem Havet,
2. og de ere alle døbte til Moses i Skyen og i Havet,
3. og de aade alle den samme aandelige Mad,
4. og de drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Christus.
5. Men Gud havde ikke Behag i de Fleste af dem; thi de bleve nedslagne i Ørken.
6. Men disse Ting ere blevne Forbilleder for os, at vi ikke skulle have Lyst til det Onde, som de havde Lyst dertil.
7. Bliver ei heller Afgudsdyrkere, som Nogle af dem, ligesom skrevet er: Folket satte sig ned at æde og at drikke, og stod op at lege.

8. Lader os ei heller bedrive Hoer, som Nogle af dem bedreve Hoer, og faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde.

9. Lader os ei heller friste Christus, som og Nogle af dem fristede ham, og bleve ødelagte af Slanger.

10. Knurrer ei heller, som og Nogle af dem knurrede, og bleve ødelagte af Fordærveren.

11. Alt dette skete dem til Exempel, men det er skrevet os til Advarsel, til hvilke de sidste Tider ere komne.

12. Derfor, hvo som tykkes at staae, see til, at han ikke falder.

13. Eder er ingen Fristelse paakommen uden menneskelig; men Gud er trofast, som ikke skal lade Eder fristes over Eders Formue, men skal gjøre baade Fristelsen og dens Udgang saaledes, at I det kunne taale.

14. Derfor, mine Elskelige! flyer fra Afguds-Dyrkelsen.

15. Jeg taler som til Forstandige; dømmer I det, jeg siger.

16. Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legemes Samfund?

17. Eet Brød, eet Legeme ere vi mange; thi vi ere alle deelagtige i det ene Brød.

18. Seer til Israel efter Kjødet; de, som æde Offerne, ere de ikke deelagtige i Alteret?

19. Hvad siger jeg da? at en Afgud er Noget? eller at Afguds-Offer er Noget?

20. Nei! men hvad Hedningerne offre, offre de Djævlene, og ikke Gud; men jeg vil ikke, at I skulle have Samfund med Djævlene.

21. I kunne ikke drikke Herrens Kalk og Djævlenes Kalk; I kunne ikke være deelagtige i Herrens Bord og Djævlenes Bord.

22. Eller ville vi opvække Herren til Nidkjærhed? monne vi være stærkere end han?

23. Alt er mig tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig tilladt, men ikke Alt opbygger.

24. Ingen see paa sit Eget, men Enhver paa Næstens.

25. Alt, hvad som sælges i Slagterbod, det æder, uden at spørge for Samvittighedens Skyld;

26. thi Jorden er Herrens, og dens Fylde.

27. Og dersom Nogen af de Vantroe indbyder Eder, og I ville gaae derhen, da æder alt det, som sættes for Eder, uden at spørge for Samvittighedens Skyld.

28. Men dersom Nogen siger til Eder: det er Afguds-Offer, da æder det ikke, for hans Skyld, som gav det tilkjende, og for Samvittighedens Skyld.

29. Samvittigheden, siger jeg, ikke Ens egen, men den Andens; thi hvorfor skulde min Frihed dømmes af en Andens Samvittighed?

30. Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvi hører jeg da ilde for det, som jeg takker for?

31. Hvad heller I derfor æde eller drikke eller hvad I gjøre, da gjører Alt til Guds Ære.

32. Værer uden Forargelse baade for Jøder og Græker og for Guds Menighed;

33. ligesom jeg og i Alt stræber at tækkes Alle, idet jeg ikke søger det, som er mig selv, men det, som er Mange nyttigt, at de kunne frelses.

Cap. 11, 1. Vorder mine Efterfølgere, ligesom og jeg er Christi.

11. Capitel.

(I) Kvinderne skulle have Hovederne bedækkede ved Gudstjenesten, men Mændene ikke, 2-16. (II) Alle skulle see til, at de uden Anstød og værdeligen bruge Herrens Nadvere, at de ikke skulle nyde den til Fordærvelse, 17-34.

2. Men jeg roser Eder, Brødre! at I i Alt komme mig ihu og bevare Anordningerne, saasom jeg haver overantvordet Eder.

3. Men jeg vil, at I skulle betænke, at Christus er enhver Mands Hoved; men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Christi Hoved.

4. Hver Mand, som beder eller propheterer, og haver Noget paa Hovedet, beskæmmer sit Hoved.

5. Men hver Kvinde, som beder eller propheterer med ubedækket Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det er det Samme, som var hun raget.

6. Thi dersom en Kvinde ikke bedækker sig, kan hun og lade Haaret afklippe; men er det Kvinden usømmeligt at klippes eller rages, da bedække hun sig.

7. Thi en Mand bør ikke bedække Hovedet, efterdi han er Guds Billede og Ære; men Kvinden er Mandens Ære.

8. Thi Manden er ikke af Kvinden, men Kvinden af Manden;

9. ei heller er Manden skabt for Kvindens Skyld, men Kvinden for Mandens Skyld.

10. Derfor bør Kvinden have Ærbødigheds-Tegn paa Hovedet, for Englenes Skyld.

11. Dog er hverken Manden uden Kvinden, ei heller Kvinden uden Manden i Herren.

12. Thi ligesom Kvinden er af Manden, saa er og Manden ved Kvinden; men alle Ting af Gud.

13. Dømmer selv: lader det vel for en Kvinde, at bede med blottet Hoved til Gud?

14. Eller lærer ikke Naturen

selv Eder, at dersom en Mand lader Haaret voxe langt, er det ham en Vanære?

15. Men dersom en Kvinde lader Haaret voxe langt, er det hende en Ære; thi Haaret er givet hende til et Skjul.

16. Men er der Nogen, som haver Lyst til at trættes herom, da have vi ikke saadan Skik, og Guds Menigheder ei heller.

17. Men idet jeg formaner herom, roser jeg ikke, at I komme sammen, ei til det Bedre, men til det Værre.

18. For det Første hører jeg, at naar I komme sammen i Menigheden, er der Splidagtighed iblandt Eder; og for en Deel troer jeg det.

19. Thi der maa og være Partier iblandt Eder, at de Retskafne iblandt Eder kunne blive aabenbare.

20. Naar I da komme sammen, da er dette ikke at æde Herrens Nadvere.

21. Thi under Maaltidet tager Enhver sin egen Nadvere forud, og den Ene hungrer, den Anden overvælder sig.

22. Have I ikke Huse til at æde og drikke udi? eller foragte I Guds Menighed og beskæmme dem, som Intet have? Hvad skal jeg sige Eder? skal jeg rose Eder? I dette roser jeg Eder ikke.

23. Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver overantvordet Eder: at den Herre Jesus i den Nat, der han blev forraadt, tog Brødet,

24. takkede og brød det, og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for Eder; dette gjører til min Ihukommelse.

25. Desligeste og Kalken, efterat han havde holdet Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod; dette gjører, saa ofte som I det drikke, til min Ihukommelse.

26. Thi saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død, indtil han kommer.

27. Derfor, hvo som æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdeligen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod.

28. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken.

29. Thi hvo som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.

30. Derfor ere Mange skrøbelige og svage iblandt Eder, og Endeel ere hensovede.

31. Thi dersom vi dømte os selv, dømtes vi ikke.

32. Men naar vi dømmes af Herren, revses vi, at vi ikke med Verden skulle fordømmes.

33. Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen til Maaltidet, da deler med hverandre.

34. Men dersom Nogen hunger, han æde hjemme, at I ikke skulle komme sammen til Dom. Det Øvrige skal jeg anordne, naar jeg kommer.

12. Capitel.

(I). Alle sande Christne ere deelagtige i den Hellig Aand, som uddeler sine Gaver til Hver, ligesom han vil, 1-11. (II) De Troende ere mange Lemmer, men eet Legeme; det ene Lem skal ikke foragte det andet, 12-27. (III) Gud haver givet adskillige Gaver i Menigheden; man skal tragte efter de bedste, 28-31.

1. Betræffende de aandelige Gaver, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.

2. I vide, at I vare Hedninger og hendroges til de stumme Afguder, som man drog Eder.

3. Derfor kundgjør jeg Eder, at Ingen, som taler ved Guds Aand, udsiger Forbandelse over Jesus; og Ingen kan kalde Jesus Herre, uden ved den Hellig Aand.

4. Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme;

5. og der er Forskjel paa Tjenester, men Herren er den samme;

6. og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men Gud er den samme, som krafteligen virker Alt i Alle.

7. Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt.

8. Thi En gives Viisdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand;

9. en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand;

10. en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal.

11. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.

12. Thi ligesom Legemet er eet og haver mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, enddog de ere mange, ere eet Legeme, saaledes ogsaa Christus.

13. Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Grækere, eller Trælle eller Frie; og vi have alle drukket af Kalken til at være den samme Aand.

14. Ogsaa Legemet er ikke eet Lem, men mange.

15. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, der-

for hører jeg ikke til Legemet; mon den derfor ikke høre til Legemet?

16. Og dersom Øret vilde sige: fordi jeg ikke er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke høre til Legemet?

17. Dersom det ganske Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten?

18. Men nu haver Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde.

19. Dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet?

20. Men nu ere der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme.

21. Øiet kan ikke sige til Haanden: jeg haver dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: jeg haver Eder ikke behov.

22. Meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste;

23. og de, som synes os at være de uanseeligste, dem tillægge vi des mere Ziir; og de, som lade os ilde, dem pryde vi des mere;

24. de derimod, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud haver saaledes sammenføiet Legemet, at han tillagde de ringere Dele mere Ære;

25. paa det der ikke skal være Splid i Legemet, men at Lemmerne skulle have lige Omhyggelighed for hverandre;

26. saa at, enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver holdet i Ære, glæde alle Lemmerne sig med.

27. Men I ere Christi Legeme og Lemmer, enhver især.

28. Gud haver sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal.

29. Monne Alle være Apostler? monne Alle være Propheter? monne Alle være Lærere? monne Alle gjøre kraftige Gjerninger?

30. monne Alle have Gaver til at helbrede? monne Alle tale med adskillige Tungemaal? monne Alle udlægge.

31. Tragter efter de bedste Naadegaver! Og ydermere viser jeg Eder den ypperligste Vei.

13. Capitel.

(I) Kjærligheden er den ypperste Gave; om man havde andre Gaver, og ikke denne, var man dog Intet, 1-3. (II) Dens herlige Egenskaber, 4-7; den bliver ved, naar andre Gaver ophøre, 8-13.

1. Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg en lydende Malm eller en klingende Bjelde.

2. Og havde jeg prophetisk Gave, og vidste alle Hemmeligheder og al Kundskab, og havde jeg al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg Intet.

3. Og uddeelte jeg alt mit Gods til de Fattige, og gav jeg mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kjærlighed, da gavnede det mig Intet.

4. Kjærligheden er langmodig, er velvillig; Kjærligheden bærer ikke Nid; Kjærligheden bruger ikke Fremfusenhed, opblæses ikke;

5. den gjør intet Usømmeligt, søger ikke sit Eget, forbittres ikke, bærer ikke Nag;

6. glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed;

7. fordrager Alt, troer Alt, haaber Alt, taaler Alt.

8. Kjærligheden affalder aldrig; men enten det er prophetiske Gaver, de skulle afskaffes, eller Tungemaal, de skulle ophøre, eller Kundskab, den skal afskaffes.

9. Thi vi forstaae i stykkeviis, og prophetere i stykkeviis;

10. men naar det Fuldkomme kommer, da skal det, som er i stykkeviis, afskaffes.

11. Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige.

12. Thi nu see vi ved et Speil, i en mørk Tale, men da skulle vi see Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg i stykkeviis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er kjendt.

13. Saa bliver da Tro, Haab, Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kjærlighed.

14. Capitel.

(I) At tale med fremmed Tungemaal for Andre, uden at Nogen udlægger det, er unyttigt; men at prophetere er mere til Opbyggelse, 1-33. (II) Kvinderne skulle ei tale i Menigheden; alle Ting skulle skee sømmeligen og med Orden, 34-40.

1. Higer efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men meest, at I maatte prophetere.

2. Thi den, som taler med et fremmed Tungemaal, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi Ingen forstaaer det, men han taler Hemmeligheder i Aanden.

3. Men hvo som propheterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst.

4. Hvo som taler med et fremmed Tungemaal, opbygger sig selv; men hvo som

propheterer, opbygger Menigheden.

5. Jeg vilde, at I alle kunde tale med fremmede Tungemaal, men mere, at I kunde prophetere; thi den, som propheterer, er større end den, som taler med fremmede Tungemaal, uden saa er, at han det udlægger, saa at Menigheden haver Opbyggelse deraf.

6. Men nu, Brødre! dersom jeg kom til Eder og talede med fremmede Tungemaal, hvad gavnede jeg Eder, dersom jeg ikke talede med Eder enten ved Aabenbarelse eller ved Kundskab eller ved Prophèti eller ved Lærdom?

7. Endog de livløse Ting, som have Lyd, enten det er en Fløite eller en Harpe, dersom de ikke give tydelige Toner, hvorledes kan man da vide, hvad der er spillet paa Fløiten eller Harpen?

8. Og om Basunen giver en utydelig Lyd, hvo vil berede sig til Krig?

9. Saaledes og, dersom I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale, hvorledes kan man forstaae det, som tales? Da ville I jo tale hen i Veiret.

10. Der ere i Verden, lad os sige, saa og saa mangeslags Sprog, og der er intet af dem, som jo haver sin Betydning.

11. Dersom jeg da ikke veed Sprogets Betydning, bliver jeg for den, som taler, en Barbar, og den, som taler, bliver for mig en Barbar.

12. Altsaa, efterdi I hige efter aandelige Gaver, da søger ogsaa I at have overflødigen til Menighedens Opbyggelse.

13. Derfor, hvo som taler med fremmed Tungemaal, bede, at han maa kunne udlægge det.

14. Thi dersom jeg gjør Bøn i fremmed Tungemaal, da beder vel min Aand, men mine Ords Forstand er uden Frugt.

15. Hvad bør da skee? Jeg vil bede med Aanden, men jeg vil og bede med Forstand; jeg vil synge med Aanden, men jeg vil og synge med Forstand.

16. Thi dersom du priser Gud i Aanden, hvorledes kan den, som staaer paa Lægmands Plads, sige Amen til din Taksigelse, efterdi han ikke veed, hvad du siger?

17. Thi vel er din Taksigelse smuk, men den Anden opbygges ikke.

18. Jeg takker min Gud, at jeg mere end I alle taler i fremmede Tungemaal.

19. Men i Menigheden vil jeg hellere tale fem Ord forstaaeligen, paa det jeg og kan undervise Andre, end titusinde Ord i fremmed Tungemaal.

20. Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men værer Børn

i Ondskab, i Forstand derimod værer fuldvoxne.
21. Der er skrevet i Loven: ved dem, som have andre Tungemaal, og ved andre Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke saaledes høre mig, siger Herren.
22. Derfor ere disse Tungemaal til et Tegn, ikke for dem, som troe, men for de Vantroe; men den prophetiske Gave er det ikke for de Vantroe, men for dem, som troe.
23. Naar altsaa den ganske Menighed kom tilsammen, og Alle talede med fremmede Tungemaal, men der kom Lægfolk eller Vantroe ind, vilde de ikke sige, at I vare galne?
24. Men dersom Alle prophetere, og der kommer nogen Vantro eller Lægmand ind, da overbevises han af Alle, han vises tilrette af Alle,
25. hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares, og saa vil han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er sandeligen i Eder.
26. Hvad bør da skee, Brødre? Naar I komme sammen, da haver Hver af Eder en Psalme, han haver en Lærdom, han haver et fremmed Tungemaal, han haver en Aabenbarelse, han haver en Udlæggelse; Alt skee til Opbyggelse!
27. Dersom Nogen taler i fremmed Tungemaal, da være det To, eller i det høieste Tre, og den Ene efter den Anden, og Een udlægge det.
28. Men dersom der ingen Udlægger er tilstede, da tie hiin i Menigheden, men han tale for sig selv og for Gud.
29. Af Propheter tale to eller tre, og de Andre prøve det.
30. Men dersom en Anden, som sidder der, faaer en Aabenbarelse, da tie den Første.
31. Thi I kunne alle prophetere, den Ene efter den Anden, at Alle kunne lære og Alle blive formanede.
32. Ogsaa Propheters Aander ere Propheter underdanige.
33. Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de Helliges Menigheder,
34. tie Eders Kvinder i Forsamlingerne; thi det er dem ikke tilstedt at tale, men at være underdanige, ligesom Loven og siger.
35. Men ville de lære Noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det lader Kvinder ilde, at tale i en Menighed.
36. Eller er Guds Ord udgaaet fra Eder? eller er det kommet til Eder alene?
37. Dersom Nogen lader sig tykke, at han er en Prophet eller Aandelig, han betænke det, som jeg skriver til Eder, at det er Herrens Bud.

38. Men erkjender Nogen det ikke, da lade han være!
39. Derfor, Brødre! tragter efter de prophetiske Gaver, og formener ikke at tale med fremmede Tungemaal.
40. Alt skee sømmeligen og med Orden.

15. Capitel.

(I) Paulus vidner om Christi Opstandelse og hans Aabenbarelser, 1-11. (II) Gjendriver dem, som negte Opstandelsen, 12-34. (III) Lærer, hvorledes de Døde skulle opstaae, 35-53. (IV) Trøster hermed dem, som troe, 54-58.

1. Fremdeles minder jeg Eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne,
2. ved hvilket I og blive salige, dersom I det beholde efter den Tale, hvormed jeg forkyndte Eder det, medmindre I have troet letsindigen.
3. Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Første, hvad og jeg annammede: at Christus døde for vore Synder, efter Skrifterne;
4. og at han blev begraven;
5. og at han opstod den tredie Dag, efter Skrifterne;
6. og at han blev seet af Kephas, derefter af de Tolv.
7. Derpaa blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa eengang, af hvilke de Fleste endnu ere i Live, men Nogle ere og hensovede.
8. Derefter blev han seet af Jakob, dernæst af alle Apostlerne.
9. Men sidst af Alle blev han seet af mig, som det utidige Foster. Thi jeg er den Ringeste af Apostlerne, som er ikke værd at kaldes Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed.
10. Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade mod mig haver ikke været forgjeves, men jeg haver arbeidet mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig.
11. Hvad heller det da er mig eller de Andre, saaledes prædike vi, og saaledes troede I.
12. Men naar da Christus prædikes at være opstanden fra de Døde, hvorledes sige da Nogle iblandt Eder, at der ikke er Dødes Opstandelse?
13. Men dersom der ikke er Dødes Opstandelse, da er ikke heller Christus opstanden.
14. Men er Christus ikke opstanden, da er vor Prædiken jo forgjeves, saa er og Eders Tro forgjeves.
15. Vi blive da og fundne som falske Vidner om Gud, idet vi have vidnet om Gud, at han opreiste Christus, hvilken han ikke haver opreist, dersom nemlig de Døde ikke opreises.
16. Thi dersom de Døde ikke

opstaae, da er Christus ikke
heller opstanden.
17. Men dersom Christus
ikke er opstanden, da er Eders
Tro forfængelig; saa ere I
endnu i Eders Synder;
18. saa ere og de fortabte,
som ere hensovede i Christus.
19. Haabe vi alene paa Chri=
stus i dette Liv, da ere vi de
elendigste af alle Mennesker.
20. Men nu er Christus
opstanden fra de Døde, og
er bleven den Førstegrøde af
de Hensovede.
21. Thi efterdi Døden kom
ved et Menneske, er og de
Dødes Opstandelse kommen
ved et Menneske.
22. Thi ligesom Alle døe i
Adam, saa skulle og Alle le=
vendegjøres i Christus.
23. Dog hver i sin Orden:
den første Grøde er Christus,
dernæst de, som ere Christi,
udi hans Tilkommelse.
24. Derpaa kommer Enden,
naar han har overantvordet
Gud og Faderen Riget, naar
han har tilintetgjort alt Fyr=
stendømme og al Vælde og
Magt.
25. Thi ham bør det at re=
gjere, indtil han faaer lagt
alle Fjender under sine Fødder.
26. Den sidste Fjende, som
tilintetgjøres, er Døden.
27. Han haver jo lagt alle
Ting under hans Fødder.
Men naar han siger, at alle
Ting ere ham underlagte, da
er det aabenbart, at det er
ham undtagen, som haver
underlagt ham alle Ting.
28. Men naar alle Ting
ere blevne ham underlagte,
da skal og Sønnen selv un=
derlægge sig ham, som haver
underlagt ham alle Ting, at
Gud skal være Alt i Alle.
29. Hvad monne de ellers
gjøre, som døbes for de Døde,
dersom de Døde aldeles ikke
opreises? hvi døbes de da for
de Døde?
30. Hvi staae ogsaa vi hver
Time i Fare?
31. Jeg døer dagligen; det
vidner jeg ved vor Roes, den,
som jeg haver i Christus Je=
sus, vor Herre.
32. Stred jeg, efter menne=
skelig Maade at tale, med
vilde Dyr i Ephesus, hvad
hjælper det mig, dersom de
Døde ikke opstaae? Da lader
os æde og drikke, thi imorgen
døe vi.
33. Forføres ikke; slet Om=
gang fordærver gode Sæder!
34. Vaagner op, som det
sømmer sig, og synder ikke!
thi Nogle vide Intet af Gud,
det siger jeg Eder til Blusel.
35. Men der maatte Nogen
sige: hvorledes opstaae de
Døde? og med hvordant et
Legeme komme de frem?
36. Du Daare! det, som
du saaer, bliver ikke levende=
gjort, dersom det ikke døer.
37. Og hvad du saaer, da

faaer du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, være sig af Hvede eller af anden Art.

38. Men Gud giver det et Legeme, ligesom han vil, og hver Sæd sit eget Legeme.

39. Alt Kjød er ikke det samme Kjød, men eet er Menneskets Kjød, et andet Kvægets, et andet Fiskenes, et andet Fuglenes.

40. Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes.

41. Een er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een Stjerne overgaaer den anden i Klarhed.

42. Saaledes er og de Dødes Opstandelse: det saaes i Forkrænkelighed, det opstaaer i Uforkrænkelighed;

43. det saaes i Vanære, det opstaaer i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft;

44. der saaes et sandseligt Legeme, der opstaaer et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme.

45. Saaledes er der ogsaa skrevet: det første Menneske, Adam, er bleven til en levende Sjæl, den sidste Adam til en levendegjørende Aand.

46. Det Aandelige er ikke det første, men det Sandselige; derefter det Aandelige.

47. Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske, Herren, er af Himmelen.

48. Saadan som den Jordiske var, saadanne ere og de Jordiske; og saadan som den Himmelske er, saadanne ere og de Himmelske.

49. Og ligesom vi have baaret den Jordiskes Billede, saa skulle vi og bære den Himmelskes Billede.

50. Men dette siger jeg, Brødre! at Kjød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ei heller skal Forkrænkelighed arve Uforkrænkelighed.

51. See, jeg siger Eder en Hemmelighed: vi skulle vel ikke alle hensove, men vi skulle alle forandres,

52. i en Hast, i et Øieblik, ved den sidste Basune; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaae uforkrænkelige, og vi skulle forandres.

53. Thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed.

54. Men naar dette Forkrænkelige er iført Uforkrænkelighed, og dette Dødelige er iført Udødelighed, da opfyldes det Ord, som skrevet er: Døden er opslugt formedelst Seier.

55. Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Seier?

56. Men Dødens Braad er Synden, og Syndens Kraft er Loven.

57. Men Gud være Tak, som giver os Seier formedelst vor Herre Jesus Christus.

58. Derfor, mine kjære Brødre! bliver faste, ubevægelige, frugtbare altid i Herrens Gjerning, vidende, at Eders Arbeide er ikke forfængeligt i Herren.

16. Capitel.

(I) Paulus formaner at samle en Hjælp til de Hellige, 1-4. (II) Lover at komme til de Corinthier, vil dog blive noget endnu i Ephesus, 5-9. (III) Han melder om Timotheus og Apollos, 10-12. (IV) Formaner til Aarvaagenhed, Tro og Kjærlighed, 13. 14. (V) Taler om Stephanas' Huus, 15-18. (VI) Adskillige lade hilse, 19-21. (VII) Trusel imod dem, som ei elske Jesus, 22; Naadens Ønske, 23. 24.

1. Anlangende den Hjælp, som samles til de Hellige, da, ligesom jeg forordnede for Menighederne i Galatia, saaledes gjører og I.

2. Paa den første Dag i Ugen lægge Enhver for sig selv Noget tilside og samle, som hau har havt Velsignelse til, at Hjælpen ikke skal blive samlet først, naar jeg kommer.

3. Men naar jeg kommer, vil jeg sende dem, hvilke I betroe dertil, med Breve, at føre Eders Gave til Jerusalem.

4. Men dersom det er værd, at ogsaa jeg skal reise derhen, da kunne de reise med mig.

5. Jeg vil komme til Eder, naar jeg er dragen igjennem Macedonien; (thi jeg drager igjennem Macedonien;)

6. men hos Eder vil jeg maaskee blive, eller endog overvintre, paa det I kunne ledsage mig, hvor jeg saa reiser hen.

7. Thi nu vil jeg ikke see Eder som Gjennemreisende; men jeg haaber at forblive nogen Tid hos Eder, om Herren vil tilstede.

8. I Ephesus vil jeg forblive indtil Pintsedag;

9. thi mig er en stor og kraftig Adgang opladen, og der ere mange Modstandere.

10. Men dersom Timotheus kommer, da seer til, at han kan blive hos Eder uden Frygt; thi han gjør Herrens Gjerning, ligesom og jeg.

11. Derfor skal Ingen foragte ham; men ledsager ham i Fred, at han kan komme til mig; thi jeg forventer ham med Brødrene.

12. Anlangende Apollos, den Broder, da har jeg meget formanet ham, at han skulde komme til Eder med Brødrene; men det var aldeles ikke hans Villie nu at komme, dog vil han komme, naar han faaer beleilig Tid.

13. Vaager, staaer faste i

Troen, værer mandige, værer stærke!
14. Alt skee hos Eder i Kjærlighed!
15. Men jeg beder Eder, Brødre! I kjende Stephanas' Huus, at det er Achaias Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de Hellige;
16. saa viser ogsaa I Ærbødighed mod Saadanne og mod Enhver, som hjælper med og arbeider.
17. Men jeg glæder mig ved Stephanas' og Fortunatus' og Achaicus' Nærværelse; thi Eders Savn have de erstattet.
18. De have vederkvæget min Aand og Eders; skjønner derfor paa Saadanne.
19. Menighederne i Asia hilse Eder. Aqvilas og Priscilla hilse Eder meget i Herren, med Menigheden i deres Huus.
20. Alle Brødrene hilse Eder. Hilser hverandre med et helligt Kys.
21. Hilsen med min, Paulus', Haand.
22. Dersom Nogen ikke elsker den Herre Jesus Christus, han være en Forbandelse! Maran Atha.
23. Den Herres Jesu Christi Naade være med Eder!
24. Min Kjærlighed med Eder alle i Christus Jesus! Amen.

St. Pauli andet Brev til de Corinthier.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de Corinthier Naade, 1. 2. (II) Han lover Gud for Trøst i sin Trængsel, som og var de Corinthier til Gavn og Trøst, 3-11. (III) Han taler om sin gode Samvittighed, 12-14. (IV) Og viser, hvorfor han ei var kommen til Corinthen, 15-24.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel efter Guds Villie, og Broderen Timotheus, til Guds Menighed i Corinthen, med alle de Hellige, som ere i det ganske Achaia:
2. Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, al Barmhjertigheds Fader og al Trøstes Gud,
4. som os trøster i al vor Trængsel, at vi kunne trøste dem, som ere i allehaande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede af Gud!
5. Thi ligesom Christi Lidelser komme overflødigen over os, saaledes er og vor Trøst overflødig ved Christus.
6. Hvad heller vi da trænges, skeer det for Eders Trøst og Frelse, som viser sig kraftig

deri, at I fordrage de samme Lidelser, som vi og lide; eller vi trøstes, da skeer det for Eders Trøst og Frelse.
7. Og vort Haab er fast om Eder, efterdi vi vide, at ligesom I ere deelagtige i Lidelserne, saa skulle I og være det i Trøsten.
8. Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om den Trængsel, som os er vederfaren i Asia, at vi vare overmaade besværede og over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet.
9. Ja, vi havde endog hos os selv fældet vor Dødsdom, saa at vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som opvækker de Døde;
10. som friede os fra saa stor en Dødsfare, og frier endnu, til hvem vi have Haab, at han og fremdeles skal frie os,
11. idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, paa det den Naade, som os er beviist for Manges Skyld, maa erkjendes af Mange med Taksigelse for os.
12. Thi denne er vor Roes, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi i Eenfoldighed og Guds Retsindighed, ikke i kjødelig Viisdom, men i Guds Naade have vandret i Verden, men meest hos Eder.
13. Thi vi skrive Eder ikke Andet til end det, som I læse eller ogsaa kjende; men jeg haaber, at I og skulle kjende det indtil Enden;
14. ligesom I og have kjendt os tildeels, at vi ere Eders Roes, ligesom og I vores, paa den Herres Jesu Dag.
15. Og i denne Fortrøstning vilde jeg kommet til Eder før, at I atter skulde annammet en Velgjerning,
16. og igjennem Eders Stad draget til Macedonien, og atter fra Macedonien kommet til Eder, og blevet ledsaget af Eder til Judæa.
17. Haver jeg derfor vel viist Letsindighed, der jeg besluttede dette? Eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det efter Kjødet, saa at der hos mig er baade Ja, Ja, og Nei, Nei?
18. Saasandt Gud er trofast, var vor Tale til Eder ikke Ja og Nei.
19. Thi Guds Søn, Jesus Christus, som er prædiket iblandt Eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, var ikke Ja og Nei, men Ja var i ham.
20. Thi saa mange som Guds Forjættelser ere, ere de i ham Ja, og i ham Amen, Gud til Ære formedelst os.
21. Men den, som holder os med Eder faste til Christus, og som salvede os, er Gud,
22. som og beseglede os, og gav os Aanden til Pant i vore Hjerter.
23. Men jeg kalder Gud til

Vidne over mig, at jeg, for at skaane Eder, endnu ikke er kommen til Corinthen.

24. Ikke at vi ville herske over Eders Tro, men arbeide med til Eders Glæde; thi I staae fast i Troen.

2. Capitel.

(I) Paulus vil ikke komme til de Corinthier i Sorg, 1-4. (II) Vil, at de skulle trøste den bodfærdige Skjørlevner, 5-11. (III) Vidner om sin Bekymring for dem, 12. 13. (IV) Takker Gud, som velsignede hans Embede, 14-17.

1. Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg vilde ikke atter komme til Eder i Bedrøvelse.

2. Thi dersom jeg bedrøver Eder, hvo er da den, som skal gjøre mig glad, uden den, som bliver bedrøvet af mig?

3. Og jeg skrev Eder just saaledes, paa det jeg ikke, naar jeg kom, skulde have Bedrøvelse af dem, som mig burde at have Glæde af, efterdi jeg er forsikkret om Eder alle, at min Glæde er alle Eders.

4. Thi i megen Kummer og med beklemt Hjerte skrev jeg Eder til, under mange Taarer, ikke at I skulde blive bedrøvede, men paa det at I skulde kjende den Kjærlighed, som jeg overflødigen haver til Eder.

5. Men dersom Nogen haver voldet Bedrøvelse, haver han ikke bedrøvet mig, men tildeels, for ikke at sige det haardere, Eder alle.

6. Nok for ham er den Straf, som er ham vederfaren af de Fleste,

7. saa at I tvertimod snarere skulle tilgive og trøste ham, paa det han ikke skal nedsynke i altfor stor Bedrøvelse.

8. Derfor formaner jeg Eder, at I kraftigen vise ham Eders Kjærlighed.

9. Thi derfor haver jeg og skrevet, at jeg vilde erfare, hvorvidt I holde Prøve, om I ere lydige i Alt.

10. Men hvem I tilgive Noget, den tilgiver og jeg; thi ogsaa jeg, dersom jeg haver tilgivet Noget, da haver jeg tilgivet det for Eders Skyld, for Christi Aasyn, paa det vi ikke skulle besnæres af Satan;

11. thi hans Anslag ere os ikke ubekjendte.

12. Der jeg kom til Troas for at prædike Christi Evangelium, og en Dør var mig opladt i Herren, da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder;

13. men jeg tog Afsked fra dem og drog til Macedonien.

14. Men Gud være Tak, som lader os altid bære Seier i Christus, og udbreder sin Kundskabs Vellugt ved os paa ethvert Sted.

15. Thi Christi Vellugt ere vi for Gud, baade iblandt

dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes;
16. for disse en Dødsens Lugt til Død, for hine en Livsens Lugt til Liv; dog hvo er hertil dygtig?
17. Thi vi ere ikke som de Mange, der forfalske Guds Ord; men som af Retsindighed, men som af Gud tale vi for Guds Aasyn i Christus.

3. Capitel.

(I) De Corinthier vare Paulus' Anbefalings-Brev, skrevet ved Guds Aand, 1-3. (II) Gud havde gjort ham dygtig til at være Aandens Tjener, ikke Bogstavens, 4-6. (III) Evangelii og Aandens Tjeneste er langt herligere end Lovens, 7-11. (IV) Der er et Dække over det gamle Testament, som først borttages, naar man omvender sig til Christus, 12-18.

1. Begynde vi atter at prise os selv? eller behøve vi, som Nogle, Anbefalings-Breve til Eder, eller Anbefalings-Breve fra Eder?
2. I ere vort Brev, indskrevet i vore Hjerter, som kjendes og læses af alle Mennesker,
3. idet I aabenbart sees at være Christi Brev, besørget af os, skrevet ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke i Steen-Tavler, men i Hjertets Kjød-Tavler.
4. Saadan Tillid have vi til Gud formedelst Christus;
5. ikke at vi ere dygtige af os selv at udtænke Noget, som af os selv; men vor Dygtighed er af Gud,
6. hvilken og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør.
7. Men dersom den dødbringende Bogstavs Tjeneste, indgraven i Stene, skete i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde betragte Mose Ansigt formedelst hans Ansigts Herlighed, som dog skulde forsvinde:
8. hvi skulde da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed?
9. Thi dersom Fordømmelsens Tjeneste var i Herlighed, er meget mere Retfærdiggjørelsens Tjeneste overflødig i Herlighed.
10. Ja det, som havde Herlighed, var i denne Henseende end ikke herligt imod den overvættes Herlighed.
11. Thi dersom det, som skulde afskaffes, var i Herlighed, da skal det, som bliver, meget mere være i Herlighed.
12. Efterdi vi derfor have saadant Haab, bruge vi stor Frimodighed,
13. og gjøre ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt, at Israels Børn ikke skulde beskue det, førend det, som skulde afskaffes, fik Ende.
14. Men deres Sind er for-

hærdet; thi indtil denne Dag forbliver det samme Dække under det gamle Testamentes Læsning uafdraget; thi kun ved Christus hæves det.

15. Ja indtil denne Dag ligger der et Dække over deres Hjerte, naar Moses læses;

16. men naar de omvende sig til Herren, da borttages Dækket.

17. Men Herren er Aanden, og hvor Herrens Aand er, der er Frihed.

18. Men vi alle, som med ubedækket Ansigt skue Herrens Herlighed som i et Speil, blive forvandlede efter det samme Billede, fra Herlighed til Herlighed, og det af Herren, som er Aanden.

4. Capitel.

(I) Paulus prædiker Evangelium redeligen; thi skjøndt det er skjult for de Vantroe, lader Gud dog sin Kundskabs Lys skinne, 1-6. (II) Paulus er megen Trængsel undergiven, hvorved Jesu Kraft desmere aabenbares, 7-12. (III) Troen giver Frimodighed, og trøster imod Trængslerne ved Haabet om en evig Herlighed, 13-18.

1. Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den Barmhjertighed, som os er vederfaren, saa blive vi ikke trætte.

2. Men vi have affagt det skjulte skjændige Væsen, og omgaaes ikke i Trædskhed, forfalske og ikke Guds Ord; men ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale vi os for alle Menneskers Samvittighed, for Guds Aasyn.

3. Men er da end vort Evangelium skjult, da er det skjult for dem, som fortabes;

4. udi hvilke denne Verdens Gud har forblindet det vantroe Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem fra Evangeliet om Christi Herlighed, som er Guds Billede.

5. Thi ikke os selv prædike vi, men Christus Jesus, Herren; os derimod at være Eders Tjenere for Jesu Skyld.

6. Thi Gud, som sagde, at Lyset skulde skinne frem af Mørket, har ogsaa ladet det skinne i vore Hjerter, til at oplyse Kundskaben om Guds Herlighed i Jesus Christus.

7. Men dette Liggendefæ have vi i Leerkar, saa at den overvættes Kraft maa være Guds, og ikke af os;

8. vi, som trænges paa alle Maader, men ikke forsage; tvivlende, men ikke fortvivlende;

9. forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke forlorne;

10. ombærende altid den Herres Jesu Død i Legemet, at og Jesu Liv maa aabenbares i vort Legeme.

11. Thi skjøndt vi leve, hengives vi stedse til Døden for Jesu Skyld, at Jesu Liv maa og aabenbares i vort dødelige Kjød.

12. Saa at Døden viser sig
kraftig i os, men Livet i Eder.
13. Men efterdi vi have den
samme Troens Aand, saasom
skrevet er: jeg haver troet,
derfor haver jeg talet; saa
troe vi og, derfor tale vi og;
14. vidende, at den, som
opreiste den Herre Jesus, skal
og opreise os formedelst Jesus
og fremstille os med Eder.
15. Thi det skeer altsammen
for Eders Skyld, paa det den
overvættes Naade kan ved
Manges Taksigelse vorde frugt-
bar til Guds Ære.
16. Derfor blive vi ikke
trætte, men hvis endog vort
udvortes Menneske fordærves,
fornyes dog det indvortes
Dag for Dag.
17. Thi vor Trængsel, som
er stakket og let, skaffer os en
over al Maade stor, evig
Vægt af Herlighed,
18. idet vi ikke ansee de
synlige Ting, men de usynlige;
thi de synlige ere timelige,
men de usynlige ere evige.

5. Capitel.

(I) De Troende længes efter den tilkommende Herlighed, og søge imidlertid at være Gud tækkelige, 1-11. (II) Paulus vil ei rose sig hermed, men skriver det de Corinthier til Bedste, 12. 13. (III) Dertil tvinger ham Christi Kjærlighed, som er død for Alle, at Alle skulle leve ham, og som har oprettet Forligelsens Ord, 14-21.

1. Thi vi vide, at dersom
vort jordiske Huus, denne
Hytte, nedbrydes, have vi en
Bygning af Gud, et Huus,
som ikke er gjort med Hænder,
evigt i Himlene.
2. Thi i dette sukke vi, læng-
selsfulde efter at overklædes
med vor himmelske Bolig,
3. dog saa, at vi maae findes
iklædte, ikke nøgne.
4. Thi saalænge vi ere i
denne Hytte, sukke vi besvæ-
rede, efterdi vi ikke ville af-
klædes, men overklædes, at det
Dødelige kunde blive opslugt
af Livet.
5. Men den, som beredte os
just til dette, er Gud, som
og gav os Aanden til Pant.
6. Derfor ere vi altid fri-
modige, enddog vi vide, at
medens vi ere tilhuse i Legemet,
ere vi borte fra Herren;
7. (thi i Tro vandre vi,
ikke i Beskuelse;)
8. dog ere vi frimodige og
have mere Behagelighed til
at vandre bort fra Legemet,
og være hjemme hos Herren.
9. Derfor beflitte vi os
ogsaa, hvad heller vi ere hjem-
me eller ikke hjemme, at være
ham velbehagelige.
10. Thi os bør alle at aa-
benbares for Christi Domstol,
at Hver kan faae efter det,
som skeet er ved Legemet, efter
det, som han haver gjort,
enten Godt eller Ondt.
11. Efterdi vi da kjende
Herrens Frygt, søge vi at
vinde Mennesker; men for Gud

ere vi aabenbare, ja jeg haaber, at vi ogsaa ere aabenbare for Eders Samvittighed.

12. Ikke prise vi os atter selv for Eder, men vi give Eder Anledning til at rose Eder af os, paa det I kunne have Noget at svare dem, som rose sig af det Udvortes, og ikke af Hjertet.

13. Thi dersom vi ikke holde Maade, da er det for Guds Skyld; og holde vi Maade, er det for Eders.

14. Thi Christi Kjærlighed tvinger os,

15. idet vi dømme saaledes, at dersom Een er død for Alle, da ere de alle døde; og han døde for Alle, at de, som leve, skulle ikke fremdeles leve sig selv, men ham, som er død og opstanden for dem.

16. Saa at vi Ingen herefter ansee efter Kjødet; men dersom vi og have kjendt Christus efter Kjødet, kjende vi ham dog nu ikke mere saaledes.

17. Saa at, dersom Nogen er i Christus, da er han en ny Skabning: det Gamle er forbiganget, see, Alt er blevet nyt.

18. Men alt dette er af Gud, som forligte os med sig selv ved Jesus Christus, og gav os Forligelsens Tjeneste;

19. efterdi Gud i Christus forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres Overtrædelser, og oprettede Forligelsens Ord iblandt os.

20. Derfor ere vi Sendebud i Christi Sted, som om Gud formanede formedelst os; vi bede i Christi Sted: lader Eder forlige med Gud.

21. Thi den, som ikke vidste af Synd, haver han gjort til Synd for os, paa det vi i ham skulde vorde retfærdige for Gud.

6. Capitel.

(I) Paulus formaner de Corinthier at bruge Christi Naade retteligt, og bestriver, hvorledes Guds Tjenere vise sig, 1-10. (II) Begjerer, at de skulle udvide deres Hjerter mod ham, som hans er udvidet mod dem, 11-13. (III) Og at de ei skulle have Samfund med de Vantroe, men i Gudsfrygt fuldende deres Helliggjørelse, 14-18. c. 7, 1.

1. Men som Medarbeidere formane ogsaa vi, at I ikke forgjeves maae have modtaget Guds Naade;

2. (han siger jo: paa en behagelig Tid bønhørte jeg dig, og paa Frelsens Dag hjalp jeg dig. See, nu er den behagelige Tid, see, nu er Frelsens Dag;)

3. og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, paa det Tjenesten skal ikke blive lastet;

4. men vi bevise os selv i Alting som Guds Tjenere, med stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Angester,

5. under Slag, i Fængsler,
i Oprør, i Arbeider, i Natte=
vaagen, i Fasten;
6. ved Reenhed, ved Kund=
skab, ved Langmodighed, ved
Velvillighed, ved den hellige
Aand, ved uskrømtet Kjær=
lighed;
7. ved Sandheds Ord, ved
Guds Kraft, med Retfærdig=
heds Vaaben baade til An=
greb og Forsvar;
8. under Ære og Vanære,
under ondt Rygte og godt
Rygte; som Forførere, og
dog sanddrue;
9. som miskjendte, og dog
erkjendte; som de, der døe,
og see, vi leve; som de, der
ere revsede, og dog ikke ihjel=
slagne;
10. som bedrøvede, dog al=
tid glade; som fattige, der
dog gjøre Mange rige; som
de, der have Intet, og dog
besidde Alt.
11. Vor Mund er opladt
til Eder, Corinthier! vort
Hjerte har udvidet sig.
12. I have ikke snever Plads
i os, men Eders Hjerte er
snevert.
13. Til fuldt Vederlag, (jeg
taler som til mine Børn,) ud=
vider ogsaa I Eders Hjerter.
14. Drager ikke i ulige Aag
med de Vantroe; thi hvad
Fællesskab haver Retfærdig=
hed med Uret? og hvad Sam=
fund haver Lys med Mørke?
15. Hvorledes kan Christus
stemme overeens med Belial?
eller hvad Deelagtighed haver
den Troende med den Van=
troe?
16. Hvad Samkvem haver
Guds Tempel med Afguder?
Thi I ere den levende Guds
Tempel, ligesom Gud haver
sagt: jeg vil boe iblandt dem
og vandre iblandt dem, og
jeg vil være deres Gud, og
de skulle være mit Folk.
17. Derfor gaaer ud fra
dem og affondrer Eder, siger
Herren, og rører ikke noget
Ureent; og jeg vil annamme
Eder.
18. Og jeg vil være Eders
Fader, og I skulle være mine
Sønner og Døttre, siger
Herren den Almægtige.
Cap. 7, 1. Derfor, efterdi
vi have saadanne Forjættel=
ser, I Elskelige! lader os
rense os selv fra al Kjødets
og Aandens Besmittelse, og
fuldende vor Helliggjørelse i
Guds Frygt.

7. Capitel.

(I) Paulus beder de Corinthier at agte hans Formaninger, 2. 3. (II) Berømmer deres Lydighed i at antage hans forrige Skrivelse, hvormed han havde bedrøvet dem, dog til Omvendelse, 4=12. (III) Taler om Titus' Glæde over dem, og sin egen Tillid til dem, 13=16.

2. Giver os Indgang; vi
have Ingen gjort Uret, Ingen
forført, Ingen forfordelet.
3. Jeg siger det ikke som

Bebreidelse; jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vort Hjerte til at døe sammen og at leve sammen.

4. Min Frimodighed er stor imod Eder; jeg roser mig meget af Eder, jeg er fyldt med Trøst, jeg har overvættes Glæde udi al vor Trængsel.

5. Thi der vi kom til Macedonien, havde vi ingen Ro i vort Kjød, men vi trængtes paa alle Maader: udvortes Strid, indvortes Frygt.

6. Men den, som trøster de Nedbøiede, Gud, han trøstede os ved Titus' Ankomst;

7. dog ikke alene ved hans Ankomst, men ogsaa ved den Trøst, hvormed han var trøstet af Eder, der han berettede os Eders Forlængsel, Eders bittre Graad, Eders Nidkjærhed for mig, saa at jeg end mere maatte glæde mig.

8. Thi om jeg og bedrøvede Eder med Brevet, fortryder det mig ikke, hvis det og har fortrudt mig; thi jeg seer, at hiint Brev, hvorvel kun til en Tid, har bedrøvet Eder.

9. Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men derover, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke i nogen Maade have lidt Skade af os.

10. Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død.

11. Thi see, just dette, at I bleve bedrøvede efter Gud, hvilken Iver virkede det i Eder! ja Forsvar, ja Fortørnelse, ja Frygt, ja Forlængsel, ja Nidkjærhed, ja Revselse! I Alt have I beviist, at I vare rene i denne Sag.

12. Derfor, hvad jeg skrev Eder, det skrev jeg ikke for dens Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for dens Skyld, som led Uret, men paa det at vor Iver for Eder skulde vorde aabenbar hos Eder for Guds Aasyn.

13. Derfor ere vi blevne trøstede ved denne Trøst fra Eder; men endnu langt mere glædede vi os over Titus' Glæde, fordi hans Aand er bleven vederkvæget af Eder alle.

14. Thi dersom jeg har rost Eder meget for ham, er jeg ikke bleven beskæmmet; men ligesom vi i alle Ting have talet Sandhed til Eder, saaledes er og vor Roes for Titus bleven Sandhed.

15. Og han haver særdeles hjertelig Kjærlighed til Eder, naar han tænker paa alle Eders Lydighed, hvorledes I annammede ham med Frygt og Bæven.

16. Derfor glæder jeg mig, at jeg i Alt kan lide paa Eder.

8. Capitel.

(I) Paulus berømmer de Maceconiers Gavmildhed, 1-5. (II) Har derfor formanet Titus til at samle Almisser ogsaa hos de Corinthier, og opmuntrer ogsaa dem til Gavmildhed, 6-15. (III) Titus fulgte med Iver Paulus' Formaning; ham og de Andre, som Paulus sendte, skulde de Corinthier annamme, 16-24.

1. Fremdeles kundgjøre vi Eder, Brødre! den Guds Naade, som har viist sig i Macedoniens Menigheder,

2. at, uagtet de bleve prøvede med megen Trængsel, har deres Glædes Fylde og deres dybe Fattigdom udgydet sig i en Rigdom af Goddædighed.

3. Thi efter Evne, (det vidner jeg), ja over Evne vare de af sig selv villige,

4. og bade os med megen Overtalelse at annamme deres Gave og Sammenskud til Hjælp for de Hellige.

5. Og de gjorde ikke alene, hvad vi haabede, men de hengave sig selv først til Herren, og dernæst til os, efter Guds Villie.

6. Saa at vi have formanet Titus, at ligesom han havde begyndt, saa skulde han og fuldende hos Eder, ogsaa hvad angaaer denne Gave.

7. Men, ligesom I ere rige i Alt, i Tro og Lære og Kundskab og al Iver og i Eders Kjærlighed til os: maatte I saaledes ogsaa være rige i denne Velgjørenhed!

8. Jeg siger det ikke som en Befaling; men efterdi Andre ere saa nidkjære, da vil jeg ogsaa prøve Eders Kjærligheds Oprigtighed.

9. I kjende jo vor Herres Jesu Christi Naade, at han for Eders Skyld blev fattig, der han var rig, paa det I ved hans Fattigdom skulde blive rige.

10. Og jeg giver min Mening herom tilkjende, thi det er Eder nyttigt, I som for et Aar siden allerførst begyndte, ikke alene at gjøre, men at ville.

11. Men fuldender nu og at gjøre det, at, ligesom der var Redebonhed til at ville, der saaledes og maa være til at fuldende, efter Evne.

12. Thi dersom Redebonhed er forhaanden, da er Enhver velbehagelig i Forhold til det, han haver, ei i Forhold til det, han ikke haver.

13. Ikke at Andre skulle have Lettelse, og I Byrde,

14. men efter Ligelighed, saa at paa nærværende Tid Eders Overflod maa komme deres Trang til Hjælp, paa det og deres Overflod herefter maa komme Eders Trang til

Hjælp, saa der bliver Ligelighed;
15. ligesom skrevet er: den, som sankede Meget, havde ikke overflødigt, og den, som sankede Lidet, fattedes ikke.
16. Men Gud være Tak, som vakte den samme Iver for Eder i Titus' Hjerte!
17. Thi vel modtog han Formaningen, men efterdi han selv var meget nidkjær, reiste han villigen til Eder.
18. Ogsaa have vi med ham sendt en Broder, som har Roes i Evangelium over alle Menigheder;
19. og ikke det alene, men som ogsaa er beskikket af Menighederne til at reise med os med denne Gave, som besørges af os, Herren selv til Ære, og Eders Redebonhed til Priis.
20. Thi vi vogte os for, at Nogen skulde kunne laste os i Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af os.
21. Og vi beflitte os paa det Gode, ikke alene for Herren, men ogsaa for Menneskene.
22. Endnu have vi med dem sendt vor Broder, hvilken vi i mange Maader mange Gange have befundet at være nidkjær, men nu meget mere nidkjær formedelst den store Tillid til Eder.
23. Hvad enten vi altsaa tale om Titus, da er han min Medbroder og Medarbeider hos Eder, eller vore Brødre menes, da ere de Menighedernes Apostler, Christi Ære.
24. Derfor giver dem Beviis paa Eders Kjærlighed og paa det, som vi have roest hos Eder, for Menighedernes Aasyn.

9. Capitel.

(I) Paulus er forsikkret om de Corinthiers Redebonhed, 1. 2. (II) Vil dog paaminde dem ved Brødrene, at de ei skulle glemme sig, men give rigelig og villig, 3-7. (III) Gud skal selv give dem Naade dertil, paa det han og kan prises i denne Gjerning, 8-15.

1. Om Hjælpen til de Hellige haver jeg nu ikke behov at skrive Eder;
2. thi jeg kjender Eders Redebonhed, for hvilken jeg roser Eder hos de Macedonier, at nemlig Achaia alt for et Aar siden var beredt; og den Nidkjærhed, som kom fra Eder, tilskyndte Mange.
3. Men jeg har sendt Brødrene, paa det vor Roes om Eder i dette Stykke ikke skulde blive til Intet, at I, som jeg sagde, skulle være beredte;
4. paa det, naar Macedonierne kom med mig og fandt Eder uberedte, at vi da ikke (for ei at sige, I) skulde blive beskæmmede over denne vor tillidsfulde Roes.
5. Derfor agtede jeg det for-

nødent at formane Brødrene, forud at drage til Eder og foranstalte Eders forud tilsagte Gave, at den kan være rede som en velsignet, og ikke som en karrig Gave.

6. Thi dette mener jeg: hvo karrigen saaer, skal og karrigen høste, og hvo som saaer i Velsignelse, skal og høste i Velsignelse.

7. Hver give, eftersom han haver sat sig for i Hjertet, ikke med Fortrædenhed eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver.

8. Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigeligen tilflyde Eder, at I i Alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligen til al god Gjerning.

9. Ligesom skrevet er: han udspredte, han gav de Fattige, hans Goddædighed bliver til evig Tid.

10. Men den, som giver Sædemanden Sæd og Brød til at æde, han skjenke Eder Sæd, og formere Eders Goddædigheds Frugter,

11. at I kunne være rige i Alt til oprigtig Gavmildhed, hvilken virker ved os Taksigelse til Gud.

12. Thi Besørgelsen af dette Sammenskud afhjælper ikke alene de Helliges Trang, men bærer ogsaa rig Frugt ved mange Taksigelser til Gud.

13. Thi formedelst denne Prøve paa Eders Hjælpsomhed prise de Gud for den Lydighed, hvormed I bekjende Christi Evangelium, og for Eders oprigtige Gavmildhed mod dem og mod Alle,

14. og idet de bede for Eder, saasom de hjertelig elske Eder formedelst Guds overvættes Naade mod Eder.

15. Men Gud være Tak for sin nudsigelige Gave!

10. Capitel.

(I) Paulus ønsker, at han ei skulde behøve at bruge sin apostoliske Myndighed, 1-11. (II) Han vil ei rose sig uden Aarsag af fremmed Arbeide, men i Sandhed og i Herren, 12-18.

1. Men jeg selv, Paulus, formaner Eder ved Christi Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som vel, nærværende iblandt Eder, er ydmyg, men fraværende bruger Myndighed mod Eder.

2. Men jeg beder, at jeg ikke nærværende maa komme til at bruge Myndighed med den Tillid, hvormed man mener, at jeg fordrister mig mod Nogle, som ansee os for at omgaaes efter Kjødet.

3. Vistnok omgaaes vi i Kjødet, men vi stride ikke efter Kjødet;

4. thi vore Stridsvaaben ere ikke kjødelige, men mægtige ved Gud til Befæstningers Forstyrrelse,

5. idet vi forstyrre Anslag

og al Høihed, som opløfter sig imod Guds Kundskab, og tage al Tanke tilfange under Christi Lydighed,

6. og ere rede til at straffe al Ulydighed, naar Eders Lydighed er fuldkommet.

7. See I paa det Udvortes? Dersom Nogen hos sig selv har den Tillid, at han er Christi, han slutte igjen fra sig selv, at ligesom han er Christi, saaledes ere ogsaa vi Christi.

8. Ja, dersom jeg endog vilde rose mig ydermere af den Magt, som Herren gav os til Eders Opbyggelse, og ikke til Eders Nedbrydelse, da vilde jeg ikke blive beskæmmet.

9. Paa det jeg ikke skal synes at ville forfærde Eder ved Breve:

10. (thi Brevene, sige de, ere svare og stærke, men den legemlige Nærværelse er svag, og Talen kraftesløs):

11. da vide en Saadan, at just som vi ere med Ord ved Breve fraværende, saaledes ville vi og være i Gjerning nærværende.

12. Thi vi tør ikke regne os iblandt eller ligne os med Somme, der prise sig selv; men disse indsee ikke, at de maale sig med sig selv, og ligne sig ved sig selv.

13. Vi derimod rose os ikke af det, som ikke er os tilmaalt, men deraf, at vi efter Maalet af vor Kreds, hvilket Maal Gud haver tildeelt os, have naaet ogsaa til Eder.

14. Thi vi overskride ikke vor Grændse, som de, der ei have naaet til Eder; thi ogsaa indtil Eder ere vi komne i Christi Evangelium;

15. saa vi ikke rose os af det, som ikke er os tilmaalt, i fremmede Arbeider; men vi have det Haab, at naar Eders Tro voxer, ville vi hos Eder komme langt videre, efter den os anviste Kreds,

16. at prædike Evangelium for dem, som boe paa hiin Side Eder; men ikke rose os i en Andens Kreds af det allerede Fuldførte.

17. Hvo sig roser, rose sig i Herren!

18. Thi ikke den, der priser sig selv, holder Prøve, men den, som Herren priser.

11. Capitel.

(I) Paulus maa rose sig, at de Corinthier ei skulle bedrages af de falske Apostler, 1-6. (II) Han havde Intet taget af Menigheden, paa det han kunde beskæmme disse svigefulde Arbeidere, 7-15. (III) Han roser sig ydermere af sin Herkomst, sit Arbeide og sine udstandne Trængsler, 16-33.

1. O, at I vilde holde mig en liden Daarlighed tilgode! Dog, jeg veed, at I holde mig den tilgode.

2. Thi jeg er nidkjær over

Eder med Guds Nidkjærhed; jeg haver trolovet Eder med een Mand, at jeg kunde fremstille Christus en reen Jomfru.
3. Men jeg frygter, at ligesom Slangen bedrog Eva med sin Trædskhed, saaledes skal Eders Sind fordærves fra det oprigtige Sindelag mod Christus.
4. Thi dersom Nogen kommer og prædiker en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I faae en anden Aand, som I ikke fik, eller et andet Evangelium, som I ikke annammede, da fordrage I ham taaligen.
5. Jeg mener dog, at jeg er ikke ringere end hine høie Apostler.
6. Er jeg end ulærd i Tale, saa er jeg det dog ikke i Kundskab; men i Alt og paa alle Maader ere vi blevne fuldkommen kjendte hos Eder.
7. Eller gjorde jeg Synd, da jeg fornedrede mig selv, paa det I skulde ophøies? da jeg for Intet forkyndte Eder det Guds Evangelium?
8. Jeg berøvede andre Menigheder og tog Sold af dem, for at tjene Eder; og der jeg var nærværende hos Eder og trængte, da besværede jeg Ingen;
9. thi Brødrene, som kom fra Macedonien, afhjalp min Trang; og i alle Maader haver jeg holdt, og skal jeg holde mig uden Besværing for Eder.
10. Saa vist som Christi Sandhed er i mig, skal denne Roes ikke betages mig i Achaias Lande.
11. Hvorfor? fordi jeg ikke elsker Eder? Gud veed det.
12. Men hvad jeg gjør, det vil jeg fremdeles gjøre, at jeg kan afskære dem Anledning, som ville have Anledning, at de i det, hvoraf de rose sig, skulle findes os lige.
13. Thi saadanne falske Apostler ere svigefulde Arbeidere, som paatage sig Skikkelse af Christi Apostler.
14. Og intet Under! thi Satanas selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel.
15. Derfor er det ikke synderligt, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gjerninger.
16. Jeg siger atter, at Ingen maa agte mig for en Daare, men hvis endog, da taaler mig dog som en Daare, at jeg ogsaa maa rose mig lidet.
17. Hvad jeg nu taler, taler jeg ikke efter Herren, men som i Daarlighed, idet jeg saa dristigen roser mig.
18. Efterdi Mange rose sig efter Kjødet, vil jeg og rose mig.

19. Gjerne fordrage I jo Daarer, efterdi I ere kloge.

20. I fordrage det, naar Nogen gjør Eder til Trælle, naar Nogen opsluger Eder, naar Nogen tager til sig, naar Nogen ophøier sig, naar Nogen slaaer Eder i Ansigtet.

21. Jeg siger det med Skamfuldhed, deri have vi været svage; men i det, hvori Nogen er dristig, (jeg taler i Daarlighed,) er ogsaa jeg dristig.

22. Ere de Hebræer? jeg ogsaa. Ere de Israeliter? jeg ogsaa. Ere de Abrahams Sæd? jeg ogsaa.

23. Ere de Christi Tjenere? (jeg taler vanvittigen!) jeg er det mere. Jeg har arbeidet overflødigere, lidt flere Slag, været flere Gange i Fængsler, ofte i Dødsfare.

24. Af Jøderne har jeg fem Gange faaet fyrretyve Slag, mindre eet.

25. Jeg er tre Gange hudstrøgen, een Gang stenet, jeg har lidt tre Gange Skibbrud, jeg haver været et Døgn i Dybet.

26. Jeg haver udholdt mange Reiser; jeg var i Farligheder i Vandstrømme, i Farligheder iblandt Røvere, i Farligheder af mit Folk, i Farligheder af Hedninger, i Farligheder i Byer, i Farligheder i Ørken, i Farligheder paa Havet, i Farligheder iblandt falske Brødre;

27. i Arbeide og Møie, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten, i Kulde og Nøgenhed;

28. foruden hvad der kommer til, det daglige Overløb og Bekymringen for alle Menigheder.

29. Hvo er skrøbelig, og jeg ikke ogsaa? Hvo bliver forarget, og det brænder ikke i mig?

30. Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Skrøbelighed.

31. Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, hvilken være velsignet til evig Tid, veed, at jeg ikke lyver.

32. I Damascus bevogtede Kong Aretas' Landsherre de Damasceners Stad for at gribe mig;

33. men jeg blev nedladt af et Vindue i en Kurv over Muren, og undflyede af hans Hænder.

12. Capitel.

(I) Paulus roser sig af Guds Aabenbarelser, men siger, at ham derimod var given en Torn i Kjødet, 1-10. (II) Han taler om sine kraftige Gjerninger, og at han ei havde været Menigheden besværlig, 11-18. (III) Dette alt skriver han til deres Opbyggelse, paa det han ei skulde bruge Myndighed mod de Ubodfærdige, naar han kom til dem, 19-21.

1. At rose mig, er mig

sandeligen ikke nyttigt, dog maa jeg komme til Syner og Herrens Aabenbarelser.

2. Jeg kjender et Menneske i Christus, som for fjorten Aar siden, (hvad heller han var i Legemet, veed jeg ikke, eller udenfor Legemet, veed jeg ikke, Gud veed det), blev henrykt indtil den tredie Himmel.

3. Og jeg kjender et saadant Menneske, (hvad heller han var i Legemet eller udenfor Legemet, veed jeg ikke; Gud veed det),

4. at han blev henrykt ind i Paradis og hørte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er et Menneske tilladt at udtale.

5. Af Saadant vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af mine Skrøbeligheder.

6. Vilde jeg end rose mig, blev jeg ikke en Daare, thi jeg sagde Sandhed; men jeg holder tilbage, paa det ikke Nogen skal tænke høiere om mig end det, han seer mig at være, eller det, han hører af mig.

7. Og at jeg ikke skal hovmode mig af de høie Aabenbarelser, er mig given en Torn i Kjødet, en Satans Engel, at han skal slaae mig paa Munden, paa det jeg ikke skal hovmode mig.

8. Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte lade af fra mig;

9. men han sagde til mig: min Naade er dig nok, thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbeligheder, at Christi Kraft kan boe i mig.

10. Derfor er jeg vel tilfreds i Skrøbeligheder, i Forhaanelser, i Nød, i Forfølgelser, i Angester for Christi Skyld; thi naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig.

11. Jeg er bleven en Daare, idet jeg roser mig. I tvang mig dertil; thi jeg burde prises af Eder, efterdi jeg er ikke ringere end hine høie Apostler, alligevel jeg er Intet.

12. En Apostels Tegn bleve jo gjorte iblandt Eder med al Taalmodighed, ved Tegn og Under og kraftige Gjerninger.

13. Thi hvad er det vel, hvorudi I vare ringere end de andre Menigheder, uden at jeg ikke selv var Eder til Besvær? Tilgiver mig denne Uret!

14. See, jeg er tredie Gang rede at komme til Eder, og vil ikke besvære Eder; thi jeg søger ikke det, som Eders er, men Eder; thi Børnene skulle ikke samle Liggendefæ til Forældrene, men Forældrene til Børnene.

15. Men jeg vil med Glæde opoffre, ja opoffres for Eders Sjæle, om endog jeg, som elsker Eder saa høit, skulde elskes mindre.
16. Men lad saa være, at jeg ikke haver besværet Eder; maaskee var jeg trædsk og tog Eder med List?
17. Haver jeg da og forfordelet Eder ved Nogen af dem, jeg sendte til Eder?
18. Jeg opmuntrede Titus, og sendte hiin Broder med; haver Titus forfordelet Eder i nogen Ting? have vi ikke vandret i den samme Aand og i de samme Fodspor?
19. Mene I atter, at vi forsvare os for Eder? Vi tale for Guds Aasyn, i Christus, men alt dette, I Elskelige! til Eders Opbyggelse.
20. Thi jeg frygter, at naar jeg kommer, jeg da maaskee ikke skal finde Eder saadanne, som jeg vil, og at jeg skal findes af Eder saadan, som I ikke ville; at der skulle være Trætter, Nid, Vrede, Kiv, Bagtalelser, Øretuderier, Opblæsthed, Splidagtighed;
21. at, naar jeg kommer igjen, min Gud skal ydmyge mig for Eder, og jeg skal sørge over Mange, som forhen syndede, og ikke have omvendt sig fra deres Ureenhed og Horeri og Uteerlighed, som de have bedrevet.

13. Capitel.

(I) Paulus truer at bruge Myndighed mod dem, som synde, vil derfor, de skulle prøve og bedre sig, 1-10. (II) Han formaner dem til Aandens Glæde og Kjærlighed, hilser dem og ønsker dem Naade fra den treenige Gud, 11-13.

1. Jeg kommer denne tredie Gang til Eder; ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes.
2. Jeg haver sagt forud, og siger det forud som anden Gang nærværende, og skriver det nu fraværende til dem, som forhen syndede, og til alle de Øvrige, at, om jeg kommer igjen, vil jeg ikke skaane,
3. efterdi I fordre Beviis paa, at Christus taler i mig, han, som hos Eder ikke viser sig svag, men kraftig iblandt Eder.
4. Thi endskjøndt han blev korsfæstet i Svaghed, lever han dog ved Guds Kraft; og endskjøndt ogsaa vi ere svage i ham, skulle vi dog leve med ham ved Guds Kraft hos Eder.
5. Ransager Eder selv, om I ere i Troen, prøver Eder selv! Eller kjende I Eder ikke selv, at Jesus Christus er i Eder? medmindre I ere udygtige.
6. Men jeg haaber, at I skulle kjende, at vi ere ikke udygtige.
7. Men jeg beder til Gud,

at I intet Ondt maae gjøre; ikke at vi skulle synes dygtige, men at I skulle gjøre det Gode, om end vi skulde være som udygtige.
8. Thi vi formaae Intet mod Sandhed, men for Sandhed.
9. Vi glæde os, naar vi ere svage, og I ere stærke; men dette ønske vi, at I maae blive fuldkommede.
10. Derfor skriver jeg dette fraværende, paa det jeg nærværende ikke skal bruge Strenghed efter den Magt, som Herren haver givet mig til Opbyggelse, og ikke til Nedbrydelse.
11. Iøvrigt, Brødre! glæder Eder, bliver fuldkommede, formaner hverandre, haver eet Sind, værer fredsommelige, og Kjærlighedens og Fredens Gud skal være med Eder.
12. Hilser hverandre med et helligt Kys. Alle de Hellige hilse Eder.
13. Vor Herres Jesu Christi Naade, og Guds Kjærlighed, og den Hellig Aands Samfund være med Eder alle! Amen.

St. Pauli Brev til de Galater.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de Galater Naade fra Gud, 1-5. (II) Undrer paa deres Ustadighed, og kalder al Lære, som er imod Christi Evangelium, en Forbandelse, 6-9. (III) Efterdi dette Evangelium var ham af Gud selv aabenbaret, og ei ved Mennesker, 10-24.

1. Paulus, Apostel (ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men ved Jesus Christus og Gud Fader, som ham opreiste fra de Døde),
2. og alle Brødrene, som ere med mig, til Menighederne i Galatia:
3. Naade være med Eder og Fred, fra Gud Fader og vor Herre Jesus Christus,
4. som hengav sig selv for vore Synder, paa det han kunde udfrie os fra den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders Villie,
5. hvilken være Ære i al Evighed! Amen.
6. Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Christi Naade, til et andet Evangelium;
7. enddog der er intet andet; kun ere der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Christi Evangelium.
8. Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!

9. Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse!

10. Taler jeg vel nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller søger jeg at tækkes Mennesker? Dersom jeg endnu tækkedes Mennesker, da var jeg ikke Christi Tjener.

11. Jeg bevidner Eder, Brødre! at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneske=Lære;

12. thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelse.

13. I have jo hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og forstyrrede den.

14. Og jeg gik langt videre i Jødedommen, end mange mine Jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var overmaade nidkjær for mine fædrene Lærdomme.

15. Men der det behagede Gud, som fra Moders Liv havde udseet mig, og som kaldte mig ved sin Naade,

16. at aabenbare sin Søn i mig, paa det jeg skulde forkynde ham iblandt Hedningerne: da strax bespurgte jeg mig ikke med Kjød og Blod,

17. drog heller ikke op til Jerusalem til dem, som før jeg vare Apostler, men drog bort til Arabien, og kom atter tilbage til Damascus.

18. Siden, efter tre Aar, drog jeg op til Jerusalem for at blive kjendt med Peter, og blev femten Dage hos ham.

19. Men nogen anden af Apostlerne saae jeg ikke, uden Jakob, Herrens Broder.

20. (Hvad jeg skriver Eder, see, det vidner jeg for Guds Aasyn, at jeg ikke lyver).

21. Derefter kom jeg til Syriens og Ciliciens Lande.

22. Men af Person var jeg ubekjendt for Christi Menigheder i Judæa;

23. kun havde de hørt: den, som os tilforn forfulgte, prædiker nu den Tro, som han tilforn vilde udrydde;

24. og de prisede Gud for mig.

2. Capitel.

(I) Paulus havde fremsat sit Evangelium for Apostlerne, hvilke Intet havde lagt dertil, 1=10. (II) Han havde imodstaaet Peter, som ei vandrede lige efter Evangeliets Sandhed, 11=14. (III) Han lærer, at Retfærdiggjørelsen kommer af Christus ved Troen, 15=21.

1. Siden, efter fjorten Aar, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas, og tog ogsaa Titus med.

2. Men jeg drog op efter en Aabenbarelse og forelagde dem, men de Ansete i Særdeleshed, det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hednin=

gerne, om jeg vel løber eller
haver løbet forgjeves.
3. Men end ikke blev Titus,
som var med mig, enddog en
Græker, tvungen til at om=
skæres.
4. Men det skete for de ind=
snegne falske Brødres Skyld,
hvilke havde indlistet sig for
at bespeide vor Frihed, som
vi have i Christus Jesus, paa
det de kunde gjøre os til Trælle;
5. hvilke vi ikke noget Øie=
blik vege med Underdanighed,
paa det Evangelii Sandhed
maatte blive varig hos Eder.
6. Men de, som ansaaes for
at være Noget, (hvormeget de
vare, vedkommer mig ikke;
Gud seer ikke paa Menneskens
Person), de Ansete, siger jeg,
lagde Intet til min Lærdom.
7. Men tvertimod, der de
saae, at mig var betroet at
prædike Evangelium for de
Uomskaarne, ligesom Peter
for de Omskaarne,
8. (Thi han, som gav Peter
Kraft til sit Apostel=Embede
hos de Omskaarne, gav ogsaa
mig Kraft dertil hos Hednin=
gerne);
9. og da de erkjendte den
Naade, som mig var given,
gave de, nemlig Jakob og
Kephas og Johannes, som
ansaaes for Pillere, mig og
Barnabas Samfunds Haand,
at vi skulde prædike hos Hed=
ningerne, og de hos de Om=
skaarne;
10. kun at vi skulde komme
de Fattige ihu, hvilket samme
jeg og haver beflittet mig
paa at gjøre.
11. Men der Peter kom til
Antiochia, modsagde jeg ham
lige i Øinene, efterdi han
var at laste.
12. Thi førend Nogle fra
Jakob ankom, aad han med
Hedningerne; men der de kom,
unddrog og fraskilte han sig,
af Frygt for dem af Om=
skærelsen.
13. Og med ham hyklede
ogsaa de andre Jøder, saa at
endog Barnabas blev henreven
af deres Hykleri.
14. Men der jeg saae, at
de ikke vandrede lige efter
Evangelii Sandhed, sagde jeg
til Peter i Alles Paahør:
dersom du, som er en Jøde,
lever paa hedensk Viis, og
ikke paa jødisk Viis, hvorfor
tvinger du da Hedningerne
til at leve paa jødisk Viis?
15. Vi, skjøndt Jøder af
Fødsel, og ikke af Hedningerne,
Syndere,
16. efterdi vi vide, at et
Menneske ikke bliver retfærdig=
gjort af Lovens Gjerninger,
men ved Jesu Christi Tro,
saa have og vi troet paa
Jesus Christus, at vi maatte
blive retfærdiggjorte af Christi
Tro, og ikke af Lovens Gjer=
ninger; thi intet Kjød skal
blive retfærdiggjort af Lovens
Gjerninger.

17. Men om vi, idet vi søge at blive retfærdiggjorte i Christus, ogsaa selv befandtes at være Syndere, da var jo Christus Syndens Tjener. Det være langt fra!

18. Thi dersom jeg igjen opbygger det Samme, som jeg nedbrød, da viser jeg mig selv at være en Overtræder.

19. Thi jeg er formedelst Loven død fra Loven, at jeg skal leve Gud.

20. Jeg er korsfæstet med Christus; alligevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Christus lever i mig; og hvad jeg nu lever i Kjødet, det lever jeg i Guds Søns Tro, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.

21. Jeg agter ikke Guds Naade ringe; thi erholdes Retfærdighed ved Loven, da er jo Christus død forgjeves.

3. Capitel.

(I) Paulus straffer de Galater, fordi de vendte tilbage til Loven, da de dog havde annammet Aanden ved Troens Forkyndelse, 1-5. (II) Han beviser med Abrahams Exempel og af Forjættelsen til Abraham, at Retfærdiggjørelsen kommer af Troen, 6-18. (III) Forjættelsen gjøres ei til Intet ved Loven; thi Loven var kun en Tugtemester til Christus, og under den ere vi ikke, naar vi have ifort Christus, 19-29.

1. O, I uforstandige Galater! hvo haver fortryllet Eder, at I ikke lyde Sandheden? Eder, hvem Jesus Christus var malet for Øine, som korsfæstet iblandt Eder.

2. Kun dette vilde jeg vide af Eder: var det ved Lovens Gjerninger, I annammede Aanden, eller ved Troens Forkyndelse?

3. Ere I saa uforstandige? ville I, som begyndte i Aanden, nu fuldende i Kjødet?

4. Have I da prøvet saa meget forgjeves? hvis ellers kun forgjeves!

5. Mon da han, som meddeler Eder Aanden og udretter kraftige Gjerninger i Eder, udretter det ved Lovens Gjerninger, eller ved Troens Forkyndelse.

6. Ligesom Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.

7. Erkjender altsaa, at de, som holde sig til Troen, disse ere Abrahams Børn.

8. Men da Skriften forudsaae, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud: i dig skulle alle Folkeslag velsignes.

9. Saa at de, som holde sig til Troen, blive velsignede med den troende Abraham.

10. Thi saa Mange, som holde sig til Lovens Gjerninger, ere under Forbandelse; thi der er skrevet: forbandet hver den, som ikke bliver ved i alle de Ting, som ere skrevne

i Lovens Bog, at han gjør dem.

11. Men at Ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Loven, er aabenbart; thi den Retfærdige ved Troen skal leve.

12. Men Loven beroer ikke paa Tro; thi den siger: det Menneske, som gjør disse Ting, skal derved leve.

13. Christus haver frikjøbt os fra Lovens Forbandelse, der han blev en Forbandelse for os; (thi der er skrevet: forbandet er hver den, som hænger paa et Træ);

14. paa det Abrahams Velsignelse maatte komme over Hedningerne i Christus Jesus, saa at vi kunde faae Aandens Forjættelse formedelst Troen.

15. Brødre! jeg vil tale efter menneskelig Viis: gjør dog Ingen et Menneskes Pagt, som er stadfæstet, til Intet, eller sætter Noget dertil.

16. Men Forjættelserne ere tilsagte Abraham og hans Sæd; der siges ikke: og hans Sæde, som om Mange, men som om Een: og din Sæd, hvilken er Christus.

17. Dette vil jeg sige: den Pagt, som forud er stadfæstet af Gud om Christus, kan Loven, som blev given fire hundrede og tredive Aar derefter, ikke rykke, at den skulde gjøre Forjættelsen til Intet.

18. Thi er Arven ved Loven, da er den ikke mere ved Forjættelsen; men Gud skjenkede Abraham den ved Forjættelsen.

19. Hvad skal da Loven? Den blev føiet til for Overtrædelsers Skyld, (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjeldte), betjent af Engle, ved en Midlers Haand.

20. Dog er Midleren ikke Eens, men Gud er een.

21. Er da Loven mod Guds Forjættelser? Det være langt fra! Thi var der givet en Lov, som kunde levendegjøre, da erholdtes Retfærdighed virkeligen ved Loven.

22. Men Skriften haver indsluttet Alt under Synd, at Forjættelsen ved Jesu Christi Tro skulde blive given dem, som troe.

23. Men førend Troen kom, bevogtedes vi, indsluttede under Loven, til den Tro, som skulde aabenbares;

24. saa at Loven er vorden vor Tugtemester til Christus, at vi skulde blive retfærdiggjorte af Troen.

25. Men nu Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren.

26. I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen i Christus Jesus.

27. Thi I, saa Mange som ere døbte til Christus, have iført Christus.

28. Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller

Kvinde; thi I ere alle Een i Christus Jesus;

29. men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen.

4. Capitel.

(I) De, som troe paa Christus, ere ikke Trælle under Loven, men Børn, 1-7. (II) Paulus klager atter over de Galaters Ustadighed, og at de nu ville vende sig til Loven igjen, 8-20. (III) Lærer, at de, som ere under Loven, ere Tjenestekvindens, men de, som troe paa Forjættelsen, ere den frie Kvindes Børn, 21-31.

1. Men jeg siger: saa længe Arvingen er et Barn, er der ingen Forskjel mellem ham og Trællen, enddog han er Herre over alt Godset;

2. Men han er under Formyndere og Huusholdere indtil den af Faderen bestemte Tid.

3. Saaledes stode og vi, saalænge vi vare Børn, som Trælle under Verdens Børne-Lærdom.

4. Men der Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven,

5. paa det han skulde frikjøbe dem, som vare under Loven, at vi skulde faae den sønlige Udkaarelse.

6. Eftersom I da ere Sønner, haver Gud udsendt sin Søns Aand i Eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader!

7. saa at du ikke længer er Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Guds Arving formedelst Christus.

8. Vel sandt, dengang da I ikke kjendte Gud, tjente I dem, som ei af Væsen ere Guder.

9. Men nu, da I kjende Gud, ja meget mere ere kjendte af Gud, hvorledes vende I da atter tilbage til den svage og fattige Børne-Lærdom, hvoraf I atter forfra ville gjøre Eder til Trælle?

10. I tage vare paa Dage og Maaneder og Tider og Aar.

11. Jeg frygter for Eder, at jeg maaskee haver arbeidet forgjeves paa Eder.

12. Vorder ligesom jeg, thi jeg er som I. Brødre! jeg beder Eder, I have ingen Uret gjort mig.

13. Men I vide, at jeg under Kjødets Skrøbelighed første Gang prædikede Eder Evangelium;

14. og for denne Prøvelse i mit Kjød ringeagtede I mig ikke og forhaanede mig ikke, men I annammede mig som en Guds Engel, som Christus Jesus.

15. Hvor prisede I Eder da salige! Thi jeg giver Eder det Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I udrevet Eders Øine og givet mig.

16. Er jeg da nu bleven Eders Fjende, fordi jeg siger Eder Sandheden?

17. De ere nidkjære for Eder, dog ikke til det Bedste; men de ville udelukke Eder, at I skulle være nidkjære efter dem.

18. Men det er godt, at være nidkjær i det Gode altid, og ikke alene, naar jeg er nærværende hos Eder.

19. Mine Børn, hvilke jeg atter føder med Smerte, indtil Christus faaer sin Skikkelse i Eder!

20. Gid jeg nu var tilstede hos Eder og kunde omskifte min Røst! thi jeg er tvivlraadig om Eder.

21. Siger mig, I som ville være under Loven, høre I ikke Loven?

22. Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, een af Tjenestekvinden, og een af den frie Kvinde.

23. Men den af Tjenestekvinden var født efter Kjødet; den af den frie Kvinde efter Forjættelsen.

24. Dette tyder paa noget Høiere. Thi disse ere de tvende Pagter, den ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom: denne er Hagar.

25. Thi Hagar er Sinai Bjerg i Arabia, og svarer til det Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn.

26. Men det Jerusalem heroventil er den frie Kvinde, som er alle vores Moder.

27. Thi der er skrevet: vær glad, du Ufrugtbare, du, som ikke fødte! udbryd og raab, du, som ikke havde Fødselssmerte! thi den Forladtes Børn ere meget flere end dens, som haver Manden.

28. Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn, som Isaak var.

29. Ligesom dengang han, som var født efter Kjødet, forfulgte den, som var født efter Aanden, saaledes ogsaa nu.

30. Men hvad siger Skriften? Udstød Tjenestekvinden og hendes Søn; thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn.

31. Saa ere vi da, Brødre! ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

5. Capitel.

(I) Paulus formaner dem, at de blive i Christi Frihed; thi de, som ville retfærdiggjøres ved Loven, ere faldne fra Naaden, 1-6. (II) Han beklager deres Ustadighed; vil, at de skulle haandhæve, dog ei misbruge deres christelige Frihed, og bevise deres Tro i Kjærlighed, 7-15. (III) De skulle flye Kjødets Gjerninger, men vise Aandens Frugter, 16-26.

1. Derfor bliver stadige i den Frihed, hvormed Christus frigjorde os, og lader Eder ikke atter tvinge under Trældoms Aag.

2. See, jeg Paulus siger Eder, at dersom I lade Eder omskære, nytter Christus Eder Intet.

3. Jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig omskære, at han er skyldig til at holde den ganske Lov.
4. I have Intet med Christus at gjøre, I, som ville retfærdiggjøres ved Loven; I ere faldne fra Naaden.
5. Thi vi vente i Aanden ved Troen den forhaabede Retfærdighed.
6. Thi i Christus Jesus gjelder hverken Omskærelse eller Forhud, men Troen, som er virksom ved Kjærlighed.
7. I vare paa god Vei; hvo standsede Eder, saa at I ikke lade Eder overtales af Sandheden?
8. Den Overtalelse er ikke fra ham, som kaldte Eder.
9. En liden Suurdei gjør den ganske Dei suur.
10. Jeg har den Tillid til Eder i Herren, at I intet Andet ville mene; men den, som forvilder Eder, skal lide Dommen, hvo han end er.
11. Men jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker Omskærelse, hvi forfølges jeg endnu? Da var Korsets Forargelse borttagen.
12. Gid de og maatte afskæres, som forvirre Eder!
13. I ere jo kaldte til Frihed, Brødre! kun misbruger ikke Friheden til en Anledning for Kjødet, men værer i Kjærlighed hverandres Tjenere.
14. Thi al Loven fuldkommes i eet Bud, nemlig i det: du skal elske din Næste som dig selv.
15. Men dersom I bide og æde hverandre, da seer til, at I ikke fortæres af hverandre.
16. Dette siger jeg: vandrer i Aanden, saa skulle I ikke fuldkomme Kjødets Begjering.
17. Thi Kjødet begjerer imod Aanden, men Aanden imod Kjødet; og disse ere hinanden modsatte, saa at I ikke kunne gjøre, hvad I ville.
18. Men dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven.
19. Kjødets Gjerninger ere aabenbare, saasom: Hoer, Skjørlevnet, Ureenhed, Uteerlighed,
20. Afguds-Dyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier,
21. Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige; om hvilke jeg forud siger Eder, ligesom jeg og før haver sagt, at de, som gjøre Saadant, skulle ikke arve Guds Rige.
22. Men Aandens Frugt er Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed.
23. Mod Saadanne er Loven ikke.
24. Men de, som høre Christus til, have korsfæstet

Kjødet med Lysterne og Begjeringerne.

25. Dersom vi leve i Aanden, da lader os og gaae frem i Aanden.

26. Lader os ikke have Lyst til forfængelig Ære, saa at vi trodse hverandre og bære Avind imod hverandre.

6. Capitel.

(I) Paulus formaner til Sagtmodighed, Medlidenhed, Ydmyghed, til at prøve sig selv, at være taknemmelig imod Lærerne, 1-6. (II) Hvad Enhver saaer, skal han og høste, 7. 8; man skal ei blive træt af at gjøre Godt, 9. 10. (III) Han vidner om sin redelige Mening og de falske Apostlers bedragelige Hensigter, 11-16. (IV) Han vil, at de skulle herefter skaane ham, og ønsker dem Jesu Naade, 17. 18.

1. Brødre! dersom og et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hjælper ham tilrette, I Aandelige! med Sagtmodigheds Aand; men see til dig selv, at ikke og du bliver fristet.

2. Bærer hverandres Byrde, og opfylder saaledes Christi Lov.

3. Thi dersom Nogen tykkes sig at være Noget, og er dog Intet, han bedrager sig selv.

4. Men Hver prøve sin egen Gjerning, og da skal han have Roes for sig selv alene, og ikke for Andre;

5. thi Hver skal bære sin egen Byrde.

6. Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt Godt med den, som ham underviser.

7. Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, dette skal han og høste.

8. Thi hvo som saaer i sit Kjød, skal høste Forkrænkelse af Kjødet; men hvo som saaer i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden.

9. Men naar vi gjøre det Gode, lader os ikke blive trætte; thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage.

10. Derfor, eftersom vi have Leilighed, lader os gjøre det Gode mod Alle, men meest mod Troens Egne.

11. Seer, hvilket langt Brev jeg har skrevet Eder til med min egen Haand!

12. De, som ville have Anseelse efter Kjødet, tvinge Eder til at omskæres, alene paa det de ikke skulle forfølges formedelst Christi Kors.

13. Thi end ikke de Omskaarne holde selv Loven; men de ville, at I skulle omskæres, paa det de kunne rose sig af Eders Kjød.

14. Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Christi Kors, formedelst hvem Verden er mig korsfæstet, og jeg Verden.

15. Thi i Christus Jesus gjelder hverken Omskærelse eller Forhud Noget, men en ny Skabning.

16. Og saa Mange, som gaae frem efter denne Regel, over dem være Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel.
17. Iøvrigt volde Ingen mig Besvær; thi jeg bærer den Herres Jesu Mærketegn paa mit Legeme.
18. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eders Aand, Brødre!

Amen.

St. Pauli Brev til de Epheser.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de Epheser Naade fra Gud, 1. 2. (II) Priser Gud, som havde velsignet dem i Christus, bestemt dem til sønlig Udkaarelse, og taget dem til Naade i ham, 3-14. (III) Han beder, at Gud vilde mere oplyse dem om denne store og herlige Naade, 15-23.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel ved Guds Villie, til de Hellige, som ere i Ephesus, de Troende i Christus Jesus:
2. Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske, i Christus,
4. ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed;
5. idet han forud bestemte os formedelst Jesus Christus til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed,
6. sin herlige Naade til Lov, ved hvilken han benaadede os i den Elskte,
7. i hvem vi have Forløsning formedelst hans Blod, Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom;
8. hvilken han overflødigen tildeelte os i al Viisdom og Forstand,
9. idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv,
10. at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under eet Hoved udi Christus, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham;
11. i hvem ogsaa vi have faaet Lod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker Alt efter sin Villies Raad,
12. paa det vi maatte være hans Herlighed til Lov, vi som forud haabede paa Christus.
13. Udi ham ere ogsaa I,

da I hørte Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, udi ham ere ogsaa I, der I troede, blevne beseglede med Forjættelsens hellige Aand,
14. som er os Pant paa vor Arv, til Eiendommens Forløsning, hans Herlighed til Lov.
15. Hvorfor ogsaa jeg, efterat have hørt om Eders Tro paa den Herre Jesus og om Eders Kjærlighed til alle de Hellige,
16. ikke aflader at takke for Eder, idet jeg ihukommer Eder i alle mine Bønner,
17. at vor Herres Jesu Christi Gud, Herlighedens Fader, vilde give Eder Viisdoms og Aabenbarelses Aand udi hans Kundskab,
18. Eders Forstands oplyste Dine, at I kunne kjende, hvilket det Haab er, som han kaldte Eder til, og hvilken hans Arvs herlige Rigdom er iblandt de Hellige,
19. og hvilken hans Magts overvættes Storhed er over os, som troe efter hans vældige Krafts Virkning,
20. som han udviste i Christus, der han opreiste ham fra de Døde, og satte ham hos sin høire Haand i Himlene,
21. langt over alt Fyrstendom og Myndighed og Magt og Herredom og alt Navn, som nævnes, ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den tilkommende;
22. og lagde Alt under hans Fødder, og satte ham til Hoved over Alting for Menigheden,
23. der er hans Legeme, hvilket han fylder, som opfylder Alt i Alle.

2. Capitel.

(I) Hedninger og Jøder, som ere alle af Naturen Vredens Børn, blive levendegjorte og frelste i Christus, 1-10. (II) Hedningerne, som vare uden Christus og uden Gud, ere komne nær til ved Christi Blod, og blevne de Helliges Medborgere, 11-22.

1. Ogsaa Eder gjorde han levende, der I vare døde i Overtrædelser og Synder,
2. udi hvilke I forhen vandrede efter denne Verdens Skik, efter den Fyrstes Viis, som haver Magt i Luften, den Aands, der nu er virksom i Vantroens Børn;
3. iblandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjøds Begjerligheder, og gjorde Kjødets og Lysternes Villie, og vare af Naturen Vredens Børn, som og de Andre.
4. Men Gud, som er rig paa Barmhjertighed, formedelst sin store Kjærlighed, med hvilken han elskede os,
5. levendegjorde ogsaa os med Christus, der vi vare døde i Overtrædelserne, (af Naade ere I frelste!)

6. og opreiste os tillige, og
satte os tillige i det himmelske
Rige ved Christus Jesus,
7. paa det han i de til-
kommende Tider kunde vise
sin Naades overvættes Rig-
dom i Godhed mod os udi
Christus Jesus.
8. Thi af Naade ere I frelste
formedelst Troen, og det ikke
af Eder, det er en Guds Gave;
9. ikke af Gjerninger, at
ikke Nogen skal rose sig.
10. Thi vi ere hans Værk,
skabte i Christus Jesus til
gode Gjerninger, til hvilke
Gud forud beredte os, at vi
skulde vandre i dem.
11. Derfor kommer ihu, at
I, som forhen vare Hed-
ninger efter Kjødet og bleve
kaldte Forhud af den saa-
kaldte Omskærelse, den i Kjø-
det, som skeer med Haanden,
12. at I paa den Tid vare
uden Christus, udelukte fra
Israels Borgerret og frem-
mede fra Forjættelsens Pagter,
uden Haab og uden Gud i
Verden.
13. Men i Christus Jesus
ere nu I, som forhen vare
langt borte, komne nær til
ved Christi Blod.
14. Thi han er vor Fred,
som gjorde eet af Begge, og
nedbrød Adskillelsens Mel-
lemvæg,
15. da han i sit Kjød af-
skaffede Fjendskabet, Budenes
Lov med dens Befalinger, paa
det han ved sig selv kunde
skabe de To til eet nyt Men-
neske og gjøre Fred,
16. og forlige dem begge i
eet Legeme med Gud forme-
delst Korset, da han ved dette
ihjelslog Fjendskabet.
17. Og han kom og for-
kyndte Fred for Eder, som
vare langt borte, og for dem,
som vare nær.
18. Thi formedelst ham have
vi begge Adgang i een Aand
til Faderen.
19. Saa ere I da ikke mere
Gjester og Fremmede, men
de Helliges Medborgere og
Guds Huusfolk,
20. opbygte paa Apostlernes
og Propheternes Grundvold,
saa Jesus Christus selv er
Hoved-Hjørnestenen,
21. paa hvilken den ganske
Bygning sammenføiet voxer
til et helligt Tempel i Herren;
22. paa hvilken ogsaa I
tillige blive bygte til Guds
Bolig i Aanden.

3. Capitel.

(I) Paulus er beskikket til at være Hedningernes Lærer, og at kundgjøre ogsaa for dem Christi Naades Rigdom, 1-13. (II) Derfor beder han Gud for dem, at han selv vilde bekræfte dem i Christi Samfund, og lære dem ret at kjende Christi ubegribelige Kjærlighed, 14-21.

1. For hvilken Sags Skyld
jeg Paulus, Christi Jesu
Bundne for Eder, Hedninger;

2. (I have jo hørt om Guds Naades Huusholdning, som mig er given til Eder,
3. at han ved Aabenbarelse haver kundgjort mig hiin Hemmelighed, hvorom jeg foran haver korteligen skrevet,
4. af hvilket I kunne, naar I det læse, skjønne min Indsigt i Christi Hemmelighed;
5. hvilken i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskens Børn, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Propheter i Aanden:
6. at Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede og meddeelagtige i hans Forjættelse i Christus, formedelst Evangelium;
7. hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som mig er given efter hans vældige Kraft.
8. Mig, den Allerringeste af alle Hellige, er denne Naade given, at prædike for Hedningerne Christi uransagelige Rigdom,
9. og at oplyse Alle om Deelagtigheden i den Hemmelighed, som fra Verdens Begyndelse haver været skjult i Gud, som skabte alle Ting ved Jesus Christus;
10. saa at Guds mangfoldige Viisdom skulde nu blive kundgjort for Fyrstendømmer og Magter i Himlen ved Menigheden,
11. efter en evig Beslutning, hvilken han fuldbyrdede ved Christus Jesus, vor Herre,
12. i hvem vi have Frimodighed og Adgang med Tillid ved Troen paa ham.
13. Derfor beder jeg, at I ikke forsage over mine Trængsler, som jeg lider for Eder, hvilket er Eders Ære).
14. For denne Sags Skyld bøier jeg mine Knæe for vor Herres Jesu Christi Fader,
15. af hvem al Faderlighed kaldes i Himlene og paa Jorden,
16. at han vil give Eder efter sin Herligheds Rigdom mægtigen at bekræftes ved hans Aand i det indvortes Menneske;
17. at Christus maa boe formedelst Troen i Eders Hjerter,
18. saa at I, rodfæstede og grundfæstede i Kjærlighed, kunne formaae at begribe med alle de Hellige baade Breden og Længden og Dybden og Høiden,
19. og kjende Christi Kjærlighed, som overgaaer al Kundskab, at I kunne opfyldes med al Guds Fylde.
20. Men ham, som formaaer over alle Ting at gjøre langt overflødigere, end hvad vi bede eller forstaae, efter den Magt, som teer sig kraftig i os,
21. ham være Ære i Menigheden ved Christus Jesus,

gjennem alle Slægter, i alle Evigheder! Amen.

4. Capitel.

(I) Han formaner dem at vandre værdigen efter deres Kald, særdeles i Aandens Eenhed, 1-6. (II) Enhver efter den Naade, der er dem given af Christus, som er Alles Hoved, 7-16. (III) De skulle ikke omgaaes som Hedningerne, men aflægge det gamle, og iføre det nye Menneske, 17-32.

1. Jeg formaner Eder derfor, jeg, den Bundne i Herren, at I vandre værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte,

2. med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed,

3. og beflitte Eder paa at bevare Aandens Eenhed i Fredens Baand;

4. eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i Eders Kald;

5. een Herre, een Tro, een Daab,

6. een Gud og Alles Fader, som er over Alle og ved Alle og i Eder alle!

7. Men Enhver af os er Naaden given efter Christi Gaves Maal.

8. Derfor siger Skriften: han opfoer til det Høie, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver.

9. Men dette: han opfoer, hvad er det, uden at han og først nedfoer til Jordens lave Egne.

10. Den, som nedfoer, er den Samme, som og opfoer langt over alle Himle, at han skulde fylde alle Ting.

11. Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere,

12. til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse,

13. indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder;

14. at vi ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Veir, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb;

15. men at vi, Sandheden troe udi Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus;

16. af hvem det ganske Legeme, sammenføiet og sammenheftet ved alle Forbindelsens Led, efter ethvert Lems tilmaalte Kraft, drager sin Næring til Fremvæxt i Kjærlighed.

17. Dette siger jeg da og vidner i Herren, at I skulle ikke mere vandre, som de øvrige Hedninger vandre i deres Sinds Forfængelighed,

18. formørkede i Forstanden,

fremmedgjorte fra Guds Liv formedelst den Vankundighed, som er i dem, formedelst deres Hjertes Forhærdelse,
19. hvilke, følesløse, have hengivet sig til Uteerlighed, til al Ureenheds Bedrift, for Vindings Skyld.
20. Men I have ikke saaledes lært Christus,
21. dersom I ellers have hørt om ham og ere oplærte i ham saaledes, som Sandheden er i Jesus:
22. at I skulle aflægge det gamle Menneske efter den forrige Omgængelse, som fordærves ved bedragelige Lyster;
23. men fornyes i Eders Sinds Aand,
24. og iføre det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.
25. Derfor aflægger Løgn, og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer.
26. Blive I vrede, da synder ikke; Solen gaae ikke ned over Eders Fortørnelse;
27. giver ikke heller Djævelen Rum.
28. Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbeide heller og gjøre noget Godt med Hænderne, paa det han kan have at meddele dem, som have behov.
29. Ingen raadden Snak udgaae af Eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, at den kan skaffe dem Naade, som høre derpaa;
30. og bedrøver ikke Guds hellige Aand, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag.
31. Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og Bespottelse blive langt fra Eder, med al Ondskab.
32. Men værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom og Gud haver tilgivet Eder i Christus.

5. Capitel.

(I) De skulle være Guds og Christi Efterfølgere i Kjærlighed, 1.2. (II) Aflægge al Ureenhed, omgaaes i Lyset og i Aanden, 3-21. (III) Ægtefolk skulle iagttage deres Pligter som de, der ere et Billede paa Christi hellige Forening med Menigheden, 22-33.

1. Værer derfor Guds Efterfølgere, som elskelige Børn,
2. og omgaaes i Kjærlighed, ligesom og Christus elskede os og gav sig selv hen for os til en Gave, et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt.
3. Men Horeri og al Ureenhed eller Gjerrighed nævnes end ikke iblandt Eder, som det sømmer de Hellige,
4. og ublu Væsen og gjækkelig Snak eller letfærdig Skjemt,

som alt er utilbørligt; men hellere Taksigelse.
5. Thi dette vide I, at ingen Skjørlevner eller Ureen eller Gjerrig, hvilken er en Afgudsdyrker, haver Arv i Christi og Guds Rige.
6. Ingen forføre Eder med forfængelige Ord; thi for Saadant kommer Guds Vrede over Vantroens Børn.
7. Derfor vorder ikke deelagtige med dem.
8. Thi I vare forhen Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren; omgaaes som Lysets Børn,
9. (men Lysets Frugt viser sig i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed),
10. saa I prøve, hvad som er velbehageligt for Herren.
11. Og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gjerninger, men straffer dem heller;
12. thi hvad der lønligen bedrives af dem, er skammeligt endog at sige.
13. Men alt dette, naar det straffes, aabenbares ved Lyset; thi alt det, som aabenbarer, er Lys.
14. Derfor hedder det: vaagn op, du, som sover, og staa op fra de Døde, og Christus skal lyse for dig!
15. Seer derfor til, at I omgaaes varligen, ikke som Uvise, men som Vise;
16. og kjøber den beleilige Tid, fordi Dagene ere onde.
17. Derfor værer ikke uforstandige, men som de, der skjønne, hvad Herrens Villie er.
18. Og drikker Eder ikke drukne af Viin, i hvilket der er Ryggesløshed, men bliver fyldte af Aanden,
19. og taler hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, og synger og leger for Herren i Eders Hjerte;
20. og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn,
21. og værer hverandre underdanige i Guds Frygt.
22. I Kvinder! værer Eders egne Mænd underdanige, som Herren;
23. thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og han er sit Legems Saliggjører.
24. Men ligesom Menigheden er Christus underdanig, saaledes skulle og Kvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting.
25. I Mænd! elsker Eders Hustruer, ligesom og Christus elskede Menigheden og hengav sig selv for den,
26. paa det han kunde hellige den, og han rensede den formedelst Vandbadet ved Ordet,
27. at han maatte fremstille sig den, en herlig Menighed, som ikke haver Plet eller Rynke eller noget des-

lige, men at den maatte være hellig og ustraffelig.

28. Saaledes ere Mændene skyldige at elske deres Hustruer som deres egne Legemer; hvo som elsker sin Hustru, elsker sig selv.

29. Ingen hadede jo nogensinde sit eget Kjød, men føder og vederkvæger det, ligesom og Herren Menigheden.

30. Thi vi ere hans Legemes Lemmer, af hans Kjød og af hans Been.

31. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød.

32. Denne Hemmelighed er stor; jeg taler nemlig om Herren og Menigheden.

33. Dog I ogsaa, hver især elske sin Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden.

6. Capitel.

(I) Børns og Forældres, Tjeneres og Herrers Pligt, 1-9. (II) Opmuntring til at iføre sig en Christens Stridsvaaben, og til at bede for de Hellige og for Paulus selv, 10-20. (III) Tychicus skal kundgjøre dem hans Tilstand, 21. 22. (IV) Paulus ønsker dem Guds Naade, 23. 24.

1. I Børn! lyder Eders Forældre i Herren; thi dette er Ret.

2. Ær din Fader og Moder, (hvilket er det første Bud med Forjættelse),

3. at det maa gaae dig vel, og du maa længe leve paa Jorden.

4. Og I Fædre! opirrer ikke Eders Børn, men opføder dem i Tugt og Herrens Formaning.

5. I Tjenere! lyder Eders Herrer efter Kjødet, med Frygt og Bæven, i Eders Hjertes Eenfoldighed, som Christus;

6. ikke med Øientjeneste, som de, der ville tækkes Menneskene, men som Christi Tjenere, saa I gjøre Guds Villie af Hjertet,

7. tjenende med Velvillighed Herren, og ikke Mennesker;

8. vidende, at hvad Godt Enhver gjør, det skal ham gjengjeldes af Herren, hvad heller han er Tjener eller Fri.

9. Og I Herrer, gjører det Samme mod dem, og lader Trusel fare, vidende, at ogsaa I selv have Eders Herre i Himlene, og Persons Anseelse er ikke hos ham.

10. Iøvrigt, mine Brødre! vorder stærke i Herren og i hans Vældes Kraft.

11. Ifører Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Djævelens snedige Anløb.

12. Thi vi have ikke Kamp mod Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen.

13. Derfor tager Guds fulde Rustning paa, at I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag og bestaae, efter at have overvundet Alt.
14. Saa staaer da omgjordede om Eders Lænder med Sandhed, og iførte Retfærdigheds Pantser.
15. Fødderne ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium.
16. For Alting griber Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Ondes gloende Pile.
17. Og tager Saliggjørelsens Hjelm, og Aandens Sværd, som er Guds Ord;
18. bedende til hver Tid i Aanden med al Bøn og Begjering, aarvaagne til det Samme med al Varagtighed og Bøn for alle de Hellige,
19. ogsaa for mig, at min Mund maa oplades, og Ordet maa gives mig til at kundgjøre med Frimodighed Evangelii Hemmelighed,
20. for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, at jeg maa tale med Frimodighed derudi, som mig bør at tale.
21. Men at ogsaa I skulle vide min Tilstand, hvorledes det gaaer mig, da skal Tychicus, den elskelige Broder og troe Tjener i Herren, kundgjøre Eder Alt;
22. hvem jeg haver sendt til Eder, just for at I skulle vide, hvorledes det staaer til hos os, og at han skal trøste Eders Hjerter.
23. Fred med Brødrene, og Kjærlighed med Tro, fra Gud Fader og den Herre Jesus Christus!
24. Naaden være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Christus i Uforkrænkelighed! Amen.

St. Pauli Brev til de Philippenser.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de Philippenser Naade, 1. 2. (II) Takker Gud for dem, og beder for dem, 3-11. (III) Lader dem vide, at hans Baand tjente til Evangelii Fremme, skjøndt Mange prædikede Christus ikke af reen Hensigt, men af Avind, 12-17. (IV) Alt skulde tjene Paulus til Gode, og han vilde gjerne døe, dog ogsaa gjerne leve for deres Skyld, 18-26. (V) Han formaner dem til Eendrægtighed og Frimodighed, 27-30.

1. Paulus og Timotheus, Jesu Christi Tjenere, til alle de Hellige i Christus Jesus, som ere i Philippi, med Forstandere og Hjælpere:
2. Naade være med Eder

og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
3. Jeg takker min Gud, saa ofte jeg tænker paa Eder,
4. idet jeg altid i hver min Bøn beder for Eder alle med Glæde,
5. for Eders Deeltagelse i Evangelium fra den første Dag indtil nu;
6. fuldeligen forsikkret, at han, som begyndte det gode Værk i Eder, vil fuldføre det indtil Jesu Christi Dag.
7. Saaledes bør jeg og mene om Eder alle, efterdi jeg haver Eder i Hjertet, baade under mine Lænker og ved Evangelii Forsvar og Stadfæstelse, Eder alle, som ere deelagtige med mig i Naaden.
8. Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter Eder alle i Jesu Christi inderlige Kjærlighed.
9. Og derom beder jeg, at Eders Kjærlighed maa fremdeles mere og mere forøges tilligemed Kundskab og al Skjønsomhed,
10. saa I kunne vælge, hvad som bedst er, paa det I maae være rene og uden Anstød indtil Christi Dag,
11. fyldte med Retfærdigheds Frugter, som virkes ved Jesus Christus, Gud til Ære og Lov.
12. Men jeg vil, I skulle vide, Brødre! at hvad mig er vederfaret, har mere tjent til Evangelii Fremme,
13. saa at mine Lænker for Christi Skyld ere blevne bekjendte i det ganske Pallads og for alle de Øvrige;
14. og at de Fleste af Brødrene i Herren fik Mod ved mine Baand, og bleve desmere driftige til at tale Ordet uden Frygt.
15. Nogle prædike vel og Christus for Avinds og Kivs Skyld, men Nogle ogsaa af en god Mening.
16. Hine, som søge Trætte, forkynde Christus ikke reent, men i den Tanke at føie Trængsel til mine Lænker;
17. men disse gjøre det af Kjærlighed, vidende, at jeg er sat til at forsvare Evangelium.
18. Men hvad? Christus forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrømt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, ja vil og glæde mig.
19. Thi jeg veed, at det skal geraade mig til Frelse formedelst Eders Bøn og Jesu Christi Aands Bistand,
20. efter min Forlængsel og mit Haab, at jeg i Intet skal beskæmmes, men at Christus skal med al Frimodighed, som altid, saa og nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død.
21. Thi det at leve er mig Christus, og at døe en Vinding.
22. Men dersom det at leve i Kjødet skaffer mig Frugt

af min Gjerning, saa veed jeg ikke, hvad jeg skal vælge.

23. Thi jeg staaer beknyttet imellem tvende Ting, idet jeg haver Lyst til at vandre herfra og være med Christus; thi dette var saare meget bedre;

24. men at forblive i Kjødet er mere fornødent for Eders Skyld.

25. Og dette veed jeg og er forsikkret om, at jeg skal blive og forblive hos Eder alle til Eders Forfremmelse og Glæde i Troen,

26. at Eders Roes kan tiltage i Christus Jesus ved mig, naar jeg atter er tilstede iblandt Eder.

27. Kun at I vandre værdigen Christi Evangelium, saa at hvad enten jeg kommer og seer Eder, eller er fraværende, jeg dog kan høre om Eder, at I staae faste i een Aand, og stride med mig af een Sjæl for Evangelii Tro,

28. og ikke lade Eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne, hvilket er dem et Tegn paa Undergang, men Eder paa Frelse, og dette fra Gud.

29. Thi Eder er det forundt for Christi Skyld, ikke alene at troe paa ham, men og at lide for hans Skyld,

30. idet I have den samme Kamp, som I have seet paa mig, og nu høre om mig.

2. Capitel.

(I) Han formaner til inderlig Kjærlighed og Ydmyghed efter Jesu Exempel, som blev fornedret, dog igjen ophøiet, 1-11. (II) De skulle omhyggeligen arbeide paa deres Saliggjørelse, og vandre ustraffeligen, 12-18. (III) Han haaber snart at sende Timotheus, ja og selv at komme, men sender nu Epaphroditus til dem, 19-30.

1. Er der da nogen Formaning i Christus, er der nogen Opmuntring af Kjærlighed, er der noget Aandens Samfund, er der nogen inderlig Kjærlighed og Barmhjertighed:

2. da fuldkommer min Glæde, saa at I mene det Samme, have den samme Kjærlighed, ere eens sindede, mene Eet;

3. Intet af Lyst til Trætte eller forfængelig Ære, men agter i Ydmyghed hverandre høiere, end Eder selv.

4. Enhver see ikke paa Sit, men Enhver ogsaa paa Andres.

5. Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Christus Jesus,

6. hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig;

7. men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa, og blev Mennesker lig;

8. og da han var funden i Skikkelse som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja Korsets Død.

9. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham, og skjenket ham et Navn, som er over alt Navn,
10. at i Jesu Navn skal hvert Knæ bøie sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden,
11. og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders Ære.
12. Derfor, mine Elskelige! ligesom I altid have været lydige, saaledes ikke alene som ved min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse, arbeider paa Eders egen Saliggjørelse med Frygt og Bæven;
13. thi Gud er den, som virker i Eder baade at ville og at udrette, efter sit Velbehag.
14. Gjører alle Ting uden Knur og Tvivl,
15. at I kunne vorde ustraffelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt iblandt den vanartige og forvendte Slægt, iblandt hvilke I skinne som Lys i Verden,
16. idet I holde fast ved Livets Ord, mig til Roes paa Christi Dag, at jeg ikke haver løbet forgjeves, ei heller arbeidet forgjeves.
17. Men om jeg og bliver offret under Eders Troes Offer og Betjening, da glæder jeg mig, og glæder mig med Eder alle.
18. Men ligeledes glæder Eder ogsaa, og glæder Eder med mig.
19. Jeg haaber i den Herre Jesus snart at sende Timotheus til Eder, paa det ogsaa jeg kan beroliges ved at erfare, hvorledes det gaaer Eder.
20. Thi jeg haver ingen Ligesindet med mig, der saa oprigtig vil bære Omsorg for hvad Eder angaaer.
21. Thi de søge alle deres Eget, ikke hvad der er Christi Jesu.
22. Men hans prøvede Troskab kjende I, at, ligesom Sønnen sin Fader, saaledes haver han tjent med mig i Evangelium.
23. Ham haaber jeg derfor at sende strax, naar jeg seer Udgangen paa min Sag.
24. Dog haver jeg den Tillid i Herren, at jeg ogsaa selv snart skal komme.
25. Men jeg agtede fornødent at sende Eder Broderen Epaphroditus, min Medarbeider og Medstrider, men Eders Sendebud, som haver tjent mig i min Nødtarft,
26. efterdi han forlængtes efter Eder alle og var svarligen bekymret, fordi I havde hørt, at han var syg.
27. Han var ogsaa syg og nær Døden; men Gud forbarmede sig over ham, dog ikke alene over ham, men ogsaa over mig, at jeg ikke

skulde have Sorg paa Sorg.
28. Derfor sendte jeg ham desto snarere, paa det I atter kunde glædes, naar I see ham, og jeg være mindre sorrigfuld.
29. Annammer ham altsaa i Herren med al Glæde, og holder Saadanne i Ære;
30. thi for Christi Gjernings Skyld kom han Døden nær, der han ikke agtede sit Liv for at erstatte, hvad der savnedes i Eders Tjeneste mod mig.

3. Capitel.

(I) Paulus advarer mod de falske Apostler, som forlade sig paa udvortes Fortrin; han vil ei rose sig af Andet, end af vor Herre Jesus, 1-11. (II) Han søger efter Klenodiet, og vil, de skulle efterfølge ham, 12-17. (III) Han klager over dem, som ere jordisk findede, og lærer, hvor de sande Christnes Borgerskab er, 18-21.

1. Iøvrigt, mine Brødre, glæder Eder i Herren! At skrive Eder det Samme, er mig ikke til Besvær, men Eder til Bestyrkelse.
2. Seer Hundene, seer de onde Arbeidere, seer Sønderskærelsen!
3. Thi vi ere Omskærelsen, som tjene Gud i Aanden og rose os i Christus Jesus og forlade os ikke paa Kjødet;
4. endskjøndt ogsaa jeg haver det, jeg kunde forlade mig paa, endog i Kjødet. Dersom en Anden synes, han kan forlade sig paa Kjødet, jeg meget mere.
5. Jeg er omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt, af Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, en Pharisæer efter Loven,
6. som forfulgte Menigheden med Nidkjærhed, som var ustraffelig efter Lovens Retfærdighed.
7. Men hvad der var mig Vinding, det haver jeg for Christi Skyld agtet for Tab,
8. ja sandeligen, jeg agter og Alt for Tab mod Christi Jesu min Herres Kundskabs Ypperlighed, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa Alt og agter det Skarn at være, paa det jeg kan vinde Christus,
9. og findes i ham, saa jeg ikke haver min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Christi Tro, Retfærdigheden af Gud formedelst Troen;
10. at jeg kan kjende ham og hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, saa jeg bliver dannet til at ligne ham i hans Død,
11. om jeg dog kunde naae til de Dødes Opstandelse.
12. Ikke at jeg haver allerede grebet det, eller er allerede fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg dog kan gribe det, efterdi jeg og er greben af Christus Jesus.
13. Brødre! jeg agter ikke mig selv at have grebet det.
14. Men Eet gjør jeg: forglemmende, hvad der er bag-

ved, og rækkende efter det, som er foran, iler jeg mod Maalet, til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Christus Jesus.
15. Saa mange nu af os ere fuldkomne, maae have dette Sindelag; og ere I ei ganske saaledes sindede, da skal Gud ogsaa aabenbare Eder dette.
16. Kun at vi, saavidt vi ere komne, vandre efter den samme Regel, mene det Samme.
17. Vorder mine Efterfølgere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Exempel.
18. Thi Mange vandre, hvilke jeg ofte haver sagt Eder, og endnu siger med Taarer, at være Christi Korses Fjender,
19. hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skjændsel, hvilke tragte efter de jordiske Ting.
20. Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente Frelseren, den Herre Jesus Christus,
21. som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting.

4. Capitel.

(I) Han formaner Alle til Bestandighed, og Nogle især til Eendrægtighed, 1-3. (II) De skulle glæde sig, ikke være bekymrede, tragte efter Alt, hvad godt er, 4-9. (III) Han roser deres Gavmildhed mod sig, 10-20. (IV) Beder at hilse, hilser selv fra Adskillige, og ønsker dem Naade, 21-23.

1. Derfor, mine elskelige Brødre, min Forlængsel, min Glæde og Krone! staaer saaledes fast i Herren, I Elskelige!
2. Evodia formaner jeg, og Syntyche formaner jeg at være enige i Herren.
3. Ja, jeg beder dig ogsaa, min retsindige Medbroder! antag dig dem; thi de have stridt med mig i Evangelium tilligemed Clemens og mine øvrige Medarbeidere, hvis Navne ere i Livsens Bog.
4. Glæder Eder i Herren altid, atter siger jeg: glæder Eder!
5. Eders Sagtmodighed vorde vitterlig for alle Mennesker! Herren er nær.
6. Værer ikke bekymrede for Noget, men i alle Ting lader Eders Begjeringer fremføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse;
7. og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare Eders Hjerter og Eders Tanker i Christus Jesus.
8. Iøvrigt, Brødre! hvadsomhelst der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er reent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver

Dyd og enhver Hæder: derpaa giver Agt.
9. Hvad I ogsaa have lært og annammet og hørt og seet paa mig, dette gjører, og Fredens Gud skal være med Eder.
10. Men jeg har høiligen glædet mig i Herren, at I nu omsider have oplivet Eders Omhu for mig; hvortil I og før havde Villie, men manglede Leilighed.
11. Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg haver lært at nøies med det, jeg haver.
12. Jeg forstaaer baade at være fornedret, og jeg forstaaer at have Overflod; i Alt og Hvert er jeg vel erfaren, baade i at mættes og at hungre, baade i at have Overflod og at fattes.
13. Jeg formaaer Alt i Christus, som gjør mig stærk.
14. Dog gjorde I vel, at I deeltoge i min Trængsel.
15. Men I vide det og selv, Philippenser! at ved Evangelii Begyndelse, der jeg drog ud fra Macedonien, haver ingen Menighed havt Regning med mig over Givet og Modtaget, uden I alene.
16. Thi ogsaa i Thessalonika sendte I mig een Gang, ja to Gange, hvad jeg behøvede.
17. Ikke at jeg attraaer Gaven, men jeg attraaer den Frugt, som kan vorde overflødig til Eders Fordeel.
18. Nu har jeg fuldkommen nok og overflødigt: jeg fik rigeligen, der jeg anammede af Epaphroditus det fra Eder, en velbehagelig Lugt, et antaget Offer, tækkeligt for Gud.
19. Men min Gud skal fuldeligen give Eder Alt, hvad I behøve, efter sin Rigdom, i Herlighed, i Christus Jesus.
20. Ham, vor Gud og Fader, være Ære i al Evighed! Amen.
21. Hilser hver Hellig i Christus Jesus.
22. De Brødre, som ere hos mig, hilse Eder. Alle Hellige hilse Eder, men meest de af Keiserens Huus.
23. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eder alle! Amen.

St. Pauli Brev til de Colossenser.

1. Capitel.

(I) Paulus onsker de Colossenser Naade, 1. 2. (II) Takker Gud for deres gode Tilstand, 3-8. (III) Beder for deres Fremgang, 9-14. (IV) Taler om Christi Person og Forligelses-Embede, 15-20. (V) Om deres Forligelse ved Christus, i hvis Naade de skulde blive bestandige; hvorpaa Paulus arbeider, 21-29.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel ved Guds Villie, og Broderen Timotheus,

2. til de Hellige i Colossen, de troende Brødre i Christus: Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
3. Vi takke Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, idet vi altid bede for Eder,
4. da vi have hørt om Eders Tro i Christus Jesus og Eders Kjærlighed til alle Hellige,
5. for det Haab, som Eder er henlagt i Himlene, om hvilket I have allerede hørt i Evangelii Sandheds Ord,
6. hvilket er kommet til Eder, som og i den ganske Verden, og er frugtbringende, ligesom og iblandt Eder fra den Dag, I hørte og erkjendte Guds Naade i Sandhed;
7. ligesom I og have lært af Epaphras, vor elskelige Medarbeider, hvilken er en tro Christi Tjener for Eder,
8. som ogsaa gav os Eders Kjærlighed i Aanden tilkjende.
9. Derfor aflade vi og ikke fra den Dag, vi hørte det, at bede for Eder og begjere, at I maatte fyldes med hans Villies Erkjendelse i al Viisdom og aandelig Forstand,
10. at I kunne omgaaes værdeligen for Herren til al Behagelighed, og være frugtbare paa al god Gjerning, og voxe til Guds Erkjendelse;
11. styrkede med al Styrke efter hans Herligheds Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde;
12. takkende Faderen, som gjorde os dygtige til de Delliges Arvedeel i Lyset,
13. som friede os af Mørkets Magt, og oversatte os i sin elskelige Søns Rige,
14. i hvem vi have Forløsning ved hans Blod, nemlig Syndernes Forladelse;
15. hvilken er den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte;
16. thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de synlige og usynlige, være sig Throner eller Herredømmer eller Fyrstendømmer eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham;
17. og han er for alle Ting, og alle Ting bestaae ved ham;
18. og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens; han er Begyndelsen, den Førstefødte af de Døde, at han skal være den Ypperste iblandt Alle;
19. thi i ham behagede det Faderen, at al Fylde skulde boe,
20. og ved ham at forlige alle Ting, være sig de paa Jorden eller de i Himlene, med sig, idet han gjorde Fred formedelst hans Korses Blod, ved ham.
21. Ogsaa Eder, som fordum vare fremmede og fjendske af Sindelag i onde Gjerninger,

22. haver han dog nu forligt i sit kjødelige Legeme ved Døden, for at fremstille Eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn;

23. saafremt I ellers forblive grundfæstede og stadige i Troen, og ikke lade Eder rokke fra det Evangelii Haab, hvilket I have hørt, hvilket er prædiket for al Skabningen under Himmelen, hvis Tjener jeg Paulus er bleven.

24. Nu glæder jeg mig i mine Lidelser for Eder, og opfylder det, som fattes i Christi Trængsler, i mit Kjød for hans Legeme, som er Menigheden;

25. hvis Tjener jeg er bleven efter det Guds Embede, som er mig givet hos Eder, rigeligen at prædike Guds Ord,

26. den Hemmelighed, der var skjult fra alle Tider og Slægter, men nu er aabenbaret for hans Hellige,

27. hvem Gud vilde tilkjendegive, hvor stor denne Hemmeligheds herlige Rigdom er iblandt Hedningerne, hvilken er Christus iblandt Eder, det Herlighedens Haab.

28. Ham forkynde vi, idet vi paaminde hvert Menneske og lære hvert Menneske i al Viisdom, at vi kunne fremstille hvert Menneske fuldkomment i Christus Jesus;

29. hvortil jeg og arbeider, stridende ved hans Kraft, som virker mægtigen i mig.

2. Capitel.

(I) Paulus har stor Kamp for deres Forfremmelse i Christi Kundskab, 1-3. (II) De skulle ei lade sig forføre, men blive i Christus, i hvem al Fuldkommenhed er at finde, 4-10. (III) I ham vare de aandeligen omskaarne; levendegjorte, friede fra den ceremonialske Lov, 11-17. (IV) Derfor skulle de ei lade sig afdrage fra Christus ved hykkelske Lærere, 18-23.

1. Thi jeg vil, I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg haver for Eder og for dem i Laodicea og saa Mange, som ikke have seet min Person i Kjødet,

2. at deres Hjerter maatte opmuntres, idet de sammenføies i Kjærlighed og til den fuldvisse Indsigts hele Rigdom, til Erkjendelse af Guds Faderens og Christi Hemmelighed,

3. i hvem alle Viisdommens og Kundskabens Skatte ere skjulte.

4. Men dette siger jeg, paa det Ingen skal bedrage Eder med lokkende Tale.

5. Thi om jeg endog er fraværende med Legemet, saa er jeg dog hos Eder i Aanden, og glæder mig, idet jeg seer Eders Orden og Fastheden af Eders Tro paa Christus.

6. Derfor, ligesom I have antaget Christus Jesus, Herren, saa omgaaes i ham,

7. rodfæstede og opbygte i ham, og stadfæstede i Troen, ligesom I ere lærte, voxende i den med Taksigelse.

8. Seer til, at ikke Nogen gjør Eder til Rov ved verdslig Viisdom og tomt Bedrageri, efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børne-Lærdom, og ikke efter Christus.

9. Thi i ham boer al Guddommens Fylde legemligen.

10. Og I have al Fylde i ham, som er Hovedet for al Fyrstendømme og Magt.

11. I ham ere I og omskaarne med en Omskærelse, som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelse af det syndige Legeme i Kjødet, ved Christi Omskærelse,

12. begravne med ham i Daaben; i ham ere I og medopreiste formedelst Troen paa Guds Kraft, som opreiste ham fra de Døde.

13. Ogsaa Eder, som vare døde i Overtrædelserne og i Eders Kjøds Forhud, gjorde han levende tilligemed ham, idet han tilgav Eder alle Overtrædelserne,

14. og udslettede den Haandskrift, som os angik, med dens Anordninger, hvilken var os imod, og borttog den, idet han naglede den til Korset,

15. og afvæbnede Fyrstendømmer og Magter og viste dem aabenbarligen til Skue, der han førte dem i Triumph ved ham.

16. Derfor dømme Ingen Eder i Mad eller i Drikke, eller i Henseende til Høitider eller Ny-Maaner eller Sabbater;

17. hvilket er en Skygge af det, som skulde komme, men Legemet er Christi.

18. Lader Ingen tage Klenodiet fra Eder, som finder Behag i Ydmygelse og Engles Dyrkelse, indladende sig i Ting, som han ikke haver seet, forfængeligen opblæst af sit kjødelige Sind,

19. og ikke holdende fast ved Hovedet, af hvilket det ganske Legeme, understøttet og sammenføiet ved Ledemod og Baand, voxer en guddommelig Vært.

20. Dersom I da ere afdøde med Christus fra Verdens Børne-Lærdom, hvi besværes I da med Anordninger, som de, der leve i Verden:

21. rør ikke, smag ikke, tag ikke derpaa!

22. hvilket alt er til Fordærvelse, naar det bruges efter Menneskenes Bud og Lærdomme;

23. hvilket vel har Skin af Viisdom i selvgjort Dyrkelse og Ydmygelse, og idet Legemet ikke spares og ikke holdes i Ære, til Kjødets Mættelse.

3. Capitel.

(I) De skulle søge det, som er oventil, hvor Christus, deres Liv, er; døde de jordiske Lemmer, afføre det gamle, iføre det nye Menneske, 1-11. (II) Særdeles beflitte sig paa inderlig Barmhjertighed og Kjærlighed; gjøre alle Ting efter Christi Ord og i Jesu Navn, 12-17. (III) Hustruers, Mænds, Børns, Fædres, Tjeneres og Herrers Pligter, 18-25. c. 4, 1.

1. Ere I altsaa opreiste med Christus, da søger det, som er oventil, hvor Christus sidder hos Guds høire Haand.

2. Tragter efter det, som er oventil, ikke efter det, som er paa Jorden.

3. Thi I ere døde, og Eders Liv er skjult med Christus i Gud.

4. Naar Christus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed.

5. Døder derfor Eders jordiske Lemmer, Horeri, Ureenhed, Blødagtighed, ond Lyst og Gjerrighed, som er en Afgudsdyrkelse;

6. for hvis Skyld Guds Vrede kommer over Vantroens Børn,

7. blandt hvilke I ogsaa fordum vandrede, da I levede derudi.

8. Men nu aflægger ogsaa I alle disse Ting, Vrede, Hidsighed, Ondskab, Bespottelse, slem Snak af Eders Mund.

9. Lyver ikke mod hverandre, I som have afført det gamle Menneske med dets Gjerninger,

10. og ifører det nye, som fornyes til Erkjendelse, efter hans Billede, som skabte det;

11. hvor der ikke er Forskjel paa Græker og Jøde, Omskærelse og Forhud, Barbar, Skythe, Træl, Fri, men Christus er Alt og i Alle.

12. Saa ifører Eder da, som Guds Udvalgte, Hellige og Elskte, inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed,

13. saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom Nogen haver Klagemaal imod Nogen; ligesom og Christus tilgav Eder, saaledes og I.

14. Men fremfor alt dette ifører Eder Kjærligheden; thi denne er Fuldkommenhedens Baand.

15. Og Guds Fred seire i Eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldte i eet Legeme; og værer taknemmelige.

16. Lader Christi Ord boe rigeligen iblandt Eder i al Viisdom, saa I lære og paaminde hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I synge yndeligen i Eders Hjerte for Herren.

17. Og Alt, hvad I gjøre i Ord eller i Handling, det gjører alt i den Herres Jesu

Navn, takkende Gud og Faderen formedelst ham.
18. I Hustruer! værer Eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i Herren.
19. I Mænd! elsker Eders Hustruer og værer ikke bittre imod dem.
20. I Børn! værer Forældrene lydige i alle Ting; thi dette er velbehageligt for Herren.
21. I Fædre! opirrer ikke Eders Børn, paa det de ikke skulle tabe Modet.
22. I Tjenere! værer Eders timelige Herrer lydige i alle Ting, ikke med Øientjeneste, som de, der ville tækkes Menneskene, men i Hjertets Eenfoldighed, frygtende Gud.
23. Og Alt, hvad I foretage Eder, det gjører af Hjertet, som for Herren, og ikke som for Menneskene,
24. vidende, at I skulle faae Arvedelen til Vederlag af Herren; thi I tjene den Herre Christus.
25. Men hvo som gjør Uret, skal faae Vederlag for hvad han gjorde Uret; og der er ikke Persons Anseelse.
Cap. 4, 1. I Herrer! beviser Tjenerne, hvad ret og billigt er, vidende, at I og have en Herre i Himlene.

4. Capitel.

(I) De skulle være bestandige i Bønnen, og bede for Paulus, 2-4; være forsigtige i Omgængelse og Tale, 5. 6. (II) Tychicus og Onesimus skulle berette dem, hvorledes det gik Paulus, 7-9. (III) Adskillige lade dem hilse; de skulle hilse Adskillige, 10-15. (IV) Dette Brev skal ogsaa læses af de Laodicenser; Archippus skal give Agt paa sit Embede; Slutnings-Ønske, 16-18.

2. Bliver varagtige i Bønnen, og vaager i samme med Taksigelse,
3. og beder tillige ogsaa for os, at Gud vilde oplade os Ordets Dør til at forkynde Christi Hemmelighed, for hvis Skyld jeg og er bunden,
4. at jeg kan aabenbare den, som mig bør at tale.
5. Omgaaes viseligen med dem, som ere udenfor, saa I kjøbe den beleilige Tid.
6. Eders Tale være altid yndelig, krydret med Salt, saa I vide, hvorledes det bør Eder at svare Enhver.
7. Hvorledes det gaaer mig, skal Tychicus, den elskelige Broder og troe Tjener og Medarbeider i Herren, kundgjøre Eder altsammen;
8. hvilken jeg sendte til Eder, just for at han skal forfare, hvorledes det haver sig med Eder, og trøste Eders Hjerter,
9. tilligemed Onesimus, den troe og elskelige Broder, som er fra Eders By; hvorledes det haver sig her med alle Ting, skulle de kundgjøre Eder.
10. Aristarchus, min Medfangne, hilser Eder, og Marcus, Barnabas' Søskende-

barn, om hvem I have faaet Befalinger; dersom han kommer til Eder, da annammer ham;

11. og Jesus, som kaldes Justus, hvilke ere af Omskærelsen, disse de eneste Medarbeidere til Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst.

12. Epaphras hilser Eder, han som er fra Eders By, en Christi Tjener, som altid strider for Eder i sine Bønner, at I maatte staae fuldkomne og fuldendte efter al Guds Villie.

13. Thi jeg vidner med ham, at han haver stor Nidkjærhed for Eder og dem i Laodicea og dem i Hierapolis.

14. Lucas, den Læge, den Elskelige, hilser Eder, og Demas.

15. Hilser Brødrene i Laodicea, og Nymphas og Menigheden i hans Huus.

16. Og naar dette Brev er læst hos Eder, da sørger for, at det ogsaa bliver læst i de Laodicensers Menighed, og at I ogsaa læse det Brev fra Laodicea.

17. Og siger Archippus: giv Agt paa den Tjeneste, som du haver annammet i Herren, at du fuldbyrder den.

18. Hilsen med min, Paulus', Haand. Kommer mine Baand ihu. Naaden være med Eder!

Amen.

St. Pauli første Brev til de Thessaloniker.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de Thessaloniker Naade, og takker Gud for dem, 1. 2. (II) Han berømmer deres gode Tilstand i Tro, Kjærlighed og Taalmodighed, 3-10.

1. Paulus og Silvanus og Timotheus til de Thessalonikers Menighed i Gud Fader og den Herre Jesus Christus: Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!

2. Vi takke Gud altid for Eder alle, idet vi komme Eder ihu i vore Bønner,

3. tænkende uafladeligen paa Eders Gjerning i Troen, og Eders Arbeide i Kjærligheden, og Eders Bestandighed i Haabet til vor Herre Jesus Christus, for vor Guds og Faders Aasyn,

4. efterdi vi vide, af Gud elskte Brødre! Eders Udvælgelse.

5. Thi vort Evangelium hos Eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Helligaand og i fuld Overbeviisning, ligesom I og vide, hvorledes vi have været iblandt Eder, til Eders Bedste.

6. Og I ere blevne vore
Efterfølgere, ja Herrens, idet
I annammede Ordet under
megen Trængsel med Glæde
i den Hellig Aand,
7. saa at I ere blevne Mønstre for alle de Troende i Macedonien og Achaia;
8. thi fra Eder er Herrens
Ord lydeligen hørt, ikke alene
i Macedonien og Achaia, men
Eders Tro til Gud er og
bleven kundbar allevegne, saa
at vi ikke have behov at tale
derom;
9. thi de forkynde selv, hvilken Indgang vi fandt hos Eder, og hvorledes I vendte Eder til Gud fra Afguderne, at tjene den levende og sande Gud,
10. og at forvente hans Søn fra Himlene, hvilken han opreiste fra de Døde, Jesus, som os frier fra den tilkommende Vrede.

2. Capitel.

(I) Han taler om sit Forhold iblandt dem, 1-12. (II) Takker atter Gud for dem, berømmer dem og taler om sin Længsel efter at komme til dem, 13-20.

1. I vide selv, Brødre! at vor Indgang hos Eder ikke var i Forfængelighed;
2. men forud mishandlede og forhaanede, som I vide, i Philippi, vare vi alligevel frimodige i vor Gud til at tale Guds Evangelium hos Eder under megen Kamp.
3. Thi vor Formaning er ikke af Vildfarelse, ikke heller af ureen Hensigt, ei heller med Svig;
4. men ligesom vi ere fundne værdige af Gud til at betroes Evangelium, saaledes tale vi, ikke som vi vilde behage Menneskene, men Gud, som prøver vore Hjerter.
5. Thi hverken omgikkes vi med smigrende Ord, som I vide, ei heller med Paaskud for Gjerrighed; Gud er Vidne.
6. Vi søgte og ikke Ære af Mennesker, hverken af Eder eller af Andre, enddog vi kunde have været Eder til Byrde, som Christi Apostler;
7. men vi omgikkes mildt med Eder. Som en Amme pleier sine Børn,
8. saaledes ere vi, af inderlig Kjærlighed til Eder, villige til at dele med Eder ikke alene Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I ere blevne os elskelige.
9. I erindre jo, Brødre, vort Arbeide og Møie; thi Dag og Nat arbeidende, for ikke at være nogen af Eder til Byrde, prædikede vi dog Guds Evangelium iblandt Eder.
10. I ere Vidner og Gud, hvor helligen og retfærdeligen og ustraffeligen vi omgikkes med Eder, I Troende!
11. ligesom I vide, hvorledes vi formanede og trøstede

Eder, enhver især, som en Fader sine Børn,

12. og vidnede, at I skulde omgaaes værdeligen for Gud, som kaldte Eder til sit Rige og sin Herlighed.

13. Derfor takke vi og Gud uafladeligen, at, da I annammede det Guds Ord, som I hørte af os, antoge I ikke Menneskers Ord, men, (som det sandeligen er), Guds Ord, hvilket og kraftelig teer sig i Eder, som troe.

14. Thi I, Brødre! ere blevne Efterfølgere af de Guds Menigheder, som ere i Judæa i Christus Jesus, idet I ogsaa have lidt det Samme af Eders Frænder, som de af Jøderne;

15. hvilke baade ihjelsloge den Herre Jesus og deres egne Propheter, og have forfulgt os, og behage Gud ikke, og ere alle Mennesker imod,

16. og formene os at tale til Hedningerne til deres Frelse, saa at de opfylde deres Synders Maal altid; men Vreden kommer over dem til Fuldendelse.

17. Men vi, Brødre! som en stakket Tid have været skilte fra Eder med Legemet, ikke med Hjertet, vi have gjort os desmere Flid, for at see Eders Ansigt, med megen Forlængsel.

18. Derfor have vi villet komme til Eder (nemlig jeg Paulus) een Gang, ja to Gange, men Satanas haver forhindret os.

19. Thi hvo er vort Haab eller vor Glæde eller vor Æres Krone? Mon ikke ogsaa I, for vor Herre Jesus Christus, i hans Tilkommelse?

20. I ere jo vor Ære og Glæde.

3. Capitel.

(I) Af Omhyggelighed for dem havde han sendt Timotheus til dem, 1-5. (II) Han glæder sig nu og takker Gud for deres Bestandighed, 6-9. (III) Ønsker selv at komme til dem og beder for dem, 10-13.

1. Derfor, efterdi vi ikke længere kunde udholde det, besluttede vi at lades alene tilbage i Athenen;

2. og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener og vor Medarbeider i Christi Evangelium, for at styrke Eder og formane Eder om Eders Tro,

3. at ikke Nogen skulde blive vankelmodig i disse Trængsler; thi I vide selv, at vi ere dertil bestemte.

4. Thi ogsaa der vi vare hos Eder, sagde vi Eder det forud, at vi skulle lide Trængsler; som og er skeet, og I vide.

5. Hvorfor og jeg, der jeg ikke længere kunde udholde det, sendte ham for at erfare Eders Tro, om Fristeren ikke maaskee skulde have fristet Eder

og vort Arbeide blive forgjeves.

6. Men nu, der Timotheus er kommen til os fra Eder og haver forkyndt os til Glæde Eders Tro og Kjærlighed, og at I altid tænke paa os til det Bedste, og forlænges efter at see os, ligesom og vi Eder:

7. saa ere vi derved, Brødre! trøstede ved Eder i al vor Trængsel og Nød, formedelst Eders Tro.

8. Thi nu leve vi, efterdi I staae fast i Herren.

9. Med hvad Tak kunne vi og gjengjelde Gud for Eder, for al den Glæde, med hvilken vi glæde os over Eder for vor Gud,

10. idet vi Nat og Dag indstændigen bede, at vi maatte see Eders Ansigt og raade Bod paa Eders Troes Mangler?

11. Men vor Gud og Fader selv, og vor Herre Jesus Christus styre vor Vei til Eder!

12. Og Eder forfremme og overflødiggjøre Herren i Kjærligheden til hverandre og til Alle, ligesom og vi have den til Eder,

13. paa det Eders Hjerter maae styrkes, at være ustraffelige i Hellighed for Gud og vor Fader, i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse med alle hans Hellige!

4. Capitel.

(I) Han formaner dem til at fare fort i Helliggjørelse, 1-8. (II) I Broder-Kjærlighed, 9. 10; og at tage vare paa deres egen Gjerning, 11. 12. (III) Taler om Opstandelsen, 13-18.

1. Iøvrigt, Brødre! bede og formane vi Eder i den Herre Jesus, at ligesom I have lært af os, hvorledes det bør Eder at omgaaes og tækkes Gud, I derudi maatte ydermere tiltage.

2. I vide jo, hvordanne Bud vi gave Eder formedelst den Herre Jesus.

3. Thi dette er Guds Villie, Eders Helliggjørelse, at I skulle skye Horeri;

4. at hver af Eder veed at besidde sit Legeme i Hellighed og Ære,

5. ikke i Begjerligheds Brynde, som Hedningerne, der ikke kjende Gud;

6. at Ingen skal undertrykke eller forfordele sin Broder i nogen Handel; thi Herren er Hevner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for Eder.

7. Thi Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Helliggjørelse.

8. Hvorfore da, hvo som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som og gav sin Helligaand i os.

9. Men om Broder-Kjærlighed have I ikke behov, at

jeg skal skrive Eder til; thi I ere selv lærte af Gud at elske hverandre;
10. ja I gjøre endog det Samme mod alle Brødrene, som ere i hele Macedonien; men vi formane Eder, Brødre! ydermere at tiltage,
11. og at søge Ære i at leve stille og varetage hver sin Gjerning og arbeide med Eders egne Hænder, saasom vi have budet Eder,
12. paa det I maae omgaaes sømmeligen med dem, som ere udenfor, og ikke trænge til Nogen.
13. Men jeg vil ikke, at I skulle være uvidende, Brødre! om de Hensovede, paa det I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab.
14. Thi dersom vi troe, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensovede ved Jesus frem med ham.
15. Thi dette sige vi Eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilkommelse, vi skulle ikke komme forud for de Hensovede.
16. Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Over-Engels Røst og med Guds Basune, og de Døde i Christus skulle opstaae først;
17. derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi altid være med Herren.
18. Saa trøster hverandre med disse Ord!

5. Capitel.

(I) Christi Tilkommelses Tid er skjult; derfor skulle de altid vaage og være vel bevæbnede, 1-10. (II) De skulle formane hverandre, elske deres Lærere, opbygge hverandre, 11-14. (III) Paulus opmuntrer til andre Dyder, og ønsker, at Gud vilde hellige dem aldeles, 15-24. (IV) De skulle bede for ham, hilse Brødrene, lade Alle læse Brevet; han ønsker dem Naade, 25-28.

1. Men om Tid og Stund, Brødre! have I ikke behov, at Eder tilskrives;
2. thi I vide selv grandt, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten.
3. Thi naar de sige: Fred og Tryghed! da skal Fordærvelsen hasteligen staae over dem, ligesom Veerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undflye.
4. Men I, Brødre! I ere ikke i Mørket, saa at den Dag skulde som en Tyv komme over Eder.
5. I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens Børn, og ei Mørkets.
6. Derfor lader os ikke sove, ligesom de Andre, men lader os vaage og være ædrue.
7. Thi de, som sove, sove om Natten, og de, som ere drukne, ere drukne om Natten.

8. Men lader os, som ere Dagens Børn, være ædrue, iførte Troens og Kjærlighedens Pantser, og som en Hjelm Saliggjørelsens Haab.
9. Thi Gud bestemte os ikke til Vrede, men til at bekomme Saliggjørelse ved vor Herre Jesus Christus,
10. som døde for os, at enten vi vaage eller sove, skulle vi leve tilligemed ham.
11. Formaner derfor hverandre, og opbygger den Ene den Anden, ligesom I og gjøre.
12. Men vi bede Eder, Brødre! at I skjønne paa dem, som arbeide iblandt Eder, og ere Eders Forstandere i Herren og paaminde Eder,
13. og agte dem høiligen i Kjærlighed for deres Gjernings Skyld. Værer fredsommelige indbyrdes.
14. Men vi formane Eder, Brødre! paaminder de Uskikkelige, trøster de Kleinmodige, ophjælper de Skrøbelige, værer langmodige mod Alle.
15. Seer til, at Ingen betaler Nogen Ondt for Ondt, men stræber altid efter det Gode, baade imod hverandre og imod Alle.
16. Værer altid glade.
17. Beder uden Afladelse.
18. Frembærer Taksigelse i alle Ting; thi dette er Guds Villie i Christus Jesus til Eder.
19. Udslukker ikke Aanden.
20. Foragter ikke Prophetier.
21. Prøver alle Ting; beholder det Gode.
22. Skyer det Onde under alle Skikkelser.
23. Men han selv, den Fredens Gud, hellige Eder ganske og aldeles! og gid Eders ganske Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffeligen i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse!
24. Han er trofast, som Eder kaldte; han skal og gjøre det.
25. Brødre! beder for os.
26. Hilser alle Brødre med et helligt Kys.
27. Jeg besværger Eder ved Herren, at I lade dette Brev læse for alle hellige Brødre.
28. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eder! Amen.

St. Pauli andet Brev til de Thessaloniker.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker de Thessaloniker Naade og takker Gud for deres Forfremmelse i det Gode, 1-4. (II) Han trøster dem i deres Trængsler, 5-10. (III) Og beder for dem, 11. 12.

1. Paulus og Silvanus og Timotheus til de Thessalo-

nikers Menighed i Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus:

2. Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!

3. Vi ere skyldige altid at takke Gud for Eder, Brødre! som tilbørligt er, fordi Eders Tro voxer kraftigen, og Kjærligheden formeres hos Enhver af Eder alle mod hverandre,

4. saa at vi selv rose os af Eder i Guds Menigheder, formedelst Eders Taalmodighed og Tro under alle Eders Forfølgelser og Trængsler, som I fordrage,

5. et Beviis paa Guds retfærdige Dom, at I skulle agtes værdige til Guds Rige, for hvilket I og lide;

6. efterdi det er retfærdigt for Gud at gjengjelde dem Trængsel, som trænge Eder,

7. men Eder, som trænges, Ro med os i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle,

8. med Ilds-Lue, naar han bringer Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige,

9. hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed,

10. naar han kommer paa hiin Dag, at herliggjøres i sine Hellige og beundres i dem, som troe; thi vort Vidnesbyrd er blevet troet hos Eder.

11. Derfor bede vi ogsaa altid for Eder, at vor Gud vil agte Eder sit Kald værdige, og med Kraft fuldkomme al ham velbehagelig Godhed og Troens Gjerning,

12. paa det vor Herres Jesu Christi Navn maa herliggjøres i Eder, og I udi ham, efter vor Guds og den Herres Jesu Christi Naade.

2. Capitel.

(I) Christi Dag kommer ikke, før Antichristen er kommen, som skal forføre Mange, 1-12. (II) Paulus takker Gud for de Thessaloniker, formaner dem til Bestandighed, og beder for dem, 13-17.

1. Men vi bede Eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Christi Tilkommelse og vor Forsamling til ham,

2. at I ikke snarligen lade Eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Christi Dag forhaaanden.

3. Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme, og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn,

4. han, som modsætter og ophøier sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig

i Guds Tempel som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud.

5. Komme I ikke ihu, at jeg sagde Eder dette, der jeg endnu var hos Eder?

6. Og I vide, hvad der nu holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid.

7. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttrer sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort;

8. og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse.

9. Hiins Tilkommelse skeer efter Satans Kraft med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger,

10. og med al Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke annammede Sandheds Kjærlighed til deres Frelse.

11. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle troe Løgnen,

12. paa det Alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed.

13. Men vi ere skyldige at takke Gud altid for Eder, Brødre, elskte af Herren! at Gud haver udvalgt Eder af Begyndelsen til Salighed i Aandens Helliggjørelse og Sandheds Tro,

14. hvortil han kaldte Eder ved vort Evangelium, til at erholde vor Herres Jesu Christi Herlighed.

15. Derfor, Brødre! staaer fast og holder hardt ved de Lærdomme, som I have annammet, være sig ved vor Tale eller vort Brev.

16. Men han, vor Herre Jesus Christus, og vor Gud og Fader, som os haver elsket og givet os en evig Trøst og et godt Haab i Naade,

17. han trøste Eders Hjerter, og styrke Eder i al god Tale og Gjerning!

3. Capitel.

(I) De skulle bede for ham, 1. 2. (II) Han trøster og formaner dem og beder for dem, 3-5. (III) De skulle holde sig fra de Uskikkelige, tænke paa hans Exempel, flittig arbeide og gjøre det Gode, 6-13. (IV) Hvorledes de Ulydige skulle beskæmmes og formanes, 14. 15. (V) Hilsen og Ønske, 16-18.

1. Iøvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa have Løb og prises, ligesom hos Eder;

2. og at vi maae fries fra de vanartige og onde Mennesker; thi Troen er ikke Alles.

3. Men Herren er trofast, som skal styrke og bevare Eder fra det Onde;

4. og vi have i Herren den Tillid til Eder, at I baade

gjøre og ville gjøre, hvad vi byde Eder.

5. Herren styre Eders Hjerter til Guds Kjærlighed og til Christi Standhaftighed!

6. Men vi byde Eder, Brødre! i vor Herres Jesu Christi Navn, at I holde Eder fra hver Broder, som omgaaes uskikkeligen, og ikke efter den Lærdom, som han annammede af os.

7. I vide selv, hvorledes det bør Eder at efterfølge os. Thi vi levede ikke uskikkeligen iblandt Eder,

8. ikke heller aade vi Nogens Brød for Intet, men arbeidede med Møie og Besvær, Nat og Dag, for ikke at være Nogen af Eder til Byrde.

9. Ikke fordi vi jo havde Magt dertil; men vi vilde give Eder os selv til et Mønster at efterfølge.

10. Thi og der vi vare hos Eder, bøde vi Eder, at, dersom Nogen ikke vil arbeide, han bør ikke heller æde.

11. Vi høre nemlig, at Nogle omgaaes uskikkeligen iblandt Eder og arbeide ikke, men tage sig unyttig Handel for.

12. Saadanne byde og formane vi ved vor Herre Jesus Christus, at de arbeide i Stilhed og æde deres eget Brød.

13. Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at gjøre det Gode.

14. Men dersom Nogen ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærker denne og haver Intet at skaffe med ham, at han maa skamme sig.

15. Dog holder ham ikke som en Fjende, men paaminder ham som en Broder.

16. Men Fredens Herre selv give Eder Fred altid, i al Maade! Herren være med Eder alle!

17. Hilsen med min Haand, Paulus', som er et Tegn i hvert Brev; saaledes skriver jeg.

18. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eder alle! Amen.

St. Pauli første Brev til Timotheus.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker Timotheus Naade, 1. 2. (II) Formaner ham at forhindre Lovens vrange Lærere, 3-7. (III) Viser Lovens rette Brug, som læres ved Evangelium, hvilket var betroet ham, som selv havde erfaret Jesu store Naade, 8-17. (IV) Timotheus skal blive ved denne Lærdom, og bevare Tro og god Samvittighed bedre end Hymenæus og Alexander, 18-20.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel efter Befaling af Gud, vor Frelser, og den Herre

Jesus Christus, vort Haab,
2. til Timotheus, min ægte Søn i Troen: Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
3. Som jeg formanede dig at blive i Ephesus, der jeg drog til Macedonien, saa byd Nogle ikke at lære fremmed Lærdom,
4. og ikke agte paa Fabler og Slægt-Registre uden Ende, som mere komme Spørgsmaal afsted, end gudelig Opbyggelse i Troen.
5. Men Summen af Budet er Kjærlighed af et reent Hjerte, og af en god Samvittighed, og af en uskrømtet Tro;
6. hvorfra Nogle afvege og vendte sig til forfængelig Snak,
7. hvilke ville være Lov-Lærere, dog de forstaae ikke, hverken hvad de sige, eller hvorom de Noget stadfæste.
8. Men vi vide, at Loven er god, dersom Nogen bruger den lovligen,
9. vidende dette, at Loven ikke er sat for den Retfærdige, men for Uretfærdige og Ulydige, Ugudelige og Syndere, Ryggesløse og Vanhellige, Fadermordere og Modermordere, Manddrabere,
10. Skjørlevnere, Syndere imod Naturen, Mennneske-Tyve, Løgnere, Meenedere, og hvad Andet der er imod den sunde Lærdom,
11. efter den salige Guds herlige Evangelium, som mig er betroet.
12. Og jeg takker Christus Jesus vor Herre, som haver gjort mig stærk, at han agtede mig at være tro og satte mig til Embedet,
13. mig, som tilforn var en Bespotter og en Forfølger og en Forhaaner. Men mig er Barmhjertighed vederfaren, thi jeg gjorde det uvitterligt i Vantro.
14. Men vor Herres Naade har viist sig meget overflødig med Tro og Kjærlighed i Christus Jesus.
15. Det er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes, at Christus Jesus kom til Verden at gjøre Syndere salige, iblandt hvilke jeg er den største.
16. Men derfor er mig Barmhjertighed vederfaren, at Jesus Christus vilde paa mig, som den største, vise al Langmodighed, dem til et Exempel, som skulde troe paa ham til det evige Liv.
17. Men den evige Konge, den uforkrænkelige, usynlige, den alene vise Gud, være Priis og Ære i al Evighed! Amen.
18. Dette Bud befaler jeg dig, min Søn Timotheus! ifølge de Prophetier, som tilforn ere skete om dig, at du efter dem strider den gode Strid,

19. holdende fast ved Troen og en god Samvittighed, hvilken Nogle kastede fra sig, og lede Skibbrud paa Troen;
20. hvoriblandt ere Hymenæus og Alexander, hvilke jeg haver overantvordet til Satan, at de skulle revses til ikke at bespotte.

2. Capitel.

(I) Man skal bede for alle Mennesker, thi Gud vil frelse Alle i Christus ved Evangelium, 1-7. (II) Mændene skulle opløfte hellige Hænder i Bøn, 8; Kvinderne skulle være tugtige, stille, ikke paatage sig at undervise, 9-15.

1. Thi formaner jeg først for alle Ting, at der gjøres ydmygelige Begjeringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker,
2. for Konger og alle dem, som ere i Høihed, at vi maae leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed;
3. thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser,
4. som vil, at alle Mennesker skulle blive salige og komme til Sandheds Erkjendelse.
5. Thi der er een Gud og een Midler imellem Gud og Menneskene, det Menneske Christus Jesus,
6. som gav sig selv til en Gjenløsnings Betaling for Alle, et Vidnesbyrd i sine beleilige Tider,
7. for hvilket jeg er beskikket en Prædiker og Apostel, (jeg siger Sandhed i Christus, jeg lyver ikke), en Hedningernes Lærer i Tro og Sandhed.
8. Saa vil jeg, at Mændene skulle bede paa hvert Sted, opløftende hellige Hænder uden Vrede og Trætte.
9. Desligeste og, at Kvinderne skulle pryde sig i sømmelig Klædning med Blufærdighed og Tugtighed, ikke med Fletninger eller Guld eller Perler eller kosteligt Klædebon,
10. men, som det sømmer sig Kvinder, der bekjende sig til Gudsfrygt, med gode Gjerninger.
11. Kvinden bør tage mod Lærdom i Stilhed med al Underdanighed.
12. Men Kvinden tilsteder jeg ikke at lære, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
13. Thi Adam blev først skabt, siden Eva;
14. og Adam blev ikke først forført, men Kvinden blev forført og faldt i Overtrædelse.
15. Men hun skal frelses ved Børnefødsel, dersom de blive i Tro og Kjærlighed og Hellighed med Tugt.

3. Capitel.

(I) En Biskops og Lærers rette Beskaffenhed, 1-7. (II) Ligeledes Menighedens Tjeneres og deres Hustruers, 8-13. (III) En stor Gud-

frygtigheds Hemmelighed fremsættes, 14-16.

1. Det er en sand Tale: dersom Nogen begjerer et Bisskops-Embede, han haver Lyst til en god Gjerning.

2. Derfor bør det en Bisskop at være ustraffelig, een Kvindes Mand, aarvaagen, sindig, tugtig, gjestfri, bekvem til at lære Andre;

3. ikke hengiven til Viin, ikke til Slagsmaal, ikke til slet Vinding; men billig, ikke kivagtig, ikke pengegjerrig;

4. som vel forestaaer sit eget Huus, som haver lydige Børn med al Ærbarhed;

5. (thi dersom Nogen ikke veed at forestaae sit eget Huus, hvorledes kan han besørge Guds Menighed?)

6. ikke ny i Troen, at han ikke skal opblæses, og falde under Bagvaskerens Dom.

7. Men han bør og have et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, at han ikke skal falde i Forhaanelse og Bagvaskerens Snare.

8. Desligeste bør det Menighedens Tjenere at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Viin, ikke til slet Vinding,

9. bevarende Troens Hemmelighed i en god Samvittighed.

10. Men disse skulle og først prøves, siden betjene Embedet, hvis de ere ustraffelige.

11. Desligeste bør det deres Hustruer at være ærbare, ikke Bagtalersker, men aarvaagne, troe i alle Ting.

12. En Menighedens Tjener bør være een Kvindes Mand, og vel forestaae sine egne Børn og sit eget Huus.

13. Thi de, som tjene vel i Menigheden, de bane sig selv en god Vei og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Christus Jesus.

14. Disse Ting skriver jeg dig til, hvorvel jeg haaber at komme snart til dig;

15. men dersom jeg tøver, da skal du heraf vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Huus, hvilket er den levende Guds Menighed. Sandhedens Piller og Grundvold,

16. og uden Modsigelse stor er den Gudfrygtigheds Hemmelighed: Gud er aabenbaret i Kjød, er retfærdiggjort i Aand, seet af Engle, prædiket iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

4. Capitel.

(I) Paulus beskriver de falske Lærere, som skulle komme i de sidste Tider, 1-5. (II) Timotheus skal herom vel undervise Andre, flye Fabler, og øve sig til Gudfrygtighed, som er nyttig til alle Ting, 6-11. (III) Han skal være et Exempel for Andre, og tro i sit Embede, 12-16.

1. Men Aanden siger klarlig, at i de sidste Tider skulle Nogle affalde fra Troen og

hænge ved forføriske Aander og Djævles Lærdomme,

2. ved deres Hykleri, som tale Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed,

3. som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, som Gud haver skabt at annammes med Taksigelse af dem, som troe og have erkjendt Sandheden.

4. Thi al Guds Skabning er god, og Intet at forskyde, som annammes med Taksigelse,

5. efterdi det helliges ved Guds Ord og Bøn.

6. Naar du foreholder Brødrene dette, skal du være en god Jesu Christi Tjener, opfødt i Troens og den gode Lærdoms Ord, hvilken du haver efterfulgt.

7. Men sky de vanhellige og kjærlingagtige Fabler; derimod øv dig selv til Gudfrygtighed.

8. Thi den legemlige Øvelse er nyttig til Lidet, men Gudfrygtighed er nyttig til alle Ting, og haver Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende.

9. Dette er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes.

10. Thi derfor baade arbeide og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, meest deres, som troe.

11. Forkynd og lær dette!

12. Lad Ingen foragte dig for din Ungdoms Skyld, men vær et Exempel for dem, som troe, i Tale, i Omgængelse, i Kjærlighed, i Aand, i Tro, i Kydskhed.

13. Bliv hardt ved Læsningen, Formaningen, Lærdommen, indtil jeg kommer.

14. Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som dig er given ved Propheti, under Haandspaalæggelse af de Ældste.

15. Betænk dette, bliv deri, paa det din Fremgang maa være aabenbar i alle Ting.

16. Giv Agt paa dig selv, og paa Lærdommen; hold ved dermed; thi naar du gjør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig.

5. Capitel.

(I) Timotheus skal formane Enhver med Sagtmodighed, 1. 2. (II) Paulus giver ham adskillige Erindringer om Enker, 3-16. (III) Ligeledes om de Ældste, 17-20. (IV) Og om andre Ting angaaende hans Person og Embede, 21-25.

1. Skjeld ikke paa en Gammel, men forman ham som en Fader, de Unge som Brødre,

2. gamle Kvinder som Mødre, unge som Søstre i al Kydskhed.

3. Hædre Enker, som ere rette Enker.

4. Men om nogen Enke haver Børn eller Børnebørn,

da lad dem først lære at øve gudelig Kjærlighed mod deres eget Huus og vederlægge Forældrene; thi dette er godt og behageligt for Gud.
5. Men den, som er en ret Enke og forladt, haver sat sit Haab til Gud, og bliver ved i Bønner og Paakaldelser Nat og Dag;
6. men den Vellystige er levende død.
7. Forkynd og dette, paa det de maae være ustraffelige.
8. Men dersom Nogen ikke haver Omsorg for sine Egne, og meest for sine Huusfolk, den haver negtet Troen og er værre end en Vantro.
9. En Enke bør ikke udnævnes yngre end tresindstyve Aar, som haver været een Mands Hustru,
10. som haver Vidnesbyrd for gode Gjerninger, at hun haver opfødt Børn, at hun haver gjerne laant Huus, at hun haver toet de Helliges Fødder, at hun haver forsørget de Betrængte, at hun haver lagt sig efter al god Gjerning.
11. Men undslaa dig for unge Enker; thi naar de af Kaadhed opsætte sig imod Christus, ville de giftes,
12. og have den Dom, at de have sveget den første Tro.
13. Tilmed lære de ørkesløse at løbe omkring i Husene, dog ikke alene ørkesløse, men ogsaa med Skvalder og unødvendig Handel, talende, hvad ikke sømmer sig.
14. Derfor vil jeg, at de unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre Huset, ingen Anledning give Modstanderne til slet Omtale.
15. Thi allerede have Nogle vendt sig bort efter Satan.
16. Dersom nogen troende Mand eller Kvinde haver Enker, da lad ham forsørge dem, og lad ikke Menigheden besværes, at den kan forsørge de rette Enker.
17. De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, meest dem, som arbeide i Tale og Lærdom.
18. Thi Skriften siger: du skal ikke binde Munden til paa Oxen, som tærsker; og: Arbeideren er sin Løn værd.
19. Antag ikke noget Klagemaal mod nogen af de Ældste, uden efter to eller tre Vidner.
20. Dem, som synde, irettesæt dem for Alles Aasyn, at og de Andre kunne have Frygt.
21. Jeg besværger dig for Guds og den Herres Jesu Christi og de udvalgte Engles Aasyn, at du skal holde disse Ting uden Partiskhed, saa du Intet gjør efter Tilbøielighed.
22. Læg ikke snarligen Hæn=

der paa Nogen; gjør dig og ikke deelagtig i fremmede Synder; hold dig selv reen.

23. Drik ikke mere Vand, men nyd lidt Viin for din Mave og dine jævnlige Svagheder.

24. Nogle Menneskers Synder ere forud aabenbare og gaae for dem til Dommen; men Nogle følge de og efter.

25. Desligeste ere og nogle gode Gjerninger forud aabenbare, og de, som have sig anderledes, kunne ikke skjules.

6. Capitel.

(I) Tjeneres Pligt, 1. 2. (II) Lærdommen skal være reen; falsk Lærdom volder Trætte, sand Gudsfrygt fører fra Gjerrighed, 3-10. (III) Paulus formaner Timotheus til en alvorlig og ubesmittet Gudsfrygt, 11-16. (IV) Til ret at undervise de Rige, 17-19. (V) Til at flye unyttig Snak, 20. 21.

1. Saa Mange, som ere Trælle under Aaget, skulle holde deres Herrer al Ære værd, paa det Guds Navn og Lærdommen skal ikke bespottes.

2. Men de, der have troende Herrer, foragte dem ikke, fordi de ere Brødre, men tjene des hellere, efterdi de, som annamme deres gode Gjerning, ere troende og elskelige. Lær dette, og forman dertil.

3. Dersom Nogen lærer anderledes og holder sig ikke til vor Herres Jesu Christi sunde Ord og til den Lærdom, som fører til Gudfrygtighed,

4. han er opblæst, skjøndt han Intet veed, men er syg for Spørgsmaal og Ordkrig, hvoraf kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke,

5. og forvendte Handeler af Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at Gudsfrygt er en Vinding. Hold dig fra Saadanne.

6. Visstnok er Gudsfrygt med Nøisomhed en stor Vinding;

7. thi vi have Intet bragt med til Verden, det er da aabenbart, at vi ei heller kunne bringe Noget ud derfra.

8. Men naar vi have Føde og Klæder, skulle vi dermed lade os nøie.

9. Men de, som ville vorde rige, falde i Fristelse og Snare og mange daarlige og skadelige Begjeringer, som nedsænke Menneskene i Ødelæggelse og Fordærvelse;

10. thi Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt. Da Nogles Lyst stod til denne, fore de vild fra Troen, og have igjennemstunget sig selv med mange Smerter.

11. Men du, o Guds Menneske! fly disse Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro, Kjærlighed

Taalmodighed, Sagtmodighed;

12. strid Troens gode Strid, grib det evige Liv, til hvilket du og er kaldet og haver aflagt den gode Bekjendelse for mange Vidner.

13. Jeg byder dig for Gud, som gjør alle Ting levende, og for Christus Jesus, som vidnede den gode Bekjendelse for Pontius Pilatus,

14. at du holder Budet ubesmittet, ustraffeligt, indtil vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse,

15. hvilken den Salige og alene Mægtige, den Kongers Konge og Herrers Herre skal vise i sin Tid,

16. han, som alene haver Udødelighed, som boer i et Lys, der Ingen kan komme til, hvem intet Menneske haver seet, ikke heller kan see: ham være Ære og evig Magt! Amen.

17. Forkynd dem, som ere rige i den nærværende Verden, at de ikke hovmode sig, ei heller sætte Haab til den uvisse Rigdom, men til den levende Gud, som giver os rigeligen alle Ting at nyde;

18. at de gjøre Godt, blive rige i gode Gjerninger, gjerne give, meddele,

19. samle sig selv et Liggendefæ, en god Grundvold for det Tilkommende, at de kunne gribe det evige Liv.

20. O Timotheus! bevar det, som er dig betroet, og fly den vanhellige, løse Snak og Tvistighederne af den falskeligen saakaldte Kundskab,

21. hvilken Nogle bekjendte sig til, og feilede i Troen. Naaden være med dig! Amen.

St. Pauli andet Brev til Timotheus.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker Timotheus Naade, takker Gud for ham, og vidner om sin Længsel efter ham, 1-5. (II) Formaner ham til Iver og til Frimodighed i Lidelser efter sit Exempel, 6-12. (III) Til Bestandighed i den rene Lærdom, 13. 14. (IV) Klager over Nogle, berømmer Onesiphorus, 15-18.

1. Paulus, Jesu Christi Apostel ved Guds Villie, til Forjættelse af Livet, som er i Christus Jesus,

2. til Timotheus, den elskelige Søn: Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader og Christus Jesus, vor Herre!

3. Jeg takker Gud, hvem jeg tjener, ligesom mine Forfædre, i en reen Samvittighed, idet jeg uden Afladelse

erindrer dig i mine Bønner
Nat og Dag,
4. længselfuld efter at see
dig, naar jeg tænker paa dine
Taarer, at jeg maa fyldes
med Glæde,
5. ihukommende den uskrømtede
Tro, som er i dig, som
boede først i din Mormoder
Lois og din Moder Eunike,
og jeg er vis paa, at den
ogsaa boer i dig.
6. Derfor paaminder jeg
dig, at du opflammer den
Guds Naadegave, som er i
dig formedelst mine Hænders
Paalæggelse.
7. Thi Gud haver ikke givet
os Feigheds Aand, men Krafts
og Kjærligheds og Sindigheds
Aand.
8. Derfor, skam dig ikke ved
vor Herres Vidnesbyrd eller
ved mig, hans Bundne, men
lid Ondt med Evangelium
ved Guds Kraft,
9. som frelste os og kaldte
os med et helligt Kald, ikke
efter vore Gjerninger, men
efter sit eget Forsæt og Naaden,
som os er given i Christus
Jesus, fra evige Tider,
10. men nu er kundgjort
ved vor Frelsers Jesu Christi
Aabenbarelse, som tilintetgjorde
Døden, og bragte Liv
og Uforkrænkelighed for Lyset
ved Evangelium,
11. for hvilket jeg er beskikket
en Prædiker og Apostel
og Hedningers Lærer;
12. for hvilken Sag jeg og
lider dette, men skammer mig
ikke derved; thi jeg veed, hvem
jeg haver troet, og er vis
paa, at han er mægtig til at
bevare det, jeg haver nedlagt
hos ham, til hiin Dag.
13. Hold fast ved den rette
Form af de sunde Ord, hvilke
du haver hørt af mig, i Tro
og Kjærlighed, som er i Christus
Jesus.
14. Bevar det Gode, som
er nedlagt hos dig ved den
Hellig Aand, som boer i os.
15. Du veed det, at alle
de i Asia have vendt sig fra
mig, iblandt hvilke ere Phygellus
og Hermogenes.
16. Herren give Onesiphorus'
Huus Barmhjertighed; thi
han haver ofte vederkvæget
mig og skammede sig ikke
ved min Lænke;
17. men der han var i
Rom, søgte han saare flittelig
efter mig, og fandt mig.
18. Herren give, at han
maa finde Barmhjertighed hos
Herren paa hiin Dag! Og
hvor meget han tjente mig i
Ephesus, veed du bedst.

2. Capitel.

(I) Paulus formaner ham at være stærk ved Christi Naade, at beskikke troe Lærere, 1. 2. (II) At lide og stride i Haabet, ligesom han selv gjorde, 3-13. (III) At være tro i sit Embede og forhindre dem, som forføre Andre, 14-18. (IV) Guds Huus staaer fast, og har sin Indskrift; des

findes deri forskjellige Slags Kar, 19-21. (V) Timotheus skal flye Ungdoms-Begjeringer og daarlige Spørgsmaal, og formane med Sagtmodighed, 22-26.

1. Du derfor, min Søn! bliv stærk ved den Naade, som er i Christus Jesus;

2. og hvad du haver hørt af mig for mange Vidner, det overantvord troe Mennesker, som kunne være dygtige ogsaa til at lære Andre.

3. Derfor lid du Ondt, som en god Jesu Christi Stridsmand.

4. Ingen, som gaaer i Strid, indvikler sig i Livets Handeler, at han kan behage den, som tog ham i Sold.

5. Dersom og Nogen møder i Væddekamp, bliver han dog ikke kronet, dersom han ikke kæmper lovmæssigen.

6. Først naar Bonden arbeider, bør han nyde Frugterne.

7. Mærk, hvad jeg siger, og Herren give dig Forstand i alle Ting!

8. Kom Jesus Christus ihu, som er opreist fra de Døde, af Davids Sæd, efter mit Evangelium,

9. for hvilket jeg lider Ondt, indtil at være bunden som en Misdæder; men Guds Ord er ikke bundet.

10. Derfor taaler jeg Alting for de Udvalgtes Skyld, at de og skulle faae den Saliggjørelse, som er i Christus Jesus, med evig Herlighed.

11. Det er en troværdig Tale: dersom vi ere døde med ham, skulle vi og leve med ham;

12. dersom vi udholde, skulle vi og regjere med ham; dersom vi fornegte, skal han og fornegte os;

13. dersom vi ere utroe, bliver han dog tro; han kan ikke negte sig selv.

14. Paamind om disse Ting, og vidne for Herren, at de ikke kives om Ord, hvilket er til ingen Nytte, men til Forvildelse for dem, som høre derpaa.

15. Læg Vind paa at fremstille dig selv retskaffen for Gud, en Arbeider, som ikke behøver at skamme sig, som retteligen deler Sandheds Ord.

16. Men hold dig fra den vanhellige, løse Snak; thi Saadanne gaae stedse videre i Ugudelighed,

17. og deres Ord vil æde om sig, som dødt Kjød; iblandt dem ere Hymenæus og Philetus,

18. hvilke ere afvegne fra Sandheden, sigende, at Opstandelsen er allerede skeet; og de forvende Nogles Tro.

19. Men Guds faste Grundvold staaer, og haver dette Segl: Herren kjender Sine, og: hver den, som nævner Christi Navn, afstaae fra Uretfærdighed.

20. Men i et stort Huus

ere ikke alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Leer, og nogle til Ære, andre til Vanære.

21. Dersom da Nogen holder sig reen fra disse, han skal vorde et Kar til Ære, helliget og Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning.

22. Fly Ungdoms-Begjeringer; men jag efter Retfærdighed, Tro, Kjærlighed, Fred med dem, som paakalde Herren af et reent Hjerte.

23. Undslaa dig for daarlige og uforstandige Spørgsmaal, efterdi du veed, at de føde Strid af sig.

24. Men en Herrens Tjener bør det ikke at stride, men at være mild imod Alle, bekvem til at lære, istand til at taale Ondt,

25. med Sagtmodighed undervisende dem, som modsætte sig, om Gud vilde engang give dem Omvendelse til Sandheds Erkjendelse,

26. og de kunde komme til sig selv igjen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gjøre hans Villie.

3. Capitel.

(I) Ugudelige og Hyklere indsnige sig i Menigheden, forvilde Andre, men skulle dog ei faae Fremgang, 1-9. (II) Timotheus har efterfulgt Paulus i Levnet og Lidelser, hvilke ramme alle Fromme, 10-12. (III) Han skal flye Bedragere, og blive i Guds Ords saliggjørende og kraftige Lærdom, 13-17.

1. Men viid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente.

2. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige,

3. ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode,

4. Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud,

5. som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly ogsaa disse.

6. Thi af dem ere de, som snige sig ind i Husene og besnære Kvindfolk, som ere betyngede med Synder og drives af mangehaande Lyster,

7. som lære altid, og kunne aldrig komme til Sandheds Erkjendelse.

8. Men ligesom Jannes og Jambres imodstode Moses, ligesaa imodstaae og disse Sandheden; Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen.

9. Men de skulle ikke faae Fremgang ydermere; thi deres Galenskab skal blive aabenbar for Alle, ligesom og hines blev.

10. Men du haver efterfulgt mig i Lærdom, i Vandel, i

Forsæt, Tro, Langmodighed, Kjærlighed, Taalmodighed,
11. i Forfølgelser, i Lidelser, saadanne som mig ere vederfarne i Antiochia, i Ikonien, i Lystra; hvilke Forfølgelser jeg haver udstaaet, og Herren friede mig af dem alle.
12. Ja, ogsaa Alle, som ville leve gudeligen i Christus Jesus, skulle forfølges.
13. Men onde Mennesker og Bedragere fare frem til det Værre; de forføre og forføres.
14. Men du, bliv i det, som du haver lært, og som dig er betroet, efterdi du veed, af hvem du haver lært;
15. og efterdi du fra Barndom af kjender den hellige Skrift, som kan gjøre dig viis til Salighed ved Troen paa Christus Jesus.
16. Den ganske Skrift er indblæst af Gud, og nyttig til Lærdom, til Overbeviisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed,
17. at det Guds Menneske maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gjerning.

4. Capitel.

(I) Paulus formaner ham til Troskab i Embedet, 1-5. (II) Taler om sin Opløsning, 6-8. (III) Timotheus skal komme til ham, Demas har forladt ham, 9-13. (IV) Paulus klager over Alexander og Andre, trøster sig selv i Herren, 14-18. (V) Han beder at hilse, giver adskillige Befalinger, og ønsker Timotheus Naade, 19-22.

1. Derfor besværger jeg dig for Gud og den Herre Jesus Christus, som skal dømme Levende og Døde ved sin Aabenbarelse og sit Regimente:
2. prædike Ordet, hold ved i Tide og i Utide, overbeviis, straf, forman med al Langmodighed og Lærdom.
3. Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren.
4. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.
5. Men du, vær aarvaagen i alle Ting, lid Ondt, gjør en Evangelistes Gjerning, fuldfør din Tjeneste;
6. thi jeg offres allerede, og min Opløsnings Tid er forhaanden.
7. Jeg haver stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen.
8. Iøvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hiin Dag; og ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse.

9. Gjør din Flid at komme snart til mig;
10. thi Demas forlod mig, fordi han fik Kjærlighed til den nærværende Verden, og drog til Thessalonika; Crescens drog til Galatien, Titus til Dalmatien.
11. Lucas er alene hos mig. Tag Marcus til dig og bring ham med; thi han er mig nyttig til Tjenesten.
12. Tychicus har jeg sendt til Ephesus.
13. Naar du kommer, da bring min Reisekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos Carpus, og Bøgerne, besynderligen dem paa Pergament.
14. Alexander, den Smed, beviste mig meget Ondt; Herren betale ham efter hans Gjerninger.
15. For ham vogte ogsaa du dig, thi han stod vore Ord saare imod.
16. Ved mit første Forsvar mødte Ingen med mig, men Alle forlode mig; (gid det ikke tilregnes dem!)
17. Men Herren stod med mig og styrkede mig, at Ordets Prædiken skulde ved mig have fuld Fremgang, og alle Hedninger høre det; og jeg blev friet fra Løvens Strube.
18. Herren vil og frie mig fra alt Ondt og frelse mig til sit himmelske Rige; ham være Ære i al Evighed! Amen.
19. Hils Prisca og Aqvilas og Onesiphorus' Huus.
20. Erastus blev i Corinthen, men Trophimus efterlod jeg syg i Milet.
21. Gjør din Flid at komme før Vinteren. Eubulus og Pudens og Linus og Claudia og alle Brødrene hilse dig.
22. Den Herre Jesus Christus være med din Aand! Naaden være med Eder! Amen.

St. Pauli Brev til Titus.

1. Capitel.

(I) Paulus ønsker Titus Naade, 1-4. (II) Vil, at han skal beskikke retfindige Lærere, som kunne stoppe Munden paa dem, der sige imod, 5-11. (III) Titus skal strengeligen straffe de Ugudelige og Hyklerne, 12-16.

1. Paulus, Guds Tjener og Jesu Christi Apostel til Guds Udvalgtes Tro og Erkjendelse af Sandheden til Gudfrygtighed,
2. i Haab om det evige Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, havde lovet fra evige Tider,
3. men haver nu til sin Tid aabenbaret sit Ord ved den Prædiken, som mig er

betroet, efter Guds vor Frelsers Befaling,
4. til Titus, min ægte Søn i den fælles Tro: Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader og den Herre Jesus Christus, vor Frelser!
5. Derfore efterlod jeg dig i Creta, at du skulde indrette, hvad som fattes, og indsætte Ældste i hver Stad, som jeg befoel dig,
6. saafremt en Saadan er ustraffelig, een Kvindes Mand, som haver troende Børn, der ikke ere beskyldte for Ryggesløshed, eller ere gjenstridige.
7. Thi det bør en Biskop at være ustraffelig, som en Guds Huusholder, ikke indtagen af sig selv, ikke vredagtig, ikke hengiven til Viin, ikke til Slagsmaal, ikke til slet Vinding;
8. men gjestfri, elskende det Gode, sindig, retfærdig, hellig, kydsk;
9. som holder fast ved det sande Ord efter Underviisningen, at han kan være mægtig til baade at formane ved den sunde Lærdom og at overbevise dem, som sige imod.
10. Thi Mange ere gjenstridige, føre forfængelig Snak og bedaare Sindet, meest de af Omskærelsen,
11. paa hvilke man bør stoppe Munden; thi de forvirre hele Huse, idet de lære, hvad utilbørligt er, for slet Vindings Skyld.
12. En af dem, deres egen Prophet, haver sagt: Creter ere stedse Løgnere, onde Dyr, lade Buge.
13. Dette Vidnesbyrd er sandt. Desaarsag straf dem strengeligen, at de maae blive sunde i Troen,
14. og ikke agte paa jødiske Fabler og Menneskers Bud, som vende sig fra Sandheden.
15. Alt er vel reent for de Rene; men for de Besmittede og Vantroe er Intet reent, men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet.
16. De foregive, at de kjende Gud, men fornegte ham med Gjerningerne, væderstyggelige som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gjerning.

2. Capitel.

(I) Titus skal undervise Enhver om hans Pligt, og selv være et godt Exempel, 1-10. (II) Guds saliggjørende Naades Kraft og Hensigt, 11-15.

1. Men du, tal, hvad der sømmer den sunde Lærdom:
2. at de gamle Mænd skulle være aarvaagne, ærbare, sindige, sunde i Tro, i Kjærlighed, i Taalmodighed;
3. desligeste, at de gamle Kvinder skulle holde sig i Klæder, som det sømmer de Hellige, ikke være Bagtalersker, ikke hengivne til megen Viin, men give god Lærdom,

4. saa at de anføre de unge Kvinder til at elske deres Mænd og at elske deres Børn,
5. at være sindige, kydske, huuslige, velvillige, deres Mænd underdanige, at Guds Ord skal ikke bespottes.
6. Forman ligesaa de unge Mænd at være sindige;
7. visende dig selv i alle Maader som et Mønster paa gode Gjerninger, og i din Lære Reenhed, Værdighed,
8. sund, ulastelig Tale, saa at Modstanderen maa beskæmmes, naar han intet Ondt haver at sige om Eder.
9. Tjenerne forman at være deres Herrer underdanige, velbehagelige i alle Ting, og ikke sige imod,
10. ikke besvige, men bevise al god Troskab, at de kunne pryde Guds vor Frelsers Lærdom i alle Ting.
11. Thi Guds saliggjørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker,
12. som oplærer os, at vi skulle forsage Ugudelighed og de verdslige Begjeringer, og leve tugteligen og retfærdeligen og gudeligen i denne Verden;
13. forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse,
14. som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Eiendoms Folk, nidkjært til gode Gjerninger.
15. Tal dette, og forman dertil, og irettesæt med al Myndighed; lad Ingen foragte dig.

3. Capitel.

(I) Paulus formaner til Lydighed mod Øvrigheden og til Sagtmodighed, thi vi ere frelste af Naade ved Christus og skulle beflitte os paa gode Gjerninger, 1-8. (II) Titus skal skye daarlige Spørgsmaal og Sectstiftere, 9-11. (III) Andre Befalinger, Hilsen og Ønske, 12-15.

1. Paamind dem, at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at lyde Befalinger, at være redebonne til al god Gjerning;
2. ikke at bespotte Nogen, ikke være kivagtige, men billige, og bevise al Sagtmodighed mod alle Mennesker.
3. Thi og vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende, Slaver af Begjerligheder, og mangehaande Lyster, henlevende i Ondskab og Avind, vederstyggelige, hadende hverandre.
4. Men der Guds vor Frelsers Miskundhed og Kjærlighed til Menneskene aabenbaredes;
5. ikke for de Retfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os ved Igjenfødelsens Bad og

Fornyelsen i den Hellig Aand,
6. hvilken han haver rigeligen udøst over os ved Jesus Christus vor Frelser,
7. at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulle efter Haabet vorde Arvinger til det evige Liv.
8. Dette er en troværdig Tale, og dette vil jeg, at du skal bekræfte, paa det de, som have troet paa Gud, skulle beflitte sig paa at overgaae Andre i gode Gjerninger. Dette er Menneskene godt og nyttigt.
9. Men hold dig fra daarlige Spørgsmaal og Slægt-Beregninger og Trætter og Stridigheder om Loven; thi de ere unyttige og forfængelige.
10. Undvig et kjettersk Menneske, naar du har paamindet og atter paamindet ham,
11. vidende, at en Saadan er forvendt og synder, fordømt af sig selv.
12. Naar jeg sender Artemas til dig eller Tychicus, da gjør din Flid at komme til mig til Nicopolis; thi jeg haver besluttet at blive der i Vinter.
13. Befordre Zenas den Lovkyndige og Apollos omhyggeligen, saa at Intet skal fattes dem.
14. Thi lad ogsaa Vore lære at beflitte sig paa gode Gjerninger til Andres Nødtørft, saa de ikke blive uden Frugt.
15. Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem, som os elske i Troen. Naaden være med Eder alle! Amen.

St. Pauli Brev til Philemon.

(I) Paulus ønsker Philemon med Flere Naade, takker Gud og beder for ham, 1-6. (II) Berømmer hans Kjærlighed, vil ei befale, men hellere formane ham igjen at antage den bortløbne og omvendte Onesimus, 7-20. (III) Paulus er forsikkret om hans Lydighed, vil komme til ham, beder at hilse, ønsker ham Naade, 21-25.

1. Paulus, Christi Jesu Bundne, og Broderen Timotheus til Philemon, vor Elskelige og Medarbeider,
2. og Appia, den elskelige Kvinde, og Archippus, vor Medstrider, og Menigheden i dit Huus:
3. Naade være med Eder og Fred, fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!
4. Jeg takker min Gud, idet jeg altid erindrer dig i mine Bønner,
5. efterdi jeg hører om den Kjærlighed og den Tro, som

du haver til den Herre Jesus og for alle de Hellige,
6. at din Deelagtighed i Troen maa blive virksom ved Erkjendelsen af alt det Gode, som er i Eder, for Christus Jesus.
7. Thi vi have stor Glæde og Trøst af din Kjærlighed, efterdi de Helliges Hjerter ere blevne vederkvægede ved dig, Broder!
8. Derfor, endskjøndt jeg kunde med stor Frimodighed i Christus befale dig det, som er tilbørligt,
9. saa formaner jeg dig dog hellere i Kjærlighed, jeg, saadan som du kjender mig, den gamle Paulus, nu ogsaa Jesu Christi Bundne.
10. Jeg formaner dig angaaende min Søn, som jeg haver avlet i mine Lænker, Onesimus,
11. som tilforn var dig unyttig, men nu er dig og mig nyttig, hvem jeg sender tilbage.
12. Ham annamme du, ham, mit eget Hjerte,
13. hvem jeg vilde beholdt hos mig, at han i dit Sted skulde tjent mig i Lænkerne for Evangelium.
14. Men uden dit Samtykke vilde jeg Intet gjøre, at din Godhed ikke skulde være af Tvang, men af fri Villie.
15. Thi maaskee blev han derfor skilt fra dig en liden Tid, at du maatte have ham evindeligen igjen,
16. ikke fremdeles som en Træl, men meer end en Træl, som en elskelig Broder, især for mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kjødet og i Herren.
17. Dersom du da anseer mig som din Meddeelagtige, saa annam ham som mig.
18. Men haver han gjort dig nogen Uret, eller er dig Noget skyldig, da før mig det til Regning.
19. Jeg Paulus haver skrevet med min egen Haand, jeg vil betale; for ikke at sige, at du er mig dig selv skyldig.
20. Ja, Broder! lad mig have Glæde af dig i Herren, vederkvæg mit Hjerte i Herren.
21. I Tillid til din Lydighed haver jeg skrevet til dig og veed, at du vil gjøre endog over det, jeg siger.
22. Men tilmed bered mig Herberge; thi jeg haaber, at jeg formedelst Eders Bønner skal skjenkes Eder.
23. Epaphras, min Medfangne i Christus Jesus,
24. Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine Medarbeidere, hilse dig.
25. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eders Aand! Amen.

Brevet til de Hebræer.

1. Capitel.

(I) Apostelen paaminder de Hebræer om Christi Ypperlighed, ved hvem Gud i de sidste Dage har talet til Menneskene, 1-3. (II) Han er ypperligere end alle Engle, thi han er Guds egen Søn, 4-14.

1. Efterat Gud fordum havde talet mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Propheterne, saa haver han i disse sidste Dage talet til os ved Sønnen,
2. hvem han haver sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og haver gjort Verden;
3. hvilken, efterdi han er hans Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede, og bærer alle Ting med sin Kraftes Ord, saa gjorde han ved sig selv vore Synders Renselse, og satte sig hos Majestætens høire Haand i det Høie;
4. og han er bleven saa meget ypperligere end Englene, som han haver arvet et herligere Navn fremfor dem.
5. Thi til hvilken Engel sagde han nogen Tid: du er min Søn, jeg fødte dig i Dag? og atter: jeg skal være ham en Fader, og han skal være mig en Søn?
6. og atter, naar han indfører den Førstefødte i Jorderige, siger han: og alle Guds Engle skulle tilbede ham.
7. Om Englene hedder det: han bruger sine Engle som Vinde, og sine Tjenere som Ilds-Lue.
8. Men til Sønnen: din Throne, o Gud! staaer i al Evighed; Retviishedens Spiir er dit Riges Spiir.
9. Du elskede Retfærdighed, og hadede Uret; derfor haver Gud, din Gud, salvet dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre.
10. Og: du Herre! grundfæstede Jorden af Begyndelsen, og Himlene ere dine Hænders Gjerninger.
11. De skulle forgaae, men du bliver ved; de skulle tilhobe ældes som et Klædebon,
12. ja, som et Klæde skal du sammenrulle dem, og de skulle omskiftes; men du, du er den Samme, og dine Aar skulle ikke aflade.
13. Men til hvilken af Englene sagde han nogen Tid: sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til en Skammel for dine Fødder?
14. Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed.

2. Capitel.

(I) Vi maae ei ringeagte Saliggjørelsen ved Christus, der saa herligen er bleven stadfæstet, 1-4. (II) Den kommende Verden er ei Englene underlagt, men Christus, 5-8. (III) Som led og blev fornedret for sine Brødres Skyld, hvilke han derfore blev lig, at han maatte blive en trofast Ypperstepræst, 9-18.

1. Derfor bør det os desmere at holde fast ved det, vi have hørt, at vi ikke skulle bortrives.

2. Thi blev det Ord, som var talet ved Engle, haandhævet, og fik hver Overtrædelse og Ulydighed sin tilbørlige Løn:

3. hvorledes skulle vi da undflye, dersom vi ikke agte saa stor en Salighed? hvilken, efterat den i Begyndelsen var forkyndet ved Herren, er kommen til os, stadfæstet af dem, som havde hørt ham,

4. idet Gud vidnede med baade ved Tegn og Under og mangehaande kraftige Gjerninger og den Hellig Aands Meddelelser, efter sin Villie.

5. Thi Engle underlagde han ikke det vordende Jorderige, om hvilket vi tale.

6. Men Een haver vidnet etsteds, sigende: hvad er Mennesket, efterdi du kommer ham ihu? eller Menneskets Søn, efterdi du agter paa ham?

7. Et Lidet gjorde du ham ringere end Englene; med Ære og Hæder kronede du ham, og satte ham over dine Hænders Gjerninger;

8. alle Ting lagde du under hans Fødder. — Idet han altsaa underlagde ham alle Ting, undtog han Intet, som jo er ham nnderlagt; dog see vi endnu ikke alle Ting at være ham underlagte.

9. Men den, som et Lidet var bleven ringere end Englene, Jesus, see vi formedelst Dødens Lidelse kronet med Ære og Hæder, at han efter Guds naadige Villie skulde smage Døden for Alle.

10. Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, ham, som vilde føre de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Stifter.

11. Thi baade den, som helliggjør, og de, som helliggjøres, ere alle af Een; hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem Brødre,

12. sigende: jeg vil forkynde dit Navn for mine Brødre, jeg vil lovsynge dig midt i Menigheden.

13. Og atter: jeg vil forlade mig paa ham; og atter: see, her er jeg og de Børn, som Gud haver givet mig.

14. Efterdi da Børnene ere deelagtige i Kjød og Blod, er han iligemaade bleven deelagtig deri, at han ved Døden skulde gjøre den magtesløs,

som havde Dødens Vælde, det er Djævelen,
15. og befrie dem, saa mange som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al deres Livs Tid.
16. Thi ingenlunde antager han sig Englene, men Abrahams Sæd antager han sig.
17. Derfor burde han blive sine Brødre lig i alle Ting, at han maatte blive en barmhjertig og trofast Ypperstepræst for Gud, til at forsone Folkets Synder.
18. Thi efterdi han led og selv blev fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes.

3. Capitel.

(I) De Troende skulle give Agt paa Christus, deres Ypperstepræst, som er større end Moses, 1-6. (II) De bør vogte sig for Forhærdelse og Vantro, at det ei skal gaae dem, som fordum Israel i Ørken, 7-19.

1. Derfor, I hellige Brødre, deelagtige i det himmelske Kald! betragter vor Bekjendelses Apostel og Ypperstepræst, Christus Jesus,
2. der var ham tro, som beskikkede ham, ligesom Moses var det i hans ganske Huus.
3. Thi saa meget større Hæder er han værd fremfor Moses, som den haver større Ære i Huset, der beredte det.
4. Thi hvert Huus beredes af Nogen; men den, som bereder alle Ting, er Gud.
5. Og Moses var vel tro i hans ganske Huus, som en Tjener, til at vidne, hvad der skulde siges;
6. Men Christus er det som Søn over hans Huus; og hans Huus ere vi, saafremt vi indtil Enden holde fast ved Frimodigheden og det Haab, som er vor Roes.
7. Derfor, som den Hellig Aand siger: i Dag, naar I høre hans Røst,
8. da forhærder ikke Eders Hjerter, som det skete i Forbittrelsen, paa Fristelsens Dag i Ørken,
9. hvor Eders Fædre fristede mig, prøvede mig, endog de saae mine Gjerninger fyrretyve Aar.
10. Derfor harmedes jeg paa hiin Slægt og sagde: de fare altid vild i Hjertet, og selv kjende de ikke mine Veie.
11. Saa svoer jeg i min Vrede: sandelig, de skulle ikke indgaae til min Hvile.
12. Seer til, Brødre! at der ikke nogensinde i Nogen af Eder skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han affalder fra den levende Gud.
13. Men formaner Eder selv hver Dag, saalænge det hedder: i Dag, paa det ikke Nogen af Eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag.
14. Thi vi ere blevne deelagtige i Christus, saafremt

vi bevare vor første Bestan-
dighed fast indtil Enden.
15. Idet der siges: i Dag,
naar I høre hans Røst, da
forhærder ikke Eders Hjerter,
som i Forbittrelsen:
16. hvo vare da vel de, som
hørte den, og dog forbittrede
ham? mon ikke Alle, som ud-
gik af Ægypten ved Moses?
17. Men paa hvilke harmedes
han i fyrretyve Aar? mon
ikke paa dem, som syndede,
hvis Legemer faldt i Ørken?
18. Og hvilke svoer han, at
de ikke skulde indgaae til hans
Hvile, uden dem, som vare
blevne vantroe?
19. Vi see altsaa, at de ikke
kunde indgaae formedelst Van-
tro.

4. Capitel.

(I) Apostelen formaner dem i Troen at holde fast ved Forjættelsen; thi de, som troe, gaae ind til den Hvile, som endnu staaer aaben for Guds Folk, 1-11. (II) Den alvidende Guds Ord er levende og kraftigt, 12. 13. (III) Christus er en medlidende Ypperstepræst, til hvem vi skulle træde frem for at faae Naade, 14-16.

1. Lader os derfor, da For-
jættelsen at indgaae til hans
Hvile endnu staaer os aaben,
vogte os, at ikke Nogen af
Eder skulde synes at blive
tilbage.
2. Thi ogsaa os er For-
jættelsen forkyndet, ligesom
hine; men Ordet, som de
hørte, hjalp dem ikke, fordi
det ikke forenede sig med
Troen i dem, som hørte det.
3. Thi vi indgaae til Hvi-
len, vi, som troe efter hvad
han haver sagt: saa svoer jeg i
min Vrede: sandelig, de skulle
ikke indgaae til min Hvile;
nemlig efterat Gjerningerne
ved Verdens Skabelse vare
fuldendte.
4. Thi saaledes haver han
et Sted sagt om den syvende
Dag: og Gud hvilede paa
den syvende Dag fra alle sine
Gjerninger,
5. Og paa dette Sted atter:
sandelig, de skulle ikke indgaae
til min Hvile.
6. Efterdi altsaa det er til-
bage, at Nogle skulle indgaae
til den, og de, hvem Forjæt-
telsen først var forkyndet, ikke
kom ind formedelst Vantro:
7. saa bestemmer han atter
en Dag: i Dag, da han
siger ved David efter saa lang
en Tid, (som forhen sagt):
i Dag, naar I høre hans
Røst, forhærder ikke Eders
Hjerter.
8. Thi dersom Josva havde
skaffet dem Hvile, da havde
han ikke derefter talet om en
anden Dag.
9. Altsaa er der en Sabbats-
Hvile tilbage for Guds Folk.
10. Thi hvo som er indgaaet
til hans Hvile, ogsaa han
hviler fra sine Gjerninger,
ligesom Gud fra sine.

11. Lader os derfor beflitte os at komme ind til hiin Hvile, paa det ikke Nogen skal falde efter samme Vantroes Exempel.

12. Thi det Guds Ord er levende og kraftigt, og skarpere end noget tveegget Sværd, og trænger igjennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Aand, baade Ledemod og Marve, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad.

13. Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere blotte og udspændte for hans Øine, om hvem vi tale.

14. Efterdi vi derfor have en stor Ypperstepræst, som er gangen ind i Himlene, Jesus den Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekjendelsen.

15. Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som ei kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er forsøgt i alle Ting i lige Maade, dog uden Synd.

16. Derfor lader os træde frem med Frimodighed for Naadens Throne, paa det vi kunne faae Barmhjertighed, og finde Naade til betimelig Hjælp.

5. Capitel.

(I) En Ypperstepræst offrer for Menigheden, har Medlidenhed med den, bliver sat af Gud, 1-4. (II) Christus er dertil sat af Gud, og er bleven en Aarsag til evig Frelse, 5-10. (III) Apostelen klager over de Hebræer, fordi de endnu kun vare Børn i Christendommen, 11-14.

1. Thi hver Ypperstepræst, som tages af Mennesker, beskikkes for Mennesker til Tjenesten for Gud, at han skal frembære baade Gaver og Slagt-Offere for Synder,

2. og kan have Medlidenhed med de Vankundige og Vildfarende, eftersom han og selv er omgiven med Skrøbelighed.

3. Og for dennes Skyld maa han, som for Folket, saaledes og for sig selv, frembære Synd-Offer.

4. Og Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.

5. Saaledes haver ei heller Christus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: du er min Søn, jeg fødte dig i Dag.

6. Efter hvad han og siger et andet Sted: du er en Præst til evig Tid efter Melchisedeks Viis.

7. Han, som i sine Kjøds Dage frembar med stærkt Raab og Taarer Bønner og ydmygelige Begjeringer til den, der var mægtig at frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin Ængstelse,

8. alligevel han var Søn,

vi bevare vor første Bestandighed fast indtil Enden.

15. Idet der siges: i Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke Eders Hjerter, som i Forbittrelsen:

16. hvo vare da vel de, som hørte den, og dog forbittrede ham? mon ikke Alle, som udgik af Ægypten ved Moses?

17. Men paa hvilke harmedes han i fyrretyve Aar? mon ikke paa dem, som syndede, hvis Legemer faldt i Ørken?

18. Og hvilke svoer han, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile, uden dem, som vare blevne vantroe?

19. Vi see altsaa, at de ikke kunde indgaae formedelst Vantro.

4. Capitel.

(I) Apostelen formaner dem i Troen at holde fast ved Forjættelsen; thi de, som troe, gaae ind til den Hvile, som endnu staaer aaben for Guds Folk, 1-11. (II) Den alvidende Guds Ord er levende og kraftigt, 12. 13. (III) Christus er en medlidende Ypperstepræst, til hvem vi skulle træde frem for at faae Naade, 14-16.

1. Lader os derfor, da Forjættelsen at indgaae til hans Hvile endnu staaer os aaben, vogte os, at ikke Nogen af Eder skulde synes at blive tilbage.

2. Thi ogsaa os er Forjættelsen forkyndet, ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det.

3. Thi vi indgaae til Hvilen, vi, som troe efter hvad han haver sagt: saa svoer jeg i min Vrede: sandelig, de skulle ikke indgaae til min Hvile; nemlig efterat Gjerningerne ved Verdens Skabelse vare fuldendte.

4. Thi saaledes haver han et Sted sagt om den syvende Dag: og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gjerninger,

5. Og paa dette Sted atter: sandelig, de skulle ikke indgaae til min Hvile.

6. Efterdi altsaa det er tilbage, at Nogle skulle indgaae til den, og de, hvem Forjættelsen først var forkyndet, ikke kom ind formedelst Vantro:

7. saa bestemmer han atter en Dag: i Dag, da han siger ved David efter saa lang en Tid, (som forhen sagt): i Dag, naar I høre hans Røst, forhærder ikke Eders Hjerter.

8. Thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile, da havde han ikke derefter talet om en anden Dag.

9. Altsaa er der en Sabbats-Hvile tilbage for Guds Folk.

10. Thi hvo som er indgaaet til hans Hvile, ogsaa han hviler fra sine Gjerninger, ligesom Gud fra sine.

11. Lader os derfor beflitte os at komme ind til hiin Hvile, paa det ikke Nogen skal falde efter samme Vantroes Exempel.

12. Thi det Guds Ord er levende og kraftigt, og skarpere end noget tveegget Sværd, og trænger igjennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Aand, baade Ledemod og Marve, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad.

13. Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere blotte og udspændte for hans Øine, om hvem vi tale.

14. Efterdi vi derfor have en stor Ypperstepræst, som er gangen ind i Himlene, Jesus den Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekjendelsen.

15. Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som ei kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er forsøgt i alle Ting i lige Maade, dog uden Synd.

16. Derfor lader os træde frem med Frimodighed for Naadens Throne, paa det vi kunne faae Barmhjertighed, og finde Naade til betimelig Hjælp.

5. Capitel.

(I) En Ypperstepræst offrer for Menigheden, har Medlidenhed med den, bliver sat af Gud, 1-4. (II) Christus er dertil sat af Gud, og er bleven en Aarsag til evig Frelse, 5-10. (III) Apostelen klager over de Hebræer, fordi de endnu kun vare Børn i Christendommen, 11-14.

1. Thi hver Ypperstepræst, som tages af Mennesker, beskikkes for Mennesker til Tjenesten for Gud, at han skal frembære baade Gaver og Slagt-Offere for Synder,

2. og kan have Medlidenhed med de Vankundige og Vildfarende, eftersom han og selv er omgiven med Skrøbelighed.

3. Og for dennes Skyld maa han, som for Folket, saaledes og for sig selv, frembære Synd-Offer.

4. Og Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.

5. Saaledes haver ei heller Christus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: du er min Søn, jeg fødte dig i Dag.

6. Efter hvad han og siger et andet Sted: du er en Præst til evig Tid efter Melchisedeks Viis.

7. Han, som i sine Kjøds Dage frembar med stærkt Raab og Taarer Bønner og ydmygelige Begjeringer til den, der var mægtig at frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin Angstelse,

8. alligevel han var Søn,

lærte dog Lydighed af det,
han led;
9. og, fuldendet, blev han
alle dem, som ham lyde, Aar-
sag til evig Frelse,
10. udnævnt af Gud til
Ypperstepræst efter Melchise-
deks Viis.
11. Herom have vi Meget
at sige, og som er svart at
udlægge, efterdi I ere blevne
sløve til at fatte.
12. Thi skjøndt I efter Tiden
endog burde være Lærere, have
I atter behov, at man skal
lære Eder Begyndelses-Grun-
dene i Guds Ord, og I ere
blevne saadanne, som have
Melk behov, og ikke haard Føde.
13. Hver, som faaer Melk,
er uforfaren i den rette Lære,
thi han er et Barn.
14. Men for de Fuldkomne
er haard Føde, hvilke ved For-
farenhed have øvet Sands til
at skjelne mellem Godt og Ondt.

6. Capitel.

(I) Apostelen vil dog stride frem til det Fuldkomnere, 1-3. (II) Thi de, som synde modvillig og falde fra, maae vente sig Forbandelsen, 4-8. (III) Og han har bedre Mening om de Hebræer, da de tilforn havde forholdet sig saa vel, 9. 10. (IV) Han formaner dem til Bestandighed i Tro og Taalmodighed, at de med Abraham kunne blive deelagtige i Guds Forjættelser, som ere uforanderlige og skjenkes i Christus, vor Ypperstepræst, 11-20.

1. Derfor lader os forbi-
gaae Begyndelses-Læren om
Christus, og skride frem til
det Fuldkomnere, at vi ikke
atter lægge Grundvolden an-
gaaende Omvendelse fra døde
Gjerninger, og Tro paa Gud,
2. og Læren om Daab og
Haandspaalæggelse, og de
Dødes Opstandelse, og den
evige Dom.
3. Ja, dette ville vi gjøre,
dersom Gud det tilsteder.
4. Thi det er umuligt, at
de, som eengang ere oplyste,
og som have smagt den him-
melske Gave, og ere blevne
deelagtige i den Hellig Aand,
5. og have smagt Guds
gode Ord og den tilkommende
Verdens Kræfter, og falde
fra, atter kunne fornyes til
Omvendelse,
6. da de korsfæste sig selv
Guds Søn, og gjøre ham
til Spot.
7. Thi Jorden, som drikker
den ofte derpaa faldende Regn
og bærer Væxter, tjenlige for
dem, som den dyrke, faaer
Velsignelse af Gud;
8. men den, som bærer
Torne og Tidsler, er ubrug-
bar og Forbandelsen nær;
Enden med den er at brændes.
9. Dog, i Henseende til
Eder, I Elskelige! ere vi for-
sikkrede om det Bedre og hvad
der bringer Frelse, alligevel
vi saaledes tale.
10. Thi Gud er ikke uret-
færdig, at han skulde for-
glemme Eders Gjerning og

den Kjærlighedens Møie, som I viste for hans Navn, idet I have tjent og tjene de Hellige.
11. Men vi ønske, at Enhver af Eder maa vise den samme Nidkjærhed til fuld Befæstelse i Haabet indtil Enden;
12. saa I ikke blive seendrægtige, men efterfølge dem, som ved Tro og Taalmodighed arvede Forjættelserne.
13. Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, der han ingen Større havde at sværge ved, svoer han ved sig selv, sigende:
14. sandeligen, jeg vil rigelig velsigne dig, og rigelig formere dig.
15. Og saaledes, der han havde ventet taalmodig, bekom han Forjættelsen.
16. Mennesker sværge jo ved en Større, og Eden er dem en Ende paa al Tvist, til Stadfæstelse.
17. Hvorfor, da Gud vilde ydermere vise Forjættelsens Arvinger sit Raads Uforanderlighed, føiede han en Ed dertil,
18. paa det vi ved to uforanderlige Grunde, efter hvilke det var umuligt, at Gud skulde lyve, kunde have en stærk Trøstegrund, naar vi flye hen at holde fast ved det tilbudne Haab;
19. hvilket vi have som Sjælens trygge og faste Anker, hvilket ogsaa gaaer indenfor Forhænget,
20. hvor Jesus, vor Forløber, gik ind for os, han, som efter Melchisedeks Viis er bleven en Ypperstepræst til evig Tid.

7. Capitel.

(I) Christus er en Ypperstepræst efter Melchisedeks Viis, som var hans Forbillede, tog Tiende af Abraham, og velsignede ham, 1-10. (II) Derfor maatte han omskifte Loven, som var svag og unyttig, da han havde et andet Præstedømme end Aaron, 11-19. (III) Han blev beskikket til Præst, med Ed, alene, til evig Tid, fuldkommen og uden Synd, 20-28.

1. Thi denne Melchisedek, Konge i Salem, den høieste Guds Præst, som gik Abraham imøde, der han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og som velsignede ham,
2. hvem ogsaa Abraham gav Tiende af Alt: han er først, naar hans Navn udlægges, Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge;
3. uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, havende hverken Dages Begyndelse eller Livs Ende, men lignet med Guds Søn, bliver han Præst for stedse.
4. Betragter dog, hvor stor denne er, hvem Patriarchen Abraham endog gav Tiende af Byttet.

5. Nu have vel de af Levi Børn, som annammede Præstedømmet, Befaling at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, alligevel disse ere udkomne af Abrahams Lænd;

6. men den, som ikke regnes i deres Slægt, tog Tiende af Abraham og velsignede den, som havde Forjættelserne.

7. Men uden al Modsigelse velsignes den Ringere af den Ypperligere.

8. Og her tage dødelige Mennesker Tiende, men der er den, om hvem der vidnes, at han lever.

9. Ja, at jeg saa skal sige, endog Levi, som tager Tiende, har ved Abraham givet Tiende;

10. thi han var endnu i Faderens Lænd, der Melchisedek gik denne imøde.

11. Hvis der altsaa var Fuldkommelse ved det levitiske Præstedømme, (thi til dette var Folket lovbundet), hvi gjordes det da ydermere behov, at en anden Præst skulde opstaae efter Melchisedeks Viis, og ikke benævnes efter Aarons Viis?

12. Naar Præstedømmet omskiftes, skeer jo og nødvendigen en Omskiftelse af Loven.

13. Og han, om hvem dette siges, hørte til en anden Stamme, af hvilken Ingen haver taget vare paa Alteret.

14. Thi det er vitterligt, at vor Herre er oprunden af Juda, for hvilken Stamme Moses Intet haver forordnet om Præstedømmet.

15. Og dette bliver end ydermere klart deraf, at der i Lighed med Melchisedek opstaaer en anden Præst,

16. som ikke er bleven det efter et kjødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft.

17. Thi han vidner: du er en Præst evindeligen efter Melchisedeks Viis.

18. Saa skeer da en Afskaffelse af det foregaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt,

19. (thi Loven haver Intet fuldkommet), og en Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud.

20. Og saasom det ikke skete uden Ed;

21. (thi hine bleve Præster uden Ed, men denne med Ed, ved den, som siger til ham: Herren haver svoret, og det skal ikke angre ham: du er en Præst evindeligen efter Melchisedeks Viis):

22. saa er Jesus bleven en saa meget bedre Pagtes Borgen.

23. Og hine Præster ere blevne mange, fordi Døden formeente dem at vedblive;

24. men denne haver et uforgængeligt Præstedømme, fordi han bliver til evig Tid,

25. hvorfor han og kan

fuldkommeligen gjøre dem salige, som komme til Gud formedelst ham, efterdi han lever altid til at træde frem for dem.

26. Thi saadan en Ypperstepræst sømmede os, som er hellig, uden Skyld, ubesmittet, adskilt fra Syndere, og ophøiet over Himlene;

27. som ikke dagligen haver fornøden, som de andre Ypperstepræster, at frembære Offer først for egne Synder, derefter for Folkets; thi det gjorde han een Gang for alle, der han offrede sig selv.

28. Thi Loven beskikker til Ypperstepræster Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, senere end Loven, beskikker Sønnen, som den til evig Tid Fuldkommede.

8. Capitel.

(I) Christus er Ypperstepræst hos Guds høire Haand i det himmelske Tabernakel, 1-5. (II) Han er en bedre Pagts Midler; thi Gud havde lovet at gjøre en ny Pagt, og at afskaffe den gamle, 6-13.

1. Saa er da Summen af det, som her siges: vi have en saadan Ypperstepræst, som sidder ved høire Side af Majestætens Throne i Himlene,

2. som er Helligdommens Tjener og det sande Tabernakels, hvilket Herren haver opreist, og ikke et Menneske.

3. Thi hver Ypperstepræst indsættes til at frembære Gaver og Slagt-Offere; derfor er det fornødent, at ogsaa denne maa have Noget, som han kan offre.

4. Men skulde han være Præst paa Jorden, da var han det aldeles ikke, efterdi der ere Præster, som frembære Gaverne efter Loven;

5. hvilke tjene ved Afbildningen og Skyggen af det Himmelske, eftersom det blev Moses af Gud betydet, der han skulde berede Tabernaklet: see til, sagde han, du gjør Alting efter den Lignelse, der blev viist dig paa Bjerget.

6. Men nu haver han faaet en saa meget ypperligere Tjeneste, som han og er Midler for en bedre Pagt, hvilken er grundet paa bedre Forjættelser.

7. Thi dersom hiin første havde været ulastelig, da var der ikke bleven søgt Sted for en anden.

8. Men dadlende siger han til dem: see, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprette en ny Pagt med Israels Huus og med Juda' Huus;

9. ikke efter den Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, der jeg tog dem ved Haanden, at udføre dem af Ægyptens Land; thi de bleve ikke i min Pagt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger Herren.

10. Men denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med Israels Huus efter disse Dage, siger Herren: jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte; og jeg vil være dem en Gud, og de skulle være mig et Folk.

11. Og de skulle ikke lære hver sin Næste, og hver sin Broder og sige: kjend Herren; thi de skulle alle kjende mig, fra den Lille iblandt dem indtil den Store iblandt dem.

12. Thi jeg vil være naadig imod deres Uretfærdigheder, og ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.

13. Idet han siger: en ny, haver han erklæret den første for gammel; men det, som er gammelt og forældet, er nær ved at forsvinde.

9. Capitel.

(I) Det gamle Tabernakel og den levitiske Gudstjeneste vare ufuldkomne, 1-10. (II) Det nye Tabernakel og Christi Offer ere fuldkomne, 11-14. (III) Christus er den nye Pagts Midler ved sit Blod, hvorpaa den gamle var et Forbillede, 15-23. (IV) Han gik ind i Himmelen selv for os, da han eengang havde offret sig selv, 24-28.

1. Vel havde ogsaa det første Tabernakel Anordninger for Gudstjenesten og en jordisk Helligdom.

2. Thi der var indrettet det forreste Tabernakel, hvori Lysestagen var og Bordet og Skuebrødene; dette kaldtes det Hellige.

3. Men bag det andet Forhæng var det Tabernakel, som kaldtes det Allerhelligste,

4. som havde det gyldne Røgelse-Kar og Pagtens Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken var en Guld-Krukke med Manna og Aarons blomstrende Stav og Pagtens Tavler.

5. Men ovenover den var Herlighedens Cherubim, som overskyggede Naadestolen; hvorom nu ikke er at tale stykkeviis.

6. Da nu dette var saaledes indrettet, gik Præsterne altid ind i det forreste Tabernakel, naar de forrettede Tjenesten;

7. men i det andet gik den Ypperstepræst alene ind eengang om Aaret, ikke uden Blod, hvilket han offrede for sig selv og Folkets Forseelser;

8. hvorved den Hellig Aand gav tilkjende, at Veien til Helligdommen endnu ikke var aabnet, saalænge det første Tabernakel endnu havde sit Stade;

9. hvilket var et Forbillede indtil den nærværende Tid, i hvilken endnu baade Gaver og Offere frembæres,

10. som ikke formaae fuldkommeligen efter Samvittigheden at hellige den, som

forretter Tjenesten, men alene
med Hensyn til Mad og
Drikke og de adskillige Af-
tvættelser og kjødelige Anord-
ninger, som vare paalagte
indtil Rettelsens Tid.
11. Men da Christus kom,
en Ypperstepræst for det til-
kommende Gode, saa gik han
igjennem et større og fuld-
komnere Tabernakel, hvilket
ikke er gjort med Hænder,
det er: som ikke er af denne
Skabning,
12. hverken ved Blod af
Bukke eller Kalve, men ved
sit eget Blod, eengang ind i
Helligdommen, og fandt en
evig Forløsning.
13. Thi dersom Blod af
Øxne og Bukke og Asken af
en Kvie, hvormed de Urene
bestænkes, helliger til Kjødets
Reenhed:
14. hvor meget mere maa
da Christi Blod, som for-
medelst en evig Aand frem-
bar sig selv som et ulasteligt
Offer for Gud, rense Eders
Samvittighed fra døde Gjer-
ninger til at tjene den le-
vende Gud.
15. Og derfor er han det
nye Testamentes Midler, paa
det at, da der er skeet en Død
til Forløsning fra de Over-
trædelser, som vare begangne
under det første Testament,
de Kaldede maatte faae den
evige Arvs Forjættelse.
16. Thi hvor et Testament
er, der er det fornødent, at
hans Død, som haver gjort
Testamentet, skal finde Sted.
17. Thi et Testament bliver
først gyldigt ved Døden, efterdi
det endnu ikke haver Kraft,
medens han lever, som gjor-
de det.
18. Derfor blev det første
ikke heller indviet uden Blod.
19. Thi der alle Budene
efter Loven af Moses vare
forkyndte for alt Folket, tog
han Kalve- og Bukke-Blod
med Vand og Skarlagen-Uld
og Isop, og bestænkede Bogen
selv og alt Folket, sigende:
20. dette er den Pagts Blod,
hvilken Gud har villet slutte
med Eder.
21. Iligemaade bestænkede
han ogsaa Tabernaklet og
alle Tjenestens Redskaber med
Blodet.
22. Og næsten Alt bliver
efter Loven renset med Blod,
og uden Blods Udgydelse
skeer ikke Forladelse.
23. Altsaa var det fornødent,
at Afbildningerne af de him-
melske Ting skulde renses her-
ved, men de himmelske Ting
selv ved bedre Offere end disse.
24. Thi Christus gik ikke
ind i en Helligdom, gjort
med Hænder, som kun er et
Billede af den sande, men i
Himmelen selv, for nu at
aabenbares for Guds Ansigt
for os;
25. ikke heller, at han flere

Gange skulde offre sig selv, ligesom den Ypperstepræst hvert Aar gaaer ind i Helligdommen med fremmed Blod;

26. (ellers havde han ofte maattet lide fra Verdens Begyndelse;) men nu er han eengang i Tidernes Fuldkommelse aabenbaret for at afskaffe Synden ved sit Offer.

27. Og ligesom det er Menneskene beskikket, eengang at døe, men derefter Dommen,

28. saaledes er og Christus eengang offret for at borttage Manges Synder; anden Gang skal han uden Synd sees af dem, som forvente ham til Saliggjørelse.

10. Capitel.

(I) Loven med sine Offringer gjør ei fuldkommen, 1-4. (II) Derfor vilde Christus offre sig selv, 5-10. (III) Hans Offer borttager paa eengang alle Synder, saa at Gud vil ei ihukomme dem mere, 11-18. (IV) Derfor skulle de Troende retteligen bruge Christi Naade og opmuntre hverandre til at holde fast ved Tro og gode Gjerninger, 19-25. (V) Thi modvillige Syndere maae vente sig en svar Dom, 26-31. (VI) De Hebræer skulle blive ved i Tro og Taalmodighed, 32-39.

1. Thi Loven, som haver ikkun en Skygge af de tilkommende Goder, og ikke Tingenes Billede selv, kan aldrig ved de samme aarlige Offere, hvilke de bestandigen frembære, fuldkommen forsone dem, som dermed fremkomme.

2. Ellers maatte jo disse Offere have ophørt, efterdi de Offrende ikke mere vilde havt nogen Bevidsthed om Synder, naar de eengang vare rensede.

3. Men ved Offrene skeer aarligen Syndernes Ihukommelse.

4. Thi det er umuligt, at Blod af Oxne og Bukke kan borttage Synder.

5. Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: Slagt-Offer og Mad-Offer vilde du ikke, men et Legeme beredte du mig;

6. Brænd-Offere og Synd-Offere havde du ikke Behagelighed til.

7. Da sagde jeg: see, jeg kommer, (der er skrevet om mig i Bogens Rolle,) for at gjøre, Gud! din Villie.

8. Da han først havde sagt: Slagt-Offer og Mad-Offer og Brænd-Offere og Synd-Offere vilde du ikke, havde ei heller Behagelighed til dem, (og disse frembæres efter Loven),

9. saa siger han: see, jeg kommer, for at gjøre, Gud! din Villie. (Han ophæver det Første for at sætte det Andet.)

10. Ved hvilken Villie vi ere helliggjorte formedelst Jesu Christi Legemes Offrelse den ene Gang.

11. Og hver Præst staaer daglig for at tjene og for at offre mange Gange de samme Offere, hvilke aldrig kunne borttage Synder.
12. Men han, der han havde offret eet Offer for Synderne, sidder han for stedse hos Guds høire Haand,
13. biende iøvrigt, indtil hans Fjender blive lagte til hans Fødders Fodskammel.
14. Thi med eet Offer haver han for stedse fuldkommen forsonet dem, som helliggjøres.
15. Dette vidner ogsaa den Hellig Aand for os; thi efter først at have sagt:
16. denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med dem efter disse Dage, siger Herren: jeg vil give mine Love i deres Hjerter, og skrive dem i deres Sind;
17. da siger han: og jeg vil ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.
18. Men hvor disse ere forladte, der behøves ikke mere Offer for Synden.
19. Efterdi vi da, Brødre! have Frihed til at indgaae i Helligdommen ved Jesu Blod,
20. hvortil han indviede os en ny og levende Vei gjennem Forhænget, det er, hans Kjød;
21. og efterdi vi have en stor Præst over Guds Huus:
22. da lader os træde frem med et sanddru Hjerte, i Troens fulde Forvisning, Hjerterne ved Bestænkelsen rensede fra en ond Samvittighed, og Legemet aftvættet med reent Vand.
23. Lader os holde fast ved Haabets urokkelige Bekjendelse; thi han er trofast, som gav Forjættelsen;
24. og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kjærlighed og gode Gjerninger,
25. og ikke forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skik, men formane hverandre, og det saa meget des mere, som I see, at Dagen nærmer sig.
26. Thi synde vi med Villie, efterat have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden,
27. men en frygtelig Forventelse af Dommen, og en brændende Nidkjærhed, som skal fortære de Gjenstridige.
28. Naar Nogen haver brudt Mose Lov, døer han uden Barmhjertighed efter to eller tre Vidners Udsagn:
29. hvor meget værre Straf, mene I, at den skal agtes værd, som træder Guds Søn med Fødder og ringeagter Pagtens Blod, hvormed han var helliget, og forhaaner Naadens Aand?
30. Thi vi kjende den, som haver sagt: mig hører Hevnen til, jeg vil betale, siger

Herren; og atter: Herren skal dømme sit Folk.

31. Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

32. Kommer de forrige Dage ihu, i hvilke I, efterat I vare blevne oplyste, udholdt en stor Kamp mod Lidelser,

33. idet I deels selv ved Forsmædelser og Trængsler bleve et Skuespil, deels toge Deel med dem, som fristede saadanne Kaar.

34. Thi baade havde I Medlidenhed med mine Baand, og I skikkede Eder med Glæde deri, at man røvede Eders Gods, vidende, at I have i Eder selv et bedre og blivende Gods i Himlene.

35. Kaster derfor ikke Eders Frimodighed bort, hvilken haver en stor Belønning;

36. thi I have Taalmodighed behov, at, naar I have gjort Guds Villie, I da kunne faae Forjættelsen.

37. Thi der er endnu kun en liden Stund, indtil den kommer, der skal komme, og han skal ikke tøve.

38. Men den Retfærdige af Troen skal leve; og dersom Nogen unddrager sig, haver min Sjæl ikke Behagelighed i ham,

39. Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig til deres Fordærvelse, men af dem, som troe til Sjælens Frelse.

11. Capitel.

(I) Troens Væsen og Virkning, 1-3. (II) Exempler derpaa vare Abel, Enoch, Noah, 4-7. (III) Abraham, Sara, Isaak, Jakob, Joseph, 8-22. (IV) Amram, Moses, Josva, Rahab, 23-31. (V) Og Andre, hvilke troede paa Forjættelserne, skjøndt de ikke bleve opfyldte til deres Tid, 32-40.

1. Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees.

2. Ved den fik de Gamle godt Vidnesbyrd.

3. Ved Tro forstaae vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa at de Ting, som sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilsyne.

4. Formedelst Tro offrede Abel Gud et bedre Offer, end Cain, og for den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu, alligevel han er død.

5. Formedelst Tro blev Enoch borttagen, at han ikke skulde see Døden, og blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud.

6. Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver

deres Belønner, som søge ham.

7. Formedelst Tro var det, at Noah, advaret af Gud om det, som endnu ikke saaes, frygtede Gud og beredte Arken til sit Huses Frelse; ved den fordømte han Verden, og blev Arving til Retfærdigheden af Troen.

8. Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgaae til det Sted, som han skulde tage til Arv: og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom.

9. Formedelst Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land, som i et fremmed, boende udi Pauluner med Isaak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse;

10. thi han forventede den Stad, som haver Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.

11. Formedelst Tro fik selv Sara Kraft til at undfange, og fødte over hendes Alders Tid; thi hun agtede ham at være trofast, som havde lovet det.

12. Derfor avledes og af Een, og det en Kraftesløs, som Stjerner paa Himmelen i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, det utallige.

13. I Tro døde alle disse, uden at have opnaaet Forjættelserne, men saae dem langt borte, og lode sig overbevise, og hilsede dem og bekjendte, at de vare Gjester og Udlændinge paa Jorden.

14. Men de, som sige Saadant, give klarligen tilkjende, at de søge et Fædreneland.

15. Og dersom de havde havt det i Tanker, hvorfra de vare udgangne, havde de vel havt Tid at vende tilbage;

16. men nu hige de efter et bedre, det er et himmelsk; derfor blues Gud ikke ved dem, at kaldes deres Gud; thi han haver beredt dem en Stad.

17. Formedelst Tro offrede Abraham Isaak, der han fristedes, ja den Eenbaarne offrede han, som havde annammet Forjættelserne,

18. til hvem der var sagt: i Isaak skal Sæd fremkaldes dig;

19. thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at opreise fra de Døde, og i en Lighed dermed fik han ham ogsaa tilbage.

20. Formedelst Tro om det Tilkommende velsignede Isaak Jakob og Esau.

21. Formedelst Tro velsignede Jakob, der han døde, hver af Josephs Sønner og tilbad, lænende sig over sin Stav.

22. Formedelst Tro erindrede Joseph døende Israels Børns Udgang, og gav Befaling om sine Been.

23. Formedelst Tro blev

Moses, der han var født, skjult tre Maaneder af sine Forældre, fordi de saae, at Barnet var deiligt, og de frygtede ikke for Kongens Befaling.

24. Formedelst Tro negtede Moses, der han var bleven stor, at kaldes Pharaos Datters Søn,

25. og valgte heller at lide Ondt med Guds Folk, end at have Syndens timelige Nydelse,

26. agtende Christi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Liggendefæ; thi han saae hen til Belønningen.

27. Formedelst Tro forlod han Ægypten og frygtede ikke for Kongens Vrede; thi han holdt hardt ved den Usynlige, som om han saae ham.

28. Formedelst Tro anordnede han Paasken og Blods-Bestænkelsen, at den, som ødelagde de Førstefødte, skulde ikke røre dem.

29. Formedelst Tro gik de igjennem det røde Hav, som igjennem tørt Land; men da Ægypterne forsøgte det, druknede de.

30. Formedelst Tro faldt Jerichos Mure, efterat de vare omgangne i syv Dage.

31. Formedelst Tro omkom Rahab den Skjøge ikke med de Vantroe; thi hun annammede Speiderne med Fred.

32. Dog hvi skal jeg tale mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon, om Barak og Samson og Jephta, om David og Samuel og Propheterne,

33. hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund,

34. slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at vige;

35. Kvinder fik deres Døde igjen opstandne; Andre bleve udspilede til Piinsel, og toge ikke imod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse;

36. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel;

37. de bleve stenede, gjennemsaugede, fristede, henrettede med Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede,

38. (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter.

39. Og disse alle, enddog de havde Vidnesbyrd for deres Tro, naaede ikke Forjættelsen;

40. efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

12. Capitel.

(I) Han formaner dem til at stride og lide efter alle Troendes og Jesu Exempel til deres eget Gavn, 1-11. (II) De skulle gaae frem med sikkre Trin, søge Fred og Hellighed, see til, at de ikke miste Naaden, 12-17. (III) Thi de vare ikke komne til Sinai, men til Zions Bjerg og til stor Herlighed, 18-24. (IV) Hvorfore de des mere burde frygte for Guds retfærdige Vrede, 25-29.

1. Derfor lader og os, efterdi vi have en saadan Skare af Vidner omkring os, aflægge al Byrde og Synden, som lettelig forraster os, og med Standhaftighed gjennemløbe den os anviste Bane;

2. idet vi see hen til Troens Begynder og Fuldkommer Jesus, hvilken, istedetfor den Glæde, han havde for sig, led taalmodeligen Korset, idet han foragtede Forhaanelsen, og sidder nu ved høire Side af Guds Throne.

3. Betragter den, som haver taalmodeligen lidt en saadan Modsigelse af Syndere imod sig, at I ikke blive trætte og forsage i Eders Sjæle.

4. Endnu stode I ikke imod indtil Blodet, idet I strede imod Synden;

5. og I have glemt den Formaning, der taler til Eder som til Børn: min Søn! agt ikke Herrens Revselse ringe, vær ikke heller forsagt, naar du tugtes af ham;

6. thi hvem Herren elsker, den revser han, og han tugter haardeligen hver Søn, som han antager sig.

7. Dersom I lide Revselse, handler Gud med Eder som med Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke revser?

8. Men dersom I ere uden Revselse, i hvilken Alle ere blevne deelagtige, da ere I nægte, og ikke Børn.

9. Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige, og leve?

10. Thi hine revsede os for faa Dage efter deres Tykke, men han revser os til Nytte, paa det vi skulle blive deelagtige i hans Hellighed.

11. Men al Revselse, imedens den er nærværende, synes ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse, men siden giver den igjen dem, som derved ere øvede, Retfærdigheds salige Frugt.

12. Derfor retter de slappe Hænder og de afmægtige Knæe,

13. og gjører sikkre Trin med Eders Fødder, at ikke det Halte skal drages mere af Lave, men snarere helbredes.

14. Stræber efter Fred med hver Mand og efter Hellighed, uden hvilken Ingen skal see Herren;

15. og seer til, at ikke Nogen forsømmer Guds Naades Tid,

at ikke nogen bitter Rod skyder op og gjør Forvirring, saa at Mange ved den smittes;

16. at ikke Nogen er en Skjørlevner eller en Vanhellig, som Esau, som for een Ret Mad afhændede sin Førstefødsels-Rettighed.

17. Thi I vide, at han og derefter, der han vilde arve Velsignelsen, blev forskudt; thi han fandt ikke Sted for sin Anger, alligevel han med Graad søgte derom.

18. I ere jo ikke komne til hiint bævende Bjerg, antændt af Ild, og til Mulm og Mørke og Uveir,

19. og til Basunens Lyd og til Ordenes Røst, hvorom de, der hørte den, bade, at der ikke mere maatte tales til dem.

20. Thi de fordroge ikke det, som var budet, at endog, dersom et Dyr rørte ved Bjerget, skulde det stenes eller fældes med et Pileskud.

21. Og saa frygteligt var Synet, at Moses sagde: jeg er forfærdet og bæver.

22. Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinde,

23. til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himlene, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander;

24. og til den nye Pagts Midler, Jesus, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel.

25. Vogter Eder, at I ikke forskyde den, som taler. Thi undflyede de ikke, som forskøde ham, der talede Guds Ord paa Jorden, da skulle vi meget mindre, dersom vi ere gjenstridige mod ham fra Himlene,

26. hvis Røst da bevægede Jorden; men nu har han lovet, sigende: endnu eengang ryster jeg ikke alene Jorden, men og Himmelen.

27. Men dette: endnu eengang, giver tilkjende, at de Ting, der bevæges, skulle omskiftes, efterdi de ere gjorte, paa det de, der ikke bevæges, skulle blive ved.

28. Efterdi vi da have bekommet et ubevægeligt Rige, saa lader os holde fast ved Naaden, ved hvilken vi kunne tjene Gud velbehageligen, med Undseelse og Ærefrygt.

29. Thi og vor Gud er en fortærende Ild.

13. Capitel.

(I) De skulle bevise Kjærlighed, Medlidenhed, Kydskhed, Nøisomhed og Tillid til Gud, 1-6. (II) Give Agt paa deres Lærere, og efterfølge disses Tro til Christus, som er altid den samme og det rette Offer, hvis Forsmædelse vi skulle bære, 7-15. (III) De skulle gjøre vel, lyde deres Lærere og bede for

Apostelen, 16-22. (IV) Han giver Efterretning om Timotheus, hilser dem og ønsker dem Naade, 23-25.

1. Broder-Kjærligheden blive ved!

2. Glemmer ikke Gjestfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.

3. Kommer de Bundne ihu, som selv medbundne; dem, der lide ilde, som de, der og selv ere i Legemet.

4. Ægteskabet være hæderligt hos Alle, og Ægtesengen ubesmittet; men Skjørlevnere og Hoerkarle skal Gud dømme.

5. Eders Vandel være uden Gjerrighed! Nøies med det, I have; thi han haver selv sagt: jeg vil ingenlunde slippe dig, og ingenlunde forlade dig,

6. saa at vi kunne sige med frit Mod: Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gjøre mig?

7. Kommer Eders Veiledere ihu, som have forkyndet Eder det Guds Ord; og naar I betragte Udgangen af deres Vandel, da efterfølger deres Tro.

8. Jesus Christus er i Gaar og i Dag den Samme, ja til evig Tid.

9. Lader Eder ikke omdrive af de mangehaande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Mad, hvoraf de ingen Nytte have havt, som holdt sig dertil.

10. Vi have et Alter, af hvilket de ikke have Ret at æde, som tjene ved Tabernaklet.

11. Thi de Dyr, hvis Blod indbæres ved den Ypperstepræst i Helligdommen for Synden, deres Kroppe opbrændes udenfor Leiren;

12. hvorfor Jesus og led udenfor Porten, at han skulde hellige Folket ved sit Blod.

13. Derfor lader os gaae ud til ham udenfor Leiren, idet vi bære hans Forsmædelse;

14. thi vi have her ikke en blivende Stad, men søge efter den tilkommende.

15. Ved ham lader os da altid frembære Gud Lov-Offer, det er, en Frugt af Læber, som bekjende hans Navn.

16. Men glemmer ikke at gjøre vel og at meddele; thi saadanne Offere behage Gud vel.

17. Lyder Eders Veiledere og værer dem hørige; thi de vaage over Eders Sjæle, som de, der skulle gjøre Regnskab, at de kunne gjøre dette med Glæde, og ikke sukkende; thi dette er Eder ikke gavnligt.

18. Beder for os; thi vi fortrøste os til, at vi have en god Samvittighed, som de, der lægge Vind paa at omgaaes vel i alle Ting.

19. Og jeg formaner Eder des mere til at gjøre dette,

paa det jeg des snarere kan gives Eder igjen.
20. Men Fredens Gud, som ved en evig Pagts Blod udførte fra de Døde den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus,
21. han befæste Eder i al god Gjerning, til at gjøre hans Villie, og han virke i Eder det, som er velbehageligt for ham selv, ved Jesus Christus; ham være Ære i al Evighed! Amen.
22. Jeg beder Eder, Brødre! at I fordrage dette Formanings-Ord; thi korteligen haver jeg skrevet Eder til.
23. Vider, at Broderen Timotheus er given løs, med hvem jeg vil see Eder, dersom han kommer snart.
24. Hilser alle Eders Veiledere og alle de Hellige. De af Italien hilse Eder.
25. Naaden være med Eder alle! Amen.

St. Jacobi almindelige Brev.

1. Capitel.

(I) Jakob hilser de Omvendte af de tolv Stammer, formaner dem til Glæde i Trængsler, til Bøn og Tro, 1-8. (II) Priser de Fornedrede salige fremfor de Rige, 9-12. (III) Fristelse til det Onde er af os selv; men de gode Gaver ere af Gud, 13-18. (IV) Man skal være langsom til at tale og til Vrede, 19-20. (V) Annamme Ordet, og gjøre derefter, 21-25. (VI) Hvo der er en sand Gudsdyrker, 26. 27.

1. Jakob, Guds og den Herres Jesu Christi Tjener, til de tolv Stammer, som ere i Adspredelsen, Hilsen.
2. Mine Brødre! agter det for idel Glæde, naar I falde udi adskillige Fristelser,
3. vidende, at Eders Troes Forsøgelse virker Standhaftighed;
4. men Standhaftigheden frembringe fuldkommen Gjerning, paa det I skulle være fuldkomne og uden Mangel, saa Eder fattes Intet.
5. Men dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham.
6. Men han bede i Troen, Intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havs-Bølge, der røres og drives af Veiret.
7. Ikke tænke det Menneske, at han skal faae Noget af Herren;
8. en tvesindet Mand er han, ustadig i alle sine Veie.
9. Den Broder, som er ringe, rose sig af sin Høihed,
10. men den Rige af sin Ringhed; thi han skal forgaae som Blomster paa Græs.
11. Thi Solen gik op med

Hede og gjorde Græsset visnet, og Blomstret derpaa faldt af, og den deilige Skikkelse, som var at see derpaa, blev fordærvet. Saaledes skal og den Rige visne i sine Veie.
12. Salig er den Mand, som taalmodeligen lider Fristelse; thi naar han er bleven fristet, skal han faae Livsens Krone, hvilken Herren haver lovet dem, som ham elske.
13. Ingen sige, naar han fristes: jeg fristes af Gud; thi Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller Ingen.
14. Men Hver fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begjerlighed;
15. derefter, naar Begjerligheden haver undfanget, føder den Synd; men naar Synden er fuldkommet, føder den Død.
16. Farer ikke vild, mine elskelige Brødre!
17. Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omskiftelse.
18. Efter sit Raad fødte han os formedelst Sandheds Ord, at vi skulde være en Førstegrøde af hans Skabninger.
19. Derfor, mine elskelige Brødre! være hvert Menneske snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede;
20. thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud.
21. Derfor aflægger al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gjøre Eders Sjæle salige.
22. Men vorder Ordets Gjørere, og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage Eder selv.
23. Thi dersom Nogen er Ordets Hører, og ikke dets Gjører, han er lig en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Speil;
24. thi han betragtede sig selv, og gik bort og glemte strax, hvordan han var.
25. Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov, og bliver ved dermed, denne er ikke bleven en glemsom Tilhører, men Gjerningens Gjører; denne skal vorde salig i sin Gjerning.
26. Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig.
27. En reen og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres

Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet af Verden.

2. Capitel.

(I) De skulle ikke ansee Personer, 1-7. (II) Men bevise Kjærlighed mod Alle, og vandre efter alle Herrens Bud, 8-13. (III) Tro uden Gjerninger er død, 14-26.

1. Mine Brødre! haver ikke den Herres Jesu Christi, den Herliggjortes, Tro med Personsons Anseelse.

2. Thi dersom der kommer en Mand ind i Eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i skinnende Klædebon, men der kommer ogsaa en Fattig ind i skident Klædebon;

3. og I fæste Øie paa den, som bærer det skinnende Klædebon, og sige til ham: du, sæt dig her hæderligen; og I sige til den Fattige: du, staa der, eller sid dernede ved min Fodskammel:

4. gjøre I da ikke ubillig Forskjel hos Eder selv, og blive Dommere efter onde Tanker?

5. Hører, mine elskelige Brødre! haver Gud ikke udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, til at vorde rige i Troen og Arvinger til det Rige, hvilket han haver lovet dem, som ham elske?

6. Men I forhaane den Fattige! Er det ikke de Rige, som underkue Eder, og som drage Eder for Domstolene?

7. Bespotte de ikke det gode Navn, med hvilket I ere nævnede?

8. Dersom I da fuldkomme den kongelige Lov efter Skriften: du skal elske din Næste som dig selv, gjøre I vel;

9. men dersom I ansee Personer, gjøre I Synd, og overbevises af Loven som Overtrædere.

10. Thi hvo som holder den ganske Lov, men støder an i eet Bud, er bleven skyldig i alle.

11. Thi den, som sagde: du skal ikke bedrive Hoer, sagde ogsaa: du skal ikke ihjelslaae. Dersom du da ikke bedriver Hoer, men ihjelslaaer, da er du bleven Lovens Overtræder.

12. Taler saaledes, og gjører saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov.

13. Thi der skal gaae en ubarmhjertig Dom over den, som ikke gjør Barmhjertighed; men Barmhjertighed træder frimodig for Dommen.

14. Hvad gavner det, mine Brødre! om Nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gjerninger? mon den Tro kan frelse ham?

15. Dersom en Broder eller Søster ere nøgne og fattes den daglige Næring,

16. men Nogen af Eder siger til dem: gaaer bort i Fred, varmer Eder og mæt-

ter Eder; men I give dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørft: hvad Gavn er det?

17. Ligesaa og Troen, dersom den ikke haver Gjerninger, er den død i sig selv.

18. Der maatte da Nogen sige: du haver Troen, og jeg haver Gjerninger; viis mig din Tro af dine Gjerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjerninger.

19. Du troer, at Gud er een; du gjør vel; Djævlene troe det ogsaa, og skjælve.

20. Men vil du vide, o du forfængelige Menneske! at Troen uden Gjerninger er død?

21. Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger, der han offrede sin Søn Isaak paa Alteret?

22. Seer du, at Troen virkede med hans Gjerninger, og at ved Gjerninger blev Troen fuldkommet?

23. Og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven.

24. See I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene?

25. Desligeste og Rahab den Skjøge, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gjerninger, der hun annammede Sendebudene, og udlod dem ad en anden Vei?

26. Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger.

3. Capitel.

(I) De skulle ei letteligen tage sig for at være Andres Lærere; thi Tungen betvinges vanskeligen, og misbruges ofte, 1-12. (II) Den rette Viisdom viser sig i Sagtmodighed, er uden Nid og Trætte og bærer gode Frugter, 13-18.

1. Mine Brødre! ikke mange af Eder blive Lærere, vidende, at vi skulle faae større Ansvar.

2. Thi vi støde alle an i mange Ting! dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, istand til at holde det ganske Legeme i Tømme.

3. See, vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, at de skulle adlyde os, og vi vende deres ganske Legeme.

4. See, ogsaa Skibene, endog de ere saa store og drives af stærke Veir, vendes med et saare lidet Roer, hvor Styrmandens Fart vil hen.

5. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men pukker storligen. See, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den!

6. Ogsaa Tungen er en

Ild, en Verden af Uretfærdighed! Saaledes er Tungen iblandt vore Lemmer; den besmitter det ganske Legeme, og sætter Slægt efter Slægt i Brand, selv sat i Brand af Helvede.

7. Thi al Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Ormes og Havdyrs, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur;

8. men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift.

9. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Lignelse.

10. Af den samme Mund udgaaer Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke saa at være.

11. Mon en Kilde kan udgyde af det samme Væld sødt Vand og beeskt?

12. Mon et Figentræ, mine Brødre! kan give Oliver, eller et Viintræ Figen? Saa kan ingen Kilde give salt og sødt Vand.

13. Er Nogen viis og forstandig iblandt Eder, han vise ved god Omgængelse sine Gjerninger i viis Sagtmodighed.

14. Men have I beesk Nid og Kivagtighed i Eders Hjerter, da roser Eder ikke, eller lyver mod Sandheden.

15. Denne er ikke Viisdommen, som kommer ovenfra, men jordisk, kjødelig, djævelsk;

16. thi hvor Nid og Trætte er, der er Forvirring og al ond Handel.

17. Men den Viisdom herovenfra er først reen, dernæst fredsommelig, billig, lader sig gjerne sige, er fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skrømt.

18. Men Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som holde Fred.

4. Capitel.

(I) De kjødelige Lyster foraarsage Krig og Strid, forhindre Bønhørelsen, gjøre os til Guds Fjender, 1-4. (II) Aanden giver Kraft mod de onde Lyster, 5. 6; derfor skal man ydmyge sig under Gud, holde sig nær til ham, og saa modstaae det Onde, 7-10. (III) Man skal ei bagtale og ei dømme, 11. 12. (IV) Ei forlade sig paa det Tilkommende, 13-17.

1. Hvoraf er saa megen Krig og Strid iblandt Eder? er det ikke heraf, af Eders Lyster, som stride i Eders Lemmer?

2. I begjere og have ikke, I slaae ihjel og bære Nid, og kunne ikke faae; I føre Strid og Krig, men I have ikke, fordi I ikke bede.

3. I bede, og faae ikke, fordi I bede ilde, at I det

kunne fortære i Eders Vellyster.

4. I Hoerkarle og Hoerkvinder! vide I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fjendskab? Derfor, hvo som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende.

5. Eller mene I, at Skriften taler forgjeves? mon den Aand, som boer i os, opvækker Avind? Den giver jo større Naade.

6. Derfor siger Skriften: Gud imodstaaer de Hoffærdige, men giver de Ydmyge Naade.

7. Værer derfor Gud underdanige; staaer Djævelen imod, saa skal han flye fra Eder;

8. holder Eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til Eder. Renser Hænderne, I Syndere! og luttrer Hjerterne, I Tvesindede!

9. Jamrer og sørger og græder; Eders Latter omvendes til Sorrig, og Glæden til Bedrøvelse!

10. Ydmyger Eder for Herren, saa skal han ophøie Eder.

11. Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Hvo som taler ilde om sin Broder og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du ikke Lovens Gjører, men dens Dommer.

12. Een er Lovgiveren, som er mægtig til at frelse og fordærve; hvo er du, som dømmer den Anden?

13. Nu velan, I, som sige: i Dag eller i Morgen ville vi gaae til den eller den Stad, og blive der eet Aar, og kjøbslaae og vinde;

14. I, som ikke vide, hvad i Morgen skee skal; thi hvad er Eders Liv? Det er jo en Damp, som er tilsyne en liden Tid, men derefter forsvinder.

15. I den Sted I skulde sige: dersom Herren vil, og vi leve, da ville vi gjøre dette eller det.

16. Men nu rose I Eder i Eders Hovmodighed; al saadan Roes er ond.

17. Derfor, hvo som veed at gjøre Godt, og gjør det ikke, ham er det Synd.

5. Capitel.

(I) De Rige bør ei hovmode sig af deres Rigdom, og ei forholde Dagløunerne deres Løn, 1-4; ei leve i Vellyst, ei fordømme den Retfærdige, 5. 6. (II) Man skal være langmodig, ikke hevngjerrig, men taalmodig i Lidelse efter de Helliges Exempel, 7-11. (III) Ikke sværge, men bede, og lade bede for sig, 12-15; bekjende Synderne for hverandre, 16-18. (IV) Omvende de Vildfarende, 19. 20.

1. Velan nu, I Rige! græder og hyler over de Elendigheder, som komme over Eder!

2. Eders Rigdom er raad-

net, og Eders Klæder ere mølædte;

3. Eders Guld og Sølv er forrustet, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd imod Eder og æde Eders Kjød som en Ild; I have samlet Liggendefæ i de sidste Dage.

4. See, Arbeidernes Løn, som høstede Eders Marker, hvilken I have forholdet, skriger, og Høstfolkenes Raab ere komne ind for den Herre Zebaoths Øren.

5. I levede kræseligen paa Jorden og vare vellystige; I gjorde Eders Hjerter tilgode som paa en Slagtedag.

6. I fordømte, I dræbte den Retfærdige; han staaer Eder ikke imod.

7. Derfor værer taalmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse. See, Bonden forventer Jordens dyrebare Frugt, han bier taalmodig efter den, indtil den faaer tidlig Regn og sildig Regn.

8. Værer I og taalmodige, styrker Eders Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær.

9. Sukker ikke mod hverandre, Brødre; at I ikke skulle fordømmes; see, Dommeren staaer for Døren.

10. Mine Brødre! tager Propheterne, hvilke have talet i Herrens Navn, til Exempel paa at lide Ondt og være taalmodige.

11. See, vi prise dem salige, som taalmodeligen lide. I have hørt Jobs Taalmodighed og vide Udfaldet fra Herren; thi Herren er saare miskundelig og forbarmende.

12. Men for Alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken ved Himmelen eller ved Jorden eller nogen anden Ed; men Eders Ja være Ja, og Nei være Nei, at I skulle ikke falde under Dommen.

13. Lider Nogen iblandt Eder Ondt, han bede; er Nogen vel tilmode, han synge.

14. Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham, og salve ham med Olie i Herrens Navn;

15. og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og haver han gjort Synder, skulle de forlades ham.

16. Bekjender Overtrædelserne for hverandre, og beder for hverandre, at I kunne læges; en Retfærdigs Bøn formaaer Meget, naar den er alvorlig.

17. Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergiven med os, og han bad en Bøn, at det skulde ikke regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maaneder.

18. Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt.

19. Brødre! dersom Nogen iblandt Eder er faren vild fra Sandheden, og Nogen omvender ham,
20. den vide, at hvo som omvender en Synder fra hans Veis Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden, og skjuler Synders Mangfoldighed.

St. Petri første almindelige Brev.

1. Capitel.

(I) Petrus ønsker de Udvalgte i Asien osv. Naade, 1. 2. (II) Lover Gud for deres Igjenfødelse til et levende Haab, 3-9; lærer, at Propheterne have ransaget, ja Englene begjeret at gjennemskue denne Saliggjørelse, 10-12. (III) Formaner dem til en stadig Tro, Lydighed, hellig Omgængelse, reen Kjærlighed ved Guds Ords Kraft, 13-25.

1. Petrus, Jesu Christi Apostel, til Udlændingene af Adspredelsen i Pontus, Galatien, Cappadocien, Asien og Bithynien,
2. udvalgte efter Gud Faders Bestemmelse, i Aandens Helliggjørelse, til Lydighed mod Jesus Christus og Renselse ved hans Blod, Naade og Fred vorde Eder mangfoldigen!
3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhjertighed haver igjenfødt os til et levende Haab ved Jesu Christi Opstandelse fra de Døde,
4. til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til Eder,
5. hvilke ved Guds Magt bevogtes ved Troen til den Frelse, som er rede at aabenbares i den sidste Tid.
6. Herover fryder Eder, om I og nu en liden Stund, hvis saa skal være, bedrøves i adskillige Fristelser,
7. paa det Eders prøvede Tro, (som er meget dyrebarere end det forgængelige Guld, hvilket dog prøves ved Ilden), maa befindes til Lov og Priis og Ære i Jesu Christi Aabenbarelse,
8. hvem I ikke have kjendt og dog elske, hvem I nu ikke see, men dog troe paa og fryde Eder med uudsigelig og forherliget Glæde,
9. opnaaende Maalet for Eders Tro, Sjælenes Frelse.
10. Om hvilken Frelse Propheterne have gransket og ransaget, hvilke have spaaet om den Naade, Eder skulde vederfares;
11. idet de ransagede, til hvilken eller hvordan en Tid Christi Aand, som var i dem,

henviste, da den forud vidnede om Christi Lidelser og den derpaa følgende Herlighed.

12. Thi det var dem aabenbaret, at de ikke for dem selv, men for os, besørgede dette, som nu er blevet Eder kundgjort af dem, der have forkyndt Eder Evangelium i den Hellig Aand, som blev sendt af Himmelen; hvilke Ting Englene begjere at gjennemskue.

13. Derfor omgjorder Eders Sinds Lænder, værer ædrue, og sætter Eders Haab aldeles til den Naade, som bliver Eder til Deel i Jesu Christi Aabenbarelse.

14. Som lydige Børn stikker Eder ikke efter de forrige Lyster i Eders Vankundighed;

15. men efter den Hellige, som Eder kaldte, vorder og I hellige i al Omgængelse.

16. Derfor er der skrevet: vorder hellige, thi jeg er hellig.

17. Og dersom I paakalde ham som Fader, der dømmer uden Persons Anseelse efter Enhvers Gjerning, da omgaaes med Frygt i Eders Udlændigheds Tid,

18. vidende, at I ikke med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, ere forløste fra Eders forfængelige Omgængelse, som Fædrene have overantvordet Eder,

19. men med Christi dyrebare Blod, som et ustraffeligt og lydeløst Lams,

20. som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider for Eder,

21. som formedelst ham troe paa Gud, der opreiste ham fra de Døde og gav ham Herlighed, saa Eders Tro og Haab maa være til Gud.

22. Renser Eders Sjæle i Sandheds Lydighed formedelst Aanden, til ustrømtet Broderkjærlighed, og elsker hverandre inderligen af et reent Hjerte,

23. I, som ere igjenfødte, ikke af forkrænkelig, men uforkrænkelig Sæd, ved Guds Ord, som lever og bliver evindeligen.

24. Thi alt Kjød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som Græssets Blomster: Græsset visner, og Blomsteret derpaa falder af,

25. men Herrens Ord bliver evindeligen; og dette er det Ord, som er forkyndt for Eder.

2. Capitel.

(I) De skulle aflægge det Onde, og hige efter Herrens Ord; Christus er Hjørnestenen, paa hvilken de Troende bygges til et aandeligt Huus, 1-10. (II) De skulle fly kjødelige Lyster, adlyde Øvrighed, være ustraffelige mod Alle, 11-17. (III) Tjenere skulle være underdanige, og lide Uret med Taalmodighed efter Christi Exempel, 18-25.

1. Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri og Avind og al Bagtalelse,

2. og higer som nyfødte Børn efter den aandelige uforfalskede Melk, at I kunne voxe ved den,

3. dersom I ellers have smagt, at Herren er god.

4. Kommer til ham, den levende Steen, der vel blev forskudt af Menneskene, men er udvalgt og dyrebar for Gud;

5. og vorder selv som levende Stene, opbyggede til at vorde et aandeligt Huus, til et helligt Præstedom, at frembære aandelige Offere, velbehagelige for Gud ved Jesus Christus.

6. Derfor hedder det og i Skriften: see, jeg sætter i Zion en Hoved-Hjørnesteen, som er udvalgt og dyrebar; og hvo som troer paa ham, skal ingenlunde beskæmmes.

7. Eder altsaa, som troe, tilkommer denne Ære; men for de Vantroe er denne Steen, hvilken Bygningsmændene forstøde, bleven til en Hoved-Hjørnesteen og en Anstødssteen og en Forargelses Klippe;

8. hvilke støde an, idet de ikke troe Ordet, hvortil de og vare bestemte.

9. Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit beundringsværdige Lys;

10. I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk; som ikke havde erholdt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed.

11. I Elskelige! jeg formaner Eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde Eder fra kjødelige Lyster, som stride imod Sjælen.

12. Eders Omgængelse være god iblandt Hedningerne, at de, idet de bagtale Eder som Misdædere, kunne see Eders gode Gjerninger, og derover prise Gud paa Besøgelsens Dag.

13. Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld: være sig en Konge, som den Ypperste,

14. eller Befalingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misdædere, men dem til Lov, som gjøre Godt.

15. Thi saaledes er det Guds Villie, at I, ved at gjøre det Gode, skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie;

16. som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere.

17. Ærer Alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; ærer Kongen!

18. I Tjenere! værer Eders Herrer underdanige i al Ærefrygt, ikke alene de gode og billige, men ogsaa de fortrædelige.

19. Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Gjenvordigheder, naar han lider uretfærdigen.
20. Thi hvad er det for en Roes, dersom I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodigen? Men dersom I, naar I gjøre Godt og lide derfor, ere taalmodige, dette finder Naade for Gud.
21. Thi dertil ere I kaldte, efterdi Christus haver og lidt for os, efterladende os et Exempel, at I skulle efterfølge hans Fodspor.
22. Hvilken ikke haver gjort Synd, der blev og ikke funden Svig i hans Mund!
23. Hvilken ikke skjendte igjen, der han blev overskjendt, ikke truede, der han led, men overgav det til ham, som dømmer retfærdeligen;
24. hvilken selv bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet, paa det vi, afdøde fra Synden, skulle leve i Retfærdighed; ved hans Saar ere I lægte.
25. Thi I vare som vildfarende Faar, men ere nu omvendte til Eders Sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

3. Capitel.

(I) Om Kvindernes Lydighed og rette Prydelse, og om Mændenes Pligt. 1-7. (II) De skulle alle beflitte sig paa Kjærlighed, Enighed, Sagtmodighed, og gjøre det Gode; da behøve de ikke at frygte, om de end lide, 8-17. (III) Christus led for Syndere, men blev herligen ophøiet, 18-22.

1. Desligeste, I Kvinder! værer Eders Ægtemænd underdanige, paa det og, dersom Nogle ikke troe Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Kvindernes Omgængelse,
2. naar de skue Eders kydske Omgængelse i Herrens Frygt.
3. Eders Prydelse skal ikke være den udvortes, Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædedragt,
4. men Hjertets skjulte Menneske i en sagtmodig og stille Aands uforkrænkelige Væsen, hvilket er meget kosteligt for Gud.
5. Thi saaledes prydede sig og fordum de hellige Kvinder, som haabede paa Gud og vare deres Ægtemænd underdanige,
6. som Sara var Abraham lydig og kaldte ham Herre; og hendes Børn ere I blevne, dersom I gjøre Godt og ikke frygte for nogen Rædsel.
7. Desligeste, I Mænd! lever med Eders Hustruer, som med den svagere Deel, med Forstand, og beviser dem Ære, da de ogsaa ere Medarvinger til Livets Naadegave, paa det Eders Bønner ikke skulle forhindres.
8. Overhovedet værer alle ligesindede, medlidende, kjærlige

mod Brødrene, barmhjertige, velvillige;
9. betaler ikke Ondt med Ondt, eller Skjeldsord med Skjeldsord, men tvertimod velsigner, vidende, at I dertil ere kaldte, at I skulle arve Velsignelse.
10. Thi den, som vil elske Livet og see gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Svig;
11. han vende sig fra Ondt og gjøre Godt, han søge Fred og hige efter den.
12. Thi Herrens Øine ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er ogsaa over dem, som gjøre Ondt.
13. Og hvo er den, som kan skade Eder, dersom I beflitte Eder paa det Gode?
14. Men om I og lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige; men frygter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke, men helliger Gud Herren i Eders Hjerter.
15. Værer altid rede til at forsvare Eder med Sagtmodighed og Ærefrygt for Enhver, som begjerer Regnskab af Eder om det Haab, som er i Eder;
16. og haver en god Samvittighed, at de, der haane Eders gode Omgængelse i Christus, maae beskæmmes, idet de bagtale Eder som Misdædere.
17. Thi det er bedre (om det saa er Guds Villie), at lide, naar man gjør Godt, end naar man gjør Ondt.
18. Thi og Christus led eengang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden;
19. i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring,
20. som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet;
21. hvis Modbillede nu frelser os, Daaben, hvilken ikke er Renselse fra Kjødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Christi Opstandelse;
22. som, efterat han er faren til Himmelen, er hos Guds høire Haand, og Englene og Magterne og Kræfterne ere ham underlagte.

4. Capitel.

(I) De skulle væbne sig med Christi Sind, og affstaae fra Hedningernes Laster, om end disse bespotte dem derfor, 1-6. (II) De skulle være ædrue, vaage, bede, bevise Kjærlighed, være Guds troe Huusholdere, 7-11. (III) Glæde sig i Lidelser, ei lide som Misdæ-

dere, 12-16. (IV) En haardere Dom forestaaer de Ugudelige, 17-19.

1. Efterdi da Christus haver lidt for os i Kjødet, væbner Eder og med det samme Sind, (thi den, som haver lidt i Kjødet, haver ladet af fra Synden),
2. saa at I skulle leve den øvrige Tid i Kjødet, ikke fremdeles efter menneskelige Lyster, men efter Guds Villie.
3. Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livs-Tid have bedrevet Hedningernes Villie, vandrende i Uteerlighed, Lyster, Fylderi, Fraadseri, Drukkenskab og skjændig Afgudsdyrkelse;
4. hvorover de forundre sig, da I ikke løbe med til den samme Ryggesløsheds Dynd, og de bespotte Eder;
5. men de skulle gjøre ham Regnskab, som er rede til at dømme Levende og Døde.
6. Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.
7. Men alle Tings Ende nærmer sig; værer derfor ædrue og aarvaagne til Bønnen.
8. Men haver for alle Ting en inderlig Kjærlighed til hverandre; thi Kjærligheden skal skjule Synders Mangfoldighed.
9. Laaner hverandre gjerne Huus uden Knur.
10. Som Enhver haver faaet en Naadegave, saa tjener hverandre dermed, som gode Huusholdere over Guds mangeslags Naade.
11. Taler Nogen i Menigheden, han tale som Guds Ord; tjener Nogen deri, han tjene som af den Formue, hvilken Gud forlener, at Gud maa æres i alle Ting formedelst Jesus Christus; ham tilkommer Ære og Magt i al Evighed! Amen.
12. I Elskelige! forundrer Eder ikke over den Ildprøve, som I gjennemgaae Eder til en Forsøgelse, som om der hændtes Eder noget Underligt.
13. Men som I ere deelagtige i Christi Lidelser, saa glæder Eder, at I og ved hans Herligheds Aabenbarelse skulle glæde og fryde Eder.
14. Dersom I forhaanes for Christi Navns Skyld, ere I salige, thi Herlighedens og Guds Aand hviler paa Eder; hos hine bespottes den vel, men hos Eder herliggjøres den.
15. Thi Ingen af Eder lide som Morder eller Tyv eller Misdæder eller som den, der trænger sig ind i en fremmed Bestilling;
16. men lider han som en Christen, da skamme han sig ikke, men ære Gud i den Deel.

17. Thi det er Tiden, at Dommen skal begynde fra Guds Huus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det faae med dem, som ikke troe Guds Evangelium?

18. Og dersom den Retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den Ugudelige og Synderen komme frem?

19. Derfor skulle og de, som lide efter Guds Villie, befale ham, som en trofast Skaber, deres Sjæle ved at gjøre Godt.

5. Capitel.

(I) Apostelen formaner Lærerne, 1-4. (II) De Unge og alle Andre, meest til Ydmyghed, Tro paa Gud, og til at imodstaae Djævelen, 5-9. (III) Han beder, at Gud vil bevare dem, 10-11. (IV) Giver tilkjende, hvorfor han har skrevet, hilser og ønsker dem Fred, 12-14.

1. De Ældste iblandt Eder formaner jeg, som en Med-Ældste og Vidne til Christi Lidelser; som den, der og har Deel i Herligheden, der skal aabenbares:

2. vogter Guds Hjord, som er iblandt Eder, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed;

3. ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre for Hjorden;

4. og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I erholde Ærens uforvisnelige Krands.

5. Desligeste, I Unge! værer de Ældste underdanige; men værer alle hverandre underdanige, og smykker Eder med Ydmyghed; thi Gud staaer de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade.

6. Derfor ydmyger Eder under Guds vældige Haand, at han maa i sin Tid ophøie Eder.

7. Kaster al Eders Sorg paa ham, thi han haver Omhu for Eder.

8. Værer ædrue, vaager; thi Eders Modstander, Djævelen, gaaer omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge.

9. Staaer ham imod, faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa Eders Brødre i Verden.

10. Men al Naades Gud, som kaldte os til sin evige Herlighed i Christus Jesus efter en kort Tids Lidelse, han selv berede, styrke, bekræfte, grundfæste Eder!

11. Ham være Ære og Magt i al Evighed! Amen.

12. Med Silvanus, den trofaste Broder, (thi det holder jeg ham for), haver jeg i Korthed skrevet Eder til, og formaner og vidner, at denne er Guds sande Naade, i hvilken I staae.

13. Den medudvalgte Menighed i Babylon hilser Eder, saa og Marcus, min Søn.

14 Hilser hverandre med Kjærligheds Kys. Fred være med Eder alle, som ere i Christus Jesus! Amen.

St. Petri andet almindelige Brev.

1. Capitel.

(I) Petrus ønsker de Troende Naade efter de dyrebare Forjættelsers Indhold, som gives i Christus, 1-4. (II) Lærer, hvorledes de skulle bevise deres Tro og befæste deres Udvælgelse, 5-11. (III) Og hvorfor han har villet paaminde dem, 12-15. (IV) Det er ikke Fabler, som han har underviist dem om; thi han haver selv seet Christi Herlighed, hvorved Propheternes Ord bekræftes, 16-21.

1. Simon Petrus, Jesu Christi Tjener og Apostel, til dem, der have faaet samme dyrebare Tro, som vi, ved vor Guds og Frelsers Jesu Christi Retfærdighed:

2. Naade og Fred vorde Eder mangfoldigen i Guds og Jesu vor Herres Erkjendelse!

3. Saasom hans guddommelige Magt haver skjenket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, ved hans Kundskab, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft,

4. ved hvilke de største og dyrebare Forjættelser ere os skjenkede, at I ved disse skulle blive deelagtige i den guddommelige Natur, naar I flye denne Verdens Forkrænkelighed i Lyster:

5. saa anvender al Flid just herpaa, og beviser i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab,

6. men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed,

7. men i Gudfrygtigheden Broder-Kjærlighed, men i Broder-Kjærligheden Kjærlighed til Alle.

8. Thi naar dette findes hos Eder og i Overflødighed, lader det Eder ikke blive ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse.

9. Thi den, som ikke haver dette, er blind, tillukker Øinene og har glemt Renselsen fra sine forrige Synder.

10. Derfor, Brødre! anvender des mere Flid at befæste Eders Kald og Udvælgelse; thi naar I gjøre dette, skulle I ikke nogensinde støde an.

11. Thi saaledes skal Eder rigeligen gives Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Christi evige Rige.

12. Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paaminde Eder om dette, hvorvel I vide det og ere styrkede i den Sandhed, som er tilstede hos os.

13. Men jeg agter det ret at vække Eder ved Paamindelse, saalænge jeg er i dette Paulun,

14. da jeg veed, at mit

Paulus Aflæggelse er snart forhaanden, ligesom og vor Herre Jesus Christus haver aabenbaret mig.

15. Jeg vil og gjøre min Flid, at I efter min Bortgang altid kunne have, hvad der kan kalde Eder dette i Erindring.

16. Thi vi have ikke fulgt kløgtige Fabler, da vi kundgjorde Eder vor Herres Jesu Christi Kraft og Tilkommelse, men vi vare selv Øienvidner til hans Majestæt.

17. Thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, idet en saadan Røst skete til ham fra den majestætiske Herlighed: denne er min Søn den elskelige, i hvem jeg haver Velbehagelighed.

18. Og vi hørte denne Røst komme fra Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bjerg.

19. Og vi have det prophetiske Ord mere stadfæstet; og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa, som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjerter,

20. vidende dette først, at ingen Propheti i Skriften kan udlægges af sig selv;

21. thi aldrig er nogen Propheti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig Aand.

2. Capitel.

(I) Apostelen advarer mod falske Propheter, 1-3. (II) Lærer, at disse ei skulle undgaae Guds Straf, 4-9. (III) Især de, som vandre efter Kjødet og ere Bespottere, Gjerrige, Vellystige, Forførere, 10-19. (IV) Han beskriver deres ulykkalige Tilstand, som lade sig overvinde af det Onde, 20-22.

1. Men der vare og falske Propheter iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Secter og negte den Herre, som dem kjøbte; hvilke skulle føre over sig selv en hastig Fordærvelse.

2. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vei skal bespottes.

3. Og i Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af Eder; over dem er Dommen alt længe beredt, og deres Fordærvelse slumrer ikke.

4. Thi dersom Gud ikke sparede de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede, og overantvordede dem i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen;

5. og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Noah, den Retfærdighedens Prædiker, selv ottende, der han førte Syndfloden over de Ugudeliges Verden;

6. og gjorde Sodomas og Gomorras Stæder til Aske,

og fordømte dem til Ødelæggelse, saa han satte dem til et Exempel for dem, som i Fremtiden leve ugudeligen;
7. og udfriede den retfærdige Loth, som plagedes ved de Ugudeliges uteerlige Omgængelse;
8. (thi denne Retfærdige, imedens han boede iblandt dem, ængstede sig Dag fra Dag i sin retfærdige Sjæl over de skjændige Gjerninger, som han saae og hørte):
9. da veed Herren og at udfrie de Gudfrygtige af Fristelse, men at bevare de Uretfærdige til Dommens Dag at straffes,
10. og meest dem, som vandre efter Kjødet, i Besmittelsens Lyster, og foragte Herskab. Dristige, frække, bæve de ikke ved at bespotte Værdigheder,
11. da dog Englene, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottelig Dom imod dem for Herren.
12. Men disse, som ufornuftige Dyr, sandselige, fødte til Rov og Ødelæggelse, bespotte, hvad de ikke kjende, og skulle ødelægges i deres egen Ødelæggelse,
13. og erholde Uretfærdigheds Løn. Vellyst søge de i daglig Overdaadighed; en Skamplet og Skjændsel ere de; de gjøre sig lystige i deres Bedragerier, naar de holde Maaltid med Eder;
14. deres Øine ere fulde af Horeri og lade sig ikke styre fra Synden; de lokke de ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte, øvet i Gjerrighed, Forbandelsens Børn;
15. de have forladt den rette Vei og fare vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vei, hvilken elskede Uretfærdigheds Løn,
16. men fandt Straf for sin Overtrædelse: det umælende Lastdyr talede med menneskelig Røst og forhindrede Prophetens Daarlighed.
17. Disse ere vandløse Kilder, Skyer, som drives af Hvirvelvind, for hvilke Mørke og Mulm til evig Tid er bevaret.
18. Thi idet de tale Forfængeligheds stolte Ord, lokke de ved Kjødets Lyster i Uteerligheder dem, som virkeligen vare undflyede fra dem, der vandre i Vildfarelse,
19. idet de love dem Frihed, alligevel de selv ere Forkrænkelighedens Trælle; thi af hvem Nogen er overvunden, dens Træl er han og bleven.
20. Thi dersom de, der have undflyet Verdens Besmittelser ved den Herres og Frelsers Jesu Christi Erkjendelse, igjen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det Sidste med dem blevet værre end det Første.
21. Thi det havde været

dem bedre, at de ikke havde kjendt Retfærdighedens Vei, end at de, der de kjendte den, have vendt sig fra det hellige Bud, som var dem overantvordet.

22. Men det er skeet dem efter det sande Ordsprog: Hunden vender sig igjen til sit eget Spy, og Soen, som var toet, til den skidne Søle.

3. Capitel.

(I) Hensigten af dette Brev, 1. 2. (II) Herrens Dag skal ikke udeblive, 3-10. (III) Hvorledes de skulle berede sig til det, som forestaaer, vogte sig for Forførere, og voxe i Jesu Naade og Kundskab, 11-18.

1. Dette er nu, I Elskelige! det andet Brev, som jeg skriver Eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker Eders oprigtige Sind,

2. at I skulle komme de Ord ihu, som forud ere sagte af de hellige Propheter, og vores Bud, vi, som ere Herrens og Frelserens Apostler.

3. Vider da først dette, at i de sidste Dage skulle der komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster,

4. og sige: hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkomst? Thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse.

5. Thi de ville ikke vide dette, at ved Guds Ord bleve Himlene fordum, og Jorden fremstod af Vand og ved Vand;

6. hvorfor den Verden, som da var, ved Vand blev oversvømmet og forgik.

7. Men Himlene og Jorden, som nu ere, gjemmes ved det samme Ord til Ilden, bevarede til Dommens og de ugudelige Menneskers Fordærvelses Dag.

8. Men dette Ene bør ikke undgaae Eder, I Elskelige! at een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag.

9. Herren forhaler ikke Forjættelsen, (som Nogle agte det for en Forhaling), men haver Langmodighed med os, idet han ikke vil, at Nogen skal fortabes, men at Alle skulle komme til Omvendelse.

10. Men Herrens Dag skal komme som en Tyv om Natten, paa hvilken Himlene skulle forgaae med stort Bulder, men Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes.

11. Efterdi da alt dette opløses, hvorledes bør det Eder da at være? I hellig Vandel og Gudfrygtigheds Øvelse,

12. bør I vente og stræbe til Guds Dags Tilkommelse, paa hvilken Himlene skulle antændes og opløses, og Elemen-

terne komme i Brand og smeltes.
13. Men vi forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer.
14. Derfor, I Elskelige! efterdi I forvente dette, beflitter Eder paa at findes ubesmittede og ustraffelige for ham i Fred,
15. og agter vor Herres Langmodighed for en Frelse; ligesom og vor elskelige Broder Paulus, efter den ham givne Viisdom, haver skrevet Eder,
16. som og i alle Brevene, naar han deri taler om disse Ting; hvoriblandt der er Noget svart at forstaae, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse.
17. Derfor, I Elskelige! efterdi I vide det forud, vogter Eder, at I ikke lade Eder henrive med af de Ryggesløses Vildfarelse og falde fra Eders egen Fasthed;
18. men voxer i vor Herres og Frelsers Jesu Christi Naade og Kundskab. Ham være Ære, baade nu og til evig Tid! Amen.

St. Johannis første almindelige Brev.

1. Capitel.

(I) Johannes kundgjør Jesus som Livsens Ord, paa det de Troende skulle have Samfund med ham, 1-4. (II) Det kunne de ikke have, uden naar de vandre i Lyset og bekjende deres Synder, fra hvilke de renses ved Christi Blod, 5-10.

1. Det, som var fra Begyndelsen, det vi have hørt, det vi have seet med vore Øine, det vi have beskuet og vore Hænder følet paa, nemlig om det Livsens Ord;
2. (thi Livet er aabenbaret, og vi have seet og vidne og forkynde Eder Livet, det evige, hvilket var hos Faderen og blev aabenbaret for os)!
3. Hvad vi have seet og hørt, forkynde vi Eder, at ogsaa I skulle have Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn, Jesus Christus.
4. Og dette skrive vi Eder, paa det Eders Glæde maa vorde fuldkommen.
5. Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og forkynde Eder, at Gud er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham.
6. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og følge ikke Sandheden.
7. Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med

hverandre, og Jesu Christi hans Søns Blod renser os fra al Synd.

8. Dersom vi sige, vi have ikke Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.

9. Dersom vi bekjende vore Synder, er han trofast og retfærdig, at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed.

10. Dersom vi sige, at vi ikke have syndet, gjøre vi ham til en Løgner, og hans Ord ere ikke i os.

2. Capitel.

(I) Jesus Christus er Synderes Talsmand, 1. 2. (II) De Troende holde Guds Bud, omgaaes efter Christi Exempel, og elske deres Brødre, 3-11. (III) Formaning til Christne af forskjellig Alder om ikke at elske Verden, 12-17. (IV) De skulle vogte sig for Antichrister, og følge Aandens Salvelse, 18-27. (V) Blive i Christus, og øve Retfærdighed, 28. 29.

1. Mine Børn! dette skriver jeg Eder, paa det I ikke skulle synde; men dersom Nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Christus den Retfærdige,

2. og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens.

3. Og derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud.

4. Hvo som siger: jeg kjender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed.

5. Men hvo som holder hans Ord, i ham er sandeligen Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kjende vi, at vi ere i ham.

6. Hvo som siger, at han bliver i ham, han er og skyldig til at vandre saaledes, som han vandrede.

7. Brødre! jeg skriver Eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have havt fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have hørt fra Begyndelsen.

8. Atter skriver jeg Eder et nyt Bud, som er sandt i ham og i Eder; thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede.

9. Hvo som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er endnu i Mørket.

10. Hvo som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham.

11. Men hvo som hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket og veed ikke, hvor han gaaer, fordi Mørket haver forblindet hans Øine.

12. Jeg skriver til Eder, mine Børn! thi Eders Synder ere Eder forladne formedelst hans Navn.

13. Jeg skriver til Eder, I Fædre! thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen. Jeg

skriver til Eder, I Unge! thi I have overvundet den Onde. Jeg skriver til Eder, I Børn! thi I have kjendt Faderen.

14. Jeg skrev til Eder, I Fædre! thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skrev til Eder, I Unge! thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i Eder, og I have overvundet den Onde.

15. Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom Nogen elsker Verden, er Faderens Kjærlighed ikke i ham.

16. Thi alt det, som er i Verden, Kjødets Lyst og Øinenes Lyst og Livets Hoffærdighed, er ikke af Faderen, men af Verden.

17. Og Verden forgaaer og dens Lyst; men hvo som gjør Guds Villie, bliver til evig Tid.

18. Mine Børn! det er den sidste Time; og som I have hørt, at Antichristen kommer, saa ere nu mange Antichrister fremkomne, hvoraf vi kjende, at det er den sidste Time.

19. De ere udgangne fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de vel blevne hos os. Men det skulde vorde aabenbart, at de ikke alle ere af os.

20. Og I have Salvelse af den Hellige, og vide Alt.

21. Jeg skrev ikke til Eder, fordi I ikke vide Sandheden; men fordi I vide den, og fordi ingen Løgn er af Sandheden.

22. Hvo er Løgneren, uden den, som negter, at Jesus er den Christus? Denne er Antichristen, som negter Faderen og Sønnen.

23. Hvo som negter Sønnen, haver ei heller Faderen. Hvo som bekjender Sønnen, haver og Faderen.

24. Hvad I da have hørt fra Begyndelsen, det blive i Eder! Dersom det, som I hørte fra Begyndelsen, bliver i Eder, skulle og I blive i Sønnen og i Faderen.

25. Og dette er den Forjættelse, som han tilsagde os, det evige Liv.

26. Dette haver jeg skrevet Eder om dem, som Eder forføre.

27. Og den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i Eder, og I have ikke behov, at Nogen skal lære Eder; men ligesom denne Salvelse lærer Eder Alt, og er Sandhed og ingenlunde Løgn, da bliver i ham, som den haver lært Eder.

28. Og nu, mine Børn! bliver i ham, at naar han aabenbares, vi da kunne have Frimodighed, og ikke skulle blive beskæmmede af ham ved hans Tilkommelse.

29. Dersom I erkjende, at han er retfærdig, da vide I,

at hver den, som gjør Retfærdighed, er født af ham.

3. Capitel.

(I) De Troende have et saligt Haab. derfor rense de sig og gjøre ikke Synd; thi den, som gjør Synd og ikke elsker, er af Djævelen, 1-10. (II) De skulle elske hverandre, endskjøndt Verden hader dem; thi den, som hader sin Næste, er en Manddraber, og Kjærlighed er Guds Børns Kjendetegn, 11-24.

1. Seer, hvor stor en Kjærlighed Faderen haver beviist os, at vi skulle kaldes Guds Børn! Derfor kjender Verden os ikke, fordi den kjender ham ikke.

2. I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er.

3. Og hver, som haver dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er reen.

4. Hvo som gjør Synd, begaaer og Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse.

5. Og I vide, at han er aabenbaret, paa det han skulde borttage vore Synder; og der er ikke Synd i ham.

6. Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, haver ikke seet ham, ei heller kjendt ham.

7. Mine Børn, Ingen forføre Eder! Hvo som gjør Retfærdighed, er retfærdig, ligesom han er retfærdig.

8. Hvo som gjør Synd, er af Djævelen; thi Djævelen synder fra Begyndelsen. Dertil er Guds Søn aabenbaret, at han skal afskaffe Djævelens Gjerninger.

9. Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.

10. Deraf kjendes Guds Børn og Djævelens Børn; hver den, som ikke gjør Retfærdighed, er ikke af Gud, og hvo som ikke elsker sin Broder.

11. Thi dette er det Budskab, som I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre;

12. ikke som Cain var af den Onde og myrdede sin Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans Gjerninger vare onde, men hans Broders retfærdige.

13. Forundrer Eder ikke, mine Brødre! dersom Verden hader Eder.

14. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet; thi vi elske Brødrene. Hvo som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden.

15. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig.

16. Derpaa have vi kjendt Kjærligheden, at han haver sat sit Liv til for os; ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene.

17. Men den, som haver denne Verdens Gods, og seer sin Broder lide Mangel, og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kjærlighed i ham?

18. Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gjerning og Sandhed.

19. Og paa dette kjende vi, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi stille vore Hjerter tilfreds for hans Aasyn;

20. thi om end vort Hjerte fordømmer os, da er Gud større end vort Hjerte, og kjender alle Ting.

21. I Elskelige! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed til Gud.

22. Og hvad vi bede om, det skulle vi annamme af ham; thi vi holde hans Bud, og gjøre det, som er behageligt for ham.

23. Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Søns Jesu Christi Navn, og elske hverandre efter det Bud han gav os.

24. Og hvo som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han haver givet os.

4. Capitel.

(I) De skulle prøve Lærernes Aand, om den er af Gud, 1-3. (II) De Troende ere af Gud, og ikke af Verden, 4-6. (III) De skulle elske hverandre, som Gud haver elsket dem, og blive i Kjærlighed til Gud og deres Næste, 7-21.

1. I Elskelige! troer ikke hver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Propheter ere udgangne i Verden.

2. Derpaa kjende I Guds Aand: hver Aand, som bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet, er af Gud.

3. Og hver Aand, som ikke bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud; og denne er Antichristens Aand, om hvilken I hørte, at han kommer, og han er allerede nu i Verden.

4. Mine Børn! I ere af Gud og have overvundet dem; thi den, som er i Eder, er større end den, der er i Verden

5. De ere af Verden, derfor tale de af Verden, og Verden hører dem.

6. Vi ere af Gud. Hvo som kjender Gud, hører os; hvo som ikke er af Gud, hører os ikke. Derpaa kjende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand.

7. I Elskelige! lader os elske

hverandre; thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud.

8. Hvo som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed.

9. Derudi er Guds Kjærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud haver sendt sin Søn den eenbaarne til Verden, at vi skulle leve ved ham.

10. Derudi bestaaer Kjærligheden: ikke at vi have elsket Gud, men at han haver elsket os, og haver udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder.

11. I Elskelige! haver Gud saaledes elsket os, da ere vi og skyldige at elske hverandre.

12. Ingen haver nogen Tid seet Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommet i os.

13. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, fordi han gav os af sin Aand.

14. Og vi have seet og vidne, at Faderen udsendte Sønnen, at være Verdens Frelser.

15. Hvo som bekjender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud.

16. Og vi have erkjendt og troet den Kjærlighed, som Gud haver til os. Gud er Kjærlighed, og hvo som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham.

17. Derudi fuldkommes Kjærligheden hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden.

18. Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommet i Kjærligheden.

19. Vi elske ham, fordi han elskede os først.

20. Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet?

21. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.

5. Capitel.

(I) Den, som elsker Gud, elsker Guds Børn, holder Guds Bud, overvinder Verden ved Troen paa Guds Søn, 1-6. (II) Der ere tre Vidner om Christus; man bør annamme Guds Vidnesbyrd, 7-12. (III) Dette skriver Johannes for at opvække de Troende til Standhaftighed og Bøn, 13-17. (IV) Den, som er født af Gud, synder ikke; Christus har givet os et andet Sind; ved ham bør man blive, og flye Afguder, 18-21.

1. *Hver den, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud; og hver, som elsker Faderen, elsker og den, som er født af ham.

2. Derpaa kjende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og holde hans Bud.
3. Thi dette er Kjærlighed til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære.
4. Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og vor Tro er den Seier, som haver overvundet Verden.
5. Hvo er den, som overvinder Verden, uden den, som troer, at Jesus er Guds Søn?
6. Denne er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Christus; ikke med Vand alene, men med Vand og Blod; og det er Aanden, som vidner, at Aanden er Sandhed.
7. Thi de ere tre, som vidne [i Himmelen: Faderen, Ordet og den Hellig Aand; og disse tre ere Eet.
8. Og de ere tre, som vidne paa Jorden]: Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til Eet.
9. Dersom vi antage Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, hvilket han haver vidnet om sin Søn.
10. Hvo som troer paa Guds Søn, haver dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo som ikke troer Gud, haver gjort ham til en Løgner, fordi han haver ikke troet paa det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn.
11. Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud haver givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn.
12. Hvo som haver Sønnen, haver Livet; hvo som ikke haver Guds Søn, haver ikke Livet.
13. Dette haver jeg skrevet til Eder, I, som troe paa Guds Søns Navn, paa det I skulle vide, at I have det evige Liv, og paa det I skulle troe paa Guds Søns Navn.
14. Og dette er den Fortrøstning, som vi have til ham, at dersom vi bede om Noget efter hans Villie, hører han os.
15. Og dersom vi vide, at han hører os i hvad vi bede, da vide vi, at vi erholde de Ting, om hvilke vi have bedet ham.
16. Dersom Nogen seer sin Broder begaae en Synd, som ikke er til Døden, han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden. Der er en Synd til Døden; for den siger jeg ikke, at han skal bede.
17. Al Uretfærdighed er Synd; men der er Synd, som ikke er til Døden.
18. Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men hvo som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke.

19. Vi vide, at vi ere af Gud, og den ganske Verden ligger i det Onde.
20. Men vi vide, at Guds Søn er kommen og haver givet os Forstand, saa at vi kjende den Sande; og vi ere i den Sande, i hans Søn Jesus Christus. Denne er den sande Gud og det evige Liv.
21. Mine Børn; vogter Eder for Afguder.

Amen.

St. Johannis andet Brev.

(I) Johannes ønsker en christelig Frue Naade, 1-3. (II) Glæder sig over hendes Børn, formaner til Kjærlighed, 4-6. (III) Advarer mod Forførelse, Affald, Samfund med de Onde, 7-11. (IV) Slutter Brevet, 12. 13.

1. Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn, hvilke jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men og Alle, som have erkjendt Sandheden,
2. for den Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med os til evig Tid:
3. Naade, Barmhjertighed, Fred være med Eder, fra Gud Fader og fra den Herre Jesus Christus, Faderens Søn, i Sandhed og Kjærlighed!
4. Jeg haver meget glædet mig, at jeg haver fundet Børn af dig, som vandre i Sandhed, efter det Bud, vi annammede af Faderen.
5. Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om jeg skrev dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre.
6. Og dette er Kjærligheden, at vi skulle vandre efter hans Bud. Dette er det Bud, som I hørte fra Begyndelsen, at I skulle vandre efter det.
7. Thi mange Forførere ere komne ind i Verden, som ikke bekjende Jesus Christus at være kommen i Kjødet; en Saadan er Forføreren og Antichristen.
8. Giver Agt paa Eder selv, at vi ikke skulle tabe, hvad vi have arbeidet, men maae bekomme en fuld Løn.
9. Hver den, som afviger, og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud; hvo som bliver i Christi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen.
10. Dersom Nogen kommer til Eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen.
11. Thi hvo som byder ham

velkommen, bliver deelagtig i hans onde Gjerninger.

12. Endskjøndt jeg havde Meget at melde Eder, har jeg ikke villet det med Papir og Blæk; men jeg haaber at komme til Eder og tale mundtligen med Eder, paa det vor Glæde maa vorde fuldkommen.

13. Din Søsters, den Udvalgtes, Børn hilse dig.

Amen.

St. Johannis tredie Brev.

(I) Johannes hilser Cajus, 1-2. (II) Glæder sig over hans Redelighed, og opmuntrer ham, 3-8. (III) Klager over Diotrephes' Ondskab, 9-11; roser Demetrius' Fromhed, 12. (IV) Slutter Brevet, 13-15.

1. Den Ældste til Cajus, den Elskelige, hvilken jeg elsker i Sandhed.

2. Du Elskelige! jeg ønsker, at du i Alt maa lide vel og være karsk, ligesom din Sjæl lider vel.

3. Thi jeg blev meget glad, der Brødrene kom og vidnede om din Sandhed, hvorledes du vandrer i Sandheden.

4. Jeg haver ingen større Glæde end denne, at jeg hører mine Børn vandre i Sandheden.

5. Du Elskelige! du gjør troligen Alt, hvad du gjør mod Brødrene og mod de Fremmede,

6. hvilke have vidnet for Menigheden om din Kjærlighed; og du gjør vel, naar du befordrer deres Reise saaledes, som det er sømmeligt for Gud.

7. Thi for hans Navns Skyld ere de dragne ud, og de have Intet taget af Hedningerne.

8. Derfor ere vi skyldige at antage os Saadanne, paa det vi kunne blive Medarbeidere for Sandheden.

9. Jeg haver tilskrevet Menigheden; men Diotrephes, som vil gjerne være den Ypperste iblandt dem, antager os ikke.

10. Derfor, naar jeg kommer, vil jeg erindre de Gjerninger, som han gjør, idet han med onde Ord bagvasker os; og ikke nøiet hermed, antager han selv ikke Brødrene, og dem, som ville, formener han det og udstøder dem af Menigheden.

11. Du Elskelige! efterfølg ikke det Onde, men det Gode. Hvo som gjør Godt, er af Gud; men hvo som gjør Ondt, haver ikke seet Gud.

12. Demetrius haver et godt Vidnesbyrd af Alle og af Sandheden selv; ogsaa vi

vidne, og I vide, at vort Vidnesbyrd er sandt.
13. Jeg havde Meget at melde, men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen.
14. Men jeg haaber snart at see dig, og da skulle vi mundtligen tale sammen.
15. Fred være med dig! Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

St. Judæ almindelige Brev.

(I) Judas ønsker de Kaldte og Helliggjorte Guds Naade, 1. 2. (II) Lærer, at de bør stride for Troen, og vogte sig for Forførere, 3-7. (III) Disses mangfoldige Ondskab, og Guds Straf over dem, 8-13. (IV) Enochs Spaadom om Guds Dom over de Onde, 14-16. (V) Apostelen advarer og formaner de Troende, 17-23. (VI) Priser Gud, som skal opholde dem, 24. 25.

1. Judas, Jesu Christi Tjener, men Jakobs Broder, til de Kaldte, som ere helligede i Gud Fader og bevarede i Jesus Christus:
2. Barmhjertighed og Fred og Kjærlighed vorde Eder mangfoldigen!
3. I Elskelige! da jeg alvorligen havde for at skrive Eder om den fælles Frelse, fandt jeg det fornødent at skrive Eder med Formaning om at stride for den Tro, som eengang er overantvordet de Hellige.
4. Thi nogle Mennesker have indsneget sig, om hvilke det alt længe siden forud er skrevet, at de ville falde under saadan Dom: Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uteerlighed, og fornegte den eneste Hersker, Gud, og vor Herre Jesus Christus.
5. Men jeg vil paaminde Eder, skjøndt I fuldt vel vide det, at Herren, der han havde frelst Folket af Ægypti Land, ødelagde dog derefter dem, som ikke troede.
6. Og Englene, som ikke bevarede deres første Tilstand, men forlode deres egen Bolig, holder han forvarede i evige Lænker under Mørket til den store Dags Dom.
7. Ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der de paa samme Maade, som disse, vare henfaldne til Utugt og vare gangne efter fremmed Kjød, ere satte til et Exempel, idet de bære en evig Ilds Straf:
8. saaledes ere ogsaa disse berusede af Drømme og besmitte Kjødet, men foragte Herskab og bespotte Værdigheder.
9. Men Michael, den Over-Engel, der han tvistede med Djævelen og talede om Mose

Legeme, turde ikke fremføre en Bespottelses-Dom, men sagde: Herren straffe dig!

10. Men disse bespotte, hvad de ikke forstaae; men hvad de kjende sandseligen, som de ufornuftige Dyr, deri fordærves de.

11. Vee dem! thi de ere gangne paa Cains Vei, og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld, og ere ødelagte i Korahs Gjenstridighed.

12. Disse ere Skampletter ved Eders Kjærligheds-Maaltider, naar de uden Undseelse fraadse med Eder, idet de pleie sig selv; de ere vandløse Skyer, som omdrives af Veiret; visne Træer, ufrugtbare, to Gange døde, oprykte med Rod;

13. Havets vilde Bølger, som udskumme deres egen Skam; vildfarende Stjerner, for hvilke Mørke og Mulm til evig Tid er bevaret.

14. Men om disse har og Enoch, den Syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: see, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige,

15. at holde Dom over Alle og straffe alle Ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gjerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talet imod ham, de ugudelige Syndere.

16. Disse ere de, som knurre, som klage over deres Skjebne, som vandre efter deres Lyster; deres Mund taler stolte Ord; de ansee med Beundring Personer for Fordeels Skyld.

17. Men I, Elskelige! kommer de Ord ihu, som forud ere talede af vor Herres Jesu Christi Apostler;

18. thi de sagde Eder, at i den sidste Tid skulde der være Bespottere, som vandre efter deres Ugudeligheds Lyster.

19. Disse ere de, som afsondre sig, dyriske, som ikke have Aand.

20. Men I, I Elskelige! opbygger Eder selv paa Eders helligste Tro; beder udi den Hellig Aand;

21. bevarer Eder selv i Guds Kjærlighed, forventende vor Herres Jesu Christi Barmhjertighed til det evige Liv.

22. Og gjører Forskjel, saa I ynkes over Nogle,

23. men frelse Andre med Frygt, udrivende dem af Ilden, hadende endog den af Kjødet besmittede Kjortel.

24. Men ham, som er mægtig til at bevare Eder fra Fald og fremstille Eder for sin Herlighed, ustraffelige, i Fryd,

25. den alene vise Gud, vor Frelser, være Ære og Majestæt, Kraft og Magt, baade nu og i al Evighed!

Amen.

St. Johannis Aabenbaring.

1. Capitel.

(I) Jesus meddeler Johannes sin Aabenbaring ved en Engel, 1-3. (II) Johannes ønsker de syv Menigheder Naade fra Gud og Christus, 4-7. (III) Christus aabenbarer sig for Johannes paa Øen Patmos i en herlig Skikkelse, imellem de syv Lysestager, og befaler ham at skrive, 8-20.

1. Jesu Christi Aabenbaring, som Gud haver givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee; og han udsendte sin Engel, og betegnede dem ved ham for sin Tjener Johannes,

2. som haver forkyndt Guds Ord og Jesu Christi Vidnesbyrd, og hvad han haver seet.

3. Salig er den, som læser, og de, som høre Prophetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær.

4. Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade være med Eder og Fred fra den, der er og der var og der kommer, og fra de syv Aander, som ere for hans Throne,

5. og fra Jesus Christus, det troe Vidne, den Førstefødte af de Døde og Jordens Kongers Fyrste, som os elskede og aftvættede os fra vore Synder med sit Blod,

6. og haver gjort os til Konger og Præster for sin Gud og Fader: ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen.

7. See, han kommer med Skyerne, og hvert Øie skal see ham, ogsaa de, som ham igjennemstunge; og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham. Ja, Amen!

8. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, siger Herren, den, som er og som var og som kommer, den Almægtige.

9. Jeg Johannes, som og er Eders Broder og meddeelagtig i Trængslen og i Riget og i Jesu Christi Taalmodighed, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu Christi Vidnesbyrds Skyld.

10. Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høi Røst, som en Basunes, der sagde:

11. Jeg er Alpha og Omega, den Første og den Sidste; og hvad du seer, skriv det i en Bog, og send det til Menighederne i Asien, til Ephesus og til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og til Sardes og til Philadelphia og til Laodicea.

12. Og jeg vendte mig for at see Røsten, som talede med mig; og da jeg vendte mig, saae jeg syv Guld-Lysestager,

13. og imellem de syv Lysestager En, lig et Menneskes Søn, iført en sid Kjortel og opbunden under Brystet med et Guldbelte.

14. Men hans Hoved og Haar var hvidt, som hvid Uld, som Snee; og hans Oine som Ilds Lue;

15. og hans Fødder lige det skinnende Kobber, som gløded i Ovnen; og hans Røst som mange Vandes Lyd;

16. og han havde syv Stjerner i sin høire Haand; og et tveegget skarpt Sværd udgik af hans Mund; og hans Ansigt var som Solen, naar den skinner i sin Kraft.

17. Og der jeg saae ham, faldt jeg ned for hans Fødder som en Død, og han lagde sin høire Haand paa mig og sagde til mig:

18. frygt ikke! Jeg er den Første og den Sidste og den Levende; og jeg var død, og see, jeg er levende i al Evighed, Amen; og jeg haver Helvedes og Dødens Nøgler.

19. Skriv, hvad du saae, baade det, som er, og det, som skal skee herefter,

20. de syv Stjerners Hemmelighed, hvilke du haver seet i min høire Haand, og de syv Guld-Lysestager. De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysestager, som du saae, ere de syv Menigheder.

2. Capitel.

(I) Hvad Johannes skal skrive til Menigheden i Ephesus, 1-7. (II) I Smyrna, 8-11. (III) I Pergamus, 12-17. (IV) Og i Thyatira, 18-29.

1. Skriv til Menighedens Engel i Ephesus: dette siger den, som holder de syv Stjerner i sin høire Haand, den, som vandrer imellem de syv Guld-Lysestager:

2. jeg veed dine Gjerninger og dit Arbeide og din Taalmodighed, og at du ikke kan fordrage de Onde; og du prøvede dem, som sige sig at være Apostler, og ere det ikke, og haver befundet dem at være Løgnere;

3. og du haver udstaaet og haver Taalmodighed; og du haver arbeidet for mit Navns Skyld, og er ikke bleven træt.

4. Men jeg haver dette imod dig, at du haver forladt din første Kjærlighed.

5. Kom derfor ihu, hvorfra du er falden, og vend om og gjør de forrige Gjerninger; men hvis ikke, da kommer jeg snart over dig og vil flytte din Lysestage fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig.

6. Dog dette haver du, at du hader de Nikolaiters Gjerninger, hvilke og jeg hader.

7. Hvo som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: den, som seirer, ham vil jeg give at æde af

Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis.
8. Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: dette siger den Første og den Sidste, han, som var død og er bleven levende:
9. jeg veed dine Gjerninger og din Trængsel og din Fattigdom, (dog du er rig), og Bespottelsen af dem, som sige sig selv at være Jøder, og ere det ikke, men ere Satans Synagoge.
10. Frygt ikke for det, du skal lide! See, Djævelen skal kaste Nogle af Eder i Fængsel, paa det I skulle fristes; og I skulle have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livsens Krone.
11. Hvo som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: den, som seirer, skal ingenlunde skades af den anden Død.
12. Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: dette siger den, som haver det tveeggede skarpe Sværd:
13. jeg veed dine Gjerninger, og hvor du boer, der, hvor Satans Throne er; og du holder ved mit Navn og fornegtede ikke min Tro, endog i de Dage, i hvilke Antipas var, mit troe Vidne, som blev ihjelslagen hos Eder, der hvor Satan boer.
14. Men jeg haver noget Lidet imod dig, at du haver hos dig Nogle, som holde ved Bileams Lære, der lærte Balak at kaste Forargelse for Israels Børn, saa de aade Afguds-Offer og bedreve Hoer.
15. Saalebes haver du og dem, som holde ved de Nikolaiters Lærdom; hvilket jeg hader.
16. Vend om! men hvis ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride imod dem med min Munds Sværd.
17. Hvo som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: den, som seirer, ham vil jeg give at æde af det skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Steen, og et nyt Navn skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kjender, uden den, som annammer det.
18. Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: dette siger Guds Søn, der haver Øine som Ilds-Lue, og hvis Fødder ere som skinnende Kobber:
19. jeg veed dine Gjerninger og din Kjærlighed og Tjeneste og Tro og Taalmodighed og dine Gjerninger, ja de sidste flere end de første.
20. Men jeg haver noget Lidet imod dig, at du tilsteder den Kvinde Jesabel, som siger sig selv at være en Prophetinde, at lære og forføre mine Tjenere til at bedrive Hoer og at æde Afguds-Offer.

21. Og jeg haver givet hende Tid, at hun skulde omvende sig fra hendes Horeri, og hun haver ikke omvendt sig.
22. See, jeg kaster hende paa Leiet og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gjerninger.
23. Og ved Død vil jeg bortrykke hendes Børn; og alle Menigheder skulle kjende, at jeg er den, som ransager Nyrer og Hjerter; og jeg vil give Eder, hver efter Eders Gjerninger.
24. Men jeg siger Eder og de Øvrige, som ere i Thyatira, saa mange som ikke annamme denne Lære og ikke kjende Satans Dybheder, som de kalde det: jeg vil ikke lægge en anden Byrde paa Eder.
25. Kun det, I have, holder det fast, indtil jeg kommer.
26. Og den, som seirer, og som varer paa mine Gjerninger indtil Enden, ham vil jeg give Magt over Hedningerne;
27. og han skal regjere dem med et Jernspiir; ligesom Leerkar skulle de sønderknuses, som og jeg annammede det af min Fader;
28. og jeg vil give ham Morgenstjernen.
29. Hvo som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

3. Capitel.

(I) Hvad Johannes skal skrive til Menigheden i Sardes, 1-6. (II) I Philadelphia, 7-13. (III) Og i Laodicea, 14-22.

1. Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: dette siger den, som haver de syv Guds Aander og de syv Stjerner: jeg veed dine Gjerninger, at du haver Navn som levende, enddog du er død.
2. Bliv vaagen og styrk det Øvrige, som vil døe; thi jeg haver ikke fundet dine Gjerninger fuldkommede for Gud.
3. Kom derfor ihu, hvorledes du haver annammet og hørt; og bevar det, og vend om. Dersom du da ikke vil vaage, skal jeg komme over dig, som en Tyv, og du skal ikke vide, paa hvilken Stund jeg kommer over dig.
4. Dog du haver nogle faa Personer i Sardes, som ikke have besmittet deres Klæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi de ere værdige dertil.
5. Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog, og jeg vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle.
6. Hvo som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!
7. Og skriv til Menighedens Engel i Philadelphia: dette

siger den Hellige, den Sanddrue, den, som haver Davids Nøgle, som lukker op, og Ingen lukker til, og lukker til, og Ingen lukker op:

8. jeg veed dine Gjerninger. See, jeg haver stillet for dig en aabnet Dør, og Ingen kan lukke den; thi du haver en liden Kraft, dog haver du bevaret mit Ord, og ikke fornegtet mit Navn.

9. See, jeg lader komme Nogle af Satans Synagoge, som sige sig selv at være Jøder, og ere det ikke, men lyve. See, jeg vil gjøre, at de skulle komme og tilbede for dine Fødder og kjende, at jeg haver elsket dig.

10. Efterdi du haver bevaret mit Ord om Taalmodighed, vil jeg og bevare dig fra Fristelsens Stund, som skal komme over ganske Jorderige at friste dem, som boe paa Jorden.

11. See, jeg kommer snart! Hold fast ved det, du haver, at Ingen skal tage din Krone.

12. Den, som seirer, ham vil jeg gjøre til en Piller i min Guds Tempel, og han skal ikke ydermere gaae ud derfra; og jeg vil skrive min Guds Navn paa ham og min Guds Stads, det nye Jerusalems, Navn, hvilken kommer ned af Himmelen fra min Gud, og mit det nye Navn.

13. Hvo som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

14. Og skriv til Menighedens Engel i Laodicea: dette siger den, som er Amen, det trofaste og sanddrue Vidne, Guds Skabnings Begyndelse:

15. jeg veed dine Gjerninger, at du er hverken kold eller varm; gid du var kold eller varm!

16. Derfor, efterdi du er lunken, og hverken kold eller varm, vil jeg udspye dig af min Mund;

17. fordi du siger: jeg er rig og haver Overflod og fattes Intet, og du veed ikke, at du er elendig og jammerlig og fattig og blind og nøgen.

18. Jeg raader dig, at du kjøber af mig Guld, luttret i Ilden, at du kan vorde rig; og hvide Klæder, at du kan bedække dig, og at din Nøgenheds Skam ikke skal blottes; og salv dine Øine med Øiensalve, at du kan see.

19. Hvilkesomhelst jeg elsker, dem straffer og tugter jeg; vær derfor nidkjær, og omvend dig.

20. See, jeg staaer for Døren og banker; dersom Nogen hører min Røst og oplader Døren, til ham vil jeg gaae ind og holde Nadvere med ham, og han med mig.

21. Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og

jeg haver seiret og sidder hos
min Fader paa hans Throne.
22. Hvo som haver Øren,
høre, hvad Aanden siger til
Menighederne!

4. Capitel.

(I) Johannes seer i Himmelen
Gud sidde paa Herlighedens Throne,
fire og tyve Ældste omkring Thronen,
fire Dyr ved den, 1-6. (II)
Dyrenes Skikkelse og Forretning,
saa og de Ældstes, 7-11.

1. Derefter saae jeg, og see,
der var en Dør opladt i
Himmelen, og den første Røst,
som jeg havde hørt som en
Basunes, der talede med mig,
sagde: stig hid op, og jeg vil
vise dig, hvad herefter skal skee.
2. Og strax henryktes jeg;
og see, en Throne var sat i
Himmelen, og En sad paa
Thronen.
3. Og den Siddende var at
see til lig Jaspissteen og
Sarder; og der var en Regnbue
trindt omkring Thronen,
at see til lig Smaragden.
4. Og trindt omkring Thronen
vare fire og tyve Throner;
og paa de Throner saae jeg
fire og tyve Ældste sidde,
iførte hvide Klæder, og de
havde Guldkroner paa deres
Hoveder.
5. Og af Thronen udgik
Lyn og Tordener og Røster,
og syv antændte Fakler brændte
for Thronen, hvilke ere de
syv Guds Aander.
6. Og for Thronen var et
Glarhav, ligt Krystal, og i
Thronens Midte og omkring
Thronen vare fire Dyr, fulde
af Øine fortil og bagtil.
7. Og det første Dyr var
ligt en Løve; og det andet
Dyr var ligt en Oxe; og
det tredie Dyr havde Ansigt
som et Menneske; og det fjerde
Dyr var ligt en flyvende Ørn.
8. Og de fire Dyr havde,
hvert især, sex Vinger, rundt
om og indentil fulde af Øine;
og de have ingen Hvile Dag
eller Nat, sigende: hellig,
hellig, hellig er Herren, Gud
den Almægtige, den, som var
og som er og som kommer!
9. Og naar Dyrene give
Ære og Priis og Tak til
ham, som sidder paa Thronen,
ham, som lever i al Evighed,
10. da falde de fire og tyve
Ældste ned for ham, som
sidder paa Thronen, og tilbede
ham, som lever i al
Evighed, og lægge deres Kroner
ned for Thronen, sigende:
11. værdig er du, Herre!
at annamme Ære og Priis
og Kraft; thi du haver skabt
alle Ting, og ved din Villie
ere de, og bleve de skabte.

5. Capitel.

(I) Den, som sidder paa Thronen,
har en Bog i Haanden, beseglet
med syv Segl, hvilken Ingen
kan oplukke uden Lammet, 1-7.
(II) De fire og tyve Ældste og

alle Engle og al Skabningen prise Lammet, 8-14.

1. Og jeg saae i hans høire Haand, som sad paa Thronen, en Bog, bestreven inden og uden, og beseglet med syv Segl.

2. Og jeg saae en vældig Engel, som udraabte med høi Røst: hvo er værdig at oplade Bogen og bryde dens Segl?

3. Og Ingen i Himmelen, ei heller paa Jorden, ei heller under Jorden, formaaede at oplade Bogen eller at see deri.

4. Og jeg græd saare, fordi Ingen fandtes værdig at oplade og læse Bogen, ei heller at see deri.

5. Og een af de Ældste sagde til mig: græd ikke! see, Løven, som er af Juda' Stamme, af Davids Rod, haver vundet Seier til at oplade Bogen og bryde dens syv Segl.

6. Og jeg saae, og see, midt imellem Thronen og de fire Dyr og midt imellem de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet, som havde syv Horn og syv Øine, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til den ganske Jord.

7. Og det kom og tog Bogen af hans høire Haand, som sad paa Thronen.

8. Og der det havde taget Bogen, faldt de fire Dyr og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, havende hver sin Harpe og Guldskaaler, fyldte med Røgelse, som er de Helliges Bønner.

9. Og de sang en ny Sang, sigende: du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet, og med dit Blod haver kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter!

10. Og du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud; og vi skulle regjere over Jorden.

11. Og jeg saae og hørte mange Engles Røst omkring Thronen, og Dyrenes og de Ældstes, og deres Tal var titusinde Gange Titusinde, og tusinde Gange Tusinde.

12. De sagde med høi Røst: Lammet, som er slagtet, er værdigt at annamme Magt og Rigdom, og Viisdom og Styrke, og Priis og Ære og Velsignelse!

13. Og hver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og hvad der er i Havet, og Alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: ham, som sidder paa Thronen, og Lammet være Velsignelse og Priis og Ære og Kraft i al Evighed!

14. Og de fire Dyr sagde: Amen! Og de fire og tyve Ældste faldt ned og tilbade ham, som lever i al Evighed.

6. Capitel.

(I) Lammet oplukker det første, 1. 2. (II) andet, 3. 4. (III) tredie, 5. 6. (IV) fjerde, 7. 8. (V) femte, 9-11. (VI) og sjette Segl, 12-17.

1. Og jeg saae, at Lammet
oplod eet af de syv Segl, og
jeg hørte eet af de fire Dyr
sige, som en Tordens Røst:
kom og see!
2. Og jeg saae, og see, en
hvid Hest, og den, som sad
paa den, havde en Bue; og
ham blev given en Krone, og
han drog ud seirende og til
Seier.
3. Og der det oplod det
andet Segl, hørte jeg det
andet Dyr sige: kom og see!
4. Og der fremgik en anden
Hest, som var rød; og ham,
som sad derpaa, blev givet
at tage Fred fra Jorden, og
at de skulde slagte hverandre;
og ham blev givet et stort
Sværd.
5. Og der det oplod det
tredie Segl, hørte jeg det
tredie Dyr sige: kom og see!
Og jeg saae, og see, en sort
Hest, og den, der sad paa den,
havde en Vægt i sin Haand.
6. Og jeg hørte en Røst
midt iblandt de fire Dyr,
som sagde: en Maade Hvede
for en Penge, og tre Maader
Byg for en Penge; og du
skal ikke gjøre Olien og Vinen
Skade.
7. Og der det oplod det
fjerde Segl, hørte jeg det
fjerde Dyrs Røst sige: kom
og see!
8. Og jeg saae, og see, en
bleggul Hest, og den, som
sad derpaa, hans Navn var
Døden, og Helvede fulgte med
ham; og ham blev given Magt
over den fjerde Deel af Jorden,
at ihjelslaae med Sværd og
med Hunger og med Pest og
ved Jordens vilde Dyr.
9. Og der det oplod det
femte Segl, saae jeg under
Alteret deres Sjæle, som vare
myrdede for Guds Ords
Skyld og for det Vidnesbyrds
Skyld, som de bare.
10. Og de raabte med høi
Røst og sagde: Herre, du
Hellige og Sanddrue! hvor
længe tøver du at dømme og
hevne vort Blod paa dem,
som boe paa Jorden?
11. Og dem bleve givne,
hver især, lange hvide Kjortler,
og der blev sagt til dem, at
de skulde hvile sig endnu en
liden Tid, indtil Tallet af
deres Medtjenere og deres
Brødre blev fuldt, hvilke her-
efter skulde ihjelslaaes ligesom
de.
12. Og jeg saae, at det
oplod det sjette Segl, og see,
der skete et stort Jordskjælv,
og Solen blev sort som en
Haarsæk, og Maanen blev
som Blod.
13. Og Himmelens Stjerner
faldt ned paa Jorden, som
et Figentræ nedkaster sine

umodne Figen, naar det røres af et stærkt Veir.
14. Og Himmelen veg bort lig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Steder.
15. Og Kongerne paa Jorden og Fyrsterne og de Rige og Øversterne og de Vældige og hver Træl og hver Fri skjulte sig i Huler og i Bjergenes Kløfter.
16. Og de sagde til Bjergene og Klipperne: styrter over os og skjuler os for hans Ansigt, som sidder paa Thronen, og for Lammets Vrede!
17. Thi hans Vredes den store Dag er kommen, og hvo kan bestaae?

7. Capitel.

(I) Fire Engle faae Magt at skade Jorden; først blive dog Guds Tjenere af Israels Stammer beseglede, 1-8. (II) En stor Skare af alle Hedninger staaer for Guds Throne, og lover Gud tilligemed Englene, de Ældste og Dyrene, 9-12. (III) Denne Skare var ved Christi Kraft kommen fra den store Trængsel til Salighedens Nydelse, 13-17.

1. Og derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdt Jordens fire Vinde, paa det ingen Vind skulde blæse over Jorden, ei heller over Havet, ei heller over noget Træ.
2. Og jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Opgang, som havde den levende Guds Segl; og han raabte med høi Røst til de fire Engle, hvilke det var givet at skade Jorden og Havet, sigende:
3. skader ikke Jorden, ei heller Havet, ei heller Træerne, indtil vi faae beseglet vor Guds Tjenere i deres Pander.
4. Og jeg hørte deres Tal, som bleve beseglede, hundrede og fire og fyrretyve tusinde Beseglede af alle Israels Børns Stammer:
5. af Juda' Stamme tolv tusinde Beseglede; af Rubens Stamme tolv tusinde Beseglede; af Gads Stamme tolv tusinde Beseglede;
6. af Asers Stamme tolv tusinde Beseglede; af Naphtali' Stamme tolv tusinde Beseglede; af Manasse' Stamme tolv tusinde Beseglede;
7. af Simeons Stamme tolv tusinde Beseglede; af Levi' Stamme tolv tusinde Beseglede; af Isaschars Stamme tolv tusinde Beseglede;
8. af Sebulons Stamme tolv tusinde Beseglede; af Josephs Stamme tolv tusinde Beseglede; af Benjamins Stamme tolv tusinde Beseglede.
9. Derefter saae jeg, og see, en stor Skare, hvilken Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Thronen og for Lammet,

iførte lange, hvide Klæder og Palmegrene i deres Hænder,

10. og som raabte med høi Røst og sagde: Saliggjørelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder paa Thronen, og Lammet!

11. Og alle Englene stode omkring Thronen og om de Ældste og om de fire Dyr, og faldt ned for Thronen paa deres Ansigt, og tilbade Gud og sagde:

12. Amen! Velsignelse og Ære og Viisdom og Tak og Priis og Magt og Styrke være vor Gud i al Evighed! Amen.

13. Og een af de Ældste talede og sagde til mig: disse, som ere iførte de lange, hvide Kjortler, hvo ere de? og hvorfra ere de komne?

14. Og jeg sagde til ham: Herre! du veed det. Og han sagde til mig: disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel, og have tvættet deres Kjortler og have gjort dem hvide i Lammets Blod.

15. Derfor ere de for Guds Throne og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som sidder paa Thronen, skal udbrede Paulun over dem.

16. De skulle ikke hungre mere, ei heller tørste mere, Solen skal ei heller falde paa dem, ei heller nogen Hede.

17. Thi Lammet, som er i Thronens Midte, skal vogte dem o[illegible] [illegible]em til levende Vand[illegible], og Gud skal aftørre hv[illegible]r Taare af deres Øine.

8. Capitel.

(I) Det syvende Segl oplades. 1. (II) Syv Engle skulle basune; Røgelse offres med de Helliges Bønner; der høres Røster og Torden, 2-5. (III) Af de syv Engle basune de fire første, 6-13.

1. Og der det oplod det syvende Segl, blev der Stilhed i Himmelen ved en halv Time.

2. Og jeg saae de syv Engle, som staae for Gud; og dem bleve givne syv Basuner.

3. Og en anden Engel kom og stod ved Røg-Alteret, som havde et Guld-Røgelsekar, og ham blev given megen Røgelse, at han under alle de Helliges Bønner skulde offre den paa det Guld-Alter, som er for Thronen.

4. Og Røgen af Røgelsen opsteg med de Helliges Bønner af Engelens Haand for Gud.

5. Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det med Ilden af Alteret og kastede det paa Jorden; og der kom Røster og Torden og Lyn og Jordskjælv.

6. Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig rede til at basune.

7. Og den første Engel basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og

den tredie Deel af Træerne opbrændtes, og alt grønt Græs opbrændtes.

8. Og den anden Engel basunede, og der blev ligesom et stort Bjerg, brændende i Lue, kastet i Havet; og den tredie Deel af Havet blev Blod.

9. Og Trediedelen af Skabningerne i Havet, som havde Liv, døde; og Trediedelen af Skibene blev ødelagt.

10. Og den tredie Engel basunede, og fra Himmelen faldt en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa Trediedelen af Floderne og paa Vandkilderne.

11. Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og den tredie Deel af Vandene blev til Malurt, og mange Mennesker døde af Vandene, fordi de vare blevne beske.

12. Og den fjerde Engel basunede, og den tredie Deel af Solen blev ramt og den tredie Deel af Maanen og den tredie Deel af Stjernerne, saa at Trediedelen af dem blev formørket, og Dagen fattedes Trediedelen af sit Skin, og Natten desligeste.

13. Og jeg saae, og jeg hørte en Engel flyve midt igjennem Himmelen, som sagde med høi Røst: vee, vee, vee dem, som boe paa Jorden, for de øvrige Basunrøster af de tre Engle, som skulle basune!

9. Capitel.

(I) Den femte Engel basuner, Afgrundens Brønd oplades, det første Vee er til Ende. 1-12. (II) Den sjette Engel basuner, fire Engle ved Euphrates løses, og mange Mennesker omkomme, de Øvrige omvende sig ikke, 13-21.

1. Og den femte Engel basunede, og jeg saae en Stjerne, nedfalden fra Himmelen paa Jorden, og den blev Nøglen given til Afgrundens Brønd.

2. Og den oplod Afgrundens Brønd, og en Røg gik op af Brønden, lig Røgen af en stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Brøndens Røg.

3. Og af Røgen udkom Græshopper paa Jorden, og dem blev given Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.

4. Og der blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ei heller noget Grønt, ei heller noget Træ, men alene de Mennesker, som ikke have Guds Segl i deres Pander.

5. Og det blev dem givet ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske.

6. Og i de samme Dage skulle Menneskene søge Døden, og ikke finde den, og begjere at døe, og Døden skal flye fra dem.

7. Og Græshoppernes Skikkelser lignede Heste, udrustede til Krig, og paa deres Hoveder vare som Kroner af Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter.

8. Og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers.

9. Og de havde Pantsere som Jernpantsere; og deres Vingers Lyd var som Lyd af Vogne, naar mange Heste fare i Krig.

10. Og de havde Haler ligesom Skorpioner, og der vare Braadde i deres Haler; og deres Magt var til at skade Menneskene i fem Maaneder.

11. Og de havde en Konge over sig, Afgrundens Engel; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og paa Græsk haver han Navnet Apollyon.

12. Det første Vee er til Ende; see, der komme endnu to Veer derefter.

13. Og den sjette Engel basunede, og jeg hørte en Røst af de fire Horn paa det Guld-Alter, som stod for Gud;

14. den sagde til den sjette Engel, der havde Basunen: løs de fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Euphrates.

15. Og de fire Engle bleve løste, som til Time og Dag og Maaned og Aar vare beredte at ihjelslaae den tredie Deel af Menneskene.

16. Og Tallet paa Rytternes Hær var to Gange ti tusinde Gange ti tusinde; og jeg hørte deres Tal.

17. Og saaledes saae jeg Hestene i Synet og dem, som sadde derpaa, hvilke havde ildrøde og fiolblaae og svovlgule Pantsere; og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovl.

18. Af disse tre, af Ilden og Røgen og Svovlet, som udgik af deres Munde, blev Trediedelen af Menneskene ihjelslagen.

19. Thi deres Magt er i deres Mund; thi deres Haler ere ligesom Hugorme, og de have Hoveder, og med dem gjøre de Skade.

20. Og de øvrige Mennesker, som ikke vare ihjelslagne i disse Plager, hverken omvendte sig fra deres Hænders Gjerninger, saa de ikke tilbade Djævle og Afguder af Guld og af Sølv og af Kobber og af Steen og af Træ, som hverken kunne see eller høre eller gaae;

21. ei heller omvendte de sig fra deres Mord eller fra deres Trolddom eller fra deres Horeri eller fra deres Tyveri.

10. Capitel.

(I) En stærk Engel raaber, de syv Tordener tale deres Røster, hvilke Johannes ei maa nedskrive,

1-4. (II) Engelen sværger, at Guds Domme, naar den syvende Engel basuner, skulle fuldkommes, 5-7. (III) Johannes faaer Befaling at nedsvælge den liden Bog, og skal prophetere mod Mange, 8-11

1. Og jeg saae en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og en Regnbue var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen, og hans Fødder som Ildstøtter.

2. Og han havde i sin Haand en liden Bog, som var opladt, og han satte sin høire Fod paa Havet, men den venstre paa Jorden.

3. Og han raabte med stærk Røst, som en Løve brøler; og der han havde raabt, talede de syv Tordener deres Røster.

4. Og der de syv Tordener havde talet deres Røster, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: forsegl, hvad de syv Tordener talede, men nedskriv det ikke.

5. Og Engelen, som jeg saae staae paa Havet og paa Jorden, opløftede sin Haand til Himmelen,

6. og svoer ved den, som lever i al Evighed, som skabte Himmelen og hvad derudi er, og Jorden og hvad derudi er, og Havet og hvad derudi er, at der ikke mere skal gives Tid;

7. men i de Dage, da den syvende Engels Røst skal høres, skal Guds skjulte Raad fuldkommes, som han haver forkyndet sine Tjenere, Propheterne.

8. Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talede atter med mig og sagde: gak hen, tag den liden Bog, som er opladt i Engelens Haand, der staaer paa Havet og paa Jorden.

9. Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham: giv mig den liden Bog. Og han sagde til mig: tag og nedsvælg den! og den skal smerte i dit Liv, men i din Mund skal den være sød som Honning.

10. Og jeg tog den liden Bog af Engelens Haand og nedsvælgede den, og den var i min Mund sød som Honning; men der jeg havde nedsvælget den, følede jeg Smerte i mit Liv.

11. Og han sagde til mig: det bør dig atter at prophetere imod Folk og Hedninger og Tungemaal og mange Konger.

11. Capitel.

(I) Johannes skal maale Templet, men gaae Forgaarden forbi, 1. 2. (II) De tvende Vidner skulle prophetere, gjøre Tegn, straffe, ihjelslaaes, opstaae; det andet Vee er til Ende, 3-14. (III) Den syvende Engel basuner, Christus antager Riget, 15-19.

1. Og mig blev givet

Rør ligesom en Maalestok; og Engelen stod der, sigende: staa op, og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede derudi.

2. Men Forgaarden udenfor Templet, gaa den forbi og maal den ikke, thi den er given Hedningerne; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrretyve Maaneder.

3. Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle prophetere tusinde to hundrede og tresindstyve Dage, iførte Sække.

4. Disse ere de tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som staae for Jordens Gud.

5. Og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, udgaaer der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, bør det ham saaledes at ihjelslaaes.

6. Disse have Magt at tillukke Himmelen, at der ingen Regn skal falde i deres Propheties Dage; og de have Magt over Vandene, at forvandle dem til Blod, og at slaae Jorden med allehaande Plager, saa ofte de ville.

7. Og naar de faae fuldendt deres Vidnesbyrd, skal det Dyr, som opstiger af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaae dem.

8. Og deres Legemer skulle ligge paa den store Stads Gader, hvilken i aandelig Mening kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor vor Herre er korsfæstet.

9. Og nogle af Folkeslagene og Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne skulle see deres Legemer tre Dage og en halv, og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Graven.

10. Og de, som boe paa Jorden, skulle glæde sig over dem og fryde sig; og de skulle sende hverandre Gaver, fordi disse to Propheter vare dem til Plage, som boe paa Jorden.

11. Og efter de tre Dage og en halv kom Livs Aand fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og en stor Frygt faldt paa dem, som saae dem.

12. Og de hørte en stærk Røst fra Himmelen, som sagde til dem: stiger hid op. Og de stege op til Himmelen i en Sky, og deres Fjender saae dem.

13. Og i samme Stund skete et stort Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og der bleve ihjelslagne i Jordskjælvet syv tusinde Personer; og de Andre bleve forfærdede og gave Himlens Gud Ære.

14. Det andet Vee er til

Ende; see, det tredie Vee kommer snart.

15. Og den syvende Engel basunede, og der hørtes stærke Røster i Himmelen, som sagde: Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed.

16. Og de fire og tyve Ældste, som sadde for Gud paa deres Throner, faldt ned paa deres Ansigter og tilbade Gud, sigende:

17. vi takke dig, Herre, Gud den Almægtige, den, der er og der var og der kommer! fordi du haver taget din store Magt og dit Kongedømme.

18. Og Hedningerne vrededes, og din Vrede er kommen, og de Dødes Tid, at de skulle dømmes, og at du skal give dine Tjenere, Propheterne, Løn og de Hellige og dem, som frygte dit Navn, de Smaa og de Store, og fordærve dem, som fordærve Jorden.

19. Og Guds Tempel blev oplat i Himmelen, og hans Pagtes Ark blev seet i hans Tempel; og der kom Lyd og Røster og Tordener og Jordskjælv og stor Hagel.

12. Capitel.

(I) En Kvinde føder et Barn; den store Drage vil opsluge det, men det bortrykkes, og hun bliver reddet, 1-6. (II) Engelen Michael overvinder Dragen og dens Engle, 7-12. (III) Dragen forfølger Kvinden, og fører Strid imod de Andre af hendes Sæd, 13-17.

1. Og et stort Tegn blev seet i Himmelen: en Kvinde, beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner.

2. Og hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under Fødselsveer.

3. Og et andet Tegn blev seet i Himmelen, og see, der var en stor ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Hoveder syv Kroner.

4. Og dens Hale drog Tredieelen af Himmelens Stjerner og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod for Kvinden, som skulde føde, at, naar hun havde født sit Barn, den da kunde opsluge det.

5. Og hun fødte et Drengebarn, som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspiir; og hendes Barn blev bortrykt til Gud og hans Throne.

6. Og Kvinden flyede i Ørken, hvor hun haver et Sted beredet af Gud, at de der skulde ernære hende tusinde to hundrede og tresindstyve Dage.

7. Og der blev en Strid i Himmelen: Michael og hans Engle strede mod Dragen, og Dragen stred og dens Engle.

8. Men de mægtede Intet;

ei heller blev deres Sted ydermere fundet i Himmelen.

9. Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører den ganske Verden, blev nedstyrtet paa Jorden; og hans Engle bleve nedstyrtede med ham.

10. Og jeg hørte en stærk Røst i Himmelen, som sagde: nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat.

11. Og de have overvundet ham ved Lammets Blod og ved Ordet, de vidnede; og de elskede ikke deres Liv indtil Døden.

12. Derfor fryder Eder, I Himle, og I, som boe i dem! Vee dem, som beboe Jorden og Havet! thi Djævelen er nedstegen til Eder; han haver stor Vrede, fordi han veed, at han kun haver liden Tid.

13. Og der Dragen saae, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengebarnet.

14. Og den store Ørns tvende Vinger bleve Kvinden givne, at hun skulde flyve til Ørken, til sit Sted, der hvor hun næres en Tid, og Tider, og en halv Tid, borte fra Slangen

15. Og Slangen stød af sin Mund efter Kvinden Vand, som en Strøm, for at bortskylle hende med Strømmen.

16. Og Jorden kom Kvinden til Hjælp; og Jorden oplod sin Mund og opslugte Strømmen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

17. Og Dragen forbittredes paa Kvinden, og gik bort at føre Krig mod de Øvrige af hendes Sæd, dem, som bevare Guds Befalinger og holde ved Jesu Christi Vidnesbyrd.

13. Capitel.

(I) Et Dyr med syv Hoveder og ti Horn faaer Magt af Dragen, taler Bespottelser, overvinder de Hellige, forfører Mange, men skal faae sin Løn, 1-10. (II) Et andet Dyr gjør Tegn for dets Aasyn; Mange tage Dyrets Mærke; Dyrets Tal, 11-18.

Cap. 12, 18. Og jeg stod paa Havets Sand.

Cap. 13, 1. Og jeg saae et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn.

2. Og Dyret, som jeg saae, var ligt en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Throne og stor Magt.

3. Og jeg saae eet af dets

Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret.

4. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret og sagde: hvo er Dyret lig; hvo kan stride imod det?

5. Og en Mund blev det given til at tale store Ting og Bespottelse, og Magt blev det given til at virke i to og fyrretyve Maaneder.

6. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespotte hans Navn og hans Paulun og dem, som boe i Himmelen.

7. Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem, og Magt blev det givet aver hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk.

8. Og de skulle tilbede det, alle, som boe paa Jorden, hvis Navne ikke fra Verdens Begyndelse ere skrevne i Lammets, det slagtedes, Livsens Bog.

9. Dersom Nogen haver Øren, han høre!

10. Dersom Nogen samler til Fængsel, han gaaer i Fængsel; dersom Nogen dræber med Sværd, ham bør det at dræbes med Sværd. Her er de Helliges Taalmodighed og Tro.

11. Og jeg saae et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn lige med Lammet og talede som Dragen.

12. Og det øver al det første Dyrs Magt for dets Aasyn og gjør, at Jorden og de, som boe derpaa, skulle tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt.

13. Og det gjør store Tegn, saa at det endog kommer Ild til at falde ned af Himmelen paa Jorden for Menneskenes Aasyn.

14. Og det forfører dem, som boe paa Jorden, for de Tegns Skyld, hvilke ere givne det at gjøre for Dyrets Aasyn, sigende til dem, som boe paa Jorden, at de skulle gjøre et Billede for det Dyr, som fik Saar af Sværdet, og dog levede.

15. Og det fik Magt at give Dyrets Billede Aand, at Dyrets Billede endog kunde tale og gjøre, at hvilkesomhelst der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde ihjelslaaes.

16. Og det gjør, at der gives Alle, baade Smaa og Store, baade Rige og Fattige, baade Frie og Trælle, et Mærke i deres høire Haand eller i deres Pande;

17. og at Ingen kan kjøbe eller sælge, uden den, som haver Mærket eller Dyrets

Navn eller dets Navns Tal.

18. Her er Viisdom! Hvo som haver Forstand, beregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er sex hundrede tresindstyve og sex.

14. Capitel.

(I) De Beseglede staae paa Zions Bjerg og følge Lammet, 1-5. (II) Et evigt Evangelium forkyndes, 6. 7; Babylon er falden, 8; de, som tilbede Dyret, skulle pines, 9-11; de Hellige skulle holde ved i Taalmodighed indtil Døden, 12. 13. (III) Guds Vredes Høst gaaer over Jorden, 14-20.

1. Og jeg saae, og see, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede fire og fyrretyve Tusinde, som havde dets Faders Navn skrevet i deres Pander.

2. Og jeg hørte en Røst af Himmelen, som mange Vandes Lyd og som en stærk Tordens Lyd, og jeg hørte Harpelegeres Lyd, som legede paa deres Harper.

3. Og de sang en ny Sang for Thronen og for de fire Dyr og de Ældste; og Ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede fire og fyrretyve Tusinde, de Kjøbte fra Jorden.

4. Disse ere de, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de ere Jomfruer; disse ere de, som følge Lammet, i hvor det gaaer; disse ere kjøbte fra Menneskene, en Førstegrøde for Gud og Lammet.

5. Og i deres Mund er ikke funden Svig; thi de ere ustraffelige for Guds Throne.

6. Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk;

7. som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.

8. Og en anden Engel fulgte, som sagde: den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad; thi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Horeries giftige Viin.

9. Og den tredie Engel fulgte dem og sagde med høi Røst: dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billede, og tager Mærket i sin Pande eller i sin Haand,

10. han drikker og Guds Vredes Viin, som er iskjenket ublandet i hans Fortørnelses Kalk; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for Lammets Aasyn.

11. Og deres Pines Røg opstiger i al Evighed; og de have ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og hvo som annammer dets Navns Mærke.
12. Her er de Helliges Taalmodighed; her ere de, som bevare Guds Befalinger og Jesu Tro.
13. Og jeg hørte en Røst af Himmelen, som sagde til mig: skriv: salige ere de Døde, som døe i Herren herefter. Ja, Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger følge med dem.
14. Og jeg saae, og see, en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig et Menneskes Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segel i sin Haand.
15. Og en anden Engel udgik af Templet, som raabte med høi Røst til den, som sad paa Skyen: udstræk din Segel og høst; thi Timen at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden.
16. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaae over Jorden, og Jorden blev høstet.
17. Og en anden Engel udgik af Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Segel.
18. Og en anden Engel udgik fra Alteret, som havde Magt over Ilden; og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Segel, sigende: udstræk din skarpe Segel, og afskær Druerne af Jordens Viintræ; thi dets Druer ere modne.
19. Og Engelen lod sin Segel gaae over Jorden, og afskar Frugten af Jordens Viintræ, og kastede den i Guds Vredes store Persekar.
20. Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, tusinde og sex hundrede Stadier langt.

15. Capitel.

(I) Syv Engle have de syv sidste Plager; Seiervinderne synge Moses' og Lammets Sang, 1-4. (II) De syv Engle gaae ud af Templet, og modtage de syv Vredens Skaaler, 5-8.

1. Og jeg saae et andet Tegn i Himmelen, stort og forunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med disse fuldkommes Guds Vrede.
2. Og jeg saae som et Glarhav, blandet med Ild; og dem, som havde vundet Seier over Dyret og over dets Billede og over dets Mærke og over dets Navns Tal, staaende ved Glarhavet og holdende Guds Harper.
3. Og de sang Mose', den Guds Tjeners, Sang, og

Lammets Sang, sigende: store og forunderlige ere dine Gjerninger, Herre, Gud du Almægtige! Retfærdige og sande ere dine Veie, du de Helliges Konge!

4. Hvo skulde ikke frygte dig, Herre! og prise dit Navn? thi du er alene hellig; thi alle Folkeslag skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine Domme ere aabenbarede.

5. Og derefter saae jeg, og see, Vidnesbyrdets Tabernakel i Himmelen blev opladt,

6. og de syv Engle, som havde de syv Plager, udgik af Templet, iførte et reent og skinnende Linklæde og opbundne under Brystet med Guldbelter.

7. Og eet af de fire Dyr gav de syv Engle syv Guldskaaler, fyldte med Guds Vrede, hans, som lever i al Evighed.

8. Og Templet fyldtes med Røg af Guds Herlighed og af hans Magt; og Ingen kunde indgaae i Templet, førend de syv Engles syv Plager fik Ende.

16. Capitel.

(I) Den første Engel udgyder sin Skaal paa Jorden, 1. 2. (II) Den anden i Havet, 3. (III) Den tredie i Floderne, 4-7. (IV) Den fjerde i Solen, 8. 9. (V) Den femte paa Dyrets Throne, 10. 11. (VI) Den sjette paa Floden Euphrates, 12-16. (VII) Den syvende i Luften, 17-21.

1. Og jeg hørte en stærk Røst fra Templet, som sagde til de syv Engle: gaaer hen og udgyder Guds Vredes Skaaler paa Jorden.

2. Og den første gik hen og udgød sin Skaal paa Jorden, og der blev en ond og fordærvelig Byld paa de Mennesker, som havde Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede.

3. Og den anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det blev Blod som af en Myrdet, og hver levende Sjæl i Havet døde.

4. Og den tredie Engel udgød sin Skaal i Floderne og Vandkilderne, og de bleve Blod.

5. Og jeg hørte Vandenes Engel sige: retfærdig er du, Herre! du, som er og som var, du Hellige, at du haver udført denne Dom!

6. Fordi de have udøst Helliges og Propheters Blod, haver du og givet dem Blod at drikke; thi de ere det værd.

7. Og jeg hørte en Anden fra Alteret sige: ja, Herre, Gud, du Almægtige! dine Domme ere sande og retfærdige.

8. Og den fjerde Engel udgød sin Skaal i Solen, og den fik Magt at brænde Menneskene med Ild.

9. Og Menneskene brændte i stor Hede og bespottede Guds Navn, som haver Magt over disse Plager; og de omvendte sig ikke, at give ham Ære.
10. Og den femte Engel udgød sin Skaal paa Dyrets Throne; og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres Tunger af Pine.
11. Og de bespottede Himmelens Gud for deres Piner og for deres Bylder; og de omvendte sig ikke fra deres Gjerninger.
12. Og den sjette Engel udgød sin Skaal i den store Flod Euphrates; og dens Vand borttørredes, paa det Veien skulde beredes for Kongerne fra Østen.
13. Og jeg saae af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Prophets Mund udkomme tre urene Aander, som lignede Padder.
14. Thi de ere Djævelens Aander og gjøre Tegn; og de gaae ud til Jordens, ja hele Jorderiges Konger, at samle dem til Krigen paa Guds den Almægtiges hiin store Dag.
15. See, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, at han ikke skal gaae nøgen, og de skulle see hans Skam.
16. Og han forsamlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmageddon.
17. Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften; og en stærk Røst udgik fra Templet i Himmelen, fra Thronen, som sagde: det er skeet.
18. Og der skete Røster og Tordener og Lyn; og der skete et stort Jordskjælv, saadant som ikke er skeet fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordskjælv, saa stort.
19. Og den store Stad blev til tre Dele, og Hedningernes Stæder nedfaldt; og den store Babylon blev ihukommet for Gud, at han vilde skjenke hende med Vinen af sin strenge Vrede.
20. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne.
21. Og en stor Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene, og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage; thi dens Plage er meget stor.

17. Capitel.

(I) En Engel viser Johannes den store Skjøge, som er Babylon, 1-6. (II) Engelen forklarer Synet om Skjøgen, og om Dyret med de syv Hoveder og ti Horn, paa hvilket Skjøgen sidder, 7-18.

1. Een af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom og talede med mig og sagde til mig: kom! jeg vil

vise dig Dommen over den store Skjøge, som sidder paa de mange Vande,

2. med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som boe paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Viin.

3. Og han førte mig i Aanden hen i Ørken; og jeg saae en Kvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn.

4. Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og med Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Ureenhed.

5. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed; Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden.

6. Og jeg saae Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, der jeg saae hende, med en stor Forundring.

7. Og Engelen sagde til mig: hvi forundrede du dig? Jeg vil sige dig den Kvindes Hemmelighed og Dyrets, som bærer hende, som haver de syv Hoveder og de ti Horn.

8. Det Dyr, som du saae, haver været og er ikke, og skal opstige af Afgrunden og fare bort til Fordærvelse; og de skulle forundre sig, som boe paa Jorden, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog, fra Verdens Grundvold blev lagt, naar de see Dyret, som var og er ikke, enddog det er.

9. Her behøves et Sind, som haver Viisdom. De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder.

10. Ogsaa Kongerne ere syv: de fem ere faldne, og den ene er der, den anden er ikke endnu kommen, og naar han kommer, bør det ham at blive en liden Tid.

11. Og Dyret, som var og er ikke, er end selv den ottende, og er af de syv og farer bort til Fordærvelse.

12. Og de ti Horn, som du saae, ere ti Konger, hvilke ikke endnu have annammet Riget, men annamme en Magt som Konger een Time med Dyret.

13. Disse have een Mening, og deres Magt og Myndighed skulle de overgive Dyret.

14. Disse skulle stride med Lammet, og Lammet skal overvinde dem, fordi det er Herrers Herre og Kongers Konge, og de, som ere med det, de Kaldte og Udvalgte og Trofaste.

15. Og han sagde til mig: de Vande, som du saae, der

hvor Skjøgen sidder, ere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal.

16. Og de ti Horn, som du saae paa Dyret, disse skulle hade Skjøgen og gjøre hende øde og nøgen, og æde hendes Kjød og opbrænde hende med Ild.

17. Thi Gud haver givet dem i Hjertet at gjøre efter hans Sind, og at have eet Sind, og at give Dyret deres Rige, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede.

18. Og Kvinden, som du saae, er den store Stad, som haver Herredømme over Jordens Konger.

18. Capitel.

(I) En Engel kundgjør, at Babylon er falden, 1-3. (II) Guds Folk skal gaae ud fra den, svare Plager skulle komme over den, 4-8. (III) Kongerne, Kjøbmændene, de Søfarende skulle begræde den, 9-19; Himlene skulle fryde sig, 20. (IV) Den skal pludseligen aldeles forgaae, 21-24.

1. Og derefter saae jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt, og Jorden oplystes af hans Glands.

2. Og han raabte med Styrke, med høi Røst, og sagde: den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig og et Fængsel for alle urene Aander, og et Fængsel for alle urene og afskyede Fugle.

3. Thi af hendes Horeries giftige Viin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde.

4. Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.

5. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu.

6. Betaler hende, som hun haver betalt Eder, og gjengjelder hende dobbelt efter hendes Gjerninger; skjenker hende dobbelt i den Kalk, som hun haver skjenket med.

7. Saa meget som hun haver ophøiet sig selv og levet i Yppighed, saa meget giver hende af Pine og Sorrig. Fordi hun siger i sit Hjerte: jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see,

8. derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende.

9. Og Jordens Konger skulle

begræde hende og hyle over
hende, de, som have bolet og
drevet Vellyst med hende, naar
de see Røgen af hendes Brand,
10. staaende langt borte af
Frygt for hendes Piinsel, og
sigende: vee! vee! du store
Stad, Babylon, du stærke
Stad! thi paa een Time er
din Dom kommen.
11. Og Jordens Kjøbmænd
skulle græde og sørge over
hende, fordi Ingen mere kjø-
ber deres Ladning,
12. Ladning af Guld og
Sølv og dyrebare Stene og
Perler, og kosteligt Linklæde
og Purpur og Silke og Skar-
lagen, og allehaande vellug-
tende Træ og allehaande Ar-
beide af Elfenbeen, og alle-
haande Arbeide af kosteligt
Træ og af Kobber og Jern
og Marmor,
13. og Kaneelbark og Rø-
gelser og Salve og Virak, og
Viin og Olie og fiint Meel
og Hvede, og Øxne og Faar
og Heste og Vogne og Sla-
ver, ja Menneskesjæle.
14. Og Frugten, din Sjæl
lystedes ved, er vegen fra dig,
og alt det Lækkre og Glind-
sende er veget fra dig, og du
skal ingenlunde finde det mere.
15. De, som handlede der-
med, som ere blevne rige ved
hende, skulle staae langt borte
af Frygt for hendes Piinsel,
og græde og sørge, sigende:
16. vee! vee! den store Stad,
som var klædt i kosteligt Lin-
klæde og Purpur og Skar-
lagen, og udziret med Guld
og Ædelstene og Perler; thi
i een Time er saa stor Rig-
dom gaaet tilgrunde!
17. Og alle Styrmænd og
den hele Hob paa Skibene og
Søfolkene og Alle, som be-
fare Havet, stode langt borte,
18. og raabte, der de saae Rø-
gen af hendes Brand, og sagde:
hvo var lig den store Stad?
19. Og de kastede Støv paa
deres Hoveder, grædende og
sørgende, og sagde: vee! vee!
den store Stad, i hvilken
Alle, som havde Skibe paa
Havet, berigedes af dens
Pragt; thi i een Time er
den gaaet tilgrunde.
20. Fryd dig over den, du
Himmel, og I hellige Apostler
og Propheter! fordi Gud haver
udført Eders Ret imod den.
21. Og en vældig Engel
opløftede en Steen som en
stor Møllesteen, og kastede den
i Havet og sagde: saa skal
Babylon, den store Stad,
nedkastes med Hast, og ikke
findes mere.
22. Og Harpelegeres og
Sangeres og Fløiters og Ba-
suners Lyd skal ikke høres i
dig mere; og ikke nogen Kunst-
ner i nogen Kunst findes i
dig mere; og Møllens Lyd
ikke høres i dig mere;
23. og Lampens Lys skal
ikke skinne i dig mere; og

Brudgoms og Bruds Røst ikke høres i dig mere, fordi dine Kjøbmænd vare Fyrster paa Jorden, fordi ved din Trolddom ere alle Folkene bedaarede.

24. Og i den er Propheters og Helliges Blod fundet, og alle deres, som ere myrdede paa Jorden.

19. Capitel.

(I) I Himmelen raabes Halleluja over Babylons Fald, og fordi Gud nu havde antaget Riget, og Lammets Bryllup var kommet, 1-10. (II) Christus med Himmelens Hære drager ud til Strid, 11-16. (III) Rovfuglene indbydes til Maaltid; Dyret og den falske Prophet kastes i Ildsøen, de Andre ihjelslaaes, 17-21.

1. Og derefter hørte jeg en høi Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde; Halleluja! Saliggjørelse og Ære og Priis og Magt være Herren vor Gud!

2. Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han haver dømt den store Skjøge, som fordærvede Jorden med sit Horeri, og at han haver krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand.

3. Og de sagde anden Gang: Halleluja! og hendes Røg opstiger i al Evighed.

4. Og de fire og tyve Ældste og de fire Dyr faldt ned og tilbade Gud, som sad paa Thronen, og sagde: Amen! Halleluja!

5. Og en Røst udgik fra Thronen, som sagde: lover vor Gud, alle hans Tjenere! og I, som ham frygte, baade de Smaa og de Store!

6. Og jeg hørte som en stor Skares Røst og som mange Vandes Lyd og som stærke Tordeners Lyd, som sagde: Halleluja! fordi Herren, Gud den Almægtige, haver antaget Riget.

7. Lader os glæde og fryde os og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud haver smykket sig.

8. Og det blev hende givet at føre sig i reent og skinnende Linklæde; thi Linklædet er de Helliges Dyder.

9. Og han siger til mig: skriv: salige ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllups Nadvere! Og han siger til mig: disse ere de sande Guds Ord.

10. Og jeg faldt ned for hans Fødder at tilbede ham, og han siger til mig: gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud; thi Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand.

11. Og jeg saae Himmelen opladt, og see, en hvid Hest, og den, der sad paa den, kaldes Sanddru og Trofast, og han dømmer og strider med Retfærdighed.

12. Men hans Øine vare som Ildslue, og der vare

mange Kroner paa hans Hoved; han havde et Navn skrevet, hvilket Ingen kjender, uden han selv;
13. og han var iført et Klæde, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord.
14. Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iførte hvidt og reent Linklæde.
15. Og af hans Mund udgik et skarpt Sværd, at han med det skulde slaae Hedningerne; og han skal regjere dem med et Jernspiir, og han skal træde Guds, den Almægtiges, Vredes og Fortørnelses Viins Persekar.
16. Og han haver et Navn skrevet paa Klædebonnet og paa sin Lænd: Kongers Konge og Herrers Herre.
17. Og jeg saae en Engel staaende i Solen, og han raabte med høi Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt under Himmelen: kommer og forsamles til den store Guds Nadvere,
18. for at æde Kongers Kjød og Krigshøvdingers Kjød og Vældiges Kjød og Kjødet af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kjødet af Alle, Frie og Trælle, og Smaa og Store.
19. Og jeg saae Dyret og Kongerne paa Jorden og deres Hære forsamlede, at føre Krig imod den, som sad paa Hesten, og imod hans Hær.
20. Og Dyret blev grebet, og med det den falske Prophet, som havde gjort Tegnene for dets Aasyn, med hvilke han havde forført dem, som toge Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; disse To bleve levende kastede i Ildsøen, som brænder med Svovl.
21. Og de Andre bleve ihjelslagne med hans Sværd, som sad paa Hesten, hvilket udgik af hans Mund; og alle Fugle bleve mættede af deres Kjød.

20. Capitel.

(I) Djævelen bindes, de Hellige blive levende og regjere med Christus tusinde Aar, 1-6. (II) Djævelen bliver løsladt en liden Tid, Gog og Magog ødelægges, Djævelen kastes i Ildsøen, 7-10. (III) Dommen holdes, 11-15.

1. Og jeg saae en Engel fare ned fra Himmelen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand.
2. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar,
3. og kastede ham i Afgrunden, og tillukte og forseglede over ham, at han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tusinde Aar fuldendtes; og efter dem bør det ham at løses en liden Tid.
4. Og jeg saae Throner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saae deres Sjæle, som vare hals-

hugne for Jesu Vidnesbyrds
og for Guds Ords Skyld,
og dem, som ikke havde til=
bedet Dyret, ei heller dets
Billede, og ikke havde taget
Mærket i deres Pande og paa
deres Haand; og de bleve
levende og regjerede med Chri=
stus de tusinde Aar.
5. Men de andre Døde
bleve ikke levende igjen, ind=
til de tusinde Aar fuldendtes.
Denne er den første Opstandelse.
6. Salig og hellig er den,
som haver Deel i den første
Opstandelse; over disse haver
den anden Død ikke Magt,
men de skulle være Guds og
Christi Præster, og skulle
regjere med ham tusinde Aar.
7. Og naar de tusinde Aar
ere fuldendte, skal Satanas
løses af sit Fængsel.
8. Og han skal udgaae at
forføre Folkene fra Jordens
fire Hjørner, Gog og Magog,
at forsamle dem til Strid;
deres Tal er som Havets Sand.
9. Og de droge frem over
Jordens Flade, og omringede
de Helliges Leir og den elskede
Stad; og Ild nedfaldt af
Himmelen fra Gud og for=
tærede dem.
10. Og Djævelen, som dem
forførte, blev kastet i Søen
af Ild og Svovl, hvor Dyret
og den falske Prophet var;
og de skulle pines Dag og
Nat i al Evighed.
11. Og jeg saae en stor,
hvid Throne og ham, som
sad derpaa, for hvis Aasyn
Jorden og Himmelen flyede,
og der blev ikke fundet Sted
for dem.
12. Og jeg saae de Døde,
Smaa og Store, staaende
for Gud, og Bøgerne bleve
opladne; og en anden Bog
blev opladt, som er Livsens
Bog; og de Døde bleve dømte
efter det, som er skrevet i Bø=
gerne, efter deres Gjerninger.
13. Og Havet afgav de Døde,
som vare i det; og Døden og
Helvede afgave de Døde, som
vare i dem, og de bleve dømte,
hver efter sine Gjerninger.
14. Og Døden og Helvede
bleve kastede i Ildsøen. Denne
er den anden Død.
15. Og dersom Nogen ikke
fandtes skreven i Livsens Bog,
blev han kastet i Ildsøen.

21. Capitel.

(I) Johannes seer en ny Himmel og Jord, hvor Gud boer hos de Mennesker, som have seiret; de andre udelukkes, 1-8. (II) Det himmelske Jerusalems store Herlighed, 9-23. (III) Hvo deri skal indføres, 24-27.

1. Og jeg saae en ny Himmel
og en ny Jord; thi den
første Himmel og den første
Jord var forgaaet, og Havet
var ikke mere.
2. Og jeg, Johannes, saae
den hellige Stad, det nye
Jerusalem, at stige ned af
Himmelen fra Gud, beredet

som Bruden, smykket for sin
Brudgom.
3. Og jeg hørte en høi Røst
fra Himmelen, som sagde:
see, Guds Paulun er hos
Menneskene, og han skal boe
hos dem, og de skulle være
hans Folk, og Gud selv skal væ-
re med dem og være deres Gud.
4. Og Gud skal aftørre hver
Taare af deres Øine, og
Døden skal ikke være mere,
ei heller Sorrig, ei heller
Skrig, ei heller Pine skal
være mere; thi det Første er
veget bort.
5. Og den, som sad paa
Thronen, sagde: see, jeg gjør
alle Ting nye. Og han siger
til mig: skriv; thi disse Ord
ere sande og trofaste.
6. Og han sagde til mig:
det er skeet. Jeg er Alpha
og Omega, Begyndelsen og
Enden. Den Tørstige vil jeg
give af Livsens Vands Kilde
uforskyldt.
7. Den, som seirer, skal arve
alle Ting, og jeg vil være
ham en Gud, og han skal
være mig en Søn.
8. Men de Feige og Van-
troe og Vederstyggelige og
Manddrabere og Skjørlevnere
og Troldkarle og Afguds-
dyrkere og alle Løgnere, deres
Deel skal være i Søen, som
brænder med Ild og Svovl.
Dette er den anden Død.
9. Og een af de syv Engle,
som havde de syv Skaaler,
fulde af de syv sidste Plager,
kom til mig og talede med
mig og sagde: kom, jeg vil vise
dig Bruden, Lammets Hustru.
10. Og han førte mig i
Aanden hen paa et stort og
høit Bjerg, og viste mig den
store Stad, det hellige Jeru-
salem, som nedsteg af Him-
melen fra Gud.
11. Den havde Guds Her-
lighed, og dens Glands var
som den dyrebareste Steen,
som krystalklar Jaspis.
12. Den havde ogsaa en
stor og høi Muur med tolv
Porte, og over Portene tolv
Engle og paaskrevne Navne,
hvilke ere Israels Børns
tolv Stammers;
13. mod Østen tre Porte, mod
Norden tre Porte, mod Sønden
tre Porte, mod Vesten tre Porte.
14. Og Stadens Muur havde
tolv Grundvolde, og paa dem
Lammets tolv Apostlers Navne.
15. Og den, som talede med
mig, havde et Guldrør, at
han skulde maale Staden og
dens Porte og dens Muur.
16. Og Staden ligger i
Fiirkant, dens Længde er saa
stor som Breden. Og han
maalte Staden med Røret:
tolv tusinde Stadier; og dens
Høide svarer lige til dens
Længde og Brede.
17. Og han maalte dens
Muur, hundrede fire og fyrre-
tyve Alen, efter et Menneskes
Maal, som Engelen brugte.

18. Og dens Muur var
fra Grunden opbygt af Jaspis,
og Staden var reent Guld,
lig det rene Glar.
19. Og Stadens Muurs
Grundvolde vare prydede med
allehaande dyrebare Stene:
den første Grundvold var
Jaspis, den anden Saphir,
den tredie Chalcedon, den
fjerde Smaragd,
20. den femte Sardonyx,
den sjette Sarder, den syvende
Chrysolith, den ottende Beryl,
den niende Topas, den tiende
Chrysopras, den ellevte Hya-
cinth, den tolvte Amethyst.
21. Og de tolv Porte vare
Perler, enhver af Portene
een Perle, og Stadens Gade
var reent Guld, som et gjen-
nemsigtigt Glar.
22. Og jeg saae intet Tem-
pel i den; thi dens Tempel
er Herren, Gud den Almæg-
tige, og Lammet.
23. Og Staden behøver ikke
Sol eller Maane til at skinne
i den; thi Guds Herlighed
oplyser den, og Lammet er
dens Lys.
24. Og Folkeslagene af de
Frelste skulle vandre i dens
Lys, og Jordens Konger føre
deres Glands og Herlighed
til den.
25. Dens Porte skulle ikke
lukkes om Dagen, og Nat
skal der ikke være.
26. Og de skulle føre Folkenes
Glands og Herlighed til den.
27. Og intet Ureent skal
komme ind i den, ei heller
Nogen, som øver Vederstygge-
lighed og Løgn; kun de, som
ere skrevne i Lammets Liv-
sens Bog.

22. Capitel.

(I) I Staden er Livsens Vand og Livsens Træ; de Udvalgtes Salighed beskrives, 1-5. (II) Denne Propheti stadfæstes; Engelen vil ei tilbedes, 6-10. (III) Hvo der kan blive deelagtig i denne salige Tilstand, og hvo ikke, 11-15. (IV) Bogens Slutning, 16-21.

1. Og han viste mig Livsens
Vands rene Flod, skinnende
som Krystal, som udvælder
fra Guds og Lammets Throne.
2. Midt i dens Gade og
paa begge Sider af Floden
voxte Livsens Træ, som bar
tolv Gange Frugt og gav
hver Maaned sin Frugt, og
Bladene af Træet tjente til
Folkenes Lægedom.
3. Og der skal ingen For-
bandelse være mere, og Guds
og Lammets Throne skal være
i den, og hans Tjenere skulle
tjene ham.
4. Og de skulle see hans
Ansigt, og hans Navn skal
være i deres Pander.
5. Og Nat skal der ikke
være, og de behøve ikke Lys
eller Solens Skin, fordi Gud
Herren lyser for dem; og de
skulle regjere i al Evighed.
6. Og han sagde til mig:
disse Ord ere trofaste og

sande; og Herren, de hellige Propheters Gud, haver udsendt sin Engel, at vise sine Tjenere, hvad snart bør skee.
7. See, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Propheties Ord!
8. Og jeg, Johannes, er den, som saae og hørte disse Ting, og der jeg havde hørt og seet, faldt jeg ned at tilbede for Engelens Fødder, som viste mig disse Ting.
9. Og han siger til mig: gjør det ikke; thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, Propheternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud!
10. Og han siger til mig: du skal ikke forsegle denne Bogs Propheties Ord; thi Tiden er nær.
11. Lad den, som gjør Uret, fremdeles gjøre Uret, og den Uteerlige fremdeles øve Uteerlighed, og den Retfærdige fremdeles blive retfærdig, og den Hellige fremdeles blive helliget.
12. Og see, jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale Hver, som hans Gjerning monne være.
13. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelse og Ende, den Første og den Sidste.
14. Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maae faae Adgang til Livsens Træ og indgaae igjennem Portene i Staden.
15. Men udenfor ere Hundene og Troldkarlene og Skjørlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrkerne og Hver, som elsker og øver Løgn.
16. Jeg, Jesus, haver udsendt min Engel at vidne disse Ting for Eder i Menighederne; jeg er den af Davids Rod og Slægt, den skinnende Morgenstjerne.
17. Og Aanden og Bruden sige: kom! Og hvo som hører, sige: kom! Og hvo som tørster, komme, og hvo som vil tage Livsens Vand uforskyldt.
18. Thi jeg vidner for Hver, som hører denne Bogs Propheties Ord: dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog.
19. Og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Propheties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog og af den hellige Stad og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog.
20. Han, som vidner disse Ting, siger: ja, jeg kommer snart! Amen. Ja kom, Herre Jesus!
21. Vor Herres Jesu Christi Naade være med Eder alle! Amen.